

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MARIE FORCE

Renewal After Dark

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HAVA KARARDIKTAN SONRA YENILENME

GANSETT ADASI SERİSİ, 27. KİTAP

MARIE FORCE

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10 Bölüm

11 Bölüm 12

Bölüm 13 Bölüm

14 Bölüm 15

Bölüm 16 Bölüm

17 Bölüm 18

Bölüm 19 Bölüm

20 Bölüm 21

Bölüm 22 Bölüm

23 Bölüm 24

Bölüm 25 Bölüm

26 Bölüm 27

Bölüm 28 Bölüm

29 Bölüm 30

Bölüm 31 Bölüm

32 Bölüm 33

Sonsöz

Bir Gansett Adası Düğünü

In the Air Tonight Alıntı

Yazar Hakkında

OceanofPDF.com

Karanlıktan Sonra
Yenilenme Gansett Adası Serisi,
27. Kitap

Yazan Marie Force
HTJB, Inc. tarafından
yayınlanmıştır.
Telif Hakkı 2024. HTJB, Inc.
Kapak Tasarımı: Diane Luger
E-book Layout by [The E-book Formatting Fairies](#)
ISBN: 978-1958035665

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Metnin bazı bölümlerinden alıntı yapma izni almak için lütfen marie@marieforce.com adresinden yazarla iletişime geçin.

Bu kitaptaki tüm karakterler kurgudur ve yazarın hayal gücünün ürünüdür.

MARIE FORCE ve GANSETT ISLAND, Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi'nde tescilli ticari markalardır.

marieforce.com

İletişimde kalmanın en iyi yolu haber bültenime abone olmaktır. marieforce.com adresine gidin ve Ekranın üst kısmındaki adınızı ve e-postanızı isteyen kutuya abone olun. Benden düzenli olarak haber alamıyorsanız, lütfen spam filtrenizi kontrol edin ve e-postanızı mesajlarımın size ulaşmasına izin verecek şekilde ayarlayın, böylece yeni bir kitabı, harika ödüller kazanma şansını veya bölgenizdeki olası bir görünümü asla kaçırmazsınız.

Gansett Adası Serisi
Kitap 1: [Aşk Hizmetçisi](#)
(Maddie & Mac)
Kitap 2: [Aşk Aptalı](#)
(Joe & Janey)
Kitap 3: [Aşka Hazır](#)

- (Luke & Sydney)
- Kitap 4: [Aşka Düşmek](#)
(Grant & Stephanie)
- Kitap 5: [Aşk Ummak](#)
(Evan & Grace)
- Kitap 6: [Aşk Mevsimi](#)
(Owen & Laura)
- Kitap 7: [Aşka Özlem](#)
(Blaine & Tiffany)
- Kitap 8: [Aşk Beklerken](#)
(Adam & Abby)
- Kitap 9: [Aşk Zamanı](#)
(David & Daisy)
- Kitap 10: [Meant for Love](#)
(Jenny & Alex)
- Kitap 10.5: [Aşk Şansı, Bir Gansett Adası Novellası](#) (Jared & Lizzie)
- Kitap 11: [Karanlıktan Sonra Gansett](#)
(Owen & Laura)
- Kitap 12: [Karanlıktan Sonra Öpücükler](#)
(Shane & Katie)
- Kitap 13: [Karanlıktan Sonra Aşk](#)
(Paul & Hope)
- Kitap 14: [Karanlıktan Sonra Kutlama](#)
(Big Mac & Linda)
- Kitap 15: [Karanlıktan Sonra Arzu](#)
(Slim & Erin)
- Kitap 16: [Karanlıktan Sonra Işık](#)
(Mallory & Quinn)
- Kitap 17: Victoria & Shannon (Bölüm 1)
- Kitap 18: Kevin & Chelsea (Bölüm 2)
- [Bir Gansett Adası Noel Romanı](#) Kitap
- 19: [Karanlıktan Sonra Benim](#)
(Riley & Nikki)
- Kitap 20: [Karanlıktan Sonra Senin](#)
(Finn & Chloe)
- Kitap 21: [Karanlıktan Sonra Bela](#)
(Deacon & Julia)
- Kitap 22: [Karanlıktan Sonra Kurtarma](#)
(Mason & Jordan)
- Kitap 23: [Karanlıktan Sonra Karartma](#)
(Tam Kadro)

Kitap 24: Karanlıktan Sonra Baştan ıkarma
(Gigi & Cooper)

Kitap 25: Karanlıktan Sonra Direnç
(Jace & Cindy)

Kitap 26: Karanlıktan Sonra Kasırğa (Tam Kadro)

Kitap 27: Karanlıktan Sonra Yenilenme (Duke &

McKenzie) Gansett Adası Serisinin tamamını edinin

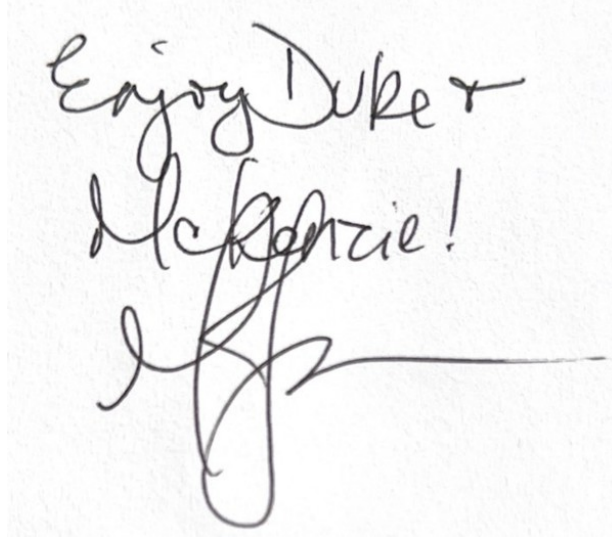
[McCarthy Aile Ağacını buradan görüntüleyin.](#)

[Gansett Adası'nda Kim Kimdir listesini buradan görüntüleyebilirsiniz.](#)

[Gansett Adası haritasını görüntüleyin.](#)

[OceanofPDF.com](#)

BÖLÜM 1

McCarthy Aile Ağacını buradan görüntüleyin.

Gansett Adası'nda Kim Kimdir listesini buradan görüntüleyebilirsiniz.

Duke Sullivan, güzel McKenzie ve oğlu Jax'i kendi evindeki daireye taşımak için bir haftadan fazla bekledi.

kasırga yandaki kulübeyi dümdüz etmişti. Blaine gece gündüz çalışırken ve Tiffany kendini kötü hissederken, McKenzie kızlarına yardım etmek için fırtına sırasında onları kurtaran ailenin yanında kalmayı teklif etmişti. Tiffany

teklifi minnetle kabul etmişti ve Duke, McKenzie'nin onun evine taşınmaya hazır olduğunu bildiren mesajı alana kadar planlarını askıya almıştı.

McKenzie ve sevimli oğlunun yıllardır boş duran garaj dairesinde kalmaya gelmesinden duyduğu heyecanı en son ne zaman duyduğunu hatırlamıyordu. Son kiracısı da taşındıktan sonra bir daha kiralamakla uğraşmamaya karar vermişti çünkü genellikle evin kendisine ait olmasını tercih ediyordu.

Planlarının ertelenmesi iyi olmuştu çünkü geçen hafta sonu elektrikler geldiğinden beri dövme stüdyosu durmaksızın çalışıyordu, neyse ki tam zamanında arkadaşları Shannon ve Victoria'nın düğünü de aksamadan gerçekleşmişti. Turistler sezon sonunda güneşin altında eğlenmek için geri dönmüşlerdi ve dövme stüdyosunun canlanmasını sağlıyorlardı; bu da elektriksiz ve işsiz geçen altı günün ardından iyi bir haberd.

Ada çalkantılı bir haftanın ardından büyük ölçüde normale döndüğü için rahat bir nefes almıştı. Bildiği kadarıyla fırtınada sadece bir ada sakininin kaybolduğu sanılıyordu - spor salonunun sahibi olan Billy Weyland. İyi bir adamdı ve Duke onu arkadaşı olarak görüyordu. Ama kimse onun fırtınayı Tuz Gölündeki yelkenlisiyle atlatmaya karar verdiğine inanamıyordu.

Fırtınadan sonra tekne kısmen batmış halde bulunmuş ve Billy'den hiçbir iz kalmamıştı.

Sahil Güvenlik ve yerel kamu güvenliği hala onu arıyordu, ancak bu noktada kimse onu canlı bulmayı beklemiyordu ki bu son derece üzücüydü. Ve çok gereksizdi. Ama ne yapabilirdiniz ki? İnsanlar kendi seçimlerini yaptı ve sonuçlarına katlanmak zorunda kaldı.

Duşunu almış, sakallarına bakım yapmış ve olabildiğince temizlenmiş olan Duke, hayatının en önemli işine gitmek üzereydi.

Duştan çıkıp elektrik geldikten sonra yıkadığı havlulardan birine uzanırken bu dramatik düşünce kendi aptallığına gülmesine neden oldu. Sahip olduğu her şey yıkanmış, parlatılmış

ya da önemli misafirlerine hazırlanmak için uzun zamandan beri ilk kez süpürdü. Elektrikler tekrar geldiğinde süpürmeye başladığı için memnundu.

Duke genellikle yılın İşçi Bayramı sonrasını, işlerin sezonun çılgınlığından yavaşladığı zamanları dört gözle beklerdi. Ancak fırtınadan önce ve sonra Eylül ayının büyük bir bölümünde kapalı kaldıktan sonra, herkes ada kış için düğmelerini iliklemeden önce son bir iş patlaması umuyordu.

Düşünmesi gereken diğer tüm şeylere rağmen, misafirlerini yerleştirmek bir öncelik haline gelmişti. Kalmaya geldikleri için muhtemelen biraz fazla heyecanlıydı.

Fırtına vurmadan önce, rahmetli arkadaşı Rosemary'nin yan taraftaki kulübesinde kalan birini fark etmişti. Kadının genç, güzel ve bir bebeğe baktığını da fark etmişti. Oraya gidip bir merhaba demek istemişti ama fırtına için hazırlık yapmakla o kadar meşguldü ki bir türlü fırsat bulamamıştı.

Sonra Ethel, Rosemary'nin kulübesini dümdüz etmiş, bu da Duke'ü onları aramak için fırtınanın içine göndermişti. Enkaz halindeki kulübede onlardan hiçbir iz bulamayınca, karakoldaki Blaine Taylor'ı görmeye gitmişti. Şef ona onları bulduğunu ve fırtınayı atlatmaları için evine götürdüğünü söylemişti.

Duke onların güvende olduğunu duyunca makul olmayan bir şekilde rahatlamıştı.

O kadar ki, bulabildiği eşyaları almak için yan taraftaki kulübeye gitmiş ve içinde kıyafetler, hasar görmemiş bir dizüstü bilgisayar bulunan bir sırt çantası ve diğer kişisel eşyaları Taylor'lara teslim etmişti. McKenzie'nin - adı McKenzie'ydi- Rosemary'nin torunlarından biri olduğunu ve küçük adamın da oğlu Jax olduğunu öğrenmişti.

Sonra molozların arasında bir oyuncak ayı bulmuş, temizlemek için eve getirmiş ve bunu da ona teslim etmişti. İşte o zaman ona, yazlık konusunda ne yapacağını bulana kadar garajdaki dairesiyle ilgilenip ilgilenemeyeceğini sormuştu.

Şimdi, nihayet, McKenzie ve Jax'in daireye taşınacakları gün gelip çatmıştı.

Yansımasına bakarken kendisini McKenzie'nin göreceği şekilde görmeye çalıştı. Fırtına onu evsiz bıraktıktan sonra kalması için ona bedava bir yer teklif etmemiş olsaydı, onun gibi muhteşem bir kadının muhtemelen kendisi gibi bir adama ihtiyacı olmayacağını fark etmek onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Yüzü yeterince hoştu ve mavi gözleri hakkında en iyi özelliği olduğuna karar verecek kadar iltifat almıştı. Gaga gibi burnunu yendikleri kesindi. Asi sakalını temizlemek için zaman ayırmıştı ve uzun, koyu sarı saçlarını tararken saçlarını kestirmenin zamanı gelmedi mi diye düşündü.

Renkli mürekkep gövdesinin her santimini süslüyor, çene çizgisinin hemen altında duruyordu.

Rosemary'nin ona kendisini bir boyama kitabı gibi kullanmayı bırakıp bir hobi edinmesini söylediğini düşününce gülümsedi. Çok hoş bir arkadaş ve komşuydu, ona ve stüdyodaki çocuklara düzenli olarak meşhur muzlu ekmeğini pişirirdi. Hayat ve yetişkinlik hakkında bildiklerinin çoğunu, ona bilmesi gerekenleri gösterdiği için her seferinde bir ders alarak öğrenmişti. Her bahar onun gelişini dört gözle beklemiş ve kış için anakaradaki evine gittiğinde onu özlemişti.

Onun için bir "aile" olmuştu, ama bunu bilmiyordu. Annesi öldüğünde, onun yasını başka hiç kimse için tutmadığı kadar çok tutmuştu. Annesi hâlâ hayattaydı ve Boston'da yaşıyordu ama hayatına o kadar çok girip çıkmıştı ki onu bir ebeveyn olarak bile görmüyordu. Annesi ya rehabilitasyundayken ya da hapisteyken çocukluğunun çoğunu koruyucu aile yanında geçirmişti.

Rosemary onun kalbinin annesiydi. Vefatından bu yana geçen iki yıl içinde onu çok özlemişti ve dostluğu için sonsuza dek minnettar kalacaktı, özellikle de bu dostluk torununu kendisine yaptığı kalacak yer teklifini kabul etmeye ikna etmesine yardımcı olduğu için. olmadan

Rosemary'nin onayını alan McKenzie muhtemelen garip, uzun saçlı, sakallı, dövmele bir adamın misafiri olmaktan korkardı.

Garajdaki daireyi yaşanabilir hale getirmek için saatlerce uğraşmıştı. Etrafı temizlerken, yıllardır dolapta duran temiz çarşafları, havluları ve battaniyeleri havalandırmıştı. Elektrik geldikten sonra, kötü kokan her şeyi yıkamış ve yatağını temiz, taze kokan çarşaflarla hazırlamıştı.

Elektrik zaman zaman kesik kesik gelmeye devam ediyordu. Kasabada ana kanallardan birinin ciddi şekilde hasar gördüğünü ve değiştirilmesi gerektiğini duymuştu. Görünüşe göre elektrik şirketi, adanın şebekesi çok eski olduğu için sipariş edilmesi gereken ve bulunması zor olan parçaları bekliyordu. Bu arada ada sakinleri bir daha kesilmemesini umarak ellerindekiyle yetinmeye çalıştılar. Neyse ki feribotlar düzenli seferlerine geri dönmüş, adanın her yerinde fazla mesai yapan jeneratörler için yiyecek ve gaz getirmeye başlamıştı. Tanıdığı herkes tekrar elektrik kesilmesi ihtimaline karşı benzin bidonlarını doldurmuştu.

Evdeki işlerini bitirdiğinde, kadının şeker ya da başka bir şey ödünç almak isteyebileceği aklına geldi. Bu onu kendi evinde bir temizlik çılgınlığına sürüklemişti. İlk bakışta öyle görünse bile, onun kendisine bakamayan pasaklı bir bekar olduğunu düşünmesini kesinlikle istemiyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse, onun hakkında ne düşündüğü neden umurundaydı ki? Kulübesi yeniden inşa edilene ya da ada hayatının ona göre olmadığına karar verene kadar kısa bir süre kalmak için gelmişti. Öyle olsa bile, gelişini yıllardır olan en önemli ya da heyecan verici şeymiş gibi göstermenin anlamı yoktu.

Kaosla geçen hayatında Gansett Adası'na taşınmak kendisi için yaptığı en iyi şey olmuştu. İlk kez okuldan bir arkadaşıyla gelmişti, ailesi onu bir hafta sonu için davet etmişti. On altı yaşında engebeli, uzak adaya ayak bastığı ilk saniyeden itibaren burayı sevmişti.

Evlatlık sisteminden çıktıktan sonra Gansett'e geri dönmüş ve orada kendine bir yuva kurmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır hale gelmişti. Bunu takip eden on sekiz yıl içinde, diğer pek çok tuhaf işin yanı sıra feribotlarda liman işçiliği ve Rusty Scupper'da barmenlik yaptı. Sonunda, her şeyi ve her şeyi çizebilme yeteneği nedeniyle kasabadaki dövme stüdyosunda işe alındı.

Onu bu işte eğitmişlerdi ve dükkân sahibi emekli olunca dükkânı Duke'a devretmiş, o da yirmi dokuz yaşında iş sahibi olmuştu. Yedi yıl sonra, dükkân en çılgın hayallerinin ötesinde büyümüştü ve sezonda ona çok iyi bir geçim sağlıyordu. Sezon dışı dönem çok daha sakin geçiyordu ama o bu yavaş tempoyu hoş karşılamaya başlamış ve yavaşlama dönemleri için para biriktirmeyi öğrenmişti.

Adada, hayatının ilk yarısında ondan kaçan huzuru ve sessizliği bulmuştu. Burada, kalbinin evini, onu hiç kimsenin sevmediği kadar seven ve destekleyen bir arkadaş ailesini, özellikle de ona nasıl yaşayacağı konusunda hiç kimsenin göstermediği kadar çok şey gösteren Rosemary Enders'ı bulmuştu.

Telefonu, yakın arkadaşlarından biri olan spor salonundaki Mick Jacobs'tan gelen bir aramayla çaldı.

"Hey, ne sallanıyor?"

"Fırtınadan beri Sturgil ile konuştun mu?"

"Hayır, ama bu alışılmadık bir şey değil. Ona sadece spor salonunda selam veriyorum ve eski karısına davranışından sonra o bile biraz abartılı. Neden?"

"Fırtınadan bu yana kimse ondan haber alamadı ve ailesi panik düğmesine basıyor. Anakarada olduğunu sanıyorlardı ama orada da kimse onu görmemiş."

"Teknede Billy ile birlikte olma ihtimali var mı?"

"Sanırım bu imkansız değil. İkisi lisede arkadaştı. Billy, Sturgil işleri karıştırdığında ona sırtını dönmeyen birkaç kişiden biriydi."

"Bunu söylemeden korkuyordum. Adam hakkında pek bir şey düşünmüyorum ama ölmesini de istemem."

Mutfağın duvarındaki saate baktı ve saatin beşe yaklaştığını gördü. "Gitmem gerek. Bir şey duyarsan bana haber ver."

"Sen de aynısını yap."

Lanet olsun, diye düşündü Duke. Sturgil kayıp olabilirdi. Eski karısı Tiffany Taylor'ın bunu bilip bilmediğini ve McKenzie'yi aldığı anda bunu ona sorması gerekip gerekmediğini merak etti.

Hayır, diye karar verdi. Ona söylemek haddine değildi ve ayrıca Sturgil'in kayıp olabileceği haberinin Gansett'te yayılması uzun sürmezdi.

"Bu konuda hiçbir şey DÜŞÜNMEDİM, biliyor musun?" Tiffany, McKenzie'nin kendisi için hazırladığı bir fincan çayla mutfak masasına oturdu. "Dün gece Ashleigh'le görüşmeyi kaçırdı ama bu daha önce de oldu. Ona geleceğini bile söylememe noktasına geldim çünkü gelmediğinde hayal kırıklığına uğramasını istemiyorum."

McKenzie, eski kayınvalidesinden gelen ve fırtınadan beri eski kocası Jim'den haber alıp almadığını soran telefonda beri kendini toparlamaya çalışan Tiffany'ye ne söyleyeceğini bilmeyi diliyordu. McKenzie ayrılığın çirkin olduğunu anlayacak kadar bir araya gelmişti ve Tiffany onun kayıp olma ihtimali karşısında ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu.

"Yani, iyi olduğuna eminim. Muhtemelen bir yerlerde, birilerinin onu arıyor olabileceğinden habersizdir. Belki de elektriğin olmadığı bir yerdedir."

"Eminim hepsi bu kadardır."

"Bu çok garip bir duygu. Son birkaç yıldır birçok kez içten içe gitmesini ve bir daha geri dönmemesini diledim ama kayıp olabileceğini duymak çok..."

"Bu çok üzücü."

"Öyle ve dürüst olmak gerekirse umursayacağımı düşünmezdim. Bana cehennemi yaşattı."

"Onunla uzun yıllar geçirdiğinizi varsayıyorum."

Tiffany başıyla onayladı. "Liseden birkaç yıl öncesine kadar." "Böyle zamanlarda kötü günlere değil de iyi günlere odaklanma eğiliminde oluruz." "Bu doğru. Ve ben de bu haftaki en büyük sorunumun zavallı böceğim için ne yapacağımı düşünmem gerekiyordu." Fırtına sırasında kırmızı Volkswagen Beetle'nin üzerine bir ağaç devrilmişti.

"Bunun için çok üzgünüm. Çok şirin bir arabaydı."

"Blaine başka bir tane alacağımızı söylüyor ama Jim'in kayıp olduğunu duyduktan sonra bu çok önemsiz görünüyor."

Kocasından bahseder bahsetmez Blaine mutfak kapısından içeri daldı ve onları gafil avladı. "Duyar duymaz geldim."

Tiffany, gülünç derecede yakışıklı kocasını görünce oldukça canlandı. Yanağındaki bir damla yaş sildi. "Ben iyiyim. Merak etme."

"Yapma bunu." "Ne yapıyorum ben?"

"Benim yanımda Jim için üzülemeyeceğini düşünüyorsun." Sanki bir baraj yıkılmış gibi, Tiffany hıçkırıklara boğuldu.

Blaine kollarını ona doladı ve onu sandalyeden kaldırarak odadan çıkardı.

Vay be.

McKenzie yüzünü yelpazeledi, sanki bir aşk romanından fırlamış bir sahneye tanık olmuş gibi hissediyordu. Blaine gibi erkeklerin gerçekten var olduğu ona bir keşif gibi gelmişti. Kesinlikle onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştı. Tanıdıklarının hepsi kurbağaydı ve aralarında bir prens bile yoktu.

Kapı yumuşak bir şekilde çalındı. Duke'u karşılamak için ayağa kalktı.

Kapıyı açtığında, adamın daha önceki ziyaretlerinde olduğundan daha... nazik görüldüğünü fark etti. Bunu onun için mi yapmıştı? Adamın kendine özgü bir şekilde yakışıklı olduğunu ya da gülümsediğinde mavi gözlerinin parladığını fark etmekten kendini alamadı.

"Ufaklık uyuyorsa onu uyandırmak istemedim."

Bunu düşündüğüne inanamıyordu. Çoğu insan düşünmezdi. "Çok nazıksınız. İçeri gelin. Her an uyanabilir."

"Acele etme. Acelem yok." Sesini daha da alçalttı. "Tiffany'nin eski sevgilisinden haberi var mı?"

McKenzie başını salladı. "Eski kayınvalidesi aradı."

"Ah, tamam. Onu spor salonundan tanıyorum. Bir arkadaşım arayıp ondan haber alıp almadığımı sordu. Buraya geldiğimde kızıyla görüştüğünü öğreneceğimi umuyordum."

"Hiç haber alamadılar ve dün gece onunla planlanmış bir ziyareti kaçırdı."

"Kahretsin."

"Sanırım bu daha önce de oldu, o yüzden Tiffany bir şey düşünmedi."

Ashleigh mutfığa geldi. "Bayan McKenzie, Jax uyandı." "Haber verdiğin için çok teşekkür ederim, tatlım."

"Bir şey değil."

Ashleigh odadan çıktıktan sonra Duke, "O yine annesine benziyor," dedi.

"Biliyorum. O çok sevimli."

"Umarım onun iyiliği için babasını bir an önce bulurlar."

"Ben de öyle umuyorum. Jax'i alıp Tiffany'ye gideceğimizi söyleyeyim. Hemen döneceğim."

"Burada olacağım."

Durdu ve ona geri döndü. "Sadece bilmeni istiyorum... Cömertliğini çok takdir ediyorum. Size borcumu asla ödeyemeyeceğim."

"Zorunda değilsiniz. Size yardım etmek benim için bir zevk. Rosemary de böyle yapmamı isterdi."

Biraz garip ve sevimli bir şekilde çok tatlı ve sevimliydi.

Bu düşünceyi aklından geçirir geçirmez kendini durdurdu. *Sahip olduğun neredeyse her şeyi fırtınada kaybetmiş, bir bebeğe bakan evsiz ve bekâr bir anneyken herhangi bir erkeği sevimli ya da sevecen bulmaya hakkın yok. Yeni arkadaşının sevimli olup olmadığından çok daha önemli şeylerin var, o yüzden kes şunu.*

McKenzie üst katta, Tiffany'nin misafir odasında Jax için kurduğu portatif beşikten Jax'i aldı ve sonra beşiği kırarak yanına aldı. Tiffany ona beşiği ihtiyacı olduğu sürece kullanmasını söylemişti. Taylor'lar yakında doğacak üçüncü bebekleri için bir süre seyahat etmeyecekti. Neyse ki Tiffany bir haftadır kendisini perişan eden yoğun mide bulantısı ve mide ekşimesinden sonra kendini daha iyi hissediyordu.

McKenzie son kalan yetersiz eşyalarını Duke'un onları teslim etmek için kullandığı market poşetlerine doldururken boğazına çöken kocaman korku yumrusunu yuttu. Duke'un eşyalarını bulmak için kulübeden geriye kalanları karıştırdığını düşünmek kalbinin yeniden titremesine neden oldu. Birisi ona Duke, Tiffany ve Blaine kadar nazık davranmayalı uzun zaman olmuştu.

Jax bir miyavlama sesi çıkardı ve Duke tarafından kurtarılmış olan ayısına uzandı.

"Oh, Bay Ayı'yı unutamayız."

Jax sevinçle guruldadı.

Bu ses onu korkuyu bastıran mantıksız bir sevinçle doldurdu. Ona sahip olduğu ve o da ona sahip olduğu sürece, önlerinde ne olursa olsun üstesinden gelebilirlerdi. Ya da öyle umuyordu. Büyükannesinin kulübesini yeniden inşa etme görevi ürkütücüydü. İnsan uzak bir adada böyle bir şeyi nasıl üstlenebilirdi ki?

Tiffany'ye çocuklarla ilgilenmesinde yardım ettiği geçen hafta boyunca bununla uğraşmaktan kaçınmayı başarmıştı. Duke'lara vardığında, büyükannesiyile pek çok mutlu anının yaşandığı kulübenin enkazıyla nihayet yüzleşmekten başka çaresi kalmayacaktı.

"Her seferinde bir adım, MK. Her seferinde bir adım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

"E Her şey yolunda mı?" Tiffany kapı aralığında belirdiğinde sordu.

"Vay canına, beni kendi kendime konuşurken yakaladın."

Tiffany küçük bir gülümseme sundu. "Bunu her zaman yaparım."

McKenzie, Tiffany'nin yüzünün ağlamaktan kızarmış ve şişmiş olduğunu fark etti. "İyi misin?"

Omuz silkti. "Bu konuda nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum." "Eminim çok kafa karıştırıcıdır."

"Gerçekten öyle." Tiffany, McKenzie'ye taşımak için hafif çantalardan birini aldı. "Hâlâ burada kalmayı planlıyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle! Hâlâ bana ihtiyacınız varsa dükkânda çalışmaya başlamak için sabırsızlanıyorum."

"Sana ihtiyacım var. Sadık Patty'min bu ufaklık gelmeden hemen önce beni terk edeceğini inkâr ediyorum." Tiffany hamile karnını okşadı. "Jim'le ilgili bu haberden sonra biraz soluklanmaya ihtiyacım var, sonra seni işe başlatırız."

"Ne kadar zamana ihtiyacın olursa olsun. Yarın kontrol edeceğim." "Kulağa hoş geliyor."

"Duke burada, yani seninle uğraşmayacağız. Size yardımcı olabileceğim bir şey olursa numaram sizde var."

"Teşekkür ederim. Bunu ve bu hafta bana yardım etmek için yaptığın her şeyi takdir ediyorum. Sonunda beni kurtardın."

"Asla olmaz. Fırtına sırasında bizi kabul ettiğin ve bu hafta kalmamıza izin verdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır." McKenzie Tiffany'ye tek kolla sarıldı ve Jax'i aralarına aldı. "Nezaketin için tekrar teşekkür ederim, Tiffany."

"Sizinkiler için teşekkür ederim. Sizinle ve Jax'le tanıştığımıza çok memnun oldum. Yeni arkadaşlar edinmeyi seviyoruz. Avukat arkadaşım Dan Torrington'a Jax'in babasıyla olan durumunuz hakkında mesaj atacağım ve bakalım bu konuda ne diyecek. Kendisi ve eşi ailesiyle ilgili bir iş için Maine'e gitmek zorunda kaldılar ama o ne yapmanız gerektiğini bilir."

"Buna minnettar olurum. Bir yanım beni rahat bırakmak istiyor ama diğer yanım Jax'in ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını istiyor."

"Avukat tutmak doğru bir şey. Pişman olmayacaksınız. Bazen birinin doğru şeyi yapması için tek gereken yasal işlem tehdididir." Tiffany alt kata doğru ilerledi. "Hey, Duke."

"Merhaba Tiffany. Jim'i duyduğuma üzüldüğümü söylemeli miyim emin değilim..." "Ben de öyleydim. Umarım onu bulurlar."

"Eğer yapabileceğim bir şey varsa..."

"Çok tatlısın. Teşekkür ederim."

Duke dikkatini McKenzie ve Jax'e çevirdi. "Hazır mısınız çocuklar?"

"Sanırım hazırım."

Portatif beşiği ondan aldı ve kamyonetine taşıdı.

McKenzie onu dışarı kadar takip etti ve Jax'i Tiffany'nin ödünç verdiği araba koltuğuna oturtabilmek için kapıyı tuttuğu için ona teşekkür etti.

Kamyoneti yeni temizlenmiş gibi kokuyordu. Bunu onun için de yapmış mıydı? Yaptıysa ne olmuş? Sadece, Taylor'lar dışında biri onun için güzel bir şey yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, en küçük bir iyilik bile ona çok büyük geliyordu.

Tiffany arka verandadan onlara el salladı.

Duke dolambaçlı ada yollarında ilerlerken Jax gurulduyor ve ayak parmaklarıyla oynuyordu.

"Çok sevimli," dedi Duke gülerek. "Ayak parmaklarına kafayı takmış durumda."

"Sanırım bebekler hâlâ onlara ulaşabilirken çiğnemekten hoşlanıyorlar."

"Doğru."

"Rosemary onun için deli olurdu."

"Biliyorum. Keşke onunla tanışabilseydi."

"Eminim hâlâ buralarda bir yerdedir, her şeye göz kulak oluyordur."

"Ben de öyle düşünmek istiyorum."

"Ona hep yakın mıydın?"

"Hem de çok. Ben büyürken yan komşumuzdu. Onun evinde benimkinden daha fazla zaman geçirirdim. Bana yemek yapmayı ve dikiş dikmeyi öğretti. Bana ilk tutkal tabancamı o aldı ve her türlü el işinin nasıl yapılacağını öğretti. Çok iyi arkadaşlık."

"Tüm bunları hayal edebiliyorum. Bana yemek yapmayı öğretmeye çalıştı ama ben temel bilgileri pek aşamadım."

"Sana kızgın mıydı?" "Oldukça."

McKenzie bunu söyleme şekline güldü. "Sabrıyla tanınmazdı. Sık sık 'MK, ben sana bundan daha iyisini öğrettim!' derdi."

"MK?"

"Evet, bebekken bana bu lakabı takmış ve başka hiçbir şey dememiş."

"Seni genç bir kız olarak hatırlıyorum."

Şaşırılmış bir halde ona baktı. "Tanıyor musun? Geçen haftadan önce tanıştık mı?"

Adam da onun hissettiği kadar şaşkın görünüyordu. "Bir kere. Bir yıl Noel için beni anakaradaki evine davet etmişti ve MK adında bir torunuyla tanıştığımı hatırlıyorum."

"Seninle tanıştığımı hatırlamaya çalışıyorum. Her zaman insanları tatillere falan davet ederdi."

"O Noel'den bir fotoğrafım var. Sana göstereyim."

McKenzie onun kaç yaşında olduğunu merak etti ama sormak istemedi. Tahmin etmesi gerekse otuzlu yaşların sonunda derdi ki bu da onu kendisinin yirmi altı yaşından en az on yaş daha büyük yapıyordu. Önemli olduğundan değil... Sadece merak ediyordu.

Sola dönerek, sol tarafında iki katlı bir garaj bulunan, kiremit örtülü, iki katlı, tuz kutusu tarzı bir eve giden toprak bir araba yoluna saptı. Araba yolu, üzerinde ışıklar yanan bir ateş çukurunun etrafında dönüyordu.

"Evim güzel evim."

"Çok güzel."

"Fazla bir şey değil ama benim."

"Gansett Adası'nda mülkünüz var. Bu oldukça iyi bir şey. Büyükanmem hep buradaki fiyatların ne kadar çılgın olduğundan bahsederdi."

"Peşinatı ödeyerek burayı satın almama yardım etti ve ben de on yıl boyunca her ay ona geri ödeme yaptım."

"Bunu duyduğuma sevindim! Çok cömertti."

"O bana yanımda birinin olmasının nasıl bir şey olduğunu göstererek hayatımı değiştirdi."

McKenzie ona baktı. "Hiç böyle bir şey yaşamadın mı?" "Onunla tanışana kadar hayır."

DUKE, McKenzie'yle yıllar önce, o henüz ergenlik çağındayken tanışmış olduğunu fark etmenin şaşkınlığını yaşıyordu. Onu hatırlıyordu. Büyüleyici bir kadına dönüşen güzel bir çocuktü. Muhtemelen onun gözlerini kamaştırmak için çok gençti. Sevgili arkadaşı Rosemary'ye duyduğu saygıdan dolayı, Rosemary'nin bir zamanlar kendisine yardım ettiği gibi ona yardım ederken, onun sevimli torunuyla arasına mesafe koyacaktı.

"Bunu senin için taşıyabilir miyim?" diye sordu ağır görünen bebek koltuğuna.

Ona uzattı. "Bu harika olur. Teşekkürler. Birden bire çok yüklendi."

Duke bebeğe şapşal bir surat yaptı, bu da küçük adamın kıkırdamasına neden oldu. Daha önce bir bebeğin kıkırdadığını hiç duymamış olan Duke, böylesine neşeli bir sese neden olduğu için göğsündeki çarpıntıyla kısa süreliğine afallamıştı.

Doğal olarak bunu tekrar tekrar yaptı.

McKenzie onu merdivenlerden garajın üstündeki daireye kadar takip ederken, "Senden hoşlanıyor," dedi.

"O çok tatlı."

"Bu kadar iyi bir bebek olduğu için çok şanslıyım. Fırtınanın çoğunda uyudu."

Duke'ün bir sürü sorusu vardı. Bebeğin babası neredeydi? Çok geç olmadan kasırgadan nasıl haberi olmamıştı? Fırtınanın dümdüz ettiği yandaki kulübe konusunda ne yapacaktı?

Ancak şimdi bunları sormanın zamanı değildi. Onları yerleştirmek ve rahat ettirmek istiyordu. "İşte burası. Bir oturma odası-mutfak kombinasyonu, bir banyo ve bir yatak odası var."

"İhtiyacımız olan tek şey bu. Ve çok temiz kokuyor. Tekrar çok teşekkür ederim Duke."

"Yalan söyleyip her zaman temiz koktuğunu söylemek isterdim ama senin için biraz güzelleştirdim."

"Çok nazıksınız."

"En azından bunu yapabilirim. Yerleşmek için başka bir şeye ihtiyacın var mı?" "Biraz yiyecek ve çocuk bezi almak için kasabaya doğru yürüyeceğim."

"Gitmek istediğin zaman bana haber ver, seni bırakayım. Yürümene gerek yok."

"Eminim yapacak başka işleriniz vardır."

"Zamanım var. Sadece ne zaman gitmek istediğini söyle."

"Her şey için tekrar teşekkür ederim. Size asla yeterince teşekkür edemeyecekmişim gibi hissediyorum."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Büyükkannene çok ama çok şey borçluyum. Ona borcumu bu şekilde ödeyebilirim. Anlıyor musun?"

"Onun iyiliğine karşılık vermek zorunda olduğunuzu hissetmenizi asla istemezdi."

"İnanın bana, biliyorum. Aylık geri ödemelerimi kabul etmesi için onu zorlamak zorunda kaldım. İstemediğini söyledi ama ona burayı kendim satın aldığıma inanmam gerektiğini söyledim."

"Bu da ona benziyor."

"Onu hayatında gördüğün için çok şanslıydın, ben de öyleydim."

"Sanırım Jax'in yatma saatinden önce mağazaya gidebiliriz." "Hadi gidelim." Bebek taşıyıcısını kamyonete geri taşıdı, fark etti ki Hala şehirdeyken markete gitmeyi teklif etmeliydi. Ama kızın kamyonetinde olması onu o kadar şaşırtmıştı ki sağlıklı düşünememişti.

Duke onları kasabaya geri götürdü ve küçük adamla ilgili yardıma ihtiyacı olursa diye onunla birlikte markete girdi. Kadının eski bir profesyonel gibi alışveriş arabasının koltuğuna oturması ve onu tekerlekli sandalyeyle markete götürmesi Duke'u hayrete düşürdü.

"Elektriğin geri gelmesi güzel," dedi aydınlık alana girdiklerinde. Jeneratörlere bel bağladıkları süre boyunca içerisi mağara gibiydi.

"Kesinlikle öyle. Buranın elektrik olmadan nasıl çalışacağını hiç düşünmemiştim."

"Geçen yaz günlerce süren bir elektrik kesintisi yaşadık. Ondan sonra pek çok insan jeneratör satın aldı, ben de dahil. Geçen hafta boyunca buzdolabımda çalışan bir tane vardı."

"Blaine ve Tiffany'nin de bir tane vardı."

"Elektriklerin tekrar kesilmesi ihtimaline karşı size biraz buz getireceğiz. Şebeke eski ve fırtına yeni açıklar ortaya çıkardı."

"Bu yüzden mi sürekli açılıp kapanıyor?"

"Evet. Sistem çok eski olduğu için bulunması zor parçalar aradıklarını duydum."

"Fırtınadan *sonra* fırtına sırasında olduğumdan daha endişeli olmam garip mi?"

"Evet, bu çok garip."

Adamın umduğu gibi kadın güldü.

"O zaman şimdikinden çok daha büyük bir tehlike içindeydiniz."

"Biliyorum ama burada ne kadar yalnız olduğumuzu fark etmek çok üzücü." "Bir sır öğrenmek ister misin?"

"Elbette."

"Burada işlerin ters gitmesine bayılıyorum. Temel şeyler olmadan nasıl başa çıkılacağını bulmak eğlenceli."

McKenzie gözlerini devirdi. "Temel şeyler olmadan yaşamaktansa daha sakın bir eğlenceyi tercih ederim."

"Macera duygunuzdan yararlanmanız gerekiyor."

"Pek macera duygum yoktur. Hiçbir zaman da olmadı."

"Bir tane almak için iyi bir zaman çünkü burada bir günden diğerine ne olacağını asla bilemezsiniz."

McKenzie arabaya bir demet muz koydu. "Turist broşürlerinde bundan bahsedildiğini göremezsiniz."

Duke güldü. "Hayır, bu bizim küçük sırrımız. Yıl boyunca yaşayanlar gerektiğinde turistlerle ilgilenir." El arabasına iki sürahi su koydu. "Bir süre daha şişe suyu tavsiye ediyorlar."

"Doğru, Tiffany bundan bahsetmişti."

"Böyle zamanlarda toplumun bir araya gelerek birbirini kollaması çok eğlenceli. Bu bana burayı neden bu kadar çok sevdiğimi hatırlatıyor. İnsanlar her zaman yardım etmeye istekli."

"Yaşamak için güzel bir yol."

"Buraya gelene kadar gerçek bir topluluk deneyimi yaşamamıştım," dedi. "Bu ne kadar zaman önceydi?"

"On sekiz yıl önce. Hayatımın yarısı burada geçti."

"Yani bu seni..."

"Geçen hafta otuz altı," dedi sırtarak.

"Hiçbir zaman kafamda matematik yapamadım."

"Ben de öyle. Ayrıca yüksek sesle heceleyemiyorum. Her zaman yanlış olduğundan eminim."

McKenzie güldü. "Ben de öyle! Heceleme yarışmaları benim için bir kabustu." "Aynen. Altıncı sınıftan sonra onları yapmayı reddettim çünkü

son sırada geliyor."

"Altıncı, yedinci ve sekizinci sınıflarda sonuncu oldum. Tanrıya şükür lisede yapmadılar."

"Okulda hangi konuda iyiydin?"

"Güleceksin."

"Vur bana," dedi.

"Matematik - kafamda toplamak zorunda kalmadığım sürece - ve ahşap atölyesi. Çok sevdim."

"Çok güzel. O zamandan beri onunla bir şey yaptın mı?"

"Biraz. Bazı ev geliştirme işleri. Bu tür şeyler, ama bir gün tekrar bu işlere girmek istiyorum."

"Hayal kurmak güzeldir."

"Şu anda hepsi bu kadar. Şu anda kendimi ve Jax'i geçindirmeye odaklanmam gerekiyor. Tiffany bana mağazasında bir iş teklif etti, bu da beni çok rahatlattı."

"Orası bütün yıl dolu kalıyor."

"O da öyle söyledi. Bu konuda heyecanlıyım ve Jax'i işe getirebileceğimi söyledi ki bu çok büyük bir şey."

"Yani bir süre burada takılmayı mı planlıyorsun?" diye sordu, bilgi arıyormuş gibi görünmemeyi umarak.

"Sanırım öyle. Fırtına başlayana kadar burayı gerçekten seviyordum."

"Bir merhaba demek için uğrayıp duruyordum ama fırtına hazırlıkları yüzünden işler çok yoğundu ve eve gittiğimde orası genellikle karanlık oluyordu. Yapmadım

seni korkutmak
istiyorum."

"Korkuturdun."

Sırıtarak, "Dövmeler yüzünden, değil mi?" dedi.

"Hayır, beni rahatsız etmiyorlar. Sadece karanlıkta ortaya çıkan herhangi bir adam beni duraklatırdı."

Kadın anlattıkça, adam onun hakkında daha çok şey bilmek istiyordu. Her şeyden önce ahşap işçiliği. Bunu asla tahmin edemezdi. Sanat, müzik ya da çok daha beyinsel bir şey derdi. Yine de kafasından matematik yapamadığını ya da yüksek sesle heceleyemediğini öğrenmek, onun yanında kendini daha az aptal gibi hissetmesine neden oldu.

"Sanat işlerinde iyiydim." Kolundaki dövmeleri göstermek için iki kolunu da uzattı. "Kendi özgün tasarımı."

"Bu inanılmaz. Tiffany'ye ilk geldiğinde ben de öyle düşünmüştüm."

"İyi olduğum tek şey bu. Tüm ödevlerimin çizimlerle kaplı olması öğretmenlerimi deli ederdi. Bana daha ciddi şeylere odaklanmam gerektiğini söylediler, ama benim için bu kadar ciddiydi."

"Ve şimdi kendi sanat temelli işinizin sahibisiniz. Onlara gösterdiğini söyleyebilirim."

"Etkileneceklerinden şüpheliyim."

"Bence kendi işi ve yetenekleriyle geçimini sağlamanın bir yolunu bulan herkes çok etkileyici. Bence bu, hayallerin gerçeğe dönüşmesidir."

"Oldukça
havalı."

"Kesinlikle
öyle."

Bir kutu bebek bezi, bebek maması poşetleri, biraz toz mama ve bebek için diğer malzemeleri ekledi - şimdiye kadar raflarda hiç fark etmediği şeyler.

"Bebeklerin bir sürü eşyaya
ihtiyacı var." "Çok fazla
eşya."

Tüm bunların ne kadara mal olduğunu görünce daha da şaşırdı. Yüz yirmi dolar ve neredeyse hiç yiyecek almamıştı. Ona biraz para teklif etmeli miydi? O daha buna karar veremedi kadını bir kart çıkarmış ve makbuzunu almaya başlamıştı.

Eve dönerken pencereden dışarı, kumsalın üzerinden batan güneşe baktı. "Buranın ne kadar güzel olduğunu unutmuşum."

"Çocukken buraya çok gelir miydin?"

"İstediğim kadar değil. Annem büyükannemle ne kadar çok vakit geçirdiğime içerliyordu ve büyükannem yaz için ayrılır ayrılmaz annem tüm vaktimi onunla geçirmem gerektiğini düşündü. Ama benim istediğim bu değildi."

"Ne istiyordun?"

"Yaz için büyükannemle Gansett'e gelmek istedim ama annem kabul etmedi."

"Neden olmasın?"

"Bilmiyorum. Onu insanlara hiçbir zaman açıklayamadım. Büyükannem onun bir narsist olduğunu söylerdi. Her şey onunla ilgiliydi, her zaman."

"Annen Cecelia mı?"

"Evet. Sanırım sana ondan bahsetmiştir." "Zor biri olduğundan bahsetmişti."

"Bu en hafif tabirle."

Ondan biraz daha detaylandırmasını istedi ama bu hassas bir konu gibi görünüyordu, bu yüzden konuyu kendi haline bıraktı. Ama her ne kadar onun için çok yaşlı olduğuna ve kızının da kendisini aştığına karar vermiş olsa da, onun hikâyelerinden daha fazlasını dinlemek istiyordu.

Çok, çok daha fazlası.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 3

Tiffany, Jim'in kaybolmuş olabileceği haberini aldığından beri ne yapacağını bilemiyordu. Tanrıya şükür annesi ve Ned, kızları birkaç saatliğine evlerine götürmek için gelmişti, böylece kendini toparlayabilecekti.

Duyguları karmakarışık; üzüntüden korkuya, Ashleigh için duyduğu ıstıraptan rahatlamaya kadar her şey vardı ve bu da onu suçluluk duygusuyla hasta ediyordu. Jim'in sonsuza dek gitme ihtimali onu nasıl *rahatlatabilirdi* ki?

Aklının oraya gitmesine izin veremezdi, yoksa kendisiyle yaşayamazdı.

Blaine'in güçlü kolları onu arkadan sardı ve kız onun kucağında eridi. "Döndüğünü söyleyebilirim."

"Ne olduğumu bilmiyorum."

"Üzgün olman sorun değil, Tiff. Kim olsa üzülürdü."

"Onun için üzölmek doğru gelmiyor. B u n a hakkım yok."

"Elbette biliyorsun. Yıllarca onunla birlikteydin ve birlikte bir çocuk sahibi oldunuz. Eğer üzgün olmasaydın endişelenirdim."

"Onu son gördüğümde... Ashleigh'i fırtınadan önce eve getirdiğinde... Tek düşünebildiğim gitmesini ve bir daha dönmemesini dilediğimdi. Ve şimdi..."

"Başına bir şey gelmiş olması sizin suçunuz değil. Muhtemelen fırtına sırasında almaması gereken riskleri alıyordu. İnsanlar böyle şeyler yapar. Deacon ve ekibi fırtına başlamadan önce kuzey ucundaki kayalıklardan otuz kişiyi kurtardı. Sörfü izlemek için oraya gitmişlerdi. İnsanlar çok aptal ve adamlarım onları kurtarmak için hayatlarını riske atmak zorunda kaldılar. Pek çok kişi kendini yenilmez sanıyor. Jim de muhtemelen onlardan biriydi."

Tiffany döndü ve ona baktı. "Ash'e ne söyleyeceğim?"

"Ne olduğundan emin olana kadar hiçbir şey."

"Ya hiç öğrenemezsek?"

"Birer dakika ara verelim ve neler olacağını görelim. Tüm ekibim onu arıyor, Sahil Güvenlik yardım ediyor ve Jack onu ve Billy'yi aramak için ek eyalet polisi yardımı getirdi. Onları bulacağız."

Tiffany başını onun geniş göğsüne yasladı. "Dışarıda onlarla birlikte olmalısın."

"Olmam gereken yerdeyim bebeğim. Seninleyim."

Telefonu çaldı ve masanın üzerinden almak için Blaine'den uzaklaştı. "Ben Maddie."

"Eminim senin için endişeleniyordur."

Tiffany, kocasının sarsılmaz desteğine yaslanırken ablasından gelen telefonu cevapladı. "Selam."

"Haberleri yeni duydum, tatlım. Ne diyeceğimi bilemiyorum." "Ben de öyle. Her yerdeyim."

"Eminim. Kim olsa olurdu. Herhangi bir haber var mı?"

"Henüz bir şey yok. Blaine herkesin onu ve Billy'yi aradığını söyledi. Birlikte olmuş olabilirler." "Sizin için ne yapabilirim?"

"Hiçbir fikrim yok. Bu noktada bekleyip göreceğiz." Sesi son kelimedede kırıldı. "Onun hakkında çok kötü düşüncelerim oldu, pek çok kez, ama böyle bir şeyin olmasını asla istemedim."

"Bunu biliyorum, Tiff. Hepimiz biliyoruz. Gelmemi ister misin?"
"Sorun değil. Blaine burada benimle ve kızlar da annemde."
"Beni sonra arar mısın?"
"Elbette. Beni kontrol ettiğin için teşekkürler."
"Seni seviyorum. Ne olursa olsun, yanınızdayız."
"Bu her şeyi daha iyi yapıyor," dedi gözyaşları yüzünden süzülürken.
"Ben de seni seviyorum."

Bir kalbi kırmanın mümkün olduğu her şekilde kalbini kıran bir adam için nasıl ağlıyordu? Ona bir canavar gibi davranmıştı ama yine de... Ağlıyordu. Hayatının tartışmasız aşkı olan yeni kocasının önünde.

Bu olmaz.

Gözyaşlarını sildi ve toparlanmak için cesur bir girişimde bulundu.
"Acıktın mı? A olmalısın. Bakalım neyiz varmış."

Uzaklaşmasını engellemek için onun elini tuttu. "Dur, Tiff. Sadece dur."

"Meşgul olmam gerek, yoksa delireceğim."

"Beni beslemekten ya da Jim için ağlaman hakkında ne dşneceğimden ya da başka bir şeyden endişe etmene gerek yok."

"Seni beslemek istiyorum. Yardımı olur."

"Tamam o zaman, ama sadece yardımcı şefin olmama izin verirsen."

Onun iyiliği için gülümsemeye zorladı. "Sen benim ömür boyu şef yardımcısın."

Ona yumuşak, tatlı bir öpücük verdi. "Ne olursa olsun, iyi olacağız.

Söz veriyorum."

Ona ve mutlu yaşamlarına sahip olduğu sürece bunu atlatabilirdi.

Ama baş belası eski kocasının ölmemiş olmasını umuyordu.

Providence'daki RHODE ISLAND HASTANESİ'nde Kelsey Gordon, ameliyatla onarılan kırık sağ n kolunu destekleyen askıyı ayarladı.

Şimdi alçıyla kaplanmıştı. Kendisine reçete edilen ilaçlar ağrıyı kontrol altında tutuyordu ve bu da kırık kemiği sabitlemek için yapılan ameliyattan sonraki zorlu birkaç günden sonra rahatlatıcıydı. Nişanlısı Jeff Lawry'nin durumu hakkında bilgi almak umuduyla hemşirelerin yanında bekledi.

Nişanlısı.

Fırtına sırasında, dairesinin çatısı üzerlerine çökmeden ve Jeff ağır yaralanmadan önce nişanlandıklarına hâlâ inanamıyordu. Kırık kolu dışında vücudunun her yerinde çürükler ve kesikler vardı ama ona kıyasla iyi durumdaydı.

Leğen kemiği kırılmış ve kalçası çatlamıştı; bu yaralanmalar da ameliyat gerektirmişti. Bir süre, ihtiyacı olan acil bakımı alabilmesi için adadan hava yoluyla nakledilecek kadar uzun süre hayatta kalamayacağından korkmuşlardı. Dr. David Lawrence ve adanın kliniğindeki ekip sayesinde, anakaraya helikopterle seyahat edebilecek duruma getirilmişti.

Anne ve babası Providence'da Jeff ve onunla birlikte bir hafta geçirdikten sonra bu sabah Illinois'e dönmek üzere ayrıldılar. Jeff'in erkek kardeşi John da dün Gansett'teki evine gidene kadar onlarla birlikteydi. Kelsey, Jeff'in annesi Sarah, üvey babası Charlie ve büyükanne ve büyükbabası Russ ve Adele ile birlikte Frank McCarthy'nin evinde kalıyordu ve ihtiyaç duydukları sürece bu ev onlara tahsis edilmişti.

Gece boyunca Jeff'le ilgilenen hemşire Debbie masaya yaklaştı ve Kelsey'nin kendisini beklediğini görünce gülümsedi. Katta çalışan hemşirelerin çoğuyla tanışmışlardı. "Dinlendirici bir gece geçirdi ve doktor sabah vizitine geldiğinde onu iyi duruma yükseltti. Önümüzdeki bir hafta ila on gün içinde onu bir rehabilitasyon merkezine taburcu etmek için bir plan üzerinde çalışıyorlar." Güven verici bir şekilde Kelsey'nin omzunu sıktı. "Hepsi iyi haberler."

"Oh, evet, biliyorum. Hala hazmetmem gereken çok şey var."

"O genç ve güçlü, hemen toparlanacaktır. Endişelenmemeye çalışın."

"Teşekkür ederim. Bu..." Sevdığı adamın hayatta kalamayacağı korkusuyla geçirdiği korkunç yirmi dört saat ona büyük zarar vermişti. Korku, kırılan kolundan çok daha acı vericiydi. Çatı üzerlerine çökerken hazırlanmak zorunda kaldıkları bir saniye içinde onu korumak için nasıl hamle yaptığını asla unutamayacaktı. Bir giriş onun üzerine düşmüş ve en ciddi yaralanmasına neden olmuştu. "Zor oldu. Beni kurtarıırken yaralandı."

"O iyileşme yolunda tatlım, bir iki ay içinde her şey yoluna girecek."

"Nezaketinize minnettarım."

"Git aşkını gör. Seni soruyordu. Bu gece döneceğim."

"Görüşürüz o zaman." Debbie ile konuştuktan sonra kendini daha iyi hisseden Kelsey koridordan Jeff'in odasına doğru yürüdü.

Sarah, Russ ve Adele, Jeff'in en büyük kardeşi Owen'la birlikte odanın dışındaydı; Owen dün gelmişti ve diğerlerini adaya gitmeye ikna etmeyi umuyordu, böylece kendilerini yıpratmayacaklardı. Jeff'in iyileşme süreci uzun sürecekti ve onlara tempo tutmaları telkin edilmişti. Ancak Sarah'nın buna tahammülü yoktu ve o kaldığı sürece Charlie ve ailesi de kalacaktı.

"Sabah hemşiresi onunla birlikte," dedi Owen. "Birkaç dakika izin istedi."

Kelsey başını salladı. "Az önce Debbie'yi gördüm. Dinlendirici bir gece geçirdiğini söyledi." "Bu iyi bir haber." Sarah'nın yüzünde sıkılmış, stresli bir ifade vardı.

En küçük çocuğu fırtınada neredeyse öldüğünden beri. Dördü birlikte İtalya'ya tatile gitmişlerdi ama Sarah bir şeylerin ters gittiğini hissedince eve dönmüşlerdi. Bu konuda haklıydı ve Owen ABD'ye indikten sonra Jeff'in durumu hakkında onu bilgilendirmişti.

Charlie yaklaştı ve her birine dağıttığı kahve tepsilerini taşıdı.

Adam ona bir tane uzatırken Kelsey ona gülümsedi. "Teşekkür ederim." Charlie tam bir aşk adamıydı. Bir hafta önce kahvesini nasıl içtiğini sormuş ve

O zamandan beri onu tedarik ediyor.

"Nasıl hissediyorsun, tatlım?" Charlie sordu.

"Ağrım var ama Jeff'in iyileştiğini bilmek daha iyi."

İtfaiyeciler ve kasaba halkı onları çıkarmak için çılgınca çalışırken saatlerce onun ve bir ton enkazın altında kalmanın çilesini asla unutmayacaktı.

Yaşadığı dehşeti yeniden yaşarken gözleri doldu.

Sarah'nın kolu hafifçe omuzlarını sardı ve Kelsey'nin çok ihtiyaç duyduğu sessiz desteği verdi. Dördü de Kelsey'e çok iyi davranmıştı. Onlara ve fırtınadan sonra Jeffle kendisinin ağır yaralandığını duyduklarında koşarak gelen kendi ailesine sonsuza dek minnettar kalacaktı.

Kelsey ayrıca adada kendisine büyük destek olan patronları Mac ve Maddie McCarthy'ye de müteşekkirdi. Mac onları enkazdan çıkarmak için canla başla çalışan insanlardan biriydi ve kurtarılmayı beklerken onun sesinin kendisini rahatlatan sesini asla unutamayacaktı.

Hem Mac hem de Maddie düzenli olarak kontrol etmişler, Jeff'in ya da onun ihtiyacı olan her şeyi sunmuşlar ve ona işi konusunda endişelenmemesini söylemişlerdi. Geri dönmeye hazır olduğunda iş onu bekliyor olacaktı. Bu arada, büyükanneler de beş küçük çocuğa yardım etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Jeff'in odasından daha önce tanışmadığı bir erkek hemşire çıktı. "Tamamen temizlendi ve misafirler için hazır. İçinizden biri Kelsey mi?"

"O ben oluyorum."

"Seni soruyor."

Kelsey sol elinin parmaklarını saçlarında gezdirdi, yanaklarına biraz renk kattı ve birkaç derin nefes aldı, kendini ona ihtiyacı olan her şeyi vermeye hazırlarken bir kez daha onu ağır yaralı görmeye hazırlandı. Odaya girdiğinde sadece pozitiflik ve iyimserlik yansıtmak isteyerek parlak bir şekilde gülümsedi.

Her gün, onun morarmış yüzünü, tüpleri, makineleri, monitörleri, serumları gördüğünde parçalanmamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Çok fazla şey vardı.

"Hey," dedi huysuzca. "İşte buradasın."

Yatağının yanına gidip elini tuttu ve yüzündeki morlukların sararmaya başladığını fark etti; hemşirelerden biri bunun iyileşme belirtisi olduğunu söylemişti. "İşte buradayım. Bugün çok daha iyi görünüyorsun." Bu doğru değildi ama ona asla aksini söyleyemezdi. Geçen haftanın büyük bir bölümünde hafif uyutulmuştu, bu yüzden onunla konuşma şansı pek olmamıştı.

Çatlamış dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Böyle bir eş mi olacaksın? Yalan söyleyen türden mi?"

"Yalan söylemiyorum! Daha iyi görünüyorsun ve uyanıksın, bu da büyük bir gelişme."

"Daha önce bir ayna istemiştım. Bok gibi görünüyorum." "Hayır, görünmüyorsun."

"Sorun değil. Üzerime bir ahır çöktü ve anlatacak kadar yaşadım. Önemli olan da bu, değil mi?"

"Evet, kesinlikle." Kelsey'nin duyguları kaynamaya hazır bir çaydanlık gibiydi. "Yaptığın şeyi düşünmeden edemiyorum Jeff... Beni kurtarıırken çok kötü yaralandın."

"İyi olduğunu bilmek her acıya ve ağrıya değer."

Başını iki yana salladı. "Seni böyle incinmiş görmeye dayanamıyorum." "İyi olacağım. Eninde sonunda."

"Her şey için burada olacağım."

"Seni eve göndermek istiyorum çünkü hastane, yaraların iyileşirken takılmak için eğlenceli bir yer değil ama seni çok özlerim."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Kolunu nasıl hissediyorsun?"

"Biraz daha iyiyim. İlaçlar yardımcı oluyor." "Senin de yaralanmandan nefret ediyorum."

"Sana olanlarla kıyaslanamaz bile."

Ona sevgi ve şefkatle baktı. "Çatı çökmeden önce neler olduğunu düşünmeden edemiyorum."

Kelsey böyle zamanlarda bu kadar kolay kızarmamayı diliyordu.

"Pembe yanakların senin de bu konu hakkında düşündüğün anlamına mı geliyor?" "Biraz düşündüm."

"Sadece biraz mı?"

"Seni kaybedebilirim diye endişelenmekle çok meşguldüm."

"Ama yapmadın, o yüzden benimle evlenmeyi kabul ettiğini unuttuğumu düşünme."

"Bu gerçekten oldu mu?"

"Bahse girerim öyledir ve tekrar iki ayağımın üzerinde durmaya başlar başlamaz bu işe girişeceğiz."

"Bunu dört gözle bekleyeceğim."

"Ben de öyle. Bu bana rehabilitasyonda ulaşmak için çalışacağım bir hedef verecek." Birkaç dakika boyunca, birbirlerine aşık aptallar gibi baktılar.

"Diğer olaydan sonra iyiydin, değil mi?"

"İyiydim."

"Ağrın var mı?"

"Biraz, ama geçti." Çatı üzerlerine düştükten sonra en az endişelendiği şey bu olmuştu.

"Sevindim."

"Aileni içeri alsam sorun olur mu? Annenin senin üzerine titremesi gerek." "Tabii ama önce bana bir öpücük ver."

Kelsey onun sert dudaklarını öpmek için yatak demirinin üzerine eğildi. Hastanedeki dükkândan ona biraz daha dudak kremi alması gerekiyordu.

"Bir tane daha ve iyi bir tane olsun."

Onun direktifini yerine getirirken gülümsedi. Sonra da hevesli aile üyelerini içeri almaya gitti.

Sarah, Providence'a geldiği andan itibaren yaptığı gibi Jeff'in başucuna gitti.

Elbette Kelsey Jeff'e ve onun ihtiyaçlarına odaklanmıştı ama aklının bir köşesinde uzun bir süre işsiz kalmanın paniği vardı. Neyse ki her ikisinin de Mac'in inşaat şirketi aracılığıyla sağlık sigortası vardı, ancak kırık bir kolla, Mac ve Maddie'nin ikiz bebekleri de dahil olmak üzere çocuklarına altı ila sekiz hafta boyunca bakamayacaktı.

Araba ödemesi, araba sigortası, cep telefonu faturası ve karşılayamayacağı diğer düzenli giderleri vardı.

Giysilerinin ve kişisel eşyalarının çoğunun Gansett'te bir moloz yığınının altında olduğundan bahsetmiyorum bile. Sarah ve Charlie ona bazı temel eşyalar almak için mağazaya gitmişlerdi ve onların parasını geri ödemesi gerekiyordu.

Sonunda.

Mali durumla ilgili endişeler dün gece, ağrı kesiciler nihayet etkisini gösterip kırık kolundaki keskin ağrıyı dindirdikten çok sonra bile onu uyutmamıştı.

Ailesinden borç para alabilirdi ama bu son çareydi. Ona ve kardeşlerine üniversite boyunca yardım etmişlerdi ve şimdi seyahat etmek için heyecanlanıyorlardı. Onların planlarını engelleyecek bir şey yapmak istemezdi.

Kelsey sakinleşebilmeyi ve bu kadar endişelenmemeyi diledi. İki de hayattaydı. Önemli olan tek şey buydu ama annesine göre pratik doğmuş biri olarak detaylar hakkında endişelenmekten kendini alamıyordu.

MAC, bir hafta boyunca uzak durmayı başardığı ahırın enkazının önünde durmuş, bir yandan fırtına sırasında orada neler olduğunu anlamaya çalışırken bir yandan da enkaza bakıyordu. Kelsey ve Jeff, fırtına sırasında

Öldürüldü. Çok geç olmadan onları enkaz altından çıkarmak için giriştiği çalgınca yarışı asla unutamayacaktı.

Dehşet, sonsuza dek peşini bırakmayacak canlı, grafik görüntülerle yeniden ortaya çıkarken ürperdi. Şimdiye kadar olay yerine yaklaşmayı reddetmişti çünkü orada yaşananlar ve Kelsey ile Jeff'in hayatta kaldıkları için ne kadar şanslı oldukları onu çok etkilemişti.

Ahır şeklindeki eski yapı Ethel Kasırgası tarafından enkaza dönüştürülmüştü. Parçalanmış tahtalar yer yer üç metre yüksekliğinde bir yığın oluşturmuş, sadece Kelsey ve Jeff'i kurtarmak için rüzgâr ve yağmur altında çalıştıkları alan rahatlamıştı.

Koca Mac de ona katıldı, o da yıkıntılara bakarken benzer bir poz verdi, muhtemelen Mac'e günlerdir eziyet eden aynı anılardan bazılarını yeniden yaşıyordu. Big Mac uzun bir sessizlik anından sonra nihayet, "Tanrı'ya şükür iyileşiyorlar," dedi.

"Gerçekten."

"Bugün nasıl olduklarını duydun mu?"

"Kelsey daha önce mesaj atarak Jeff'in bir rehabilitasyon merkezine taburcu edilmesini ayarladıklarını söyledi. Muhtemelen önümüzdeki hafta ya da on gün içinde."

"Bu iyi haber." Mac'e baktı. "Sturgil'in kayıp olduğunu duydun mu?"

"Ne? Hayır. Hayır. Tiffany biliyor mu?"

"Ned bana eski kayınvalidesinin Tiff'in kendisinden haber alıp almadığını sormak için aradığını söyledi. Bu şekilde öğrenmiş."

Eski kayınbiraderiyle ilgili haberi duyunca şoke olan Mac telefonunu çıkardı ve Maddie'den gelen iki aramayı cevapsız bıraktığını gördü. Telefonu yan çevirdiğinde zil sesinin kapalı olduğunu gördü ve tekrar açtı.

Orospu çocuğu.

Onu geri çağırdı.

"Hey, Jim'e olanları duydun mu?" diye sordu.

"Az ö n c e . Aramalarını kaçırdığım için üzgünüm. Muhtemelen Thomas dün gece telefonumda oyun oynadığı için zil sesi kapalıydı."

"Böyle bir şey olduğunu ya da meşgul olduğunu düşündüm."

Hiçbir zaman ondan gelen bir telefona cevap veremeyecek kadar meşgul değildi, bunu artık kesinlikle biliyordu. "Tiffany nasıl?"

"Nasıl hissetmesi gerektiğinden emin değil. Bence beklediğinden çok daha fazla üzgün."

"Anlıyorum. Ona cehennemi yaşattı ama onun ölmesini istemiyor."

"Evet, aynen öyle."

"Ve zavallı Ashleigh."

"Biliyorum. O ve Addie şimdilik annem ve Ned'le birlikteler. Tiff'e gitmeyi teklif ettim ama Blaine'in onunla birlikte olduğunu ve iyi olduğunu söyledi."

"Bu çok iyi."

"Neredesin?"

"Babam ve ben ne yapacağımıza karar vermek için ahırdayız. Ben de Kelsey'nin bazı eşyalarını kurtarabilir miyim diye bakacağım."

"Oraya girerek kendini tehlikeye atma. Beni duyuyor musun?"

"Girmeyeceğim. Annem hala orada seninle, değil mi?"

"Öyle ve siz eve dönene kadar kalacağını söyledi."

"Ona teşekkür ettiğimi ve üçte evde olacağımı söyle. En geç dörtte." Son sayıma göre adada otuz eve zarar veren fırtına başladığından beri durmaksızın çalışıyordu. İkisi tek kişilik operasyonlar yürüten dört yerel inşaat firmasından biri olan Mac ve ekibi aylarca boşa kalacaktı, ki bu sezonu böyle geçirmeyi planlamamıştı. Her şeyi halledeceklerdi. Bir şekilde.

"Biz iyiyiz. Ne yapman gerekiyorsa

yap." "Seni seviyorum."

"Sen de. Dikkatli ol."

"Dikkat edeceğim."

"O nasıl?" Koca Mac sordu.

"Jim için şok oldum ama annem sayesinde dayanıyorum."

"Kelsey yattığı sürece yardım etmekten mutluluk duyuyor.

Hepimiz öyleyiz."

"Teşekkür ederim. Böyle bir zamanda aile tarafından kuşatılmış olmak çok rahatlatıcı."

"Kelsey ve Jeff'e biraz para ulaştırmak istiyorum," dedi Big Mac. "İkisi de şu an için işsizken eminim masrafları ve diğer ihtiyaçları olacaktır. Bunun gerçekleşmesi için bana yardım edebilir misin?"

"Elbette, baba. Çok nazıksın."

"Binam o zavallı çocukların üzerine çöktükten sonra en azından bunu yapabilirim." "Bunun için seni suçlamıyorlar."

"Belki de yapmalılar. Bana tazminat davası açarlarsa hiç şaşırırmam."

"Bunu yapmayacaklar."

"Ama yapabilirlerdi ve bir davaları olurdu, bu yüzden onlara kendi ayakları üzerinde dururken hiçbir şey istemeyecekleri kadar verelim."

"Bordro için banka bilgileri bende var ve onlara ulaştırabilirim. Ne kadar olmasını istersiniz?"

"Belki yüzer yüzer?"

Mac babasına döndü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "*Büyük mü?*"

"Evet. Annenle konuştum ve bunu düzeltmek için elimizden gelen her şeyi yapmamız gerektiği konusunda hemfikir."

"İkiniz de çok cömertsiniz ama kira kontratında Tanrı'nın işine yarayacak bir madde olduğuna eminim."

Big Mac'in bakışları hafifçe Mac'e doğru kaydı. "Ne kirası?" "Şaka yapıyor olmalısın."

Babası omuz silkti. "Ben böyle iş yapmam. O çocuklar benim binamda yaralandı ve ben onlar için bir şeyler yapmak istiyorum. Sana bir çek yazarsam, bunu onlara ulaştırmakla ilgilenir misin?"

Mac, Kelsey ile kira kontratı olmamasına gerektiği kadar şaşırmasıydı. Babası ona iyi hizmet eden inanç ve içgüdü kontrolleriyle hareket ediyordu.

Kırk yılı aşkın süredir bu işteydi. Olabildiğince eski kafalı ve bir o kadar da cömertti.

Mac onun hakkında hiçbir şeyi değıştirmezdı. "Evet, baba. Ben onunla ilgıleneceğım. o."

"Teşekkür ederim."

"Sen nazık ve cömert bir adamsın." "O çocuklar için en azından bunu yapabilirim."

Mac babasının sırtını sıvazladı. "Bu onlar için çok anlamlı olacak." "İhtiyaç duyarlarsa bunun geldiğı yerde daha fazlası olduğunu söyle."

"Bunu yapmayacağım. Bu kadarı yeter de artar bile. bu çok fazla."

"Öldürölmedikleri için çok şükrediyorum."

"Hepimiz öyleyiz." Mac babasına getirdiğı iki çift iş eldiveninden birini uzattı. "Kelsey'nin bazı eşyalarını bulmak için ne yapabileceğimize bir bakalım mı?"

"Hadi yapalım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

Duke bebeği ve yiyeceklerin çoğunu üst kattaki yeni dairesine taşımakta ısrar etti. McKenzie iki bebekle onu takip ederken Çantaların arasından sıyrıldığında, bir saat öncesine kadar buraya hiç adım atmamış olması nedeniyle garip bir şekilde eve dönüş hissiyle doldu.

Ama onu çok iyi karşılamış ve Jax'le rahat etmelerini sağlamak için elinden gelenin fazlasını yapmıştı. Kamyona ikinci bir yolculuk yaparken, kendi kendine en son ne zaman birinin onun ihtiyaçlarını düşündüğünü ve onlarla onun gibi ilgilendiğini sordu.

Asla.

En eski anılarından biri, annesi kötü dönemlerinden birindeyken mutfak sandalyesinin üzerinde durup kendisi ve annesi için çırpılmış yumurta yapmasıydı. Yumurta yapmayı öğrendiğini hatırlamıyordu. Belki de nasıl yapılacağını bilerek doğmuştu. Bu onu şaşırtmazdı. Annesinin ona baktığı bir zamanı hatırlayamıyordu. Her zaman tam tersi olmuştu.

Bu yüzden erkeklerle ilişkilerinde asla tahammül edemeyeceği saçmalıklara katlanıyor, her zaman kendisini ilk sıraya koyacak birini bulmayı umuyordu. Neyse ki, bir kasırganın gelip evini yıkması dışında, çoğunlukla kendi ayakları üzerinde durmaya hazırды.

Kendisi ve oğlu için bir ev yapmayı planladığı sevgili kulübesi.

Kendisini önemseyen birine açlık duyan bir yanı Duke'un TLC'sinde yuvarlanmak istiyordu ama oraya gitmekten daha iyisini biliyordu. Öğrendiği bir şey varsa, o da diğer insanlara bu tür bir umut bağlamanın hiçbir anlamı olmadığıydı. Onu hep hayal kırıklığına uğrattırlardı.

Jax'in babası onu hayal kırıklığına uğratan insanların sonuncusuydu.

"Her şey için tekrar teşekkür ederim Duke. Ne yaptığımızı bilmiyorum senin yardımın olmadan yapamazdım."

"Memnuniyetle yaparım. Bir şeye ihtiyacınız olursa bahçenin tam karşısındayım." "Bunu bildiğim iyi oldu."

Bebeğin ayağına Jax'in kıkırdamasına neden olan küçük bir çimdik attı. "İyi uykular ve yatak böceklerinin ısırmasına izin verme." Hemen ekledi, "Burada onlardan hiç yok."

McKenzie güldü. "Bu konuda endişelenmiyorum."

"Tamam o zaman. İkiniz de iyi uykular."

"Nezaketiniz için teşekkür ederiz."

"Sorun değil."

McKenzie onu kapıya kadar geçirdi ve merdivenlerden inerken cıvıl cıvıl bir melodi ıslık çalarak onu izledi.

Ondan korkacak bir şeyi olmadığını bilmesine rağmen, Jax'i beslemeye, yıkamaya ve gece için portatif beşiğe yatırmaya gitmeden önce yine de paravan kapının kilidini çevirdi. Araba koltuğu da dahil olmak üzere ihtiyaç duydukları her şeyin yanlarında olduğundan emin olan yeni arkadaşlarına şükürler olsun.

Jax'i Bay Ayı'nın yanına yatırmadan önce her zamanki gibi son bir besleme, hikâye ve sarılma ritüellerini yerine getirdiler. Jax gözlerini ovuşturuyordu ki bu her zaman uyumaya hazır olduğuna dair iyi bir işaretti.

McKenzie, bebeği uyuttuktan sonra kendine bir salata yaptı ve yemek için kanepeye oturdu. Günün bu saatinde yalnızlık baş göstermiş, Jax dışında dünyada ne kadar yalnız olduğunun farkına varmıştı.

Elbette. Bekâr annelik karşılaştığı en ürkütücü şey olsa da, o doğduğu andan itibaren hayatının en saf neşesiydi.

İlk dokuz ayı, her seferinde bir gün olmak üzere, çoğu zaman annesiyle birlikte yaşayarak geçirmiş, ta ki bu savunulamaz hale gelene kadar. Umutsuzca bir değişikliğe ihtiyaç duyduğunda, uzak bir adada bir bebekle yaşama fikri neredeyse bekar annelik kadar ürkütücü olsa da, büyükannesinin kendisine bıraktığı kulübeyi kontrol etmek için adaya gelmeye karar vermişti.

Fırtına vurmadan önce orada geçirdikleri zamanı çok sevmişti. Artık Duke en acil ihtiyacı olan başlarını sokacak bir çatı işini hallettiğine göre, kulübeyle ilgili ne yapacağını bulması gerekiyordu. Sigorta şirketi ona bir acentenin bu hafta adaya gelip kendisinin ve diğer birkaç sakinin hasarını inceleyeceğini söylemişti. Ödemenin ne kadar olacağını öğrendikten sonra sonraki adımları belirleyebilirdi. Bu arada, kulübenin yıkıldığını görmekten korktuğu için hasarı bizzat görmeyi erteliyordu.

Yarın oraya gidip enkazı eleyecek ve umarız kendisine ait birkaç eşya daha bulacaktı. Neyse ki büyükannesi gelecek yıl bitecek olan üç yıllık sigortayı ödemişti, bu yüzden onarımlar karşılanmalıydı. Ya da öyle umuyordu ama Gansett Adası'nda bir evi nasıl yeniden inşa edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Her seferinde bir şey, MK. Bu sözler ona büyükannesinin sesiyle geldi, bu da onu gülümsetti çünkü Rosemary orada olsaydı tam olarak böyle söylerdi. Ve haklıydı da. Bugün Duke, Tiffany ve Blaine sayesinde güzel bir gün olmuştu, onlara en çok ihtiyaç duyduğu anda onun için öne çıkan yeni arkadaşları.

Sabahleyin, sonraki adımlarını belirleme sürecine başlayacaktı. Duke yıllardır adadaydı ve herkesi tanıyordu. İnşaat işi yapan Mac McCarthy'den bahsetmişti. Belki Duke onu Mac'le temasa geçirebilirdi.

McKenzie iç kapıyı kapatmaya gittiğinde Duke'un ağaçların arasından sarkan ve ateş yaktığı alana büyümlü bir hava veren ışıkların altında, ateşin yanında oturduğunu gördü. Bir şey üzerinde çalışıyordu ama ne olduğunu göremiyordu.

Mışıl mışıl uyuyan Jax'i kontrol etti. Uyanırsa sesini duyabilmek için odasının penceresini araladıktan sonra merdivenlerden indi, avluyu geçip şömineye gitti ve Duke'un ne yaptığını görünce kısa bir süre durdu. "Sen... *kanaviçe* mi işliyorsun?" Hayatında hiçbir şey onu bu kadar şaşırtmamıştı.

Utangaç bir sırtıma ve omuz silkme hareketi yaptı. "Rosemary bana yıllar önce nasıl yapılacağını öğretti. Garip bir şekilde rahatlatıcı. Dükkândaki çocuklara söyleme, tamam mı?"

McKenzie onun itirafından gülünç derecede etkilenmiş bir şekilde gülümsedi. "Sırrın benimle güvende." Sonra aklına başka bir şey geldi. "Dairedeki yastıklar... Onları sen mi yaptın?"

"Belki mi?"

İlk fark ettiğı şey onlar olmuştu. "İnanılmazlar! Çok yeteneklisiniz."

"Onu bunu bilmem ama geceleri televizyon karşısında beynimi çürütmek yerine yapabileceğim bir şey. Bunda yanlış bir şey olduğundan değil."

McKenzie onun yanındaki Adirondack sandalyeye oturdu. "Bana da nasıl yapılacağını öğretti ama hiçbir zaman benimle birlikte olmadı. Detaylara olan dikkatim olması gerektiğı gibi değil, ya da o öyle söyledi."

"Tam ona göre. 'Duke,' derdi, 'eğer kendini uygulamazsan, asla yeni bir şey öğrenemezsin.'"

McKenzie güldü. "Bunu ben de bir iki kez duydum. Eskiden şöyle derdim: 'Kendimi uyguluyorum. Yapabileceklerim bunlar' derdim. Bu cevaptan hoşlanmadı."

"Hayır, bunu umursamazdı."

"Çapraz dikişçi olduğuna hâlâ inanamıyorum."

"Sert adam imajımı zedeliyor, ha?"

"Bir çeşit mi?" Derinlerden gelen kıkırdamayı bastırmaya çalıştı ama başaramadı.

Adamın gözleri eğlenceyle dans ediyordu, işte o zaman adamın sadece yakışıklı değil, aynı zamanda seksi de olduğunu fark etti. "Bana gülüyor olabilir misin?"

"Bunu asla yapmam." "Ama yine de..." "Özür dilerim."

"Olma. Çok komik. Benim gibi uzun saçlı, dövmele bir adam kanaviçe işinin hedef kitlesi değildir. Bir gün yan odadaydım ve onu bunu yaparken gördüm, ne olduğunu sordum ve o da bana gösterdi. Eğlenceli ve biraz zorlayıcı görüldüğünü düşündüm, bu yüzden bana basit bir örnekleyici hazırladı ve bu oldu. O zamandan beri bu işi yapıyorum."

"Cidden etkilendim."

"Bunu, birisinin tenini sanatla kalıcı olarak işaretlediğimde dükkanda harcadığım kadar zihinsel enerji harcamak zorunda kalmadan yaratıcı olmanın bir yolu olarak görüyorum."

"Anladım. Ne yapıyorsun?"

Etrafında tahta bir halkayla sıkıca tutturulmuş olan örnekleyiciyi kadının görebileceği şekilde çevirdi. "Bunu ilerledikçe yapıyorum."

McKenzie göz kamaştırıcı renk, şekil ve büyüklükteki kır çiçeklerinden oluşan muhteşem tarla karşısında şaşkına döndü. "Uyduruyor musun? Bir düzeni takip etmiyor musun?"

"Hayır." Ona renkli kalemle yapılmış bir çizim uzattı. "Bunu takip ediyorum - gevşekçe."

"İşte bu gerçekten etkileyici."

"Yıllardır serbest çalışıyorum, artık o kadar da zor değil. Buraya mal göndermek çok uzun sürüyor. Yenilerinin gelmesini beklemekten sıkılmamak için kendi tasarımlarımı yapmaya başladım."

"Çok yeteneklisin."

"Sanat sahip olduğum tek Şey."

"O tek Şeye sahip olduğun için Őanslısın. Ben hâlâ benimkini arıyorum." "Senin ahşap ustası olduğunu sanıyordum."

"Ben bir ahşap iŐçisi özentisiyim. İlgim var ama becerim yok. En azından henüz."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Bir kariyerden diğerine atlayıp durdum; diplomam moda üzerine ama bunu hiç kullanmadım. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen gerçek bir maaş alabileceğim bir alanda uzmanlaŐmalıydım. Jax olayı olduğunda perakende sektöründe çalıŐıyordum."

"Yani o bir sürprizdi, öyle mi?"

"Öyle de denebilir. Hamile kaldığımda babasıyla bir yıldır görüşüyordum. Doğum kontrol hapı kullanıyordum ama işe yaramadı, en hafif tabiriyle Şok oldum. Ona hamile olduğumu söylediğimde, evli, bir karısı ve iki çocuğu olduğunu ve bir başkasıyla ilgilenmediğini öğrendim. Bana vazektomi yaptırdığını, bu yüzden bebeğin ondan olamayacağını söyledi. Bu neredeyse karısı ve çocuklarından daha kötüydü, çünkü ona sadık olduğumu biliyordu, ki bu onun söyleyebileceğinden çok daha fazlasıydı."

"ok özür dilerim. Bu çok kötü. Tam bir *ezik*."

McKenzie onun son kelimeyi vurgulu bir Şekilde söylemesine gülümsedi. "Evet, öyleydi. Bana her konuda yalan söyledi ve ben de bunu zor yoldan öğrendim. Ama sorun değil. Jax'i yalan söyleyen, aldatan ve yükümlölüklerinden kaçan bir adamın yanında büyötmektense kendi başıma büyötmeyi tercih ederim."

"Olması gereken bu."

"Yine de onu gerçekten seviyordum, bu yüzden zor bir dönemdi. Jax geldikten sonra daha iyi oldu. O çok neşeli, mutlu bir ufaklıkken üzölmek çok zor."

"O çok tatlı."

"Gerçekten öyle. Gördüğüm kadarıyla, en azından huysuz bir ergen olana kadar yerleşik bir en iyi arkadaşım var."

"Her zaman en iyi arkadaşım olacağına bahse girerim."

"Bu iyi olurdu." Işıklara baktı. "Işıkları seviyorum."

"Benim de var. Güneş enerjili. Her gece yanmaları için zamanlayıcıya bağladım."

"Çok güzel. Ağaçların arasında harika görünüyorlar."

"Bayıldım onlara."

"Jax uyanırsa diye yukarı çıksam iyi olacak." Jax hiç uyanmamıştı ama Duke rahatlamaya çalışırken onu fazla bekletmek istemiyordu.

"Benim hesabımdan acele etme. Sohbet edecek birinin olması güzel."

"Sen çok iyi bir adamsın Duke. Neden evli değilsin? çocukların?"

Bir kahkaha attı. "Bir kez yaklaşmıştım ama bu yıllar önceydi." "Ne oldu?" Bu soruyu sormaya vakit bulamadan Bunu bir düşün. "Özür dilerim. Bana söylemek zorunda değilsin. Bunu sormamalıydım."

"Sorun değil. Burayı sevmedi ve burası benim evim. Onunla Gansett arasında bir seçim yapmam gerekirse, Gansett'i seçerim."

"Ne dedi?"

"İlk başta buna inanamadı ama fikrimi değiştirmeyi reddedince sonunda mesajı aldı. Eğer beni istiyorsa, burada yaşamak zorundaydı. Sanırım beni o kadar da istemiyordu, ki bu iyi bir şey. Bunu öğrenmeyi, onun yalakalık yapıp benim de buradan nefret etmemi sağlamasına tercih ederim, anlıyor musun?"

"Kesinlikle."

"Evim gibi hissettiren bir yer bulmam uzun zamanımı aldı. Ondan vazgeçmek istemedim."

"Silahlarına sadık kalmana sevindim."

"Rosemary bu olaydan sonra bana çok iyi davrandı. Başta biraz kalbim kırılmıştı ama benim için çok şey ifade eden bir şeyden vazgeçmemekle doğru olanı yaptığımı söyledi."

"O bilirdi. Büyükbabam öldükten sonra çocukları buradaki evini satması için ona baskı yaptı. Tek başına dışarı çıkmasını istemediler."

yazları. Bunu kesinlikle reddetti ve hepsine kendi işlerine bakmalarını ve ona hayatını nasıl yaşayacağını söylemekten vazgeçmelerini söyledi."

"Bana bundan bahsetti. Bizim için önemli olan şeyler için mücadele etmemiz gerektiğini söyledi. Gansett'in benim için kız arkadaşımından daha önemli olduğunu, bu yüzden kendim için doğru seçimi yaptığımı söyledi. Başka bir yerde mutlu olamayacağımı biliyordu. Her zaman olduğu gibi haklıydı."

"İkinizin bu kadar iyi arkadaş olmanıza bayılıyorum."

"Gerçekten öyleydik. O benim için çok önemliydi."

"Ne olursa olsun, onunla aynı fikirdeyim. Bence sen doğru olanı yaptın. Hiç kimse senin için en önemli olan şeylerden vazgeçmeye değmez."

"Bu doğru, ama yine de 'o' kişiyi bulduğunuzu düşündüğünüzde oldukça acı bir haptı."

"Eminim."

"Peki ya sen? Hiç evlenmedin mi?"

"Hayır, evliliğin büyük bir hayranı değilim," dedi. "İnsanların neden hala evlenmeye zahmet ettiklerini anlamıyorum. Neden yasal olarak birine bağlı olduğunuz için değil de kendi seçiminizle birlikte yaşamıyor, bir aile kurmuyor ve her gün birlikte oluyorsunuz?"

"Bu iyi bir nokta. Bence insanlar bu geleneği seviyor."

"Bu iyi bir şey ama evlilikten kurtulmak bu kadar karmaşık ve masraflıyken ve zaten evliliklerin yarısı boşanmayla sonuçlanırken, kim neden böyle bir risk alır ki?"

Duke bir an için bunu düşündü. "Söylemesi zor. Sanırım çoğu durumda bu bir inanç sıçramasıdır."

"Kesinlikle. Yapmamayı tercih ettiğim korkutucu bir inanç sıçraması. İki insanın yasalar öyle gerektirdiği için değil, istedikleri için birlikte olmayı seçmeleri fikrini seviyorum."

"Şeytanın avukatlığını yapıyorum... Evlenen insanlar, bir kişinin ömür boyu kendilerine ait olduğunu bilmenin rahatlığını seviyor gibi görünüyor."

"Birinin bir başkasına *ait* olduğu düşüncesinden hoşlanmıyorum. Hepimiz kendimize aitiz, başkasına değil."

"Ayrıca iyi bir noktaya değindin. Bağlılığın rahatlığı demeliydim, aidiyet değil."

"Bu adil. Biraz sinirlendiysem özür dilerim."

"Sen yapmadın. Bu ilginç bir bakış açısı."

"Özellikle de benim yaşımda, hevesle koca arayışında olması gereken bir kadından."

Gülmekten kırıldı. "Bunu sen söyledin, ben değil."

McKenzie de onunla birlikte güldü. "Evet, güldüm çünkü bu doğru. Yirmi beş yaşından sonra, evli değilseniz ya da o yolda ilerlemiyorsanız herkes sizde bir sorun olduğunu düşünüyor. Bu tür toplumsal baskılardan nefret ediyorum."

"Bu baskıyı hissettin mi?"

"Tanrım, evet. Annem dün evlenmemi istiyor, özellikle de iki kız kardeşim son birkaç yıl içinde evlendiğinden beri."

"Neden bu kadar zorluyor?"

"Kim bilir? Hiç mantıklı değil. Evlilik onun için iki kez kötü sonuçlandı. Neden hala bu kadar ateşli bir inançlı olduğundan emin değilim."

"Rosemary bana ilk boşandığında söyledi, sanırım babandan."

"Evet, o ilkti. İkincisi birincisinden daha kötüydü, ki bunun mümkün olduğunu düşünmezdim."

"Ahh. Bir gün evlenme fikri karşısında sevinçten havalara uçmamana şaşmamalı."

"Aynen öyle. İki çirkin boşanmaya yakından ve bizzat şahit oldum. Hayır, teşekkürler."

"Anlaşılabilir."

"Peki ya annenle baban? Onlar hala birlikte mi?"

"Ben çoğunlukla sistemin içinde büyüdüm. Annem ben yetişkin olduğumda ortaya çıktı ve onunla ara sıra konuşuyorum ama yakın değiliz. Annemi hiç tanımadım."

baba."

"Oh." McKenzie bir an için afallamıştı. "Zor olmuş olmalı." "Öyleydi. Zaman zaman. Diğer zamanlarda iyiydi." Omuz silkti. "Hayatta kaldım o."

McKenzie'nin ona sormaya hakkı olmayan o kadar çok sorusu vardı ki. Çünkü Ailesi ne kadar dağılmış olsa da, ailesiz büyümeyi hayal bile edemiyordu.

"Hey, benim için üzülme. Ben iyiyim. Yemin ederim. Beni çok mutlu eden kendi ailemi yarattım, bu yüzden kız arkadaşım ile ilişkiyi kurtarmak için bile adayı terk etmem. Sevdiğim diğer tüm insanlar burada."

"Bu çok mantıklı."

"Ona öyle gelmedi," dedi gülümseyerek.

McKenzie bu gülümsemenin onun sert yanlarını yumuşatmasına bayılmıştı. "Hayır, öyle olmadığına eminim ama bazen başkaları için en iyisi olmasa bile kendimiz için en iyisini yapmamız gerekir."

"Bu çok doğru. Buraya geldiğinizde de böyle mi yaptınız?" "Kesinlikle. Buraya gelmemi isteyen iyi niyetli insanlardan uzaklaşmak zorundaydım."

bana hayatımı nasıl yaşayacağımı ve oğlumu nasıl yetiştireceğimi söylemeye başladılar. Oğlum ilk doğduğunda annem ve kız kardeşlerim bana çok yardımcı oldular ama bir süre sonra kendi kararlarımı kendim veremediğimi hissettim. Ve annemin her gün bana hayatımı berbat ettiğini söylemesini dinlemek hiçbir şeye yardımcı olmuyordu."

"Evet, bu kimsenin her gün duyması gereken bir şey değil."

"İnsanın içini parçalıyor ve her şeyi sorgulamasına neden oluyor, özellikle de tüm hayatı kendi yarattığı bir karmaşa olan birinden geliyorsa. En azından burada, iyi ya da kötü, ne olursa olsun, bu benim seçimim. Evin yıkılmasıyla ilgili kısım hariç."

Duke'un kahkahası zengin, neşeli bir sestir. "Özür dilerim. Hiç komik değil."

"Öyle sayılır. Birkaç gün içinde evsiz kalmak için tüm destek sistemimden kaçtım."

"Evsiz değilsin."

"Senin sayende!"

"Ben olmasaydım, buralarda başka biri sen ve Jax için devreye girerdi. Gansett Adası'nda işler böyle yürür."

"Burayı
seviyorum."

"Ben de öyle."

"Sigorta eksperi bu hafta gelecekmiş ama kabini tamir etmek için ne yapacağım?" diye sordu.

"Yarın Mac McCarthy ile yeniden inşa hakkında konuşacağız. Bir inşaat şirketi var ve çoğu kuzeni olan bir grup adam onun için çalışıyor ve buralarda bir şeyler yapıyorlar."

"Umarım beni de dahil edebilir."

"Sizin için elinden geleni yapacaktır. O iyi bir adamdır. Sabah onu arayacağım."

"Vay canına. Teşekkür ederim."

"Sorun değil. Ada hayatında en sevdiğim şeylerden biri de hepimizin birbirimiz için adım atması. Birinin bir şeye ihtiyacı olduğunda, insanlar bunu gerçekleştirmenin bir yolunu buluyor. Arkadaşım Lisa kanserden ölmek üzereyken komşuları Seamus ve Carolina O'Grady küçük oğullarının bakımına yardımcı oldular ve Lisa öldükten sonra da onları yanlarına aldılar."

"Bu çok güzel ve çok üzücü."

"Her şey vardı ama kıymetli bebeklerinin, onları burada, evleri olan yerde tutacak iyi insanlar tarafından çok sevileceğini ve iyi bakılacağını bilerek ölecekti. Onu kaybetmenin yanı sıra okullarını değiştirmek ya da arkadaşlarından ayrılmak zorunda kalmayacaklardı."

"Şimdi nasıllar?"

"Zorlu geçen birkaç ayın ardından başarılı oluyorlar. Ve ilginç bir gelişme olarak, biyolojik babaları hapisnede yattıktan sonra bir süre önce buraya geldi ve artık onların da hayatlarının bir parçası. Lisa'nın öldüğünü bilmiyordu ve bunu öğrendiğinde çoktan bir çocuk bulmuşlardı."

yepyeni bir hayat. Jace'in yeni hayatlarını altüst etmediği için minnettarız. Aksine, hepsiyle arkadaş oldu ve Seamus ile Caro'nun da dediği gibi, çocukları seven bir kişi daha oldu."

"Ne hikâye ama. Burayı tatiller, gün batımları, plaj günleri, yelken ve tüm o eğlenceli şeyler olarak düşünmem çok komik. Ama burada gerçek hayat da yaşanıyor."

"Hem de çok. Özellikle de bize ne kadar savunmasız olduğumuzu hatırlatacak bir kasırga geldiğinde."

"Evet, kesinlikle." McKenzie telefonuna baktı ve onlar eski arkadaşlar gibi sohbet ederken bir saatin geçtiğini fark edince şok oldu. "Ben gidip Jax'i kontrol etmeliyim. Seninle konuşmak güzeldi."

"Sen de."

"İyi uykular," diye ekledi.

"Ben her zaman yaparım. Umarım siz de öyle yaparsınız."

"Bu gece rahat dairenizde rahat uyuyacağım." "Sabah o aramayı senin için yaparım."

"Her şey için tekrar teşekkürler. İnanılmaz yeni bir arkadaş oldun." "O zevk bana ait."

Merdivenlerden daireye çıkarken, Duke'u arkadaş edindiği için büyükannesine sessizce teşekkür etti. Rosemary'nin insan seçimleri her zaman çok iyiydi -kızının kocalarından hiçbirini sevmemişti- ve bu yüzden McKenzie'nin ona hemen güvenmesi daha kolay olmuştu. Onda gerçek bir potansiyel görmeseydi, zamanını ve enerjisini Duke'a harcamasına imkân yoktu.

Rosemary'nin onay mührü onun için dünyalara bedeldi.

Mışıl mışıl uyuyan Jax'i kontrol etti ve onu alt kattan duyabilmek için açtığı pencereyi kapattı.

Yatmaya hazırlanırken, son bir saat içinde Duke hakkında öğrendiği şeyleri düşündü; kanaviçe işlemekten -bu keşfin üstesinden asla gelemeyecekti- koruyucu aile sisteminde büyümekten

Gansett için sevdiği kadın, ki onu daha çok seviyordu. İlginç bir hayatı olduğu kesindi ve onunla konuşmak kolaydı, sanki fırtınadan sonra onları aramaya gelip Tiffany'de bulduğu on günden çok daha uzun süredir tanışıyorlardı.

Çarşafklar ve yastıklar temiz hava kokuyordu, bu da onun rahat ve konforlu olduğundan emin olmak için biraz zahmete girdiği anlamına geliyordu.

Tatlı, düşünceli, kendine has bir şekilde yakışıklıydı ve hayatı boyunca tanıdığı bazı insanlardan daha fazla onun için adım atmıştı.

Uzun zamandır ilk kez yarının getireceklerini dört gözle bekliyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

L McKenzie yukarı çıktıktan ve dairenin ışıkları söndükten bir süre sonra Duke oturup ateşi seyretti ve ona kendisi hakkında söylediği şeyler. Bebeğin babası kaçmadan önce onu fena halde kandırmıştı. Bu onu en yüksek mertebeden bir zavallı yapıyordu. O ve bebek onsuz daha iyiydiler.

Annesi karmaşık ve zor biriydi, bunu daha önce Rosemary'den de duymuştu. Sık sık kızı Cecelia'nın dünyaya ayak uydurmakta yaşadığı zorluklardan yakınırdı. Kocasıyla birlikte Cecelia'ya küçük kirpileri diye seslendiklerini hatırlıyordu; Cecelia büyüyüp de bir yetişkin olarak daha da aykırı ve başa çıkılması zor biri haline gelene kadar bu sevimli bir şeydi.

Cecelia'nın yaşadığı pek çok zorluk annesinin yüreğini sızlatmıştı. Rosemary, "Bir annenin çocukları için istediği tek şey sahip olduğundan daha kolay bir hayattır," demişti. "O kız için bu asla gerçekleşmeyecekti çünkü tek yaptığı işleri kendisi için olması gerekenden daha zor hale getirmektir."

Bu tür davranışların Cecelia'nın çocukları için nasıl bir şey olabileceğini hiç düşünmemişti.

McKenzie'nin annesiyle evde olmaksızın Gansett'te bir bebekle yalnız kalmayı tercih etmesi ilişkileri hakkında çok şey söylüyordu.

Duke onun adalarına gelmesinden memnundu ve onu daha yakından tanımak için sabırsızlanıyordu. Onunla daha fazla zaman geçirdikçe, yavaşlamaya çalışsa bile, daha fazla ilgisini çekiyordu. Sevgili arkadaşının torunu olan ve zor birkaç yılın ardından geri dönen bu kıza saygıdan başka bir şey duymuyordu.

İhtiyacı olan son şey, kıızıymış bir köpek gibi onu takip eden yaşlı bir adamdı.

Kendisini tarif etme şekline bir kahkaha attı. O kadar da ileri gitmemişti ama onun yanındayken tavırlarına dikkat etmesi gerekiyordu. Şu anda bir erkekle yeni bir karmaşaya ihtiyacı olduğundan çok daha fazla bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

Kendisi ve oğlu için bir plan yaparken, o da ona arkadaş olacak ve sigorta ve kulübenin yeniden inşası labirentinde gezinmesine yardımcı olacaktı.

Belki bundan daha fazlası çıkabilirdi. Belki de çıkmayacaktı. Her iki durumda da hayatından memnundu ve bundan sonra ne olursa olsun memnun olmaya devam edecekti.

Kendi kendine bunu söylerken bile, yarın onu ve Jax'i görmek için sabırsızlanıyordu.

BLAINE TAYLOR günlerdir uyuduğu en derin uykudan uyandı. Fırtına öncesinde ve sonrasında, adanın ve sakinlerinin güvenliğini sağlamak için gece gündüz çalışmıştı. Polis şefi olarak, yıl boyunca yaşayan yedi yüz sakinin yanı sıra her yaz adanın plajlarının ve diğer cazibe merkezlerinin tadını çıkarmak için gelen binlerce kişiye karşı derin bir sorumluluk hissediyordu.

Fırtınadan sonra iki adamın kaybolması ona ağır geldi. Kayıp adamlardan birinin karısının eski kocası ve çok sevdiği üvey kızının babası olması işleri daha da karmaşık hale getirdi.

Blaine yatağın karısının tarafına döndü ve oranın boş olduğunu fark etti. Saat 4:06'yı gösteriyordu. Karısı hangi cehennemdeydi? Yataktan kalkıp onu bulmaya gitti ve önce kızların odasına baktı. Her iki küçük hanım da mışıl mışıl uyuyordu. Umarım birkaç saat daha öyle kalırlardı.

Alt katta, ışığın parıltısını takip ederek, hamile karısının dizlerinin üzerinde fayans zemini fırçaladığı mutfağın dışındaki yarım banyoya gitti.

"Ne yapıyorsun, bebeğim?"

Aniden ortaya çıkmasıyla irkilerek ona döndü.

İşte o zaman ellerini ve kollarını kaplayan sarı lastik eldivenleri gördü. Bu lanet eldivenlerde gülünç derecede sevimli bir şey vardı.

"Beni korkuttun."

"Özür dilerim. İsteyerek yapmadım. Uyandım ve seni bulamadım, ben de aramaya geldim. Neden gecenin bir yarısı banyoyu temizliyorsun?"

"Yapılması gerekiyordu."

"Tiff, tatlım, hadi. Kalkmana yardım edeyim." "Bunu bitirmek istiyorum."

"Hemen yapılması gerekiyorsa bırak ben yapayım." "Yapmam gerek. Meşgul olmama yardımcı oluyor."

"Neden birkaç dakika birlikte oturup bunun yardımcı olup olmayacağını görmüyoruz?" Kadının uzattığı eli tutmak istemediğini ama onun iyiliği için bunu yaptığını söyleyebilirdi.

Kalkmasına yardım etti ve onu oturma odasına götürmeden önce yönünü bulmasını bekledi. Yan yana oturduktan sonra eldivenleri kızın elinden çekip aldı ve sehpanın üzerine koydu. Sonra bir battaniyeye uzandı ve onu sıcak tutmak için üzerine örttü.

"Uyumaya bu kadar ihtiyacın varken seni rahatsız ettiysem özür dilerim."

Blaine kolunu ona dolayarak başını göğsüne yaslaması için onu cesaretlendirdi. "Beni rahatsız etmedin. Uyandığımda gitmiştin."

Gelip seni bulacağım." Onun acısını ve üzüntüsünü dindirebilmeyi diledi.

"Uyuyamadım, ben de fırsatım varken bir şeyler yapmam gerektiğini düşündüm."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Söyleyecek ne var ki? Nefret ettiğim eski kocam kayıp ve öldüğü sanılıyor ve tek düşünebildiğim Ashleigh'e bunu nasıl açıklayacağım."

"Ona birlikte anlatacağız. Babasının onu her şeyden çok sevdiğini, hayatındaki en parlak ışık olduğunu ve onu asla terk etmek istemediğini anlatacağız. Bizim ve hayatındaki diğer herkes tarafından sevildiğini ve her zaman da sevilleceğini bilmesini sağlayacağız."

Bir hıçkırık Tiffany'nin vücudunu sarstı.

Yatıştırıcı elini sırtında gezdirirken onu kendine yakın tuttu. "Bırak çıksın, tatlım."

"Yeni kocamın yanında eski kocam için ağlayamam."

"Elbette ağlayabilirsin. Yeni adam eski kocası tarafından tehdit edilmiyor."

Hıçkırmaya devam ederken bile güldü. "Onun için üzölmek benim için çok tuhaf."

"Biliyorum tatlım, ama olmasaydın şaşırırdım. Sen tanıdığım en büyük kalbe sahip insansın. Tabii ki bunun için üzgünsün."

"O büyük kalp, son yıllarda ona karşı bir sürü kötü niyet barındırıyordu."

"Çok iyi bir sebepten dolayı. Onun hakkında böyle hissettiğin için sen de insansın. Sana ve Ashleigh'e cehennemi yaşattı. Ama benim tanıdığım ve sevdiğim Tiffany, bir zamanlar sevdiği adam için, ona biricik Ashleigh'imizi veren adam için, olabilecek her şey için yas tutacak."

"Evet, aynen öyle. İlk birlikte olduğumuz zamanları çok düşündüm. Sonumuzun böyle olacağını hiç beklemiyordum."

"Neden yapasın ki? Sen ona sadık, vefalı, sevgi dolu bir eştin."

"Bir cadaloz olmadığımı nereden biliyorsun?"

"Nasıl olunacağını bilemezsin. Ona sahip olduğun her şeyi verdin, ki benim tecrübelerime göre bu çok fazla bir şey ve o ne kadar iyi olduğunu bilemeyecek kadar aptaldı. Bu ve ayrılmanızdan önce ve sonra yaptığı diğer her şey onun suçu. Ve o bunu biliyordu. Birden fazla kez, onu sana özlemle bakarken yakaladım. Neyin kaçmasına izin verdiğini anlamıştı."

"Bana o gözle bakmadı. Bana katlanamadı."

"Bu doğru değil, Tiff. Sana sık sık özlem ve pişmanlıkla bakıyordu. Bunu en son iki hafta önce Ash'i akşam yemeğinden eve getirdiğinde ve sen onlarla buluşmak için dışarı çıktığında gördüm. Mutfak penceresinden izliyordum. Sana ve eskiden seninle birlikte yaşadığı eve nasıl baktığını gördüm. Ne kaybettiğini biliyordu. Hayatım üzerine bahse girerim."

Tiffany boşanma anlaşmalarında evi almıştı ve Ashleigh zaten yeterince çalkantı yaşadığı için evlendikten sonra burada kalmaya karar vermişlerdi.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Senin tarafından sevillecek kadar şanslı olan her erkeğin hayatının geri kalanında seni kaybettiği için pişmanlık duyacağından yüzde yüz eminim. Ben kesinlikle pişman olurdum."

"Bu asla olmayacak."

"Hayır, olmayacak, çünkü beni sevmeye karar verdiğin gün turnayı gözünden vurduğumu bilecek kadar akıllıyım ve bunu asla hafife almayacağım."

Güldü. "Seni sevmeye karar verdim. Sanki bu bir kararmış gibi."

"Ne olursa olsun, bu başıma gelen en güzel şey. Onunla aramızdaki fark benim bunu görebilmem, onun ise çok geç olana kadar görememiş olması. Dürüst olmak gerekirse bunun için her zaman minnettar oldum. Demek istediğim, eğer her şeyi berbat etmeseydi, seni sevme şansım asla olmayacaktı."

"Ve bu ne büyük bir trajedi olurdu."

"Kesinlikle. Hissettiğin kalp acısını anlıyorum, senin hissettiğin gibi hissetmesem bile. Bunu senin için, Ash ve Jim'in ailesi için hissediyorum."

Onun hakkında ne düşünürsem düşüneyim, bunu ne onun ne de sizin için istemedim."

"Haklıydınız. Bunun hakkında konuşmak yardımcı oluyor. Beni bulmaya geldiğin için teşekkürler."

"Her zaman seni bulmaya geleceğim, bebeğim. Her zaman."

"Başından beri buna inancım vardı. Dışarıda bir yerde beni ondan kurtarmak için beklediğini bilmek çok zor bir dönemi atlatmamı sağladı."

"Seni beklerken delireceğimi düşündüm."

"Ve sonra yine de peşimden gelmek zorunda kaldın."

"Bunu benim için kolaylaştırmadın ama o zamandan beri her saniye beklemeye ve kovalamaya değdi."

"Bunun için, yanımda olduğun için teşekkürler."

"Ben buradayım tatlım, sen ve Ash için ve hiçbir yere gitmiyorum." Blaine onun saçlarını okşadı ve aşkının çilek kokusunu içine çekti. "Bir süreliğine uyumaya geri dönebilir misin?"

"Deneyebilirim."

Kalkmasına yardım etti, onu üst kata kadar takip etti, kızların her birine bakarken bekledi ve sonra onu yatırmak için yatağın onun tarafına oturdu. "Gözlerini kapat ve bir süreliğine her şeyi bir kenara bırak."

Ona doğru uzandı ve bir öpücük için yeterince yaklaştırdı. "Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum." "Hayatta olmaz."

"Evet, öyle."

Gülümseyerek başını salladı.

Onu tekrar öptü. "Uyu, aşkım."

Gözlerini kapattı ama adam onu izlerken gülümsemeye devam etti. Onun uyuduğundan emin olur olmaz, Jim ve Billy'yi arama çalışmalarında bir gelişme olmasını umarak iş yerini kontrol etmek için kalktı.

Sevgili karısı ve kızı için bir çözüm bulması gerekiyordu.

ÇALAN TELEFONU İtfaiye Şefi Mason Johns'u derin uykusundan uyandırdı. Jordan'ın bir süre daha uykuda kalacağını umarak telefonu aldı ve banyoya götürüp kapıyı kapattı.

"Johns."

"Hey, benim," dedi Blaine Taylor. "Uyandırdım mı seni?"

"Şey, saat sabahın beşi, yani sayılır. Ne var ne yok?" "Kusura bakma, uyanıktım ve aramayla ilgili bir gelişme olmasını umuyordum. Jim'in Kayıp Tiffany ve ailesi için büyük bir yük oluşturuyor. Eminim Billy'nin ailesi için de durum aynıdır."

"Linc ve Sahil Güvenlik dün gece saat on civarına kadar arama yaptı. Günün ilk ışıklarıyla birlikte Tuz Göleti'nde aramaya devam etmeyi planlıyorlardı. Muhtemelen Billy'nin teknesinde olduklarını düşünüyoruz, bu yüzden tekne battığında kıyıya yüzmeye çalışmış olabilirler. İçki içmiş olabilirler..."

Blaine'in derin iç çekişi yüksek ve netti.

"Bunun ailesi ve sizin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Onları bulmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

"Biliyorum. Teşekkür ederim ve seni uyandırdığım için özür dilerim. Saatin kaç olduğunu bile düşünmüyordum."

"Endişelenme. Zaten gitmem gerekiyor. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim, fırtına hazırlığı mı yoksa temizlik mi?"

"Kesinlikle temizlik. Jeff ve Kelsey hakkında ne duyuyorsun?" "İkisi de iyileşiyor. Önünde rehabilitasyonda geçireceği bir süre var. Adaya dönebilirler ama tamamen iyileşmesi gerekiyor." "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Gerçekten de öyle. O ahırın üzerlerine çöktüğü manzarayı asla unutmayacağım." "Ben de."

"Pekâlâ, seni işine bırakayım. Şimdilik eve yakın bir yerde kalacağım ama bana ihtiyacınız olursa arayın. İhtiyacınız olan her şey için ekibim hazır."

"Söylerim. Lütfen Tiffany'ye Jordan ve benim onu ve Ashleigh'i düşündüğümüzü söyleyin."

"Bu onun için çok anlamlı olacak. Teşekkürler."

Mason aramayı sonlandırdı ve Tiffany'nin Sturgil'in kaybolmasına üzülmesinin ne kadar garip olduğunu düşündü. Hala aşkın ve kederin gizemlerini düşünerek ve Tiffany ile Ashleigh'nin iyiliği için Sturgil'in canlı bulunmasını umarak duşa yöneldi. Ama kayıp olduğu süre uzadıkça, bu ihtimal de azalıyordu.

Pisliğin teki olsa bile, sevdiklerine bu şekilde acı çektirmezdi.

Duşu açtı ve sıcak su için minnettar oldu. Hafta sonu geldiğinden beri elektrikler kesik kesik geliyordu, bu yüzden ne bekleyeceğini hiç bilemiyordu.

Mason yüzünü sıcak suya çevirdi ve son birkaç çalkantılı haftanın stresıyla kaskatı kesilen kaslarını gevşetmeye çalıştı. Adalarının Tabiat Ana tarafından saldırıya uğraması onu ve kamu güvenliğinde çalışan diğer herkesi çok zorlamıştı.

Gözleri kapalı olduğu için Jordan'ın sıcak ve seksi vücudu sırtına yaslanmadan önce hiçbir uyarı almamıştı. İşte o anda onu istedi. "Bu kadar erken ne yapıyorsun?"

"Gitmeden önce seni görmek istedim."

"Bunu yaptığına sevindim." Dikkatlice hareket ederek yüzünü ona döndü, kollarını ona doladı ve yakın tuttu. "Güne başlamak için en iyi yol."

"Mmm, kesinlikle."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Bir kez olsun midem bulanmadı."

"Buna sevindim." Hamileliğinin bu kadar zor geçmesinden nefret ediyor ve onun yükünü hafifletmek için bir şeyler yapabilmeyi diliyordu. "Berbat hissetmenden nefret ediyorum."

"Ben de öyle." Onu ilk gördüğü andan itibaren -hayatını kurtardıktan sonra- onu büyüleyen gözlerle ona baktı. Sonra döndü

ve onunkini kurtardı. "Ama şu anda kendimi boktan hissetmiyorum." Elini göğsünden aşağı kaydıldı ve zorlanan ereksiyonunun etrafına doladı.

Kadın onu okşarken ve göğsünü öperken bacakları güçsüzleşti. "Jord... Uh..."

Kıkırdaması duş duvarlarında yankılandı.

"Bana mı gülüyorsun?"

"Belki biraz."

Kolunu kıza doladı ve onu kaldırarak sırtını duvara yasladı.

Kirpiklerini ona doğru kırpıştırdı. "Neler oluyor şef?" diye sordu onu çılgına çeviren o nazlı ses tonuyla.

Sadece nefes alarak bile onu çılgına çeviriyordu.

Aletini onun sıcaklığına bastıldı. "*Bu* oluyor." "Evet, lütfen."

Ona saf bir hayranlıkla bakmasından, ipeksi yumuşak tenine, boynunun üzerinde gezinen ve onu ateşe veren dudaklarına, onu incitmemek için yavaş hareket etmesini gerektiren sıkı oturuşuna kadar her şeyi onun için yaptı.

Onu delicesine, tutkuyla, sonsuza dek sevdi.

Kollarını onun boynuna doladı ve bacaklarını beline doladı, onu bulmadan önce ondan kaçan mükemmel bir uyum içinde birlikte hareket ettiler. Artık tüm hayatı mükemmeldi ve bu onun sayesinde.

"Jord..."

Nefesi kesildi. "Tam orada, senin yanında."

Onun içine doğru itti ve birlikte zirveye ulaştıklarında sıkıca tutundu, bu da ondan önce hiç başına gelmemiş bir başka şeydi.

Daha sonra uzun bir süre oldukları yerde kaldılar, birleştiler ve aynı havayı soludular, sonra adam dikkatlice geri çekildi ve onu yere bıraktı.

Sıcak spreyn altında ona sokulurken "Güne başlamak için güzel bir yol," dedi.

"Şimdiye kadarki en iyi yol."

Sırayla birbirlerini yıkadılar, bu da onu birkaç dakika içinde sertleştirdi ve ikinci tur için hazır hale getirdi.

"Doyumsuzsun," dedi gülerek.

"Sadece seninle."

"Sadece benimle olsan daha iyi."

"Evimde senin gibi bir tanrıça varken başka kimi isteyebilirim ki?" "Bu iyi bir nokta."

Hamileliğin getirdiği daha kıvrımlı vücuda ve daha dolgun yanaklara bayılıyordu ama bunu söylemeye cesaret edemiyordu çünkü onun değişen şekli konusunda hassas olduğunu biliyordu.

Duştan çıkıp havlulara sarınırlarken omzunun üzerinden arkasına baktı ve onu kendisine bakarken yakaladı. "Ne?"

"Sen."

"Peki ya ben?"

Canı cehenneme. "Her zaman seksisin ama hamile seksi bambaşka bir seviye."

"Asla olmaz."

"Yol."

"Bu nasıl olabilir? Ben kocamanım." "Hayır, sen güzelsin."

"Bunu söylemek zorundasın. Bunu bana sen yaptın." "Yaptım ve tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum." "Sakin ol, aygır."

Bakalım bu nasıl olacak."

"Şu ana kadar benim açımdan harika gidiyor. Bebeğimin annesi gezegendeki en seksi bebek annesi."

"Gözlerini muayene ettirmeliyiz."

Kızın arkasına şakacı bir şaplak attı. "Görüşüm mükemmel ve gördüklerim hoşuma gidiyor."

"Bunun için şükürler olsun, çünkü başka biri olsa şimdiye kadar beni akvaryuma geri satardı. Balinalar büyük bir cazibe merkezi, biliyorsunuz."

"Kes şunu."

Ona döndü, kaşları kalkıktı, ondan böyle keskin bir ses tonuna alışık değildi.

"Kendin hakkında böyle şeyler söylemenden hoşlanmıyorum. Kendini benim gördüğüm gibi görebilseydin, akvaryumlar hakkında düşünmezdin."

Ona doğru geldi ve ellerini çıplak göğsünde birleştirdi. "Ego desteği için teşekkürler."

"Seni terslemek istememiştim."

"Sen yapmadın. Beni hamile halime acıma partimden kopardın."

"Lütfen kendini üzme. İçinde bebek bir insan büyütüyorsun. Sana bir tanrıça olduğunu söylediğimde, bunu öylesine söylemiyorum."

"Biliyorum ve nazik sözleriniz için teşekkür ederim. Belli bir şekilde görünmeye alıştım. Hamilelik biraz sarsıcı oldu."

"Bana kalırsa, hamile halinle daha da güzelsin ve zaten olduğundan daha güzel olmanın mümkün olduğunu düşünmezdim."

"Bebek annenin özgüveni için çok iyisin."

"Ne zaman bir hatırlatıcıya ihtiyacın olursa, bana haber ver." Onu öptü ve kayıp adamları aramakla ve diğer kasırga temizliğiyle geçecek uzun bir gün için hazırlanmaya gitti. "Bugün tek başına iyi olacak mısın?"

"Wayfarer hâlâ kapalı olduğu için Nikki'yle takılmak üzere Eastward Look'a gidiyorum." Tek yumurta ikizi olan kız kardeşi, McCarthy'lerin geçen yıl restore edip yeniden açtığı sahil mekanının genel müdürüydü. Adanın geri kalanı yeniden açıldıktan sonra da elektrik sorunları nedeniyle kapalı kalmaya devam etmişlerdi.

"Yollarda dikkatli olun. Hala çok sayıda devrilmiş ağaç ve diğer çöpler var."

"Ben her zaman dikkatliyimdir."

"Hazır olduğuunda seni oraya bırakmama ne dersin?"

"Bunu yapmana gerek yok."

"Ya bütün gün daha az endişeli hissetmemi sağlarsa?"

Başını öne eğerek onun manipülatif ifadesine karşı çıktı. "Bütün gün düğümler içinde kalmama izin veremem, bu yüzden sadece bu seferlik ısrarcı davranmana izin vereceğim."

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Gülümseyerek, gitmeden önce onu öpmek için yanına geldi. "Hazır olduğuunda bana mesaj at."

"Seni seviyorum, zorba ve çıkarıcı olsan bile."

"Seni her zaman seviyorum, her günün her dakikasının her saniyesinde." "Güzel iyileşme, Şef."

"Yakında
görüşürüz."

"Burada
olacağım."

Mason, Jordan hayatına mümkün olan en dramatik şekilde girdiğinden beri çoğu zaman yaptığı gibi gülümseyerek departmanının cipiyle uzaklaştı. Hayatını tamamen alt üst etmişti ve bu onun için sorun değildi. Hiç onunla olduğu kadar mutlu olmamıştı ve onun da kendisi için aynı şeyleri hissettiğini biliyordu.

Nikki'nin Kasım ayındaki büyük gününü atlatır atlatmaz düğünlerini planlama konusunda ciddileşmeleri gerekiyordu.

Kasabaya giderken büyük su birikintilerinin ve fırtınadan bu yana kıyıya vurmaya devam eden enkazı kaldırmaya çalışan ekiplerin etrafından dolaştı.

Fırtına temizliği ve kayıp adamların aranmasıyla ortalık biraz sakinleşir sakinleşmez, kendi büyük günlerinin planlarını yapmaya başlayacaklardı.

BÖLÜM 6

C Sahil Güvenlik Komutanı Linc Mercer bir seyahat kupasını kahve ile doldurdu ve bir başka arama günü için rıhtıma doğru yola çıktı. Kayıp adamlar. Billy Weyland'ın teknesi orada kısmen batmış olarak bulunduğu berri çabalarını Tuz Göleti üzerinde yoğunlaştırmışlardı. Linc, memurları, Liman Başkanı Deacon Taylor ve diğerleri Billy'yi fırtınayı teknesinde atlatmaması konusunda uyarmışlardı.

Ama Billy dinlememişti.

Bir hafta sonra, Linc neredeyse her saat Billy'nin çılgın arkadaşlarından gelen telefonlara cevap veriyor ve arama çalışmalarına yardımcı olmak ve spor salonunu açık tutmak için adaya gelen kardeşi Morgan'la uğraşıyordu. Linc onlara Billy'yi ve yine kayıp olan arkadaşı Jim Sturgil'i aramaya devam ettiklerinden başka söyleyebileceği bir şey olmasını diliyordu.

Morgan Weyland günde en az iki kez göletin çevresini dolaşıp her iki adamdan da bir iz arayarak yardımcı oluyordu. Linc, adamın işlerini yapmalarına izin verirken elinden geldiğince yardım etmesini takdir ediyordu. Morgan'ın çabalarını daha da karmaşık hale getirecek riskli bir şey yapmaması da onu rahatlatmıştı. Ayrıca Sturgil'in babasını her gün teknesiyle saatlerce gölette gezinirken ve kayıp oğlunu ararken görmüştü. Her şey yürek parçalayıcıydı ve en kötüsü de bunun asla olmaması gerektiği idi.

Kayıp teknecilerin aile üyeleriyle ilgilenmek Linc'in işinin bir parçasıydı ama en zor yönlerinden biriydi. Kayıp adamlarla ilgili gelişmeleri öğrenmek için adada toplanan medyayı yönetmek de öyle.

Linc hepsine söyleyecek bir şeyi olmasını diliyordu. Güney New England bölgesinden sorumlu amiralden bir telefon aldı.

"Günaydın, efendim."

"Günaydın Komutan. Aramayı sonlandırmadan önce bu gece gün batımına kadar süre verdiğimizizi bilmenizi isterim."

Linc bu talimatı bekliyordu ve daha önce gelmemesine şaşırılmıştı. "Peki efendim. Ailelere haber vereceğim."

"Lütfen onlara rutin devriyeler sırasında aramaya devam edeceğimizi söyleyin, ancak ne yazık ki artık tüm kaynakları ayıramayız. Bundan en az sizin kadar nefret ettiğimi biliyorsunuz."

"Evet, efendim. Anlıyorum. Güncelleme için teşekkür ederim." "Bugünün nasıl geliştiğinden beni haberdar edin."

"Yapacağım."

Vedalaştılar ve Linc bir hafta boyunca gün ışığının her dakikasında ve çoğu zaman akşamlara kadar kendi teknelerinde arama yapan ekiplere haberi vermek üzere rıhtıma doğru ilerledi.

"Amiralden duyduğuma göre bugün Sahil Güvenlik'in resmi arama günü."

Liman Başkanı Diyakoz Taylor, "Daha ne kadar bakacağımızı merak ediyordum," dedi.

O da, Joe Cantrell ve mürettebatı tarafından feribotlardan birinde kurtarılmadan önce fırtına sırasında bir süre kaybolmuştu.

İtfaiye Şefi Mason Johns, "Ne kadar sürerse sürsün her gün bir bot göndermeye devam edeceğim" dedi.

Linc, "Elbette rutin devriyeler sırasında aramaya devam edeceğiz," dedi. "Anlaşıldı," dedi Mason. "Hadi başlayalım."

Linc, Sahil Güvenlik botlarından birinin kaptanıydı ve üç kişilik mürettebatı da yardım için gemideydi. Bir başka tekne de yedinci gün boyunca su altında çalışacak olan dalgıçları taşıyordu. Göletin doğu yarısına, Billy'nin teknesinin demirlediği yerin yakınına odaklanmışlardı.

Aslında onları günler önce bulmayı umuyordu, çünkü gölet büyüktü ama bir şekilde kontrol altındaydı, bu da açık denizde olduğundan çok daha kolay bir arama yapılmasını sağlıyordu. Ama günde on iki saat çalıştıkları bir haftadan uzun bir sürenin ardından, iki adamın da izine rastlayamamışlardı. Ailesi onlara Sturgil'in kayıp olduğunu bildirene kadar onu aradıklarını bile bilmiyorlardı.

Nereye bakacakları konusunda onları yönlendirmek için akıntıları ve gelgitleri haritalandıranlar da dahil olmak üzere çok sayıda kurum ve departmandan yardım almışlardı. Hiçbir haberin iyi haber olmamasını diliyordu ama bu noktada iki adamı da canlı bulma umudu yoktu.

Öğle yemeği vakti, aramaya devam etmeden önce yemek yemek ve kısa bir mola vermek için istasyona döndüler.

Linc saatler sonra ilk kez telefonunu kontrol etti ve yeni arkadaşı Monique'ten gelen bir mesaj buldu. Dara Watson'ın kız kardeşıydı ve Monique kısa süre önce ziyaret için adaya geldiğinde onunla tanışmıştı. Boston'a döndüğünden beri görüşmeye devam ediyorlardı. Linc ondan haber almayı dört gözle beklemeye başlamıştı çünkü yorumları her zaman eğlenceliydi.

Yeni boşanmıştı ve yeni bir sayfa açmaya çalışıyordu.

Çok hoşuna giden, eğlenceli ve flörtöz bir arkadaşlık kurmuşlardı. İşleri hafif tuttukları için, geçen haftanın çoğunu muhtemelen ölmüş olan iki adamı arayarak geçirdiğinden bahsetmemişti.

Seni Gansett'te ne zaman göreceğiz? Mario'nun Billy ve Jim'i arayanları doyurmak için gönderdiği lezzetli İtalyan sandviçlerinden birini yerken mesajla sordu.

Henüz emin değilim. Çözmem gereken bazı şeyler var ama önümüzdeki birkaç hafta içinde oraya geri dönmeyi umuyorum.

Beni haberdar et.

Olur.

İşe dönüyorum.

Hep çalışıp hiç oynamamak Linc'i sıkıcı bir adam yapar. Haha. Haklısın.

Biraz izin almak istersen, beni görmeye gel. Sana Boston'u gezdirebilirim.

Bunu kabul edebilirim. Teklifim geçerli.

Yakında konuşuruz.

Onunla konuştukça, onunla konuşmayı daha çok istiyordu. Neleri çözmeye ihtiyacı olduğunu ve hayatının nasıl olduğunu bilmek istiyordu. Onunla tatildayken ve iyi vakit geçirmek isterken tanışmıştı. Gerçek dünyasında nasıl biriydi? Ve neden mesajlaşmalarını dört gözle beklemeye başlamıştı?

Aramaya devam etmek üzere tekneye dönerken bu soruları da yanında götürdü.

MCKENZIE Jax'le birlikte sabah rutinine devam ederken, Duke'ü ve önceki gece aralarında geçen konuşmayı düşündü. O kadar iyi bir adamdı ki, bugünlerde bunu bulmak inanılmaz derecede zordu. O ve arkadaşları, onun durumunda sadakatsizlik ve yalanlardan arkadaşı Talia'nın fiziksel ve duygusal istismarına kadar her türlü olası flört ve ilişki felaketine göğüs germişlerdi.

Kendisi de dahil olmak üzere pek çok arkadaşı erkeklerden sonsuza dek uzak durmaya yemin etmişti.

Rochelle kısa süre önce ikinci evliliğini de kaybettikten sonra, "Bu zahmete değmezler," demişti. Yirmi altıda iki koca. McKenzie'nin liseden beri arkadaşı olan Rochelle, bunun bir dünya rekoru olup olmadığını merak ediyordu.

McKenzie, Rochelle'in görüşüne katılmak zorundaydı. Hayatındaki her kadının hayalete düşmek, aldatılmak, kandırılmak, yalan söylenmek ve Talia'nın durumunda olduğu gibi, polise şikayette bulunacak ve eski sevgilisini saldırıdan suçlayacak kadar yaralanmakla ilgili anlatacak bir hikayesi vardı. McKenzie'nin öz babası, karısı onu boşadıktan sonra üç kızından elini eteğini çekmişti. Onu on iki yıl içinde iki kez görmüştü ve ikisi de doğru nedenlerle hatırlanmamıştı.

Çok yorucuydu.

Moral bozucuydu.

Genellikle yıkıcıydı.

Erkek arkadaşı Eric'in bir karısı ve çocukları olduğunu duymak onu paramparça etmişti, özellikle de hamile olduğunu öğrendikten üç gün sonra bir yıllık yalanlarını ortaya çıkardığı için. Çok kötü bir hafta geçirmişti.

O önemli haftaya kadar çok kavga etmişlerdi, bu yüzden ona bebekten bahsedip bahsetmemeyi bile tartışmıştı.

Sonunda bu haberi onunla paylaşmaya karar verdiğinde, sanki birlikte geçirdikleri bir yılın ardından söyleyebileceği en şok edici şey bu değilmiş gibi, ona zaten bir karısı ve çocukları olduğunu söylemişti. Ama sonra gitti ve kendini aştı.

"Bebek benden olamaz," dedi. "Yıllar önce vazektomi yaptırdım."

Ona inanamayarak bakmıştı. Onun kendisinden başka kimseyle birlikte olmadığını çok iyi biliyordu. Ayrıca ona aşık olduğunu ve onunla tanıştığı günden beri başka bir erkeğe bakmadığını da biliyordu.

"Başka kimse yok ve bunu sen de biliyorsun," dedi çenesi titreyerek.

"Öyle olmalı, çünkü benim çocuğum olmuyor."

Kollarını kendine sıkıca sarmış, yalnız kalana kadar kendini tutmaya çalışıyordu. "Gitmelisin."

Başını eğdi ve onun da bir pislik olduğunu öğrenmeden önce dizlerinin bağını çözen o büyüleyici gülümsemesini takındı. "Neden iyi bir şeyi mahvetmek zorundayız?"

"Bana her konuda yalan söylediğini öğrendiğim anda iyi olan her şey mahvoldu."

"Yalan söylemedim. Evli olmadığımı hiç söylemedim." "Lütfen git ve geri gelme."

Ona doğru adım atarak ellerini kalçalarına koydu ve boynunu öptü. "Hadi bebeğim. Seni önemsemişimi biliyorsun."

Onu itmek için tüm metanetini toplaması gerekmişti. "Defol. Dışarı. *Şimdi.*"

"Büyümeli ve gerçek dünyanın nasıl işlediğini öğrenmelisin, küçük kız." Paltosunu giyerdi. "Görüşürüz."

McKenzie kapı çarparak kapanırken, merdivenlerden inerken ve kamyonetinin kapısı kapanırken hiç kıpırdamadan durmuştu. Motor çalıştığında dizlerinin üzerine çökmüş ve hıçkıra hıçkıra ağlamıştı.

Bu yüzleşmeyi, yedi ay sonra oğullarının doğumuna kadar uzanan pek çok zor gün takip etti. Kalp kırıklığı ve korku onun sürekli yoldaşları olmuştu. Annesi onu hamileliğini sonlandırmaya ya da bebeği evlatlık vermeye teşvik etmişti.

Ama doğumhaneye giderken tuhaf bir şey olmuştu... İçinde hareket eden küçük varlığa delicesine aşık olmuştu. Onun güçlü kalp atışlarını duyduğu ilk saniyeden itibaren, onları bir aile yapmak için ne gerekiyorsa yapmaya yemin etmişti. Başka kimseye ihtiyaçları yoktu.

Ama sonra o, sağlıklı bir gerçeklik dozuyla birlikte geldi. Ne de olsa bunu tek başına yapamazdı. Hem çalışıp hem de bir bebeğe bakamaz, kreş, çocuk bezi ve yeni doğanların ihtiyaç duyduğu sonsuz malzemenin parasını ödeyemezdi. Uyumazsa çalışamazdı ve ilk iki ay boyunca neredeyse hiç uyumamıştı.

Hayatı hızla yönetilemez hale gelmişti, özellikle de diğer tüm yeni masrafların üzerine kirayı karşılayamadığı için annesinin yanına taşınmak zorunda kaldıktan sonra.

Büyükannesi bir kez daha ona can simidi atmıştı.

Vefatından iki yıl sonra Rosemary'nin mirası, adayı ve kulübeyi Rosemary kadar seven tek aile üyesi olan McKenzie'ye bıraktığı kulübeyle birlikte nihayet emanetten çıkmıştı. Annesi bir gün elinde anahtarlarla eve gelmiş ve bebeği emzirirken McKenzie'nin kucağına bırakmıştı.

"Vergiler ve sigorta üç yıl için ödendi," demişti annesi. "Gerisi senin sorunun."

O andan itibaren McKenzie'nin tek amacı ikisini o kulübeyle götürmek olmuştu. Ayrıntıları oraya varduktan sonra çözmeyi planlamıştı.

Coventry'den Point Judith'e kadar tüm yolculuk boyunca annesinin, tıbbi bakım, iş ya da temel ihtiyaçlar için kim bilir neyin bulunduğu ücra bir adaya bebek götürmenin aptallık olduğunu söylemesini dinlemişti.

McKenzie onu dinlememişti. Bu, kendisi ve Jax için doğru hamleydi. Ethel Kasırgası vurana ve saatlerce öleceklerine ikna olana kadar bunu kalben biliyordu.

Kulübeden kaçtıktan sonra, Duke'a ait olduğunu bildiği yandaki eve gitmeyi denemişti ama Duke evde değildi. Tanrıya şükür Şef Taylor onu yolun kenarında büzülmüş bir halde bulmuştu, çünkü o gelmeseydi başlarına neler geleceğini kim bilebilirdi ki? Şimdiye kadar Gansett'e olan bağımsız macerası hiç de öyle olmamıştı. İki adam onu kurtarmaya gelmişti ve onlar olmasaydı ölmüş ve/veya evsiz kalmış olabilirdi. İkisi de iyi adamlara benziyordu ama bunu kim kesin olarak bilebilirdi ki? Başta hepsi iyiydi.

Duke'u ateşin başında oturmuş, yaşlı bir büyükanne gibi rahatlamak için *kanaviçe işlerken* hayal etmekten *kendini* alamıyordu. Onu uzun saçlı, dövmeleli ihtişamıyla, yapabileceği en normal şeymiş gibi bir örnekleyiciye iğne batırırken her düşündüğünde kendi kendine gülüyordu.

Sert, dokunulmaz bir hava veren görünüşüne rağmen, onda çok tatlı ve neredeyse saf bir şey vardı. Bu garip bir tezattı ve onun gerçek versiyonunun hangisi olduğundan emin değildi. Bildiği tek bir şey vardı

Ancak kesin olan bir şey varsa, o da kulübeyle ilgili bir sonraki hamlesini düşünürken ona bedava kalacak bir yer teklif etmek zorunda kalmamış olmasıydı. Onu gezdirmek ya da sigorta talepleri ve yeniden yapılanma konularında yardımcı olmayı teklif etmek zorunda kalmamıştı.

Diğer erkeklerin işlediği günahları ona yüklemeyi reddediyordu. Şimdiye kadar ona iyi bir arkadaştan başka bir şey olmamıştı ve onu daha iyi tanımak için sabırsızlanıyordu, büyükannesinin ona hayran olduğunu bilmek için rahatlatıyordu.

DUKE sabah kahvesini alıp Mac McCarthy'yi aramak için dışarı çıktı. "Hey, Mac, ben Duke Sullivan."

"Selam Duke. Nasıl gidiyor?"

"Dayanıyorum. Normale dönüyorum. Sen nasılsın?" "Aynı.

Hâlâ temizlik yapıyorum ve bazı yeniden yapılanmalara bakıyorum."

"Bu yüzden arıyorum. Birkaç yıl önce vefat eden kapı komşum Rosemary Enders'ı hatırlıyor musunuz?"

"Tabii ki. Annemle babamın iyi bir arkadaşıydı."

"Ah, doğru. Onları çok severdi." "Ve tam tersi.

Hepimiz onu severdik."

"Ben de öyle. Benim için iyi bir arkadaştı. Torunu fırtınadan önce Rosemary'nin kulübesinde kalmaya gelmişti ve ev yıkıldığından beri benim garajdaki dairemde kalıyor."

"Blaine'in kurtardığı o mu?"

"Bu o."

"Yanında bir de bebeği olduğunu duydum."

"Evet, küçük Jax. Neyse ki Blaine onlara zarar gelmeden önce yanlarına geldi ama kulübenin yıkılması nedeniyle zor durumda. Muhtemelen fırtınadan sonra çok yoğun olduğunuzu biliyorum ama önümüzdeki kısa süre içinde ona eşlik edebilirsiniz çok memnun olurum."

"Mümkün olan en kısa sürede oraya gitmek için ne yapabileceğimize bakacağım."

"Başını sokacak bir yere ihtiyacı olduğu sürece benim evimde kalabilir ama eminim çok geçmeden kendi evine dönmek isteyecektir."

"Tabii ki. Rosemary'nin torunu ve bekâr bir anne olduğu için o n u listeye ekledim ve öncelik vereceğim."

"Çok iyisiniz."

"Bekar bir anneyle evlendim. Evi fırtınada yıkılmadığında bile bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"Sen ve Maddie'nin Ocean Road'da birbirinize çarptığınız zamanı hatırlıyorum."

"Ve gerisi tarih oldu," dedi Mac gülerek. "Yakında tekrar temasa geçeceğim."

"Sen en iyisisin. Teşekkür ederim."

Telefon görüşmesini bitirdiğinde, McKenzie'nin Jax ve dolu bir sırt çantasıyla merdivenlerden bahçeye indiğini gördü.

Onu çantadan kurtarmak için ayağa fırladı. "Nereye gidiyorsun?"

"Şehre. Tiffany beni dükkânında çalışmam için işe aldı. Eski kocası kayıp olduğu için hemen ekstra yardıma ihtiyacı olabileceğini düşündüm."

"Eminim bu teklifi takdir edecektir. Kasabaya nasıl gideceksin?"

"Yürüyecektim."

"Bebekle uzun bir yürüyüş olacak."

"Bunu yapabilirim."

"Ya da seni bırakabilirim."

"Bizim için zaten çok şey yaptın. Başımıza bela olmak istemiyorum."

"Baş belas ı değilsin. Zaten stüdyoya uğramam gerekiyor. Bugün kapalıyız ama korkunç evrak işleri günü."

"Madem içeri giriyorsun, beni de götürürsen sevinirim. Gidip araba koltuğunu getireyim."

"Bunu yaparken onu senin için tutmamı ister misin?"

Kız ona kararsız bir bakış attı ve bu bakış geldiği gibi hızla geçti.
"Elbette. Teşekkürler."

Sağlam küçük adamı ondan aldı ve koltuğu getirmek için merdivenlere koşarken onu dikkatle tuttu.

"Merhaba. Ben Duke. Senin hikâyen ne?"

Bebek onu dikkatle inceledi. "Gagagaga."

"Söylemiyor musun? Şimdiye kadar ada hakkında ne düşünüyorsun?"
Duke bebeğe yaz sonunda renk cümbüşüne dönen gül ağaçlarına daha yakından bakması için yaklaştı. "Şu kırmızı, sonra pembe, şeftali, sarı ve beyaz var. Çok da güzel kokuyorlar, değil mi?"

"Yayayaya."

"Gülleri seviyorsun, ha? Bayanlar onları sever, çoğu zaman. Sevmeyen birkaç kişiyle tanıştım ama bu nadirdir. Güllerle genellikle güvendesinizdir."

"Ona hayat tavsiyesi mi veriyorsun?"

Duke gülümseyerek ona döndü. "Böyle şeyler için asla çok erken değildir." "Sanırım bu doğru."

Kadın bebeğe uzandığında, ona kabarık, mavi ortancalardan bahsedemediği için üzülerek bebeği uzattı. Belki başka bir zaman.

"Bahçeniz muhteşem."

"Rosemary'ye de teşekkürler. Her şeyi dikmeme yardım etti ve bana nasıl bakacağımı öğretti."

"Evdeki bahçesinde ona yardım ederdim. On yaşıma geldiğimde tüm bitkilerin ve çalıların isimlerini biliyordum."

"Biraz uzun sürdü ama sonunda alıştım." "Harika görünüyor.

Gurur duyardı."

"Umarım öyledir."

Dudağını ısırdı ve yıkılmış kulübesine doğru baktı. "Oraya gidip bununla ilgilenmeliyim, ama bir haftadan fazla oldu ve hala bakmaya dayanamıyorum."

"Hiçbir yere gitmiyor. Bununla başa çıkmaya hazır olduğunuzda orada olacak. Bu sabah Mac McCarthy'yi aradım."

"Vay canına. Çok teşekkür ederim."

"Bir göz atmak için geleceğini söyledi."

"Bu konudaki yardımınız için gerçekten minnettarım. Daha önce hiç müteahhitlerle uğraşmak zorunda kalmamıştım."

"Mac harika biri. Bana büyükannenin kendi ailesine yakın olduğunu ve bekar bir anneyle evlendiğini hatırlattı, bu yüzden onlara düşkün."

"Çok nazik."

"Kulübede çalışırken emin ellerde olacaksın. Endişelenmemeye çalışın."

Bu ürkütücü görevle ilgili olarak şimdiden kendini daha iyi hissediyordu ve yine hepsi Duke sayesindeydi. İhtiyacı olan her şeyde devreye girip yardım ediyor gibiydi. Onun gibi birine güvenmek ne kadar kolay olabilirdi ki? Çok kolay.

"Gitmeye hazır mısın?" "Sen ne zaman istersen."

"Cüzdanımı ve anahtarlarımı almak için içeri girmeme izin verin. Eğer onu yerleştirmek isterseniz kamyonun kilidi açık."

"Teşekkürler."

Hızla hareket etti, onlara geri dönmek ve onunla biraz daha konuşmak için sabırsızlanıyordu. Dün geceki konuşma... en hafif tabiriyle beklenmedikti. Kadının ona bebeğinin babası ve adaya gelmeden önceki hayatı hakkında bu kadar çok şey anlatması onu şaşırtmıştı.

"Kesin şunu," dedi. "O Rosemary'nin torunu ve senin için çok genç. Sen onu rahatsız etmeden de yeterince şey yaşıyor."

İçinde bulunduğu durum onu savunmasız hale getirmişti ve bundan faydalanmasına imkân yoktu. Eğer onu muhteşem ve çok ilginç bulduysa, bu onun bu konuda bir şey yapması gerektiği anlamına gelmiyordu.

BÖLÜM 7

Duke kamyonunun şoför mahalline girdiğinde kendine çok kızgındı.

"İyi misin?"

Aralarındaki bebek koltuğunun üzerinden ona baktı. "Evet. Neden sordunuz?"

"Evden çıktığında üzgün görünüyordun." Ve o da gözlemciydi. "Hayır. Ben iyiyim."

"Gerçekten şehre yürüyerek gidebilirim. Hiç sorun değil."

"Buradaki yollarda bebekle yürümemelisin." Kamyonu çalıştırdı ve geri vitesine taktı. "İnsanlar virajlarda deli gibi araba kullanıyor. Birileri yılda en az bir kez taş duvarlardan birini yıkıyor."

"Arabam olmadığı için yürümek zorundayım."

"Seni istediğin yere götürebilirim."

"Sesin kızgın geliyor."

"Ben değilim. Yemin ederim. Burada yürümek güvenli değil."

"Bana zaten yaşayacak bir yer verdin. Şimdi de şoförüm mü olmak istiyorsun?"

"Neye ihtiyacınız varsa. Size yardım etmekten mutluluk duyarım." "Neden?"

Adam ona baktı, soru karşısında afallamış gibiydi. "Çünkü insanlar birbirleri için bunu yapar. Yardıma ihtiyaç duyulduğunda yardım ederler."

"Benim deneyimim bu yönde olmadı."

"Belki de yanlış insanlarla takılıyorsun."

Kadının kahkahası, adam kendisini ondan etkilenmekten vazgeçirmeye çalışırken içinde biriken gerginliğin bir kısmını hafifletti. "Gerçek bu değil mi?" Hemen ekledi: "Çok iyi kız arkadaşlarım var ama hepimizin diğer insanlarla, çoğunlukla da erkeklerle ilgili tüylerinizi diken diken edecek hikâyeleri var."

"Saçlarım kolay

kıvrılmıyor."

"Bunu

başarabiliriz."

"Geçmiş karmakarışıkken gelecek konusunda iyimser olmak zordur."

"Evet, öyle."

"Geçmiş i ait olduğu yere koymam uzun zamanımı aldı, çok uzun yıllar, böylece artık her gün bugünümü mahvetmedi."

Ona doğru baktı. "Bunu nasıl yaptın?"

"Olayı daha önce yaşananların bağlamına oturtmak yerine sadece o anda önümde olanlara odaklanmaya karar verdim. Bunun mantıklı olduğundan emin değilim..."

"Hayır, öyle, ama yine de bunu *nasıl* yapabildiğinizi anlamıyorum."

"Geriye değil, ileriye bakmaya karar vermelisin. Geçmişle ilgili değiştirebileceğin tek bir lanet şey bile yok, ama geleceği uygun gördüğün şekilde planlamak senin elinde."

"Kulağa harika geliyor, ama *nasıl*?"

"Her gün nasıl yaşamak istediğimize dair bir seçim yaparak uyanırsınız. Değiştiremeyeceğiniz bir geçmişe mi saplanıp kalmak istiyorsunuz yoksa sizin yönlendirdiğiniz bir geleceğe mi odaklanmak istiyorsunuz?"

"Çok basitmiş gibi söylüyorsun."

"Bir kez alıştığınızda öyle. İster iyi ister kötü bir alışkanlık olsun, bir alışkanlık yaratmanın üç hafta sürdüğünü hiç duydunuz mu?"

"Evet, bunu okumuştum."

"Genellikle spor salonuna gitmekten, yürümeye başlamaktan, diyet yapmaktan ya da her neyse ondan bahsediyorlar. Bu durumda, uyanırsınız ve aklınıza gelen tüm olumlu şeylere odaklanmaya karar verirsiniz. Uyanık olduğunuz tüm saatler boyunca tüm dikkatinizi bunlara verirsiniz. Bu ister işiniz, ister çocuğunuz, ister bahçeniz ya da size huzur, keyif ve refah getiren her ne ise. Ben işimi seviyorum. Stüdyomu ve orada benimle birlikte çalışan insanları seviyorum. İşimi büyütmek için bir şeyler yapmayı seviyorum, örneğin McCarthy'lerle işbirliği yaparak dövme içeren hafta sonu kaçamakları sunmak gibi. Bu arada bu benim fikrimdi. Sezon dışında biraz iş getiriyor. Böyle şeyler düşünmek beni heyecanlandırıyor. Sanatımı, kanaviçe işlemeyi, bahçemi ve evimle uğraşmayı seviyorum. Bunlar bana neşe veriyor."

Çok fazla konuştuğundan endişelenmişti ama başını çevirdiğinde kızın düşünceli bir şekilde onu izlediğini gördü. "Benim deli olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

"Hiç de değil. Söyledikleriniz çok mantıklı ama-"

"Aması yok. İşe yarıyor. Yemin ederim işe yarıyor. Bunu yaptığım ilk yıl boyunca, ne zaman geçmişten gelen bir şey günümü mahvetmek istese, kendim için istediğim geleceği tezahür ettirecek bir şey yaptım. Bir gün dükkâna gittim ve bütün günümü iş için bir web sitesi hazırlayarak geçirdim. Size söyleyeyim... Bu, o gün ve birkaç gün daha tüm zihinsel enerjimi aldı. Başka hiçbir şey için yer yoktu."

"Yani, son derece meşgul olarak kötü şeyleri iyilerle değiştirmeye başlayabileceğinizi söylüyorsunuz."

"Çoğunlukla. Yine de kendinizi erken bir mezara sokmak istemezsiniz. Demek istediğim, tadını çıkaramayacak kadar ölüyseniz, olumlu bir gelecek yaratarak zor bir geçmişin üstesinden gelmenin ne yararı olur?"

McKenzie güldü. "İyi noktaya değindin."

"Örneğin bugün gibi. Güne hangi olumlu şeyleri düşünerek başlayabilirsiniz?"

"Jax, tabii ki. En olumlu şey o."

"Kesinlikle öyle."

"Bize ödünç verdiğiniz daire kesinlikle olumlu bir gelişme. Ayrıca, yeni bir iş, yeni arkadaşlar, en sevdiğim yerde daha fazla zaman."

"Hepsi iyi şeyler. Onlara odaklanırsan harika bir gün geçirirsin."

"Benim için Mac'i arama nezaketini de iyi şeylere ekliyorum. bugüne odaklanın."

"Oyun böyle oynanır. Bunu senin için yapmak günüme iyi bir başlangıç yapmamı sağladı. Nasıl çalıştığını görüyor musun?"

"Başlıyorum. Aklın kötü şeylere gittiğinde ne yapıyorsun?"

"İyi şeyleri düşünerek rotaya geri çekilirsiniz. Kendinizle yaptığınız konuşmayı değiştirmek için üzerinize çullanmadan önce kötü şeylere hiç oksijen vermiyorsunuz."

"Kendimle yaptığım konuşma..."

"Düşüncelerimiz böyle, değil mi?"

"Nasıl bu kadar bilge oldun?"

Duke bir kahkaha attı. "Kendimi hiç de bilge olarak tanımlamazdım."

"Ben tanımlardım. Bu şeyleri nasıl öğrendin?"

"Karanlıktan yoruldum. Işığa odaklanmak istedim, ben de öyle yaptım. Bunu gerçekleştirmek biraz zaman aldı ama bir gün, kötü şeyleri düşünmeyeli iki hafta kadar olduğunu fark ettim. İşte o zaman işe yaradığını anladım. Odağımı ve enerjimi nereye koyacağıma gerçekten karar verebiliyordum. Şimdi, geçmişi hiç düşünmediğimi söylemiyorum, çünkü düşünüyorum. En tuhaf zamanlarda, genellikle de çok mutlu olduğum zamanlarda aklıma geliyor. Sanki 'Hey, aptal, kendini beğenmişlik yapma' der gibi ortaya çıkıyor. Ben hala buradayım."

"Bu çok komik."

"Jax'in önünde küfrettiğim için özür dilerim." "Etmedin."

"A-s-s dedim."

"Hay aksi," dedi gülerek. "Sanırım iyi olacak."

Duke, Şebeke üzerinde çalışmaya devam eden elektrik şirketi ekipleri ve kasabanın bayındırlık işleri departmanının caddedeki deniz yosunlarını kürekle kamyonlara taşıması dışında büyük ölçüde terk edilmiş olan Ocean Avenue'ye girdi. Fırtına normalden daha yüksek gelgitler yaratmış, bu da sokaklarda kum, deniz yosunu ve diğerk okyanus çöplerini biriktirmeye devam etmişti.

Tiffany'nin i amaşırlı mankenlerin vitrinleri doldurduğu Naughty & Nice adlı mağazasının önüne park etti. "Tiff'in bugün amayı planladığından emin misin?"

"Hayır, ama gelip yardıma ihtiyaı olup olmadığına bakayım dedim."

Telefonuna uzandı ve onun iletişim numarasını buldu. "Onu aramak ister misin?"

"Muhtemelen bunu beni şehre gtrmeni istemedenden önce yapmalıydım."

"Sorun değil. Zaten gelmem gerekiyordu."

McKenzie Tiffany'yi aradı ve hoparlöre verdi. "Merhaba, ben McKenzie, Duke'un telefonundan arıyorum. Seni kontrol etmek ve bugün mağazada yardıma ihtiyaın olup olmadığını öğrenmek istedim."

"Aradığınız için çok teşekkür ederim ama sanırım dün gece pek uyuyamadığım için bugün kapalı kalacağız."

"Herhangi bir haber
var mı?" "Henüz bir
şey yok."

"ok özür dilerim. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Sanırım iyiyiz. Blaine bu sabah çalışıyor ama öğle yemeğinden sonra evde olacak. Öğleden sonra biraz kız kardeşimin evine gideceğiz, böylece çocuklar oynayabilir."

"Bir şeye ihtiyaınız olursa lütfen beni arayın. Size numaramı mesaj atarım." "Lütfen arayın, yeniden aıldığımızda sizi haberdar edeceğim."

"Kulağa hoş geliyor. Yakında konuşuruz."

McKenzie aramayı bitirdi ve telefonu Duke'a geri verdi. "Sanırım bugün izinliyim."

"Stüdyomu görmek ister misin?" "Çok isterim."

DUKE'UN McKenzie'nin kulübesiyle ilgili çağrısı, Mac'in fırtınadan sonra inşaat yardımına ihtiyaç duyan ada sakinlerinden aldığı dördüncü çağrıydı. Ethel, Mac'in çoğunlukla ailenin alpaka çiftliğinde geçirmeyi planladığı sezon dışı planlarını altüst etmiş, tadilatları bitirerek Mayıs sonu için orada rezerve edilen düğünlerin ilkinde hazır hale gelmelerini sağlamıştı.

Şimdi, kulübesi harap olmuş bekâr bir annenin yanı sıra, adadaki evleri de ciddi hasar görmüş olan arkadaşları Slim ve Erin Jackson'ı da düşünmesi gerekiyordu.

Mac bitkin düşmüştü ve gün daha başlamamıştı bile.

Maddie ikizlerle ilgilendikten sonra odalarına döndü ve tekrar yatağa girdi. Bazen erken uyandıktan sonra tekrar uyurlardı. Bugünün de o günlerden biri olmasını umuyordu çünkü her ikisi için de çılgınlık dolu bir gün daha başlamadan önce aşkıyla birkaç dakika geçirebilirdi.

Ona doğru kıvrıldı ve başını göğsüne yasladı. "Neyin var?" "Hiçbir şey, neden?"

"İçeri girdiğimde endişeli görünüyordun."

"Fırtınanın getireceği tüm yeni işleri ve bunları halihazırda taahhüt ettiğim diğer işlerle nasıl bağdaştıracağımı düşünüyorum, özellikle de Jeff öngörülebilir bir gelecek için dışarıda olduğuna göre. Bugün şimdiden dört telefon aldım, bunlardan biri Blaine'in fırtınada kurtardığı bekâr annenin kulübesiyle ilgili."

"Bunu hemen halletmeniz gerekiyor."

Gülümsedi. "Duke aradığında ona yüksek öncelikli olduğunu söyledim. Rosemary Enders'ın torunu."

"Onu çok severdim. Ben ilkokuldayken gittiğim yaz kampında çalışıyordu. Çok tatlı bir kadındı."

"Yaz kampında çekilmiş fotoğrafların var mı?" "Bir yerlerde."

"Sanırım onları görmek isterim."

"Annemde var mı diye soracağım. Jim'den haber var mı?"

"Duyduğum kadarıyla yok."

Derin iç çekişi her şeyi anlatıyordu. "Tiffany için çok endişeleniyorum. Ashleigh'e bu haberi vermek zorunda kalmasını hayal bile edemiyorum."

"Umarım şu anda habersizdir ve hiçbir şey olmamış gibi ortaya çıkar."

Ona doğru baktı. "Bunun mümkün olduğunu düşünüyor musun?"

"Muhtemelen hayır. Sanırım o ve Billy fırtınayı Billy'nin teknesinde atlatmaya çalışıyorlardı ki bu aptallığın da ötesinde bir şeydi. Onları aramak için bugün yine gölete dalgıçlar gönderiyorlar."

"Tanrım, neler yaşamış olabileceklerini hayal bile edemiyorum."

"Kasırgada teknede olmamaları gerekirdi. Umarım ikisi de sarhoştı ve başlarına ne geldiğini bilmiyorlardı."

"Bu korkunç bir şey. Ona katlanamıyordum ama **b ö y l e** bir şeyin olmasını da asla istemezdim."

"Ben de öyle. Ash'i ve onun kayıp olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını düşünüp duruyorum. Tiff ve Blaine'in bunu ona açıklamak zorunda kalmalarını kıskanmıyorum."

"Biliyorum. Kalbim onun için acıyor."

"O iyi olacak. Hepimiz bundan emin olacağız." Mac kalkıp yine çok uzun bir gün olacağına benzeyen bu güne devam etmesi gerektiğini biliyordu, ama o kadar nadiren bir dakika bile huzur bulabiliyorlardı ki, bu süre boyunca olduğu yerde kaldı.

"Bugünkü programda ne var?" diye sordu.

"Rosemary'nin evine uğrayıp kulübeye bakacağım ve orada neye ihtiyacımız olacağını göreceğim, sonra Slim ve Erin'e, sonra da marinaya döneceğim. Babam sezonun geri kalanı için tekrar açmaya karar verdi."

"Yapacağını biliyordun."

"Evet, söylediklerine rağmen yapacağını düşündüm. Çocuklarla bir ay daha donut ve BS yeme fırsatını kaçırmak istemeyecektir."

"Doğru." Uzanıp adamın yüzünü okşadı. "Eminim yapılması gereken çok şey olduğu için strese giriyorsundur ama sen tek bir adamsın ve tek bir şirketsin. Sadece yapabileceklerini yapabilirsin. Her seferinde bir dakika al ve endişeni tetiklemesine izin verme, beni duyuyor musun?"

"Evet, canım." Hayatında ikinci kez, stres onu ve onu seven herkesin ödünü koparan bir panik atağa yol açmıştı. Bu durumu daha iyi yönetmeye çalışıyordu ama böyle zamanlarda bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

"Bu adadaki insanlar için çok şey yapıyorsunuz, ama ölesiye çalışmanızın bir anlamı yok. Hepsi hallolacak. Bir şekilde."

"Haklısın. Hatırlattığın için teşekkürler."

"Duymak istediğiniz her an ulaşılabilir."

"Büyükanneleler bugün yardıma geliyor mu?" Dadılarının görev başında olmaması stresini artıran bir başka şeydi. Önemli olan tek şey Kelsey'nin iyi olması ve kırık kolunun iyileşmesiydi. Ama birkaç hafta onsuz kalmak, ikizlerin doğumunu atlatmaya çalışan ve üç büyük çocuğa ek olarak iki bebeğe bakmaya alışmaya çalışan Maddie için zor olacaktı.

"Şükürler olsun ki öyleler."

"İşe koyulsam iyi olacak. Yine uzun sürecek."

"Orada Tanrı olmadığını unutma, tamam mı? Üstesinden gelebileceğinden fazlasını üstlenme. Hayır demekte sorun yok."

"Gerçekten mi? Öyle mi?"

"Evet, Mac, sorun yok. Söz veriyorum."

"Seni duyuyorum, tatlım. Şimdi bana bir öpücük ver ve iyi bir öpücük olsun. Bana bütün gün yetecek kadar olsun."

Gülümseyerek ona uzandı ve daha fazlasını istemekten inlemesine neden olan bir öpücük verdi.

"Başladığınız işi bitirmenize saatler varken bu adil değildi."

"Daha sonra dört gözle bekleyeceğim

bir şey." "Bütün gün bunu

düşüneceğim."

"Vasektomi takip randevun ne zaman?"

"Gelecek hafta ve bunun için ne kadar sabırsızlandığımı söylememe

izin verin." "İğnelemeleriniz dikkate alındı."

"Seksi karımla eğlenmek için sabırsızlanıyorum, prezervatif gerekmiyor." Onu tekrar öptü ve sonra muhteşem yüzüne baktı.

"Ne?"

"Çok güzelsin. Sana bakmaktan hiç yorulmuyorum." "Bana

ne söyleyeceğini biliyorsun."

"Sana sadece gerçeği söylüyorum. Bugün bana ihtiyacın olursa ara.

Birkaç dakika içinde evde olabilirim."

"Seveceğim. Seni seviyorum. Dışarıda

güvende ol." "Ben de seni seviyorum.

Burada güvende ol." "Haha, burası bir

orman."

"Ve sen de ormanın kraliçesisin."

Kızları Hailey saçları dağınık ve yanakları uykudan pembeleşmiş bir halde odaya girdi. "Bebek Mac uyandı, anne."

"Teşekkür ederim, tatlım." Maddie yataktan kalktı ve minik kızlarını kucaklamak için eğildi. "İyi uyudun mu?"

"Uh-huh. Bugün Bluey'i izleyebilir miyiz?"

"Gücü elimizde tuttuğumuz sürece." Maddie kızlarının elinden tuttu ve Mac'i almaya gitti.

Hailey, "O kötü fırtına Bluey'i aldı," dedi.

Kalkıp işe gitmek için hazırlanırken Mac monitörden ailesini dinlerken kıkırdadı. Maddie onlarla çok iyi anlaşıyordu ve ona sahip oldukları için şanslıydılar. Onun stresi yönetmesi ve tek bir adam olduğu konusunda haklıydı.

Fırtına sonrası talepler biriktikçe bunu hatırlamaya çalışacaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

"A "Size dükkânı gösterdikten sonra," dedi Duke, "eve gidip kulübenizden ne kurtarabileceğimize bakarız."

McKenzie, "Eminim bugün yapacak daha iyi işleriniz vardır," dedi.

"Hiç de değil. Bugün izin günümüz ve sana yardım etmekten mutluluk duyarım. Ayrıca, orada tek başına olmamalısın. Güvenli değil."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Buraya her şeye yeniden başlamak ve Jax ile benim için bundan sonra ne olacağını belirlemek için geldiğimde çok bağımsız olduğumu sanıyordum," dedi. Yolcu tarafındaki camdan dışarı bakarken iç çekti. "Bunun şimdiye kadar nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz."

"Suçu Ethel'e at. İşleri berbat eden o."

"Buraya bir bebekle gelip de kasırga olacağını nasıl bilmezdim?"

"Wi-Fi, TV veya iyi bir telefon bağlantınız yoktu. Bu senin hatan değil. İyi olduğundan emin olmak için oraya gitmeliydim ama öylece uğrayarak seni korkutmak istemedim."

"Beni korkutmak mı?"

"Dövmeler bazı insanları korkutuyor. Bir tehdit unsuru olduğumu falan düşünüyorlar."

"Bu çok saçma."

"Katılıyorum, ama seni korkutmak istemedim, bu yüzden uzak durdum. Şimdi pişmanım."

"O gece kulübeden ayrıldıktan sonra ilk senin evine gittim ama orada değildin."

Yüzünü buruşturdu. "Oh, kahretsin. Bazı arkadaşlarla Beachcomber'daydım. Fırtınadan önce mekânı kapattık."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Öyleydi ama keşke siz geldiğinizde evde olsaydım."

"Neyse ki Blaine bizi kurtardı."

"Bunu yaptığına çok sevindim."

Feribot iskelesinin otoparkından sağa döndü ve dükkanının masaj stüdyosunun yanında, ikinci katında daireler bulunan iki katlı bir binada yer aldığı en uç noktaya gitti. Bu dairelerin kirası, stüdyonun durgun olduğu sezon dışında onu ayakta tutmaya yardımcı oluyordu. Bunu bilmesine gerek yoktu.

Kamyonetten inmeden önce Jax'i araba koltuğundan indirmesini bekledi ve kapısını açmak için yanına gitti.

"Teşekkür ederim."

Gülümsemesi o kadar göz kamaştırıcıydı ki, adamın aklını başından aldı. "Sorun değil." Duke kamyonundan inmesine yardım etmek için dirseğinden tutmasının sorun olmayacağını umuyordu.

Kadınların yanında olmak konusunda çok acemiymiş ve asla saygılı olmaktan başka bir şey yapmak istemiyordu. Ama onun tökezleyip düşmesine izin veremezdi, özellikle de kucağında bebek varken.

Anahtarı, ortasında kendi tasarladığı DUKE'S TATTOOS logosunun bulunduğu metal kapıya sokarken, yıllar içinde kendi stüdyosuna her girdiğinde hissettiği o tanıdık gururu duydu.

Aynı logoyu taşıyan kırmızı tuğlalı bir duvar, ziyaretçilerin mekana girdiklerinde gördükleri ilk şeydi. Sol tarafta ise kendisinin inşa ettiği bir resepsiyon masası vardı.

olduğundan çok daha basit görünen çevrimiçi bir şablonu izleyerek kendini cilaladı.

Bir saniyeliğine titreyen ama açık kalan ışıkları yaktı. "Elektrik hâlâ yarım yamalak geliyor."

"Umarım açık kalır."

"Sen de ben de. O olmadan iş yapamam."

"Burası harika bir yer." Siyaha boyanmış tavanı kaplayan açıktaki kanalları ve resepsiyon alanındaki deri kanepeyi inceledi. "Ne beklediğimden emin değilim ama burası gerçekten çok güzel."

"Teşekkürler. İstedğim gibi olması birkaç yılını aldı ama çabama değdi."

"Bana her şeyi anlat. Nasıl çalışıyor?"

"Hiç dövme yaptırmadın mı?"

"Hayır. Mürekkep bana dokunmaz."

"Çok yazık oldu." Sözcükler, öyle olup olmamaları gerektiğine karar vermek için bir saniye bile geçmeden söylendi.

McKenzie güldü. "İğneler söz konusu olduğunda tam bir bebeğim. Kıpırdamadan oturup birinin beni saatlerce iğneyle dürtmesine izin vermeyi hayal bile edemiyorum."

"O kadar da acı verici değil. Çoğu zaman değil. Mürekkebi nereden aldığınıza bağlı. En çok eklemler ve kemikli bölgeler acır."

Ürperdi. "Bunu yapamazdım."

"Elbette yapabilirsin. Bir kasırgadan ve doğumdan sağ çıktın. Dövme bundan sonra bir şey ifade etmez."

"Doğru." Gözlerini devirdi. "Kasırgadan sağ kurtulmamın tek nedeni Blaine'in beni kurtarmış olması. Eğer o gelmeseydi kim bilir halimiz ne olurdu?"

"Bir şeyler bulabilirdin. Ama neyse, bu kadar yeter. Hepimiz pozitif düşünüyoruz, unuttun mu?"

"Doğru."

"İçeri gel."

Her bir sanatçının özelliklerine göre dört istasyonun kurulduğu büyük, açık odanın ana bölümüne girdiler. "Burası benim alanım." Satın almak için iki yıldan uzun bir süre para biriktirdiği ve daha sonra anakaradan özel olarak sipariş ettiği lüks masayı işaret etti. Kendisi çalışırken müşterilerinin rahat etmesini sağlayan kol ve bacak destekleri vardı.

"İnsanlar içeri girdiklerinde genellikle ne istediklerini bilirler mi?"

"Yaklaşık yarısı öyle oluyor. Sadece bir şeyler isteyenler için, onlara ilham verecek tasarımlarla dolu kitaplarımız var."

"Yani kişi istediğini seçiyor ve sonra ne oluyor?"

"Tasarımdan memnun olduklarından emin olana kadar tartışıyoruz ve bir kez yapıldıktan sonra tekrar yapılamayacağını birkaç kez hatırlatıyorum. Örneğin, insanları erkek ya da kız arkadaş isimleriyle dövme yaptırmaktan caydırıyorum."

McKenzie güldü. "Muhtemelen iyi bir karar."

"Her zaman 'doğru kişiyi' bulduklarını düşünüyorlar. Ayrıldıktan sonra değiştirmek için geri gelen birkaç kişi oldu. Ben de her zaman eş isimlerini sorgulamak isterim. Mesela, kalıcı mürekkeple yazmadan önce bu evliliğin sağlam olduğundan emin misiniz?"

"Bunların hiçbirisi aklıma gelmezdi ama iyi noktalara değindiniz. Eminim insanlar bu soruyu sevmiyordur."

"Bilmiyorlar ama ben yine de soruyorum."

"Tasarıma karar verdikten sonra ne olacak?"

"Tasarımı termal bir yazıcıdan geçiriyorum ve yazıcıdan bir şablon çıkıyor, bu şablonu temizlendikten, tıraş edildikten ve hazırlandıktan sonra ciltlerine uyguluyorum. Şablon soyuluyor ve tasarımın bir taslağı kalıyor, ben de bu taslağı önceden kararlaştırdığımız mürekkeple dolduruyorum. Bazen insanlar tamamen siyah tasarımlar istiyor. Diğer zamanlarda ise renkli istiyorlar."

Çok mu fazla konuşuyor ve ona istediğinden daha fazla bilgi mi veriyordu? "İşte o zaman iğneler devreye giriyor, değil mi?"

"Evet. Ve tasarımın gerektirdiklerine bağlı olarak bir sürü farklı boyut ve tipimiz var."

"Bunu nasıl yapacağını bulmak yıllarını almış olmalı."

"Yaklaşık bir yıl önce tamamen eğitilmiş ve yalnız uğma konusunda rahattım. Harika bir öğretmenim olduğu için şanslıydım ve emekli olduğunda onu satın almama yardımcı oldu. Bana burada çok güzel bir hayat kurdu."

"Bu harika. Eminim böyle bir yardımı hak etmek için çok çalışmışsındır."

"Yaptım, ama en başından beri sevdim, bu yüzden benim için iyi bir uyum oldu. Diğer sanatçılarla dostluk kurmayı seviyorum ve müşteriler de eğlenceli. Çok sayıda tatilci ve ilk kez gelen, biraz çılgınca bir şey yapmak isteyen müşterilerimiz oluyor, en azından onların standartlarına göre. Çok heyecanlılar, bu da bizim için işi eğlenceli hale getiriyor."

"Eminim eğlencelidir. Ayrılmaları dışında, sonrasında hiç pişmanlık duyuyorlar mı?"

"Gördüğümüz kadarıyla değil. Bizden ayrıldıklarında genellikle hala adrenalinin etkisindedirler. Eğer pişman olurlarsa, bu muhtemelen eve döndükten sonra olur. Eşyalarından bazılarını görmek ister misin?"

"Çok isterim."

Ona kanepeye oturmasını işaret etti. "Bu küçük adam bir süre sonra ağırlaşıyor olmalı."

"Öyle. Artık o kadar da küçük değil."

"Sana şu bebek arabası şeylerinden lazım."

"Kulübede bir tane vardı. Belki de çöküşten kurtulmuştur." Sırt çantasından bir battaniye ve birkaç oyuncak çıkardı ve Jax'in oynaması için halının üzerine koydu.

Duke deri ciltli portföyünü getirerek onun yanına oturdu. "Eğer öyleyse, onu bulur ve onun için temizleriz."

"Gerçekten ihtiyacım olduğunda bana böyle harika bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim."

Kadının nazik sözleri, zaten aşırı meşgul olan kalbine doğrudan dokundu. "Size yardım etmek benim için bir zevk. Büyükanne de bir zamanlar benim için aynısını yapmıştı. Onun iyiliğini ve benim için ne kadar önemli olduğunu asla unutmayacağım. Ben sadece onun istediği gibi borcumu ödüyorum."

"Bize her zaman iyiliğin önemli olduğunu ve ihtiyacı olan insanlarla ilgilenmemiz gerektiğini söylerdi."

"Bu ona benziyor."

"Annemin ona hiç benzememesi onu çıldırtıyordu. Herkesten önce kendisiyle ilgilenirdi."

"Bir ya da iki kez bu konuda bir şeyler duymuş olabilirim." "Ne söyledi?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir sır vermeyeceğim. Tek söyleyeceğim, bunu gördü ve böyle olmamasını diledi."

"Onun çocuğu olmak kolay değildi."

"Rosemary de bunu gördü."

"Evet, öyle yaptı. Onun için şükürler olsun. Her neyse, bana çalışmanı göster."

Sonraki otuz dakika boyunca portföyünün her sayfasını çevirdi, her tasarımı onu eğlendiren ve tahrik eden bir ilgi ve merakla inceledi.

Bu son kısım biraz tedirgin ediciydi. En iyi niyetine rağmen, ondan etkilenmemesi için ölüp gömülmüş olması gerekirdi, özellikle de yaptığı iş için haykırırken.

"İnanılmaz yeteneklisin Duke, ama eminim bunu biliyorsundur."

Omuz silkti, onun övgüsünden hem utandı hem de sevindi. "Gerçekten iyi olduğum tek şey bu, o yüzden çok etkilenme."

"Çok geç. Zaten öyleyim ve sen de kanaviçe işlemede çok iyisin." "Bu kolay ve burada yaptığım şeye benziyor. Sadece başka bir sanatsal ifade."

"Kanaviçe dikmek kolay değil, özellikle de şablonsuz yaptığınız şekilde ve bana aksini söylemeye çalışmayın. Her örnekleyiciyi berbat ettim

Hiç başlamamıştım. Büyükanнем sonunda benden vazgeçti ve başka yeteneklerim olacağını söyleyerek başımı okşadı."

Duke güldü. "Bu da ona benziyor." "O kesinlikle aptallara katlanmazdı."

"Hayır, yapmadı, bu yüzden onu çok sevdim. Onda saçmalık yoktu, anlıyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. Benim ergenlik saçmalıklarına hiç tahammülü yoktu. Bana kötü davranışlarımın beni hayatta hiçbir yere götürmeyeceğini ve hoş olabileceğim zaman geri gelmemi söylerdi. Onun dışında olmak istediğim başka bir yer olmadığından, çabucak uslandım, böylece evine geri dönmeme izin verdi."

"Seni kötü bir genç olarak hayal edemiyorum."

McKenzie gülerek homurdandı. "En kötüsü bendim ama büyükanнем sağ olsun, aksi halde olabileceği kadar uzun sürmedi. Buna katlanamadı." Sayfaları çevirmeye devam etti ve her bir sanat eserine tüm dikkatini verdi. "Çalışmalarınızın bu kadar detaylı olmasına inanamıyorum. İnce detayları nihai ürüne dönüştürmek ne kadar zor?"

"Hangi iğneyi hangi etki için kullanacağınızı öğrendikten sonra o kadar da zor değil. Burayı işletmenin en kolay kısmı sanat. Beni deli eden işle ilgili şeyler. QuickBooks kelimesini duyduğumda neredeyse kurdeşen dökeceğim."

"QuickBooks'u *seviyorum*. Lisedeyken ve üniversitedeyken evdeki birkaç işletmenin defterlerini tutmak için kullandım."

Duke gözünü kırpmadan ona baktı. "QuickBooks'u biliyor musun?" Kadın ona baktı ve gülümseyerek başını salladı. "Hı-hı."

"Bana yardım eder misin?"

"Seve seve."

"O nefret dolu programı bir daha asla açmak zorunda kalmamam için sana ne istersen öderim."

Gülmekten kendini kaybetti. "Bana ödeme yapmak zorunda değilsin. Dairende yaşıyorum ve beni gezdirmene izin veriyorum. En azından bunu yapabilirim."

"Benim için yaptıklarını sana geri ödeyeceğim."

"Bana hiçbir şey için geri ödeme yapmak zorunda değilsin, ama muhasebe konusunda biraz yardıma ihtiyacım var. Varlığımın belası."

"Ben seni korurum."

Kapı açılarak masaj işletmesi olan yan komşusu Sierra'yı içeri aldı. Dikenli siyah saçları, kollarına yaptırdığı dövmleri ve Duke için çalışan adamların ağzını sulandıran bir vücudu vardı. "İzin gününde kamyonetini gördüm." McKenzie ve bebeği görünce durdu. "Ah, özür dilerim. Misafirin olduğunu fark etmemiştim."

"Sierra, bu McKenzie ve oğlu Jax. Rosemary'nin torunu. Sierra yandaki masaj stüdyosunun sahibi."

"Oh, hey," dedi Sierra. "Büyükanne severdim. Harika biriydi." "Evet, öyleydi."

"En iyi muzlu ekmeği o yapardı. Onu özlüyorum." "Tarifini biliyorum."

"Başarılı olmayı planlamıyorsan benimle dalga geçme." McKenzie gülümsedi. "Üstesinden geleceğim."

"Seni tutacağım."

"Bil bakalım başka ne yapmayı biliyor?" Duke kocaman bir sırıtışla sordu. Sierra resepsiyon masasının üzerindeki kâsedan bir nane çaldı.

"Nedir o?" "QuickBooks."

"Kes şunu. Gerçekten mi?"

"Evet," dedi McKenzie. "Ve bu işte iyiyim. Ders bile aldım." Duke ona baktı. "Ders almışsın."

"Yaptım." McKenzie'nin gülümsemesi göz kamaştırıcıdan başka bir şey değildi. "Başardım." "Fiyatını söyle," dedi Sierra. "Sana sahip olduğum her şeyi vereceğim."

McKenzie gülerek, "Buna gerek yok," dedi. "Bunu sizin için yapmaktan mutluluk duyarım."

"Eğer bunu yaparsan, paranı alacaksın," dedi Sierra.

"Yakışıklı bir şekilde." "Bu konuda başka zaman tartışabiliriz."

"Ne zaman başlayabilirsin?"

"Belki yarın?" Bunun onun için uygun olup olmadığını sorar gibi Duke'a baktı. "Tiffany'nin mağazada neye ihtiyacı olduğunu görmem gerek."

"Alabildiğimizi alacağız." Sierra'ya baktı. "Yarın bu saatlerde burada buluşalım mı?"

"Burada olacağım," dedi Sierra. "İlk müşterim her an gelebilir. Sizinle tanıştığımı çok memnun oldum, McKenzie ve Jax. İyi günler çocuklar."

"Ben de memnun oldum."

Jax telaşlanmaya başlayınca McKenzie portföyü cam sehpanın üzerine koydu ve sarılmak için onu kucağına aldı. Bu onu hemen sakinleştirdi.

"Onunla aran iyi."

"Kolay bir bebek olduğu için şanslıyım. Şimdi, her neyse. Başlarda hiç de öyle değildi ama sonra anladık, değil mi dostum?"

"Yayayayaya."

"Ya onun ilk kelimesi." "O çok tatlı."

"Sierra da öyle. Muhteşem bir kız."

"Evet, öyle. Benim için çalışan adamlar onu köpek yavrusu gibi takip ediyor." "Ama sen değilsin?"

Soru onu şaşırtmıştı. Sierra'yla bir çift olup olmadıklarını mı soruyordu, yoksa masum bir sorudan çok fazla şey mi anlamıştı? "Hayır, biz sadece arkadaşız. Yıllardır öyleyiz."

"Anlıyorum."

Ona sormaya cesaret edemediği o kadar çok soru vardı ki, ama aynı anda biraz hava almaya da ihtiyacı vardı. "Eve gidip kulübeden ne kurtarabileceğimize bakmaya ne dersin?"

"Bu harika olur. Bana stüdyonuzu gösterdiğiniz için teşekkürler. Kesinlikle harika."

Onun kesinlikle harika olduğunu düşünüyordu. "Benim için zevkti."

BÖLÜM 9

McKenzie, Sierra Duke'un evine girdiğinde garip bir kıskançlık ya da onun gibi bir şey hissetmişti.

Sanki buranın sahibiymiş gibi. Arkadaş canlısıydı ve McKenzie'nin büyükannesi hakkında çok güzel şeyler söylemişti, öyleyse neden içeri girer girmez tüyleri diken diken olmuştu?

Bir kere Sierra, McKenzie'nin olmak istediği türden sert ve kendine güvenen bir kadındı. Kendi teninde bu kadar rahat olmak nasıl bir şey olurdu? McKenzie bunu bilemezdi çünkü kendi teninde hiç rahat olmamıştı. Ayrıca, Sierra'nın Duke'la olan kolay arkadaşlığı, ikisinin sadece arkadaş ve iş sahibi olmaktan daha fazlası olup olmadığını merak etmesine neden olmuştu.

Hayır dedi ama ona inandığından emin değildi. Gerçi bu konuda ona neden yalan söylesin ki? Bu iç tartışma aptalcaydı, özellikle de Duke'ün yan komşusu olan seksi kadınla romantik bir ilişkisi olup olmadığını merak etmek dışında düşünmesi gereken çok daha önemli şeyler olduğu için.

Öyle olsa bile onun için ne fark ederdi ki? Fark etmezdi. Keşke kabaaran sinirlerine sakinleşmeleri ve kendi işlerine bakmaları mesajını verebilseydi.

O n u n şık stüdyosuna ve inanılmaz sanat eserlerine hayran kalmıştı.

Doğal yetenekler treni

izebilen, resim yapabilen, şarkı söyleyebilen, yazabilen ya da yoktan bir şeyler yaratabilen insanlara her zaman hayranlık duyardı. O bunların hiçbirine sahip değildi. Tek becerisi, eğer buna beceri denebilirse, sayılara olan yakınlığıydı ve hayatını kurtarmak için kafasında toplama veya çıkarma yapamasa bile, çeşitli işlerde ona iyi hizmet etmişti.

Bir patron matematikte iyi olduğunu öğrendiğinde, kaçınılmaz olarak daha fazla idari görev üstlenmesi istendi, bu da daha fazla para getirmese bile kendini iyi hissetmesini sağladı. Çalıştığı mağaza mdrlерinden biri onu QuickBooks kursuna göndermişti ve bilgisayar onun için hesap kitap yaptığı sürece defter tutmaktan gerçekten hoşlandığını fark etmişti.

"Eminim bu adada benim ve Sierra'nınki dışında QuickBooks bilen bir muhasebeci için can atacak pek çok işletme vardır."

"yle mi düşünüyorsun?"

"Bundan eminim. Kendine güzel bir iş kurabilir ve Jax ile evden alışabilirsin."

Kadın inanamayarak ona baktı. "Gerçekten yle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Burada böyle bir şey yapan kimse yok, ama yardıma ihtiyaı olan bir sürü küçük işletme var. Hepimiz zorlanıyoruz ama eminim birçoğu benim gibi işleri berbat ediyordur."

"Ne kadar büyük bir karmaşadan bahsediyoruz?"

"Oldukça kötü. Muhtemelen dehşete düşeceksiniz."

"Eminim bunu sizin için kısa sürede dzeltebilirim."

"Bu çok rahatlatıcı olurdu. Bu konuda strese giriyorum çünkü doğru yapmadığımı biliyorum ve IRS'nin kapımı almasından endişe ediyorum."

"İstersen Jax uyumaya gittiğinde bir göz atabilirim." "Elbette, bu işe yarar."

Kendi evinin -ya da artık onların evinin mi?

Kapa eneni, MK, ve garip davranmayı bırak.

"Jax'e ögle yemeği yedireyim ve bezini değiştireyim. Sonra yan kapıya gidebiliriz."

"Hazır olduğunuzda burada olacağım."

Yukarı çıktı ve Jax'i elma püresi ile birlikte yeni yemeye başladığı bebek gevreğinden biraz yedirdi. Jax bebek koltuğuna bağlandıktan sonra tuvalete gitti ve kendine fıstık ezmesi bir sandviç yaptı.

Duke'la buluşmaya hazır olduğunda, Jax'i bebek koltuğunda taşımaya karar verdi, böylece onlar kulübesinden geriye kalanları incelerken o da oturup oyuncaklarıyla oynayabilecekti. Bu görevi günlerdir erteliyor, orada ne bulacağından korkuyordu.

Duke onun merdivenlerden indiğini görünce, şöminenin yanındaki sandalyesinden kalktı.

Sanki yapması gereken en doğal şeymiş gibi ağır bebek koltuğunu ondan aldı. Çoğunlukla kendi kendini yetiştirmiş birine göre, çok hoş davranışları vardı.

Yan kapıya giden iyi aşınmış bir patıkada onun yanında yürüdü. "Rosemary ve ben bu yolu yıllar boyunca gidip gelerek yaptık."

"Bu çok tatlı. Burada senin gibi iyi bir arkadaşı olduğu için çok mutluyum."

"Burada bir sürü arkadaşı vardı. Herkes onu severdi."

McKenzie kulübedeki hasarı görmeye hazır olduğunu düşünüyordu ama hiçbir şey onu yolun son dönemecinde karşılaştıkları manzaraya hazırlayamazdı. O ve büyükannesinin çok sevdiği kulübe paramparça olmuştu.

"Oh. Aman Tanrım." Gözyaşları bir anda ortaya çıktı ve hızla döküldü. Geriye moloz yığınının başka bir şey kalmamıştı.

Duke bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Kötü göründüğünü biliyorum ama iyi haber şu ki, siz oradan yıkılmadan önce çıkmışsınız."

Başını salladı ama gözyaşları akmaya devam etti. Orada kurtarılmaya değer bir şey nasıl olabilirdi?

Duke bebek arabasını tutarken o da tahta, kiremit ve diğer inşaat malzemelerinden oluşan yığının etrafında dolaşarak kurtarılabilecek bir şeyler aradı. "Çok yaklaşma," dedi Duke. "Yer değiştirmesini ve aşağıya."

"Bebek arabasını görebiliyorum!"

"Dur ben alayım." Ona katılmak için yürüdü, bebek koltuğunu tutması için ona uzatırken dizlerinin üzerine çöküp katlanmış bebek arabasını almak için uzandı. "Al bakalım."

Birkaç düğmeye bastı ve bebek arabası birkaç saniye içinde açıldı. "Çok rahatladım. Değiştirmem gereken bir şey daha azaldı."

McKenzie'nin telefonu çaldı ve dün mesaj atıp aramasını isteyen annesinin çağrısına cevap verdi.

"Tanrıya şükür sonunda cevap verdin."

"Çok özür dilerim. Aramalıyım ama kulübe konusunda ne yapacağımı düşünüyordum-"

"Kulübenin nesi var?" "Bir moloz yığını."

"Oh, hayır. O zaman sanırım eve geleceksin."

Bunu tercih ederdi ama McKenzie annesiyle yaşamaya ve onun aldığı her kararı durmadan eleştirmesine geri dönemezdi. "Sigorta şirketiyle ve burada inşaat yapan bir adamla konuşuyoruz."

"Bu arada ne yapıyorsun?"

"Büyükanнемin bir arkadaşı garajının üstündeki bir daireyi bana ödünç verdi. Orada istediğim kadar kalabileceğimi söyledi."

"Ne karşılığında?"

McKenzie, ağzından çıkmaya can atan sert cevabı engellemek için dilini ısırarak zorunda kaldı. Ama bunun hiçbir faydası olmamıştı. "Yok bir şey anne. O bir

Gran'e yakın olan iyi bir adam. Burada insanlar böyledir. Birbirlerine yardım ederler."

"Hiçbir erkek art niyeti olmayan genç ve güzel bir kadına yardım etmez." "Gitmem gerek, ama yakında mesaj atarım."

"O ufaklıkla birlikte eve gelmelisin, McKenzie. Dışarısı muhtemelen güvenli değildir."

"Tamamen güvendeyiz. Yakında konuşuruz." Annesi asla duyulmaması gereken başka bir şey söyleyemeden aramayı sonlandırdı. Bu onun özel yeteneği; herhangi bir duruma en olumsuz, en yararsız yorumları eklemek.

McKenzie, tanımadığı bir adam olan Duke hakkında söylediği korkunç şeyler yüzünden öfkeliydi.

"Seni ne tetikledi?"

"Ha?"

"Öfkeli görünüyorsun."

"Annem, her zamanki gibi, genç ve güzel bir kadına yardım eden bir adamın bu iyiliğinin karşılığında ne isteyebileceğine dair yorumlarıyla."

Yüz ifadesi şokla dümdüz oldu. "Bunu o mu söyledi?" "Söyledi."

"Bu doğru değil."

"Bunu biliyorum. O böyle biri. Eğer düşünürse, hiçbir filtre ya da diğer insanların duygularını dikkate almadan söyler. Kulübe harap olduğu için eve döneceğimi sanıyor ama oraya geri dönemem. Yapamam işte."

"Zorunda değilsin. İhtiyacın olduğu sürece evim tamamen senin, hiçbir koşul olmadan."

"Bunu söylediği için üzgünüm ve sana ne söylediğini anlattığım için de üzgünüm. Bunu kendime saklamalıydım ama o beni çok kızdırıyor."

"Nedenini anlayabiliyorum. Hep anne-baba istemiş olmam çok tuhaf ama başkalarınınkini duydukça şansımın yaver gitmiş olabileceğini daha iyi anlıyorum."

"Hepsi benimkiler gibi değil."

"Biliyorum ama yeterince arkadaşım ebeveyn sopasının kısa ucunu aldı, bir yetişkin olarak bununla uğraşmadığım için mutluyum. Birinin söylediğim ve yaptığım her şeyi yargılaması beni deli ederdi."

"Çok yorucu." Zorla gülümsedi. "Olumlu düşünme günümüzü raydan çıkardığım için özür dilerim."

"Eh, hayat böyle. Seni etkilemesine izin veremezsin." "Bunu nasıl yapacağım?"

"Şu mükemmel küçük yüze bak." Oturduğu yerden etrafındaki dünyayı seyreden Jax'i işaret etti. "Ve fark ediyorsun ki, şu anda her ne ters gidiyor olursa olsun, sana neyin gerçekten önemli olduğunu hatırlatacak olan hep o olacak."

Sözleri doğrudan kadının kalbine işledi ve ona daha önce olduğundan çok daha fazla hayranlıkla ve kabul edelim ki *ilgiyle* bakmasını sağladı. "Ne kadar tatlı bir söz."

"Sadece gördüğüm gibi söylüyorum. Ondan ve onun için en iyi olandan başka neyin önemi var ki?"

"Başka hiçbir şeyin önemi yok."

"Onu mutlu ederken kendinizi de mutlu edebilseydiniz iyi olurdu."

"Bu iyi olur."

"Oraya varacaksın. Düşüncelerinde kirasız yer kaplamasına izin verme."

"Hâlâ nasıl bu kadar bilge olduğunu bilmek istiyorum." "Hayat sana bunu yapıyor."

"Bunu benim için ne zaman yapacak?"

"Bana sorarsanız, konuştuğumuz gibi oluyor gibi görünüyor." "Yandaki Yoda ile tanıştığım için şanslıyım."

Duke başını arkaya attı ve şimdiye kadar güldüğünü görmediği kadar sert bir kahkaha attı, daha fazlasını öğrenmek için çok merak uyandırıcı bir arzu ve merak duygusu uyandırdı

onun hakkında. Ona anlatmak istediği her şeyi bilmek istiyordu ve bu onu çok korkutmuş olmalıydı.

Ama o olduğu için, o kadar harika olduğu için, ona karşı hissettiği duygular onu hiç korkutmuyordu. Aksine, bundan sonra neler olabileceğini öğrenmek için heyecanlanıyordu.

Bu duyguya ve düşünceye kapılır kapılmaz büyük siyah bir kamyonet garaj yoluna girdi. Koyu renk saçlı ve mavi gözlü yakışıklı bir adam kamyonetten çıktı. Soluk bir tişört, kargo şortu ve iş botları giymişti.

"Bu Mac." Duke diğer adamın elini sıkmaya gitti. "Uğradığınız için çok teşekkürler."

"Sorun değil. Vay canına, çöktü dediğinde şaka yapmıyormuşsun."

"Hayır. Mac McCarthy, Rosemary'nin torunu McKenzie ile tanış, ve oğlu Jax."

Mac onun elini sıktı. "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum. Ne şirin bir çocuk. Bana Thomas'ımın aynı yaşlarda olduğu zamanları hatırlatıyor." "şimdi kaç yaşında?"

"Altı, ki buna inanamıyorum. Ayrıca üç yaşında bir çocuğum, neredeyse iki yaşında bir çocuğum ve yeni ikizlerim var."

"Kutsal moly."

"Karım ve ben bunu her gün söylüyoruz." Mac hasara daha yakından bakmak için etrafına bakındı. "Tam bir kayıp gibi görünüyor. Sanırım sigortalıydı?"

"Evet," dedi McKenzie. "Büyükanнем üç yıllık peşin ödeme yaptı."

"Bu çok kullanışlı. İstediğin gibi yeniden inşa edebiliyorsun, bu güzel bir şey." "Bunun ne kadar sürede gerçekteşebileceğini düşünüyorsun?"

"Bunu önümüzdeki bir ay içinde yapabilirim. Sadece malzemeleri sipariş etmem gerekecek ve adada olduğumuz için bu da bir dakika sürer."

McKenzie, "Birinin bahara kadar dolu olduğunuzu söylediğini duyduğumu sanıyordum," dedi.

"Yapıyorum. Yani, öyleydim, ama fırtınadan etkilenen insanlar için sizinki gibi işleri ayarlayabilmek için bazı şeyleri değiştiriyorum. Sizin için halledeceğiz."

Bir kez daha, bir yabancıнын nezaketi onu şaşkına çevirdi. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Duke sana bekâr bir anneyle evlendiğimi söyledi mi emin değilim. Tanıştığımızda Thomas dokuz aylıktı."

"Jax şu anda bu yaşta."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Thomas ve annesi kısa sürede başıma gelen en güzel şey oldular. Sizin için elimden geleni yapmaktan mutluluk duyarım."

"Çok teşekkür ederim. Keşke söyleyebileceğim başka bir şey olsaydı..."

"Gerek yok. Yardım etmekten memnun olurum. Bu hafta buraya birkaç adam getireceğim."

Altında nelerin kurtarılabilceğini görebilmeniz için alanı temizleyin. Bana telefon numaranızı verin ki geldiğimizde sizinle irtibata geçebileyim."

McKenzie numarasını okudu. "Burada telefonum çekmiyor, eğer çekmezse Duke'u arayın."

"Yapacağım."

"Sigorta tazminatı gelene kadar size ödeme yapamam."

"Endişelenmeyin. Sizinle aynı durumda olan birkaç müşteri için toplu sipariş vereceğim. Bu işte iyi olduğumu biliyorum. Yola devam etmeliyim. Bugün uğramam gereken çok yer var. Fırtına bu adaya çok zarar verdi."

"Billy ya da Jim'den haber var mı?" Duke sordu.

Mac başını salladı, yüz ifadesi asıktı. "Pek iyi görünmüyor."

"Hayır, öyle değil. Duyduğuma çok üzuldüm."

"Evet, çok üzücü. Bizimkilerin bu akşam marinada yapacakları toplantıdan haberin var mı?"

"Ned bana mesaj attı. Kesinlikle uğrayacağım."

"Bize katılmaktan çekinme, McKenzie. Herkese kapımız açık." "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Herkes bir araya geldiğinde hep öyle olur. Ben gidiyorum. İrtibatta olacağım. Seninle ve Jax'le tanıştığıma çok memnun oldum."

"Sen de, Mac. Tekrar
teşekkürler." "Tamamdır."

"Vay canına," dedi Duke'a, onu yolcu ettikten sonra, "ne iyi bir adam."

"O harika biri. Bütün aile öyle. Kasırgaya gelmelisin

Bu gece hayatta kalma partisi var."

"Kimseyi tanımayacağım."

"İnsanlarla böyle tanışırsınız. Bu adada herkes her şeye açıktır. Biz
burada böyle takılıyoruz."

"Bunu görmeye başlıyorum ve buna bayılıyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

Jared James, karısı Lizzie ve küçük kızları Violet, anakaradan gelen otuz teknesinin varmasından birkaç dakika önce feribot iskelesine vardılar.

ablası Kendall ve oğulları Henry ve Elias.

"Peki Katherine adını ne zaman Kendall olarak değiştirdi?" Violet'i kucağında tutan Lizzie, uzakta görünen tekneyi beklerken sordu.

Jared bebeği almayı teklif edebilirdi ama Lizzie onu kucağına almayı o kadar çok seviyordu ki bunu yapmadı. Violet hayatlarına girdiğinden beri Lizzie'sini hiç bu kadar mutlu görmemişti. "Kendall onun göbek adı ve her zaman ilk adı olmasını diledi. Phil'den boşanmak için dava açtığı anda, soyadı olarak James'e geri dönmeye karar verdi. Soyadını değiştirdiği için sonunda tercih ettiği ilk ismi kullanmaya karar verdi."

"Aferin ona. Umarım bir hata yapıp ona yanlış isimle hitap etmem."

"Öyle yapsan da umurunda olmaz."

"Kim neyi umursamayacak?" Jared'in kardeşi Quinn, karısı Mallory ile birlikte onlara katıldığında sordu.

"Lizzie'ye Kendall'ın yanlışlıkla Kath diye seslenmesini umursamayacağını söylüyordum."

"Bu iyi," dedi Quinn, "ünkü ben de bu konuda endişeliyim. Bizim yaşıımızda kim adını değiştirir ki?"

"Kız kardeşimiz yaptı, o yüzden
gemiye bin." "Ben de ona öyle dedim,"
dedi Mallory.

"Karını ve kardeşini dinlemelisin, Q," dedi Jared. "Belli ki biz senden daha akıllıyız."

Mallory kahkahasını bastırmak için öksürürken kocası kaşlarını çatı.

"Hain."

"Ne? O komik biri."

"Hayır, değil."

"Gerçekten öyleyim," dedi Jared.

Quinn bebek Violet'e uzandı. "Gel Quinn Amca'yı gör meleğim.
Herkes bana kötü davranıyor."

Lizzie bebeği amcasına teslim ederken gülümsedi.

Mallory eğilip bebeğin tombul yanağını öperken, "Tanrım, ne kadar güzel," dedi.

"Biz de öyle düşünüz," dedi Lizzie, "ama biraz önyargılıyız."

"Olabilirsin. O mükemmel. Daha iyi uyuyor mu?" "Hayır, biz de öyle,"
dedi Jared, "ama sorun değil. Bize daha iyi uyuyacağı söylendi.

Yirmi yaşına gelmeden gece boyunca uyuyabiliyor, bu yüzden bunu dört gözle bekliyoruz."

Mallory onun yüz ifadesine güldü.

"İşte büyük tekne geliyor." Quinn, Violet'in feribotun gelişini görebilmesi için arkasını döndü. "Teyzen ve kuzenlerinle buluşacaksın."

"Çok heyecanlı," dedi Lizzie. "En güzel elbisesini giymek için ısrar etti." Diğerleri güldü.

"Sen gelmiş geçmiş en şirin yeni annesin," dedi
Mallory. "Biraz aptalım ama suçu uykusuzluğa atıyorum."

"Aptal değilsin. Küçük kızına deliler gibi aşıksın. Olması gereken de bu."

Jared bir kolunu Lizzie'ye doladı, bir kalbin çok fazla mutluluktan patlayıp patlamayacağını bilmem kaçınıcı kez merak ediyordu. Daha önce de Lizzie'yi olabildiğince çok sevdiğini düşünmüştü ama kısırlıkla verdiği korkunç savaştan sonra onun anne oluşunu izlemek hayatının en inanılmaz deneyimiydi. Baba olmaktan duyduğu saf sevinç ve mutluluktan bahsetmiyorum bile.

Violet bir dizi akıl almaz olayla hayatlarına girmeden önce, çocuk sahibi olamasalar da sorun olmayacağını düşünmüştü. Ne de olsa inanılmaz Lizzie James'i sevmiş ve onun tarafından sevilmişti ve herkesin imreneceği bir hayatı vardı. Ama Violet'le geçirdiği birkaç haftadan sonra yanıldığının kanıtlanmasına çok sevinmişti. Violet güneşti, aydı, yıldızdı ve her şeyden daha iyiydi, dondurmadan bile.

Birkaç ay içinde evlat edinilmesi kesinleştğinde biraz daha rahat nefes alacaklardı ama bu konuda çok fazla endişelenmemeye çalışıyorlardı. Violet'in biyolojik annesi Jessie, kendisi bakamadığında bebeğe bakacaklarını bildiği için onu onlara bırakmıştı. Onu bulduktan sonra evlat edinme belgelerini kendi isteğiyle imzalamıştı. Jessie'nin pişmanlık duymasını beklemiyorlardı ama mürekkep kuruyana kadar bu her zaman bir olasılıktı.

Jared mutlu küçük ailelerini bozacak herhangi bir senaryoyu düşünmesine izin veremezdi, bu yüzden aklının oraya gitmesine izin vermeyi reddetti. Lizzie'nin de aynı planı izlediğinden oldukça emindi. Onun resmen kızları olmasından başka bir sonuçtan hiç bahsetmemişlerdi.

Kendall ve çocuklar limana yanaşan büyük feribotun pruvasından onlara el salladılar.

Jared kardeşine, "Joe ve Seamus'un fırtınayı atlatmak için feribotlarla denize açıldıklarına hâlâ inanamıyorum," dedi.

"Biliyorum. Hasta olmak istemeden bunu düşünemiyorum bile. Ve onlar oradayken Deacon Taylor'ı kurtardıklarını." Adanın liman başkanı devrilmiş teknesiyle denize sürüklenmişti.

"Bu tam bir mucizeydi."

"Gerçekten."

Feribot her zamanki gibi sorunsuz bir şekilde limana yanaştıktan sonra arabalar ve kamyonlar karaya çıkmaya başladı, insanlar da onları takip etti. İşçi Bayramı'ndan sonra ziyaretçi sayısı azalma eğiliminde olduğu için grup normalden daha küçüktü.

Çocuklar annelerinin önünde tekneden fırladılar. On ve on iki yaşlarındaydılar, kum sarısı saçları ve kocaman gülümsemeleriyle amcalarına doğru koşuyorlardı.

"Vay canına, siz Mucize-Gro falan mı yiyordunuz?" Jared onlara sarılırken sordu.

"Bu insanlar için değil Jared Amca," dedi Henry, aptal yetişkinleri küçümseyen bir çocuk edasıyla.

Jared onu altı ay önce gördüğünden beri boyu uzamıştı. Açık kahverengi saçlarındaki sarı çizgiler gibi burnunun üzerindeki çiller de güneş altında geçirdiği bir yaza işaret ediyordu. Kardeşi ondan yaklaşık on beş santim kısaydı ve dişlerinde teller vardı. Her iki çocuk da babalarının kahverengi gözlerine ve parlak gülümsemelerine sahipti, tıpkı Kendall'ın hayatın dişlerine tekme atmadan önce olduğu gibi. Eğlenceli ve meraklıydılar ve Jared onların yanında olmayı seviyordu.

"Yani bebek Violet'e yedirmemeli miyim?" "Hayır!"

Quinn'e sarıldılar ve Mallory ve Lizzie ile tokalaşarak Mallory ile tanışmanın ve Lizzie'yi tekrar görmenin güzel olduğunu söylediler.

"Kuzenlerinizle tanışın çocuklar," dedi Jared. "Violet, bunlar Henry ve Elias." Quinn, çocuklara bebeği daha iyi görebilmeleri için belinden eğildi.

Kendall onlara yetişti.

Elias yeni kuzeninin kendisiyle oynayamayacak olmasından dolayı hayal kırıklığına uğramış görünerek, "Çok küçük," dedi. En azından henüz.

Jared, "Uzun sürmeyecek," dedi.

"Bavullar konusundaki yardımınız için teşekkürler çocuklar," dedi Kendall, her iki elinde iki bavul taşıırken bıkkın bir sesle.

Henry sırtarak, "Hay aksi," dedi.

Kendall kardeşlerine ve baldızlarına sarıldı. "Sonunda seninle yüz yüze tanışmak çok güzel Mallory."

"Sen de."

"Sonunda biri Quinn'i elimizden aldığı için hepimiz rahatlamıştık."

Quinn öfkeyle tükürürken, diğer herkes güldü. "Kardeşlerimden herhangi birinin komik olduğunu düşünmeye hakkın yok Mallory."

"Özür dilerim."

"Hayır, değilsin."

"Ondan hoşlanıyorum," dedi Kendall. "Sanırım çok iyi arkadaş olacağız."

"Oh Tanrım." Quinn, Kendall'ın bavullarını toplayıp Jared'ın cipine doğru götürürken inledi. "Tam da ihtiyacım olan şey."

"Benim küçük kardeşlerim bir azizin sabrını zorlar, o halde siz hanımlar da aziz olmalısınız."

"Daha ne kadar size eşlik etme şerefine nail olacağız?" Jared, Kendall'ı güldüren sahte bir gülümsemeyle sordu.

"Henüz emin değilim. Şu anda her şey belirsiz."

Jared şakayı bir kenara bırakarak, "İstediğin kadar kalabilirsin," dedi. "David ve Daisy garajın üstündeki daireden taşındılar, yani orası tamamen senin. Seni oraya yerleştirmenin daha iyi olacağını düşündük, böylece bütün gece çığlık atan bir bebeği dinlemek zorunda kalmazsın."

Kendall küçük yeğenine elini uzattı. "Eminim bütün gece çığlık atmıyordur, değil mi prenses?"

Lizzie gülümseyerek, "Bazen bütün gece sürüyor," dedi.

Kendall ve çocukları, kocası ve babalarının bağımlılıkla mücadelesi yüzünden çok şey yaşamışlardı. Eğer yeni bir başlangıca ihtiyaçları varsa, Gansett Adası bunun için harika bir yerdi.

"Violet'i tanımak için sabırsızlanıyoruz, değil mi çocuklar?"

Kendall söyledi. "Evet!" Henry elini yumruk yaptı. "Kuzenleri seviyoruz."

Jared'in çocuklar ve okulla ilgili planının ne olduğu gibi pek çok sorusu vardı ama Kendall'ı hiç bu kadar kırılgan görmemişti. Kendisi olmasına rağmen

Her zamanki esprili haliyle, ela gözlerinin altında derin koyu halkalar ve ağzında sıkılmış, stresli bir ifade vardı. Eğer kız kardeşi ve yeğenlerinin bir sıfırlanmaya ihtiyaçları varsa, Gansett Adası'nda tam da bunu bulacaklardı.

BİRLİKTE GEÇİRDİKLERİ YEDİ GECEDEDEN SONRA, Piper hâlâ Jack Downing'le yatakta çıplak uyandığına inanamıyordu.

Adamın kıllı kolunun karnına değmesi tüylerini diken diken etti.

Hayatında gördüğü en seksi adamdı ve ona vurulmuş gibiydi, o da ona vurulmuştu. Onun peşinden gittiği ve merhum karısının doğum gününü unuttuğu için üzgün olduğunu fark ettiği geceden beri, birbirlerine tamamen bağlanmışlardı. Onunla birlikte olmaktan daha fazla hiçbir şeyden zevk almamıştı.

Onun kollarında zevkin doruklarına çıktığı geceleri hatırlayarak gülümsedi. Anılar, tüylerini daha da diken diken eden ve meme uçlarını karıncalandıran erotizm yüklü anların telaşıyla geri geldi. Bir gece önce *üç* kez seks yapmışlardı. Bunu başka hiç kimseyle yapmamıştı.

"Ne düşünüyorsun?"

Sabahki sert sesi onun uyanmak için en sevdiği şey haline gelmişti.

"Sen."

"Peki ya ben?"

Arkasından göğsünü avuçladı ve başparmağını sıkı meme ucunun üzerinde gezdirdi.

Dördüncü raunt hakkında düşünmesi için tek gereken buydu. O yanındayken kime dönüşüyordu?

Birkaç yıl önce sevgili eşini göğüs kanserinden kaybettiğinden beri ilgisini çeken ilk kadın olduğunu söylemişti ve onu seçtiği için onur duymuştu. Mutluluktan uçsa da, bundan sonra ne olacağı konusunda endişeliydi. Büyük bir kayıptan sonraki ilk ilişkinin

genellikle başarısız olurdu. Bunun başlarına gelebileceği düşüncesi onu gülünç derecede duygusal yapıyordu.

Aylar süren gösterişsiz flörtten tam bir ilişkiye ya da bu her neyse ona geçtiklerine göre şimdi ne olacağını merak ettiğinde boğazında aniden beliren yumrudan öksürdü.

"Merhaba. Bana herhangi bir ayrıntı söyleyecek misin?"

"Sadece burada olduğunu ve burada olduğun için ne kadar mutlu olduğumu." "Bir kez daha uykunu kaçırmış olsam bile mi?"

"Buna değdi."

"Böyle düşünmene sevindim."

"Sence? Sence buna değer mi?"

"Evet, biliyorum. Söyleyemiyor musun?" Göğüs ucuyla oynamaya devam ederken sert aletini kadının sırtına bastırdı.

Onun bu kadar sevecen olmasını seviyordu. Bu Ben'le olan ilişkisinde bir sorun olmuştu, onları kıyasladığından değil, çünkü bu Ben'e haksızlık olurdu. Düşüncelerinin aldığı yöne neredeyse kahkahalarla gülecekti.

Eski nişanlısının düğünlerini iptal ederek ona bir iyilik yaptığını fark etmişti, o zamanlar ne kadar travmatik olsa da. Jack'le geçirdiği yoğun tutkulu bir haftanın ardından, tekrar birlikte olabilmek için saatleri sayarken, ne yapacağını merak ettiği o tuhaf noktaya gelmişti. Tam olarak ne yaptıklarını.

Onun peşinden gittiği gece, ona her şeyi onunla birlikte istediğini söylemişti ama buna hazır mıydı?

Onlar sadece harika seks için miydi? Yoksa kaderlerinde daha fazlası mı vardı? İkincisini umuyordu çünkü ondan çok hoşlanıyordu, hatta onun kollarında uyumaya bağımlı hale geldikten sonra daha da çok. Uyurken kendisine dokunulmasından nefret eden kadın bu gelişmeyi bir türlü atlatamıyordu.

Piper sırt üstü dönerek yorganı kollarının altına sıkıştırdı. Sand & Surf'teki odasına giren güneş, kendisini birden fazla yönden çıplak hissetmesine neden oldu.

Jack ona gülümsedi ve lanet olsun, yüzündeki kırıışıklıklar ve muhtemelen onun çekiştirmesinden dolayı diken diken olmuş siyah saçlarıyla muhteşemdi. Jack'in saçını neden çektiğini hatırlayınca yüzü ısındı.

Parmağını kızın yanağında gezdirdi. "Sabahları aklımdan türlü türlü yaramaz düşünceler geçerken çok tatlı oluyorsun."

"Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?"

"Çünkü senin de benimle aynı şeyi düşündüğünü umuyorum." Onu öpmek için eğildi. "Ve ben düşünüyorum... Kutsal. Moly. Ne geceydi ama."

"Oh, şey..." Boğazını temizledi. "Evet, öyleydi." *Çok aptalca konuşuyorsun, Piper. Neden bu adamın önünde yeni bakire olmuş bir kız gibi davranıyorsun?*

Bir parmağını kadının kaşlarının arasındaki çatlağa dokundurdu. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey. Sadece, bilirsiniz işte... Her şeyi fazla düşünme eğiliminde olduğum için tüm bunların ne anlama geldiğini merak ediyorum."

"Bunda yanlış bir şey yok. Eğer istediğim bir şey olsaydı, o da seninle daha fazla zaman geçirmek olurdu." Onu tekrar öptü. "Seninle çok daha fazla zaman."

"Oh, tamam. Kulağa hoş geliyor."

"Buna ne diyeceğimi sanıyordun?"

"Emin değildim ve dürüst olmak gerekirse bu beni biraz düşündürdü."

"Dönmeye ya da belirsizliğe gerek yok." Onun elini tuttu ve parmaklarını birleştirdi. "Bu sabah uyandığımda, son yedi sabahta olduğu gibi, uzun zamandır hiç olmadığım kadar iyi hissediyordum ve hepsi senin sayende oldu."

"Bunu duyduğuma sevindim. İyi hissetmeyi hak ediyorsun."

"Sen de öyle. Döndüğünüzü ve kararsız olduğunuzu duymak hoşuma gitmiyor."

"Tuhaf davrandığım için özür dilerim. Eskiden hiç böyle değildim. Sanırım nişanlınız düğünü bir ay öncesinden iptal edince böyle oluyor."

"O bir aptal."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Gerçekten biliyorum. Hayatında sana sahip olacak kadar şanslı olan herkes bunu bilecek kadar zeki olmalı."

Bunu duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. "Seninle her şeyi istediğimi söylediğim zamanı hatırlıyor musun?" "İstiyorum."

"Bunu kastetmişim, Piper. Bu benim için çok büyük bir mesele ve senin için de öyle olduğunu biliyorum. İkimiz de çok şey yaşadık ve oyunlara ya da aptallıklara tahammülümüz yok."

"Senin yaşadığın şey benimkinden çok daha büyük."

Başını iki yana salladı. "Kalp ağrısı kalp ağrısıdır, tatlım. Nasıl yaşanmış olursa olsun, bundan sonra devam etmek cesaret ister."

"Evet, gerçekten öyle ve eğer bana buna hazır olup olmadığımı sorsaydınız... yani buna... muhtemelen hazır olmadığımı söyledim. Ama şimdi oluyor ve bu çok özel bir şey."

"Benim için de." Bir tutam saç kızın kulağının arkasına sıkıştırdı ve parmak ucunu kızın yanağında gezdirdi. "Bana öyle geliyor ki, görkemli Piper'ı hayatıma sokma arayışında çok önemli bir adımı atmışım."

"Hangi basamak bu?"

"Uygun bir randevuda seni dışarı çıkarma adımı, böylece bundan daha fazlasının peşinde olduğumu düşünmeyeceksin." Demek istediğini anlatmak için onun göğsünü sıktı. "Gerçi bundan daha fazlası asla kötü bir şey değildir."

İlk kez aşık olan bir kız gibi kıkırdamak istemesine neden oldu.

Eyvah. Sözünü geri al. Burada kimse aşık değildi.

"Bu gece bir randevuya ne dersin?" Onun omzunu öptü. "Hmm?"

"Tabii. Kulağa hoş geliyor."

"Harika. McCarthy'lerin Marina'sında bir kasırgadan kurtulma partisiyle ilgili bir mesaj gördüm, eğer ilgilenirsen."

"Bu eğlenceli olabilir."

"McCarthy'ler ne zaman işin içine girse, eğlenceli oluyor. Ama yine de sana şarap, mumlar ve masa örtüleriyle uygun bir randevu borçluyum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin." "Evet, borçluyum."

Tam ona neden böyle düşündüğünü soracaktı ki telefonu çaldı. Telefonu açtı ve konuşmaktan çok dinledi. "Haber verdiğin için teşekkürler. On beş dakika içinde orada olacağım." Bir duraksamadan sonra: "Evet, ararım. Tamam. Görüşürüz." Telefonu kapatırken derin bir nefes aldı. "Tuz Gölünde bir ceset bulmuşlar. Jim Sturgil olduğunu düşünüyorlar."

"Aman Tanrım. Canlı bulunmasını çok istiyordum." Jim'in eski karısı Tiffany onun arkadaşıydı ve Tiff ile kızı için çok üzülüyordu.

"Biliyorum. Anakaradan gelmesi için adli tabibi aramalıyım."

O telefon görüşmesini yaparken Tiffany'nin bu haberi aldığını ve küçük tatlı kızına babasının fırtınada öldüğünü söylemek zorunda kaldığını düşündü.

Telefon görüşmesini bitirdikten sonra Jack eğilip onu öptü. "Bu sabahlardan birinde yatakta uzanıp kahve içeceğiz, kahvaltı edeceğiz ve dün gece yaşadığımız eğlencenin devamını yaşayacağız."

"Kulağa dört gözle beklenecek bir şey gibi geliyor." "Evet, öyle."

"Senin gitmen gerekmiyor mu?"

"Biliyorum, ama istemiyorum." Onu tekrar öptü. "Sana söylemeyi unutursam diye söylüyorum, bildiğin gibi bu son hafta benim için çok önemliydi. Çünkü o sendin, mükemmeldi. Sen mükemmelsin." Onu son bir öpücükle bıraktı. "Bu sefer gerçekten gidiyorum."

O küçük banyoda duş alırken, Piper yataktan kalktı ve bornozunu giydi.

On dakika sonra, seksi eyalet polisi üniformasıyla banyodan çıktı, onu son bir kez öptü ve daha sonra mesaj atacağına söz vererek gitti. Arkasını dönüp odaya geri geldiğinde kapı neredeyse arkasından kapanmıştı.

"Bir şey mi unuttun?"

"Evet." Onu tekrar öptü. "Bu sefer ciddiym. Ben gidiyorum."

Adam onu öperken tuttuğı bir avuç üniformayı bıraktı. "Bugün her şey için iyi şanslar."

Kendisini bekleyen korkunç görevi hatırlayınca yüzünü buruşturdu.

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

"Burada olacağım."

"Sabırsızlanıyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

I Adam gittikten sonra Piper'ın, tatlılığıyla ciğerlerinden çaldığı nefesi yakalaması tam bir dakika sürdü. Ona söylemek isteyebilirdi

Kendisi için bunun aşkla bir ilgisi yoktu ama onunla geçirdiği her dakikada, ilişkinin bu yönde ilerlediğini inkâr etmek daha da zorlaşıyordu.

Yarım saat sonra, duşunu almış ve iş için giyinmiş olarak, otelin resepsiyonundaki Laura ile görüşmek üzere aşağıya indi.

"Az önce çok komik bir şey oldu," dedi

Laura. "Neymiş o?"

"Seksi bir eyalet polisi tam üniformasıyla merdivenlerimden indi. 'Memur bey, otelimde bir sorun mu var?' diye sordum. Sadece sırttı ve her şeyin yolunda olduğunu söyledi. O seksi polisin sabahın köründe otelimde ne yaptığı hakkında bir bilginiz var mı genç bayan?"

Piper, Laura'nın alayları karşısında kahkahalara boğulmamak için elinden geleni yapıyordu. "Buradan bir an önce taşınmalıyım."

"Yapma bunu! Eğer gidersen Ateşli Polis'in geceyi burada geçirdiğini nereden bileceğim?"

"Annem beni utanç yürüyüşü yaparken yakalıyormuş gibi hissediyorum." "Peki bu utanç verici miydi?"

"Laura!"

Gülmekten kendini kaybetti. "Utandığında çok tatlı oluyorsun."

"Şu anda çok sevimli olmalıyım," diye mırıldandı.

"Parlıyorsun! Parlıyorsun. Anladığım kadarıyla işler iyi gidiyor?"

"Evet."

Laura, eğer bir otel lobisinde durmuyor olsalardı çılgılığa dönüşebilecek bir inilti çıkardı. "Bu beni *çok* mutlu ediyor!"

"Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

"Az önce yaptım. Harika insanların bu dünyada birbirlerini bulmalarına ve yataklarından birinde kötü, kötü şeyler yapmalarına bayılıyorum."

"Kendi evimi alıyorum."

"Nasıl olur?" Owen merdivenlerden inerken sordu, üç çocuğu da taşıyordu ve bunu sadece onun yapabileceği gibi kolaymış gibi gösteriyordu.

"Karın beni taciz ediyor."

Laura ona, "Seksi polis az önce gitti," dedi. "Yine."

"Ah," dedi Owen sırtarak. "Anlıyorum. Çatımızın altında gelişen bu yeni romantizme kafayı takmış."

"İşte bu yüzden taşınmam gerekiyor."

Laura dramatik bir ses tonuyla, "Gitme," dedi. "Sana burada *ihtiyacım var*." "O zaman onu Hot Cop konusunda yalnız bırakmalısın," dedi Owen.

Jon etrafta koşturmaya başladı.

Piper başparmağıyla Owen'ı işaret etti. "Ne dedi?"

"Sizler hiç eğlenceli değilsiniz. Ben yaşlı evli bir kadını. Senin aracılığınla yaşıyorum, Piper. Beni bu şekilde nasıl kapatabilirsin?"

Piper ona cevap veremeden ön kapı açıldı ve Dara Watkins ile Erin Jackson lobiye girdiler. Erin kocaman bir buket çiçek taşıyordu.

"Hanımlar!" Laura dedi ki. "Neler oluyor?"

Erin, "Bunlar fırtına sırasında gösterdiğiniz misafirperverliğe teşekkür etmek için," dedi. "İlk partiyi bu sabah tekneden indirdik."

"Muhteşemler!" Laura her iki kadına da sarılırken çiçeklerle oynadı. "Ama bunu yapmak zorunda değildiniz. Sizi ağırlamaktan mutluluk duyduk."

"Kesinlikle öyle." Piper fırtına sırasında her iki kadını da tanımaktan keyif almıştı.

"Hot Cop'la işler nasıl gidiyor?" Dara sordu.

"Bunu sorman komik," diye cevap verdi Laura. "Biz de tam bu sabah merdivenlerimden inen üniformalı, çok yakışıklı bir eyalet polisi olduğundan bahsediyorduk."

"Seni susturacağım," dedi Piper, Laura onu eğlendirmiş olsa da. Daha önce hiç Gansett Adası'nda buldukları gibi kız arkadaşları olmamıştı ve onlara bayılıyordu.

"Ah, anlatsana," dedi Erin.

Üçü de ona bakarken Piper, "Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok," dedi.

"Yalancı," dedi Laura.

Piper, Erin ve Dara'ya "Kendi evimi alıyorum," dedi. "Bu yeniden annemle yaşamak gibi bir şey."

"Kalacağına söz verirsen uslu dururum," dedi Laura, "ve o üniformayı giymiş Ateşli Polis'i haftada en az bir kez göreceğime söz verirsen. Bu kahveden daha iyi."

"Seni duyabiliyorum canım," dedi Owen kıkırdayarak, aile odasındaki oyuncaklarına doğru koşan Jon, Jo ve Holden'ı kovalarken.

Diğerleri gülerken, Piper umutlarının boşa çıkmamasını umuyordu.

-Ve Laura'nın Jack hakkında erken konuşması. "İyi misin, Piper?" Dara sordu.

Dara'nın sorusu onu delicesine savunmasız hissettirdi ama arkadaşlarının arasında olduğu için yüreğinden geçenleri söyledi. "Bu korkutucu, biliyor musun?"

"Neymiş o?" Erin sordu.

"Hepsi. Daha önce de bu yollardan geçtim. Benim için pek de iyi sonuçlanmadı." Nişanlısının düğünlerini iptal etmesi şimdiye kadar başına gelen en şok edici şeylerden biriydi, her ne kadar o zamandan beri

ikisi için de doğru olanı yapmıştı. Eğer Jack'e karşı hissettikleri bir gösterge ise, Ben nişanlarını bitirerek kesinlikle ikisine de iyilik yapmıştı.

"Ama bu biraz farklı, değil mi?" Laura sordu.

"Evet, öyle ve korkutucu olan da bu.

Hissettiriyor..." "Daha büyük mü?"

Piper alt dudakını ısırırken başını salladı.

"Çok korkutucu olduğunu biliyorum ama daha büyük olması iyi bir şey. Söz veriyorum."

"Owen'la da böyle miydi?" Laura, ilk evliliğinin dramatik bir şekilde sona ermesinden kısa bir süre sonra Owen'la tanışmıştı.

"Tanrım, evet, en başından beri o kadar büyüktü ki beni ölümüne korkuttu. Ama o gelmeye devam etti ve bu büyük duygulardan pişman olmayacağımı kanıtladı. Onunla değil. Merak ediyorsan söyleyeyim, hiç pişman olmadım."

"İkinizi tanıyan herkes pişmanlık duymadığınızı görebilir."

"Eski kocamın yaptıklarından sonra, bu tür bir riski tekrar almayı düşünmek bile benim için zordu, ama Owen'la... Bu bir risk değildi, anlıyor musun? Sadece doğrudu."

"Bunu duymak yardımcı oldu. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Sadece bu an için mutlu ol, Piper. Bu her gün karşına çıkan bir şey değil."

"O çok haklı," dedi Erin. "İsteyeceğimi düşündüğüm son şey Slim'le şu anda sahip olduğum şeydi, ama bu şimdiye kadarki en iyi şey. Hepimiz senin için de bunu istiyoruz."

"Beni uçurumdan attığınız için teşekkür ederim çocuklar."

"Ne zaman istersen, dostum," dedi Dara. "Romantizmden bahsetmişken... Kız kardeşim Monique az önce mesaj atarak yakında geri dönmek istediğini çünkü hâlâ Linc'le konuştuğunu söyledi."

"Linc, Sahil Güvenlik Linc'i gibi mi?" Laura

sordu. "Bir ve aynı."

"Vay canına. O buradayken tanıştıklarını fark etmemiştim."

"Yaptılar ve detaylar konusunda ketum davrandı, ki bu onun yapacağı bir şey değil. Karmaşık bir boşanmadan yeni çıktı, bu yüzden herhangi bir konuda ne kadar ciddi olduğundan emin değilim."

"Bu konuda bizi bilgilendirmeye devam etmelisin," dedi Laura. "Elbette bildireceğim."

"Jim Sturgil'i bulduklarını düşündüklerini duydunuz mu?" Piper sordu.

"Tanrım, hayır," dedi Laura. "Zavallı Tiffany ve Ashleigh." "Biliyorum. Bu korkunç bir şey."

"Onlara akşam yemeği hazırlamayı düşünüyordum," dedi Piper. "Bu iyi olur."

"Jeff ve Kelsey hakkında ne duyuyorsun, Laura?" Dara sordu. "İkisi de daha iyi durumda. Onu rehabilitasyona götürmek için çalışıyorlar. önümüzdeki birkaç gün içinde."

"İyileştiklerini duyduğuma çok sevindim."

"Slim ve Mac'le buluşup evimizin onarımı hakkında konuşmam gerekiyor, ama belki daha sonra McCarthy'lerde görüşürüz?" Erin sordu.

Laura, "Gitmeyi umuyoruz," dedi.

"Biz de öyle," diye ekledi Piper, Jack adına konuştuğunun farkındaydı, bu hâlâ garipti ama garip bir şekilde sevindiriciydi de.

Dara, Erin'i ön kapıdan çıkarken takip ederken, "Orada görüşürüz," dedi. "Bugün bana nerede ihtiyacın var?" Piper Laura'ya sordu.

"Sabah için ön büro, sonra da günün ne getireceğine bakarız.

Yoğun bir hafta sonu için hazırlanıyoruz ama bugün sakın geçecek gibi görünüyor." "Bu iyi olur."

"Çünkü fazla uyuyamadın, haksız mıyım?" "Seni bırakıyorum, Laura."

Piper sabah için resepsiyon masasına yerleşirken Laura gülerek oradan uzaklaştı. Çok az uyuduğu için o sabah fazladan kahveye ihtiyacı olacaktı. Ama buna değmişti. Hem de çok ama çok değmişti.

BÖLÜM 12

T Acı gece yarısı başlamış ve gün ışıyıp da Abby McCarthy'nin yatak odası ışıkla dolunca şiddetlenmişti.

Sıcaklık. Ağrıyı hafifletmek için dönmeyi denedi ama bu, içinde daralan alan için yarışan dört bebekle düşündüğünüz kadar basit bir şey değildi. Pozisyon değişikliği işe yaramamıştı. Sırt üstü yatmak, oturmak ya da rahatlamak için denediği başka herhangi bir şey de işe yaramamıştı.

Artık bu konuda bir şeyler söylemek zorunda kalacağı noktaya gelmişti ama kelimeler içinde sıkışıp kalmış, çok istediği bebeklerini kaybetme ihtimalinin dehşetiyle dolmuştu. Bu, daha önceki hamileliğinde düşük yaptığında çektiği acıya benzemiyordu ama bir şeyler doğru değildi.

Yatağa oturmuş, Adam'ın Liam'ı kaldırıp üstünü değiştirirken onunla konuşmasını dinliyordu.

Bebek Adam'ın söylediği ve yaptığı her şeye gülüyordu. O babasının en iyi dostuydu ve hiçbir şey Abby'yi Adam'ı baba modunda izlemek kadar mutlu edemezdi.

"Gidip annem uyanmış mı bakalım."

"Mamamamama."

"Bu doğru, dostum. Annen seni görmek için sabırsızlanıyor."

Adam Liam'ı yatak odasına taşıdı ve Abby'nin yatakta oturduğunu görünce durdu. "Her şey yolunda mı, tatlım?"

"Emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir türlü geçmeyen bir ağrım var."

"Nerede?"

Elini şişmiş karnının üzerine koydu. "Tam buraya." "Vic'i arayacağım."

Cevap veremeden, oğluna merhaba diyemeden ya da en kötü senaryolar hakkında panik yapmamaya çalışmaktan başka bir şey yapamadan gitmişti.

Haftalardır büyüyen karnından, hareket kabiliyetinin azlığından, sürekli işeme ihtiyacından, bebekler gelmeden önce sıkışıklığın daha da artacağı korkusundan yakınıyordu. şimdi bunların hiçbirinin önemi yoktu. Tek önemsediği dördünün de güçlü ve sağlıklı olmasıydı. Herhangi bir rahatsızlık ya da rahatsızlık, sevicek dört oğul için ödenecek küçük bir bedeldi.

 ki yaşından küçük beş bebek düşüncesi bile, ebeveynleri için şok edici bir sürpriz olan dörtlüleri kaybetme korkusunun yanında hiçbir şeydi. Onlara gebe kalma olasılıklarının düşük olduğu söylenmişti, bu yüzden hiç kimse, en azından Adam ya da Abby, iki çift tek yumurta ikizi oğlanın geleceğini tahmin etmemişti.

Adam yatak odasına geri döndü, hâlâ Liam'ı taşıyordu. "Vic kurtarma ekibini gönderiyor. Annemi aradım, bugün çocuklarla oynaması için Liam'ı Maddie'lere götürmeye geliyor."

"Kurtarma gerekli mi?"

"İşini şansa bırakmayacağını ve oturup beklemekten başka bir şey yapmanızı istemediğini söyledi."

"Sesi endişeli geliyor muydu?" "Pek değil."

Victoria pek endişeli olmayabilirdi ama Adam endişeliydi. Kaşları çatılmıştı ve ağzı, onun da paniğe kapılmamaya çalıştığını gösteren bir ifadeye bürünmüştü.

Alt kattaki kapının açıldığını duydular.

"İşte annem. Zaten şehirdeydi, o yüzden hemen geleceğini söyledi." Liam'ı Abby'nin yanına getirdi. "Büyükannenle birlikte çocuklarla oynamaya gitmeden önce annene bir öpücük ver."

"Çocuklar."

Abby küçük oğlunu öpüp kucaklarken gülümsedi. "İyi vakit geçir ve büyükannen için iyi ol."

"Güzel."

"Sıradan bir papağan olmaya başladı," dedi

Adam. "Kesinlikle öyle."

Adam onu kollarının arasına aldı. "Hemen döneceğim." "Burada olacağım."

Onun merdivenlerden indiğini duydu. Annesiyle konuştuğunu duydu. Abby'yi almak için ambulans gelmeden önce annesinden Liam'la birlikte gitmesini isterken sesinin acil tonunu duydu. "Sanırım bu onu korkutabilir."

"Elbette tatlım," dedi Linda. "Lütfen Abby'ye tüm sevgimizi ilet ve en kısa zamanda neler olduğunu bana bildir."

"Geleceğim. Koşarak geldiğin için teşekkürler."

"Dostumla vakit geçirmekten her zaman mutluluk duyarım." "Dostum," dedi Liam.

Abby gülümsedi ve sonra şimdiye kadarki en keskin acı nefesini kesince yüzünü buruşturdu. Birdenbire Victoria'nın aşırı ihtiyatı için minnettarlık duymaya başladı.

Adam merdivenleri hızla çıktı. "Nasılsın, tatlım?" "Hemen hemen aynı." Ağrının daha da kötüleştiğini bilmesine gerek yoktu.

"Ambulans her an gelebilir."

Tam bunu söylediği sırada uzaktan gelen siren sesini duydular. "Ben gidip onları içeri alayım."

Beş dakika sonra, sağlık görevlileri Adam'ın yatak odalarına yönlendirmesini takip ederek merdivenlerden hışımla çıktılar.

Onlardan biri Adam'ın kız kardeşi Mallory idi.

"Hey, tatlım, neler oluyor?" Mallory, Abby'yi tansiyon aletine bağlarken sordu.

"Her geçen saat daha da şiddetlenen bir acı."

Bir stetoskopu Abby'nin göğsüne ve sonra da karnına bastırdı. "Orada çok sayıda güçlü kalp atışı duyuyorum. Seni kliniğe götürelim ve neler olduğuna bakalım."

Bütün gece bebeklerin hareket ettiğini hissetmiş olsa da, kalp atışlarının güçlü olduğunu duymak Abby'yi rahatlatmıştı ama Mallory muhtemelen bunun hepsinin sağlıklı olduğu anlamına gelip gelmediğini söyleyemezdi. Victoria onu klinikte daha ayrıntılı değerlendirebilecekti.

Mallory ve diğer iki sağlık görevlisi onu nazikçe ve etkili bir şekilde sedyeye taşıdılar ve aşağıya götürmek için bağladılar.

Onlar kızla ilgilenirken Adam banyoda çabucak giyindi ve onları takip ederek birinci kata inip ambulansın arkasına bindi.

"Bizi eve götürmek için bir araba almanız gerekmez mi?"

"Bizi eve götürme konusunu sonra düşüneceğim. Seninle birlikte olmak istiyorum." Adamın kendisinininkine sardığı elini sıkı.

"Ne düşünüyorsun Mallory?" Adam kız kardeşine sordu.

"Daha fazla bilgi olmadan bir şey söylemek zor. Kan basıncı iyi ve içeride birkaç kalp atışı duydum. Bunların ikisi de harika haberler."

Acı nefesini keserken Abby irkildi. Daha önce hiç doğum sancısı çekmemişti ama ağrı spazmlarının birbirine yaklaştığını ve giderek şiddetlendiğini fark etmekten kendini alamıyordu. Yirmi iki haftalıkken doğum yapıyor olamazdı. Olamazdı işte.

Birkaç dakika içinde kliniğe vardılar ve pratisyen hemşire-ebe Victoria ile uzman doktor David Lawrence tarafından karşılandılar.

Doktor.

İçeri alındı, hızla bir fetal monitörün yanı sıra diğer makinelere ve monitörlere bağlandı - tüm bunlar kimse ona tek bir soru sormadan önce oldu.

"Doğum sancısı çekiyor," dedi

Victoria. Adam'ın nefesi kesildi.

"Ne yapacağız?"

Victoria hızla bir serum iğnesi taktı ama Abby paniklememek için kendini zor tutuyordu. "İlaçlarla durdurmayı deneyebiliriz."

"Denemek mi?" Adam sordu. "Ya işe yaramazsa?"

Victoria onun gözlerinin içine baktı. "Elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Mallory yanlarında kaldı, Abby'nin bir elini tutarken Adam da diğer elini tuttu.

"Korkuyorum," diye fısıldadı Abby. "Onları kaybedemem. Kaybedemem işte."

Mallory, "En kötüsünü düşünmeyelim," dedi. "Yapılabilecek çok şey var. Yapabileceğiniz en iyi şey sakın kalmaya çalışmaktır."

Abby, Mallory'nin Providence acil servisinde çalıştığı süre boyunca tüm senaryoları görmüş deneyimli bir hemşire olduğunu bildiğinden, onun her sözüne kulak kesilmişti.

"Şimdilik sadece nefes almaya odaklan," dedi Mallory. "Güzel, derin nefesler al ve ver."

Abby nefes alıp verdi ve bebeklerin hareketlerine odaklandı; bu onların hâlâ orada, hâlâ onunla birlikte, hâlâ mücadelenin içinde olduklarının kanıtıydı. Bunu atlatabilirlerse, bir daha asla dört ayak taşımanın verdiği rahatsızlıktan şikâyet etmeyeceğine ya da iki saniyede bir işemek zorunda kalmaktan yakınmayacağına yemin etti.

Erkek bebeklerini sağ salim dünyaya getirmek için ne gerekiyorsa yapardı.

LINDA MCCARTHY, torunu Liam arka koltukta sohbet ederken parlak sarı Volkswagen Bug'ını oğlu Mac'in evinin garaj yoluna bıraktı. Onun tatlı, neşeli varlığı Linda'nın Abby'ye neler olduğunu öğrenmek için çıldırmasını engelliyordu.

Eğer o bebekleri kaybettilerse.

Hayır, bu ihtimali düşünemezdi bile. Abby'ye polikistik over sendromu teşhisi konulduktan sonra, diğer şeylerin yanı sıra hamileliği zorlaştıran ya da imkânsız hale getiren bu iki çocuğun aile kurmaya çalışırken yaşadıkları onca şeyden sonra böyle bir şey olamazdı. Abby'nin durumu göz önünde bulundurulduğunda bir şekilde doğal yollarla dördüzlere hamile kalması mucizeden başka bir şey değildi. Linda bu mucizeyi bitiş çizgisine kadar göremeyeceklerine inanmayı reddetti.

Çocuklarının istedikleri ve ihtiyaç duydukları her şeye sahip olmalarını sağlayacak güce sahip olmayı diliyordu ama ne yazık ki Voodoo Mama'nın bile böyle bir gücü yoktu. Her ne kadar sevgili çocuklarının taktığı bu lakaptan nefret ediyormuş gibi yapsa da, içten içe onları küçükken kendisine bu ismi takacak kadar korkutmuş olmasını seviyordu.

"Hadi, benim tatlı oğlum. Gidip kuzenlerin ne yaptığına bakalım."

"Kuzenler!"

Liam, Mac ve Maddie'nin güvertesine çıkan merdivenleri çıkarken onun elini tuttu ve sadece beş küçük çocuğun yaratabileceği türden bir çılgınlığın içine adım attı. Oyuncaklar etrafa saçılmıştı, bebek Mac'in üzerinde sadece bebek bezi vardı, Hailey'nin saç örgülerinden biri düşmüştü, Evie ağlıyordu, Emma ise annesinin onun için tuttuğu biberondan bir yudum alıyordu.

"Büyükanne!" En büyük torunu Thomas onu selamlamak için koşarak geldi. "Liam'ı getirmişsin!"

"Eminim öyledir."

Liam elini onunkinden kurtardı ve Thomas'la birlikte büyük kuzeninin geniş kamyon koleksiyonuna bakmak için yola koyuldu.

"Savaş nasıl gidiyor?" Linda gelinine sordu.

"Tımarhanede her zamanki gibi işler. Liam'ı nasıl buldun?" "Abby'yi ağrıları için kliniğe götürdüler."

Maddie'nin gülümsemesi kaşlarını çatmasına neden oldu. "Olamaz. Ne duyuyorsun?" "Henüz bir şey duymadım ve bu konuyu kafamda büyütmemeye çalışıyorum.

daha fazlasını bilmek."

"Nasıl gidiyor?" "Pek iyi değil."

Maddie yüzünü buruşturdu. "O bebeklerin başına bir şey geleceğini düşünmeye dayanamıyorum."

"Biliyorum. Aynen."

"Zavallı Abby yeterince şey yaşadı."

Linda bebek Evie'yi kucağına aldı ve Maddie'nin diğer ikizini beslemek için hazırladığı ikinci biberonu aldı.

"Büyükanmem imdadımıza yetişti," dedi Maddie. "Büyükanmelerimiz olmasa ne yapardık?"

Hailey, annesi ve büyükanmesini güldüren bir ciddiyetle, "Muhtemelen ölürüz," dedi.

Maddie kızına, "İşin o noktaya geldiğini sanmıyorum," dedi.

Hailey, Thomas, Liam ve bebek Mac ile oynamaya koştan önce, "Ama yakın," dedi.

O gittikten sonra Linda eğlenerek başını salladı. "Fasulye dolu."

"Bunu sizinkilerden almış."

"Bunu inkâr etmeye bile çalışamam. Benim halkım fasulyeden başka bir şey değildir, özellikle de ona babalık eden kişi."

"Bunu sen söyledin, ben değil."

Linda ve Maddie, karınları doyduktan sonra uyuklayan iki bebeği de besledi ve gazlarını çıkardı.

"Tanrıya şükür bu ikisi her şeye rağmen uyuyabiliyor," dedi Maddie, dört büyük çocuk odanın içinde koşturup gülerken Emma'ya sarılarak

ve ılık atıyor.

Linda Evie'nin başının tepesini öptü, sarı saçları Linda'nın burnunu gıdıklıyordu. "Bunu ana rahminde öğrendiler, doğmadan çok önce kardeşlerini dinliyorlardı."

"Sanırım hiç bitmeyen kaos için minnettar olmam gerekiyor."

"Kaosun ne kadar çabuk huysuz, asık suratlı gençlere dnseceğine ve tam da ilginç insanlar olmaya başladıklarında büyüyüp sizi terk edeceklerine inanmak zor."

"Bu tam olarak ne zaman olacak?" Maddie gülümseyerek sordu. "Sen hazır olmadan çok önce."

"Benimle paylaştığınız şu ifadeyi seviyorum. 'Günler uzun ama yıllar kısa'. Bu çok doğru. Thomas'ta bunu şimdiden görüyorum. Nasıl oldu da neredeyse *yedi* yaşına geldi?"

"Zamanın nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Çocuklarıma bakıyorum... Mac *kırk* yakında. Nasıl?"

"Bunun için bir şeyler planlamalıyız ve bu bir rosto olmalı."

"Tabii ki olacak. Bunu ondan daha fazla hak eden kim var?"

"Kesinlikle hiç kimse."

"Tiffany'den ne duyuyorsun?" "Yeni bir şey yok."

Linda'nın derin i çekişi her şeyi anlatıyordu.

KIZLAR Blaine'le oyun oynarken, Tiffany basamaklı tabureye çıkmadan ulaşabildiği her şeyi temizlemişti, bu da hamilelik dengesini bozduğu için kocasını çileden çıkarabilirdi.

Blaine kızlarla oynarken bile bir gözünü ondan ayırmıyor, aşırıya kamadığından emin olmaya çalışıyordu.

Aktivite yardımcı olmadı.

Ashleigh'le yürek parçalayıcı haberi paylaşmak zorunda kalacağını düşünürken hiçbir şey zihnini rahatlatmaya yardımcı olmadı.

Babasını tüm kalbiyle seven altı yaşındaki bir çocuğa böyle bir şey nasıl söylenebilirdi? Ashleigh onun nasıl bir pislik olabileceği hakkında hiçbir fikre sahip değildi ve Tiffany'nin istediği olursa, bunları asla ğrenemeyecekti. şimdi ne fark ederdi ki? Hayır, onu büyütecek kişi Blaine olsa bile, küçük kızının ona babalık eden adamla ilgili her türlü yanılısamayı yaşamasına izin verecekti.

Ona erkekler hakkında bilmesi gereken her şeyi, sevdiklerine nasıl davrandıklarını ve potansiyel bir partnerde neleri araması gerektiğini gösterecekti.

Harika kocasına her zaman minnettardı ama en kötüsü gerçekleşirse onun kendisi ve Ashleigh için orada olacağını bilmek, Jim ve arkadaşi Billy'ye ne olacağını duymayı beklerken Tiffany için muazzam bir teselli kaynağıydı.

Telefon her çaldığında, bunun zaten bildikleri şeyi doğrulayacak bir arama olup olmayacağını merak ederek yerinden sıçradı. Arayanın Maddie olduğunu gördü ve nefes verdi. "Selam."

"Nasıl olduğunu sorardım ama..."

"Meşgul olmaya çalışıyorum. Başka ne yapacağımı bilmiyorum." "Blaine hâlâ evde mi?"

"Evet. Geri gelmeden önce kısa bir süreliğine ofise gitti. Telefonlara buradan cevap veriyor ve emirler yağdırıyor."

"Seninle olmasına sevindim."

"Ben de yle. Keşke onları bulsalar. Öyle ya da b  y l e . Bilmemek çok zor."

"Sadece hayal edebilirim. Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Orada yeterince şey yaşıyorsun zaten."

"İkizler biraz kestirdi, Linda da Thomas, Hailey, Mac ve Abby klinikteyken bugün bizimle takılacak olan Liam için öğle yemeği hazırlıyor. Sanırım bir ağrıyla uyandı."

"Oh hayır. Hayır, *hayır*, hayır."

"En iyisini umuyoruz."

"Tanrım, ben de. Zavallı Abby ve Adam. Yeterince şey yaşadılar."

"Biliyorum. Linda ve ben de tam bunu söylüyorduk. Ama sana dönersek..."

Ben, Tiff. Aklından neler geçiyor?"

"O kadar çok şey var ki, ama ironik bir şekilde, kendimi her şeyin nasıl bu kadar yanlış gittiğini değil, iyi zamanları düşünürken buluyorum."

"Olumlu şeylere odaklanmak iyidir."

"Sanırım, ama mükemmel ve güzel hayatının tamamen raydan çıkmasına nasıl izin verdiğini düşünmek beni daha da üzüyor."

"Bunu kendine o yaptı."

"Evet, öyle. Bir noktada daha olumlu bir ikinci hareket yapabileceğini umuyordum, biliyor musun?"

"Evet, anlıyorum."

"Bunu onun için ve Ash için istedim. Ve şimdi... Bilmemek en kötü kısmı. Onu bulmalarını istiyorum ve onu bulmalarını istemiyorum."

"Bunların ikisi de doğru olabilir." "Sanırım öyle."

"Neden uzanıp biraz dinlenmeyi denemiyorsun?"

"Hareket etmeyi bırakırsam delirecekmişim gibi hissediyorum."

"Yapmayacaksın. Söz veriyorum. Senin ve bebeğin dinlenmeye ihtiyacı var. Blaine kızlarla birlikte olduğu sürece biraz kestirmeye çalışmalısın."

"Denerim."

"Big Mac ve Linda herkesi akşam yemeği için marinaya davet ediyor. Stephanie orada hazırlıklara yardım ediyor. Muhtemelen büyük bir toplantı havasında olmadığınızı biliyorum, ancak kendinizi iyi hissediyorsanız bize katılabilirsiniz."

"Böyle bir şey yapmak isteyebilirim. Daha sonra nasıl hissedeceğime bakarım." "Baskı yok. Eğer istersen gel."

"Davet ve konuşma için teşekkürler. Anlıyor olmanız yardımcı oluyor."

"Tatlım, tabii ki seviyorum. Bir zamanlar o adamı tüm kalbinle sevmiştin. Son zamanlarda onu yumruklamak istesen bile bunu asla istemezdin."

En derin yerinden bir hıçkırık geldi. "Hayır, söylemem. Ash'e nasıl söyleyeceğim?"

"Doğru zaman geldiğinde ihtiyacın olan kelimeleri bulacaksın."

"Bu onun küçük kalbini kıracak. Bunu değerli kızıma nasıl yaparım?" "Hepimiz ona destek olmak için orada olacağız."

Tiffany kız kardeşinin sesindeki gözyaşlarını duydu. Maddie kızlarını en az Tiffany kadar seviyordu. Bu, Ashleigh'yi seven herkesin kalbini kıracaktı.

"Bu yardımcı olur. Bunun olduğuna inanamıyorum. Zaman zaman çekip gitmesini ve bizi yalnız bırakmasını dilesem de, bunu asla istemedim."

"Biliyorum, tatlım. Hiçbirimiz bunu istemedik."

"Akşam yemeği konusunda sana haber veririm. Manzara değişikliği ve arkadaşlarla vakit geçirmek bana iyi gelebilir."

"Sanırım öyle. Herkes sana sarılmak istiyor."

"Beni kontrol ettiğin için teşekkürler. Konuşmak istediğin zaman beni ara. Bebekleri uyandırma konusunda endişelenme. Burada çılgınlık boyunca uyurlar."

"Kelsey ve Jeff hakkında ne duyuyorsun?"

"Yakında onu rehabilitasyona alacaklar ve o da kendini biraz daha iyi hissediyor. Kırık kolu ona hala çok acı veriyor ama her geçen gün daha az acı çekiyor."

"Zavallı çocuklar."

"Koca Mac bu yüzden hasta. Mac bana babasının hesaplarına para yatıracağını, böylece ihtiyaç duydukları her şeye sahip olacaklarını söyledi."

"Tabii ki öyle."

"Olanlardan kendini sorumlu hissediyor."

"Bu onun hatası değildi. Suçlu olan Ethel."

"Mac de ona bunu anlatmaya çalışıyordu ama duymuyordu."

"Onlar için her şeyi halletmek istemesi beni şaşırtmıyor."

"Ben de öyle. O en iyisidir. Biraz sonra bana uğrar mısın?" "Ararım. Her şey için teşekkürler. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

"W bu Maddie mi?" Blaine omzunda uyuyan Addie'yi tutarak mutfağa girdiğinde sordu.

"Evet, beni kontrol ediyordu. Big Mac'in bu akşam marinada herkese yemek vereceğini söyledi."

"Kulağa eğlenceli geliyor, ama sadece sen hazırsan." "Ona sonra karar vereceğimi söyledim."

Başparmağıyla kızın yüzündeki bir damla gözyaşını sildi. "Gözyaşların kalbimi kırıyor, tatlım."

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Üzgün olmana gerek yok. Gidip şu meleği uyutayım. Hemen döneceğim."

"Tamam."

Onlara birer bardak buzlu su getirdi ve adam mutfağa döndüğünde masaya oturmuştu.

Telefonu Linc Mercer'dan gelen bir aramayla çaldı. Konuşmaktan çok dinledi ve sonra güncelleme için teşekkür etti.

"Ne dedi?" Tiffany sordu.

"Bir ceset buldular. Jim olduğunu düşünüyorlar ama adli tabip otopsi yapana kadar emin olamıyorlar."

"Aman Tanrım."

Blaine ona uzandı, kucağına aldı ve hıçkıra hıçkıra ağlarken ona sarıldı.

"Ben de öyle umuyordum..."

"Biliyorum tatlım. Ben de öyleydim." "Ash'e söylemeliyiz."

"Biliyorum."

"Bunu ona söylemek istemiyorum." "Ben de istemiyorum."

"Onlar emin olana kadar beklemeli miyiz?"

"Kesin olarak biliyorlar, yoksa beni aramazlardı. Adli tabip ve otopsi formalite."

"Oh." Sudan bir yudum aldı. "Eğer daha iyi olacaksa onunla daha sonra konuşabiliriz. İşe geri dönmek gerekiyor. Belediye başkanıyla telefonda konuştuğunu duydum."

"Belediye başkanı kışımı öpebilir. Karımın bana ihtiyacı var ve ben hiçbir yere gitmiyorum. Ekibim her şeyi hallediyor ve onlarla düzenli olarak iletişim halindeyim."

"Başının belaya girmesini istemiyorum."

"Unutmayacağım. Onun bana benim ona olduğundan daha fazla ihtiyacı var ve bunu unutmasa iyi olur."

Onu hararetle desteklemesi daha fazla gözyaşını tetikledi. Onlardan bıkmaya başlamıştı ama lanet olsun ki onları durdurabilirdi.

"O zaman ona şimdi mi söylemeliyiz?"

diye sordu. "Sanırım daha sonra daha kolay olmayacak."

"Hayır, olmayacak."

Tiffany ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "Hadi şu işi bitirelim." Tatlı kızına babasının öldüğünü söylemek zorunda kalmaktan korktuğu kadar hiçbir şeyden korkmamıştı.

Ashleigh'nin oyuncak bebekleri ve doldurulmuş hayvanlarıyla oynadığı odasına çıktılar.

Tiffany, dinleyebilmeleri için onu koridorda durdurdu.

"Eğer teneffüsten önce tüm işlerinizi bitirirseniz, herkes için sürpriz bir atıştırma olacak. Ama hepiniz işinizi bitirmek zorundasınız, yoksa kimse için atıştırma yok."

Tiffany, gözleri daha fazla yaşla dolarken elini kalbinin üzerine koydu. İyi bir günde büyük bir hamilelik hormonuydu ve nefes aldığı kadar kolay ağlıyordu. Bu kesinlikle iyi bir gün değildi.

Blaine'in sırtındaki eli ona gözyaşlarını silme, yüzüne bir gülümseme yerleştirme ve Ashleigh'nin odasına adım atma gücü verdi, kızına söylemesi gerekenlerin ağırlığını da yanında getirdi.

"Hey, tatlım."

Ashleigh onlara bakarken gülümsedi. "Okulculuk oynuyoruz."

"Bunu görüyoruz. Mükemmel bir öğretmensiniz." Tiffany, Blaine'in yanındaki yatağa oturdu. "Seninle biraz konuşabilir miyiz?"

"Elbette."

"Buraya gel, olur mu?"

Ashleigh ayağa kalktı ve Tiffany'nin kucağına emekledi. "Üzgün müsün, anne?"

"Birazcık."

"Bebek iyi mi?" Sıcak küçük elini Tiffany'nin karnına koydu. "Sanırım o bir erkek bebek."

"Ben de öyle düşünüyorum ve o iyi." Tiffany derin bir nefes aldı ve Ashleigh'nin hayatını sonsuza dek değiştirecek sözleri söylemek için kendini zorladı. "Yani kasırgadan sonra..."

"Televizyon izleyemiyorduk. Elektriğin tekrar gelmesine çok sevindim. Bluey'i izlemeyi özledim."

"Ben de geri geldiğine sevindim. Fırtınanın ne kadar gürültülü ve rüzgarın ne kadar güçlü olduğunu hatırlıyor musun?"

Ashleigh başını salladı. "Korkutucuydu."

"Size fırtına hakkında duyması zor bir şey söylemem gerekiyor."

Tiffany'nin kalbi milyonlarca parçaya ayrılırken, küçük kara kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Ne oldu?"

"Fırtına sona erdiğinden beri, tatlım, kimse babandan haber alamadı. Onu ve arkadaşı Billy'yi arıyorlardı." "Spor salonundaki Billy mi?"

"Evet, bu o."

"Babam beni spor salonuna götürdüğünde bana şeker veriyor."

"Sahil Güvenlik ve itfaiye fırtına sona erdiğinden beri onları arıyordu ve bugün babanı bulduklarını duyduk."

"Artık eve gelebilir mi?"

Tiffany gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken başını salladı. "O cennete gitti, tatlım."

Ashleigh'nin küçük çenesi titremeye başladı. "Kyle ve Jackson'ın annesi gibi mi?"

"Evet."

"Ama anneleri asla geri gelmeyecek. Babamın cennete gitmesini istemiyorum."

"Biliyorum bebeğim. Ben de bilmiyorum."

"Babam beni bırakmazdı," dedi hıçkırarak. "Beni asla terk etmez."

Tiffany'nin yüzünden yaşlar süzüldü. "Hayır, yapmazdı ama bazen elimizde olmayan şeyler olur."

"Acele kamışı gibi mi?"

"Evet bebeğim, aynen böyle. Fırtına çok güçlüydü."

"Evi salladı."

"Bu doğru."

Ashleigh başını kaldırıp Blaine'e baktı, onun da gözleri yaşlıydı. "Babamın eve gelmesini istiyorum."

"Senin için her şeyi yaparım şekerim," dedi Blaine. "Bu dünyadaki her şeyi."

Tiffany, Ashleigh'nin yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Bunu her şeyden çok istiyorduk."

"Babama kızgın olmana rağmen mi?"

Tiffany'nin Ashleigh'nin içgörüsü karşısında bir an için nutku tutuldu. Elbette bunu biliyordu. Nasıl bilmezdi ki? "Babanla aramızda farklılıklar vardı ama ona kötü bir şey olmasını asla istemem. Onu ne kadar sevdiğini biliyorum ve ne olursa olsun, sen onu her zaman seveceksin, o da seni her zaman sevecek. Senin onun hayatındaki en iyi şey olduğunu söylerdi, tıpkı senin benim hayatımda olduğun gibi."

"Addie de öyle."

"Evet, ikiniz de."

"Sana bu haberi vermek zorunda kaldığımız için çok üzgünüz tatlım," dedi Blaine. "Herhangi bir konuda konuşmak istediğin zaman annene ya da bana gelebilirsin. Senin için buradayız."

"Biliyorum. Teşekkür ederim. Sanırım şimdi oyuncaklarımla oynamak istiyorum." "Tamam." Tiffany inmesine yardım etti.

Birkaç dakika kalıp ona göz kulak oldular.

Tiffany, Ashleigh'nin ne düşündüğünü ya da ona söylediklerini gerçekten anlayıp anlamadığını bilmeyi diledi. Her ikisini de sadece zaman gösterecekti.

Blaine'e odadan çıkmasının uygun olduğunu söylemek için başını eğdi. Ashleigh'nin konuşmaya hazır olduğunda gelip onları bulacağını biliyordu. Şimdilik, kızının bu kâbusta ona yol göstermesine izin vermeye karar verdi.

Koridorda ona döndü ve onun sevgisine ve desteğine sıkıca tutundu.

"Onunla harikaydın, bebeğim."

"Sen de öyleydin."

"Bunu atlatmasını sağlayacağız."

"Burada bizimle olduğun için çok mutluyum."

"Olmak isteyeceğim başka bir yer yok."

MCKENZIE, Jax'i sigorta eksperiyile tanışması için yan odaya taşıdı; Rob Kelly adında bir adam, onun ve diğer birkaç kişinin evindeki hasarı görmek için anakaradan gelmişti.

Altmış yaşlarında, seyrelmiş gri saçlı ve dostça gülümseyen bir adamdı. "Bayan Martin?"

"Evet, benim." Onun uzattığı eli sıktı. "Ben McKenzie, bu da Jax."

"İkinizle de tanıştığımı memnun oldum. Evinize olanlar için üzgünüm."

McKenzie hâlâ kulübenin parçalanmış kalıntılarına bakmakta zorlanıyordu. "Ben de öyle. Burası bana büyükannemden miras kaldı. Burada çok güzel zamanlarımız oldu."

"Eminim yine yapacaksın. Tamamen kayıp olduğunu beyan etmek için yeterince kolay. Mobilyaların ve kişisel eşyaların elli bine kadar değiştirilmesi için klozlarla birlikte tam sigortalıydı."

"Vay canına. Hiçbir fikrim yoktu." Kaybettikleri eşyaları yerine koymak için kendisi ve Jax için yapabileceği alışverişi hayal ederken aklı bir karış havada kaldı. Elli bin dolara yakın bir değere ihtiyaçları olmayacaktı ama mobilya ve beyaz eşya gibi eşyaları adaya getirtmenin ne kadara mal olacağını hayal edebiliyordu. Yeni eşyalar seçmek ve evi kendi zevkine göre dizayn etmek eğlenceli olacaktı.

"Büyükannenle bir keresinde ofise geldiğinde tanışmıştım. Hiçbir şeyi şansa bırakmazdı."

"Belki de dikkatli planlamasının bir gün benim için büyük bir fark yaratacağını biliyordu."

"Muhtemelen. İstedğin özelliklere göre inşa edebilirsin ve ihtiyacın olan her şeye sahip olursun. Dosya için birkaç resim alayım. Bir müteahhitle konuştunuz mu?"

"Evet, Mac McCarthy."

"O harika biri. Onunla daha önce de çalışmıştık. Bunu sizin için hızlandıracağım. Eminim küçük adamla birlikte bir an önce evinize dönmek istersiniz."

"Bu harika olur. Teşekkür ederim."

"Sorun değil."

Moloz yığınının her açıdan fotoğrafını çekti, bazı ölçümler yaptı ve bir iPad'e notlar aldı. Sonra ona kartını uzattı ve e-posta adresini yazdı. "Tahmini fiyatınızı ve onarıma devam etme yetkinizi bugün ya da en geç yarın sabah size ve Mac'e göndereceğim."

"Buraya geldiğiniz ve bu işi bu kadar çabuk hallettiğiniz için gerçekten minnettarım." "Benim için zevkti. Umarım ikiniz de tekrar evinize yerleşmişsinizdir. yakında."

Bay Kelly gittikten sonra McKenzie patika boyunca Duke'un evine doğru yürüdü, tam o sırada Jax'in gürültüden inlemesine neden olacak kadar yüksek ses çıkaran devasa bir motosikletle yola çıktı.

McKenzie kulaklarını kapattı. "Sorun yok, tatlım."

Duke motoru durdurduğunda, adamın siyah deri pantolon ve renkli, kaslı kollarını tamamen ortaya çıkaran uyumlu bir yelek giydiğini fark etti. Uzun saçları atkuyruğu şeklinde arkada toplanmıştı. Kutsal ateş. Motorcu tipi şimdiye kadar ona hiç çekici gelmemişti.

"Bunun için üzgünüm. Onu korkuttum mu?"

"Biraz, ama o iyi. O şey nereden geldi?"

Bisikletini tanımlamak için şey kelimesini kullanmasına sıırttı. "Garaj. Daha önce gittiğimi duymadığına şaşırdım."

"Bir şey duydum ama yolda olduğunu sanmıştım." "O ben oluyorum, bu *şeyle* gittiğim her yerde gürültü yapıyorum."

"Kaskın nerede?"

"Kahretsin, bir şey unuttuğumu biliyordum."

"Sakın bana o hayvana bir tane olmadan
bindiğini söyleme." "Tamam, söylemem."

"Duke! Bu güvenli değil!"

"Sorun değil. Çok uzağa gitmiyorum. Sadece manzaranın tadını
çıkarmak için adanın etrafında birkaç tur atıyorum."

"En kötü kazaların eve bir mil mesafede olduğunu bilmiyor musun?"

Bisikletten indi. "Yıllardır bunu yapıyorum. Kaza yapmaya hiç
yaklaşmadım."

"Henüz."

"Benim için endişeleniyor musun?"

"Ya endişeleniyorsam?"

"Çok nazıksınız ama endişelenmenize gerek yok. Ben çok
dikkatliyimdir."

"Eminim öyledir, ama bana kendin söyledin, insanlar dolambaçlı ada
yollarında deli gibi araba kullanıyor. Jax ile o yollarda yürümemi
istemezsin. O canavar motosikleti kasksız kullanmanı da istemiyorum."

Adam ona yan gözle baktı, bu bakışta hem eğlence hem de kızgınlık
vardı. "Eğer kask takmayı kabul edersem, kasabaya asla yürümeyeceğine
söz verir misin?"

"Peki, tamam. Söz veriyorum. Kaskı hemen takmaya başlayacak
mısın?" "Evet, efendim."

"Senin bir tane bile var mı?"

"Buralarda bir yerde bir tane var." "Bul onu."

Jax'in çıplak ayağını çimdiklemek için yanına geldiğinde sırtı ve
bebeğin kıkırdamasına neden oldu. "Dikkatli olsan iyi olur, dostum.
Otoriter annen ergenlik çağına geldiğinde büyük bir sorun olacak."

"Bu doğru ve ya çizgiyi geçecek ya da geçmeyecek."

Duke'un kahkahası gözlerini parlattı. "Umarım bunu görmek için buralardayım." "Başka nerede olacaksın ki?"

"Hiçbir yerde. Başka bir yerde olmak istemezdim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

Adam McCarthy, David ve Victoria Abby ile ilgilenirken kabinin dışında dururken nefes almakta **zorlanıyordu**.

Erken doğumu durdurmak için serum takmaya başlamışlardı ama ya işe yaramazsa?

Yirmi iki hafta yaşayabilirlikten çok uzaktı.

Bebekler o yaşta hayatta kalabilir miydi? Hızlı bir internet araştırması, Abby sakın kalmaya çalışırken onun önünde sormak istemediği sorunun cevabını vermişti. Evet, bebekler hayatta kalabilirdi ama bu, yenidoğan yoğun bakım ünitesinde muhtemelen aylarca sürecektir ve mutlu sonla biteceğinin garantisi olmayan bir inişli çıkışlı yolculuk olacaktı. Ayrıca bebeklerin erken doğumlarının bir sonucu olarak ömür boyu sürecektir zorluklara katlanmaları da mümkündü.

Taşmak üzere olan öfkesini zapt etmekte zorlandı. Zaten çok şey yaşamıştı. Umutsuzluğun ağırlığı altında ezilmeden önce daha ne kadar dayanabilirdi?

Dörtüz bebek bekledikleri haberi ilk başta bir tsunami gibi vurmuş, iki yaşından küçük *beş* oğul sahibi olmanın getireceği sonuçlarla sarsılmışlardı. Ama zamanla bebeklerin gelişini heyecanla beklemeye başladılar. Hamilelik Abby için zor geçmişti ve her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Ama bunu atlarmaya, bebekleri mümkün olan en son noktaya getirmeye kararlıydı.

Bebekler büyüdükçe artan rahatsızlığına rağmen askerliğini sürdürmesini izlerken onu hiç bu kadar sevmemiş ve hayranlık duymamıştı.

Onları kaybederlerse, nasıl devam edeceklerinden emin değildi. David kapıya geldi. "Özel konuşabilir miyiz?"

Adam bir zamanlar kayınbiraderi olan adama baktı. Şimdi o, kız kardeşi Janey ve oğlu PJ de dahil olmak üzere Adam'ın sevdiği birçok insanın hayatını kurtarmış güvenilir bir arkadaşı. David'in sorusu karşısında başını salladı ve onunla Victoria'yı David'in ofisine kadar takip ederek kapıyı arkalarından kapattı.

David Victoria'ya baktı.

"Size karşı dürüst olmak istiyoruz," dedi.

"Başka bir şey istemem."

"Doğumu durdurmayı başardık. Şimdilik. Ama durum tehlikeli. Onu bir an önce Providence'taki Kadın ve Bebek Hastanesi'ne götürmek istiyoruz. Büyük ihtimalle hamileliği süresince onu kabul edecekler."

Adam Vic'in söylediklerini düşünürken nefesi kesilmiş gibi hissetti. "Daha on sekiz haftası var."

"Biliyorum Adam, ama bu zaten olduğundan daha yüksek riskli bir hamilelik haline geldi ve onun dikkatle gözlemlenmesini istiyoruz. Bebekleri rahimde ne kadar uzun süre tutabilirsek, hepsinin komplikasyonsuz yaşama şansı o kadar artar."

Adam hayal kırıklığı ve umutsuzluk onu ele geçirirken elini saçlarında gezdirdi. "Onu ne zaman transfer etmek istiyorsun?"

"Derhal. Bir Yaşam Uçuşu çağırmadan önce sizinle ve sonra da onunla konuşmak istedik."

Durumun düşündüğünden çok daha ciddi olduğu ve öngörülebilir bir gelecekte hayatlarının altüst olacağı ortaya çıkınca kalbi sıkıştı. "Evet, tamam. Onunla konuşalım." David'e baktı. "Eve gidip birkaç şey almak için arabayı ödünç alabilir miyim?"

David başını salladı. "Tabii ki."

Birlikte Abby'nin odasına yürüdüler.

Gözleri kapalıydı ama içeri girdiklerini duyunca açıldı. Adam ona zorla gülümsedi. "Nasıl hissediyorsun, tatlım?" "Daha iyiyim. Ağrı kesildi."

"Bu iyi haber. David ve Vic bundan sonra ne olacağı konusunda bizimle konuşmak istiyorlar."

Abby'nin bakışları Victoria'ya kaydı. "Bebekler iyi mi?"

"Harika gidiyorlar," dedi Victoria, "ama erken doğum beni yeterince endişelendiriyor, ileride en üst düzeyde bakım alabilmen için seni bir an önce Kadın ve Bebek Hastanesi'ne götürmek istiyorum."

"Ah." Önce Adam'a, sonra Vic ve David'e baktı. "Yani şimdi oraya gitmek zorunda mıyım?"

"Bu bizim tavsiyemiz olurdu."

"Liam'ı bulup tekneye bir araba almamız ve..." "Sizin için bir helikopter çağırırız."

Bunun anlamını kavradığında tüm vücudu gerginleşti. *Yaşam Uçuşu* kelimesi ada sakinleri için *acil durumla* eş anlamlıydı. "Bu... Yani, bu kadar ciddi mi?"

Victoria, "Sen ve bebeklerin durumu şu anda stabil," dedi. "Sizi bu şekilde tutmak istiyoruz ve bunu yapmak için sizi mümkün olan en kısa sürede Providence'a götürmemiz gerekiyor."

Vic'i dinlerken Abby'nin çenesi titredi. Sonra ne diyeceğini öğrenmek için Adam'a baktı.

"Bence Vic ve David'in önerdiği şeyi yapmalı ve hemen Providence'a gitmeliyiz."

"Liam ne olacak?"

"Annem ona ihtiyacımız olduğu sürece bakacak ve siz ziyarete hazır olduğunuzda onu bize getirecekler."

"Ben... Ben ondan uzak kalmak istemiyorum."

"Ben de bilmiyorum ama biz yokken ona çok iyi bakılacak."

"Ortadan kaybolursak korkacaktır."

"Ortadan kaybolmayacağız. Ona daha sonra FaceTime atarız. Vic helikopteri çağırarak. Ben eve gidip ikimiz için de kıyafet alacağım ve helikopter gelmeden geri döneceğim. Tamam mı?"

Gözyaşlarını silerken başını salladı.

Onu öpmek için yatağın demirine doğru eğildi. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

"Buna söz veremezsin."

"Bunun için elimizden gelen her şeyi yapacağımıza söz verebilirim." Adam onu bir kez daha öptü. "Hemen döneceğim."

"Tamam."

Vic ve David'e, "On beş dakikaya ihtiyacım var." dedi.

David ona anahtarlarını uzattı. "Kulağa hoş geliyor."

Adam klinikten koşarak çıktı ve David'in arabasını olması gerekenden daha hızlı sürerken annesini aradı.

"Selam, tatlım. Abby nasıl?"

"Erken doğuma girdi ve ilaçlarla durdurabildiler. Vic ve David onu hemen Providence'a götürmek istiyor. Yaşam Uçuşu'nu arıyorlar."

"Aman Tanrım. Adam..."

"Biliyorum."

"Nasıl karşıladı?" "Liam için endişeleniyor."

"İhtiyacınız olduğu sürece onu yanımızda tutacağız."

"Ben de bunu söylemenizi umuyordum."

"Tabii ki yapacağız."

"Onunla birlikte bizim evde kalmak sizin için daha kolaysa, kendinizi evinizde hissedin."

"Bu konuyu babamla konuşacağım, ama sen hiçbir şey için endişelenme."

"Bunun nasıl gideceğini bilmiyorum anne." Sesi biraz kırıldı. "Eğer ona ya da bebeklere bir şey olursa..."

"Hiçbir şey olmamasını sağlamak için mümkün olan en iyi yere gidiyor. En kötüsünü düşünmemenin çok zor olduğunu biliyorum ama bunu yapmayın. Onun için pozitif kalmalısınız."

"Haklısın."

"Sizin için başka ne yapabiliriz?" "Dua etmek mi?"

"Zaten yapıyorum, tatlım. Beni haberdar eder misin?"

"Geleceğim. Şimdi eve koşup ikimiz için de birkaç kıyafet alacağım ve sonra hemen geri dönüp onunla birlikte uçacağım."

"İkinizi de seviyoruz ve küçük tatlı oğlunuza çok iyi bakacağız. Hiçbir şey için endişelenmeyin. Kuzenleriyle harika vakit geçiriyor."

"Bunu duyduğuma sevindim. Onu sonra ararız, böylece bizim için endişelenmez." "Bu harika olur. Sen iyi misin, Adam?"

"O ve bebekler olduğu sürece ben de öyleyim. En kısa zamanda kontrol edeceğim."

"Biz burada olacağız."

"Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum. Lütfen Abby'ye tüm sevgimizi ilet." "Vereceğim."

Adam telefon görüşmesini bitirdikten sonra, araba yolundan önceki son köşeyi dönerken gözyaşlarını silmek için kolunu kullandı. Koşarak eve girdi ve merdivenlerden çıkarak dış fırçaları, biraz çalışabilmek için dizüstü bilgisayar ve Abby'nin son zamanlarda giydiği hamile kıyafetleri de dahil olmak üzere her ikisi için de gerekli olan şeylerle doldurduğu çantayı aldı. Başka neye ihtiyaçları olursa anakaradan getirecekti.

Eve girdikten üç dakika sonra kliniğe geri dönüyordu.

Arabayı sürerken, Abby'nin PCOS nedeniyle gebe kalma şansının düşük olduğu söylendikten sonra doğal yollarla dördüz gebe kaldıklarını öğrenmenin şokunu düşündü.

Mucize bebeklerini kaybedebileceklerini düşünmek imkânsızdı.

O dört küçük çocuğa gönül vermişti ve Abby hamileliğinin yarısını atlatmak için çok şey yaşamıştı. Bu şekilde bitemezdi.

Olmadı işte.

O asla hayatta kalamazdı. Asla hayatta kalamazlar.

Adam onun için güçlü olabilmek adına kendini toparlamak zorundaydı. "Neye ihtiyacı varsa. Önemli olan tek şey bu."

Helikopter tepesinde belirdiğinde kliniğin otoparkına girdi. Bu helikopteri en son Mallory'nin düğünü sırasında Maddie ikizleri doğururken görmüştü.

Bu kez başı dertte olanlar karısı ve bebekleriydi.

Helikopter park yerine inmeden önce içeri koşarken panik onu tüketmekle tehdit ediyordu. Abby'yi bıraktığı yerde bulunca rahatladı. İri kahverengi gözleri ona hissettiği korkuyla bakıyordu. "Gezintiye çıkmaya hazır mısın tatlım?"

"Olabileceğim kadar hazırım. Annenle konuştun mu?"

"Evet, ona ve babama ihtiyacımız olduğu sürece Liam'a bakmaktan mutluluk duyuyor."

"Onu burada bırakmak çok yanlış geliyor."

"O iyi olacak. Annem çocuklarla harika vakit geçirdiğini söyledi. Hiçbir şey için endişelenmemesini söyledi."

Yaşam Uçuşu ekibi, Victoria'nın başlattığı serumla birlikte tekerlekli sedyede taşınan Abby'yi almak için kliniğe geldi.

Diğerleri Abby'yi helikoptere yerleştirirken David ve Vic acil yardım şefiyle görüştüler.

İçlerinden biri Adam'a, "Şuraya oturabilirsin," dedi.

Başka bir zaman olsa, helikopter yolculuğundan keyif alırdı. Ama bunun havalı bir tarafı yoktu. Havalandıklarında, bu yolculuğun onları nereye götürebileceği konusunda dehşete kapılmıştı.

Adanın gözden kayboluşunu izlerken, dört sağlıklı erkek bebekle dönmeleri için dua etti.

MCKENZIE'nin giydiği zeytin yeşili atlet ve kesik kot şort, Duke'un dilini yutmasına neden olan kilometrelerce uzunluktaki kremi beyaz tenini gözler önüne seriyordu. Onun muhteşem tenine en çarpıcı çiçekleri koymayı çok isterdi, herhangi bir geliştirmeye ihtiyacı olduğundan değil. Ama onunki gibi bir tene bakıp da böylesine mükemmel bir tuval üzerinde yaratabileceği sanatı hayal edemezdi.

Ve sonra gülümsedi.

Bir dili yutmak mümkün müydü?

Mac'in QuickBooks'una henüz bakmamışlardı ama en kısa zamanda bakacağına söz vermişti. Öğleden sonrasını Mac'in bıraktığı, kulübenin yeniden inşasıyla ilgili isteklerini özetleyen bir anketi doldurarak geçirmişti.

Koyu renk saçları başının üstünde toplanmıştı ve kahverengi gözlerine öyle bir şey yapmıştı ki gözleri normalde olduğundan daha fazla öne çıkıyordu.

Kız son derece güzeldi ve adam birdenbire onu, onun gibi birine kendisinden daha uygun erkeklerle tanışacağı bir etkinliğe götürme konusunda endişelenmeye başladı.

"Duke? Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda."

"Seninle gelmemizi istediğine emin misin? Bizim için endişelenmek zorunda kalmadan arkadaşlarınla takılmayı tercih etmez misin?"

"Hayır, hiç de değil. Senin de gelmeni istiyorum. Eğer sen de istersen." "Çok isterim."

"Tamam o zaman."

"Tamam o zaman. İyi olduğuna emin misin?"

Gezilerine devam edebilmeleri için onun duymak istediği şeyi söylemek üzereydi ama ağızını açtığında gerçek ortaya döküldü. "Sizi görene kadar iyiydim..." Elini ona doğru salladı. "Çok güzel görünüyorsun ve bir saniyeliğine nefesimi kestin. Ya da iki."

O kadar uzun süre ona baktı ki, ona gerçeği söylemekle büyük bir hata yapıp yapmadığından emin olamadı. "Bunu söylemen çok hoş."

"Gerçek bu. Çok güzelsin ve yapmak istediğim son şey anneni herhangi bir konuda haklı çıkarmak..."

Ona doğru geldi ve bir elini göğsüne koydu. Ona bu şekilde dokunması neredeyse kalbini durduracaktı.

Sonra bir adım daha ileri giderek parmak uçlarında yükselip onun yanağını öptü. "Annemin tarif ettiği türden erkeklere hiç benzemiyorsunuz ve ne olursa olsun, bence siz de oldukça güzelsiniz."

Kahkaha ve utançla homurdandı. "Tabii ki öyleyim. Senin yanında antilop gibiyim."

"İçiniz de dışınız da çok güzel ve arkadaşım Duke hakkında kötü şeyler söylemenizi istemiyorum. Beni duyuyor musun?"

"Evet, hanımefendi."

Gülümsemesi... Allah kahretsin ki bu gülümseme onun içini dışına çıkarmadıysa, özellikle de tüm gücünü ona yönelttiğinde.

O kendisi ve Jax için tişörtü toplarken, Jax kıpırdamadan durmuş, hayatındaki her şeyin daha iyiye doğru değişmiş gibi görüldüğü son beş dakikanın etkisinde kalmıştı. Onun hem içinin hem de dışının güzel olduğunu düşünüyordu. Bu ne anlama geliyordu? Bundan sonra nasıl devam etmeliydi?

Onunlayken, birlikte zaman geçirdiği diğer kadınlarla olduğundan daha az kendinden emin hissediyordu. Kız arkadaşlarından, randevularından payını almıştı.

Ama başka hiçbir kadın onu onun kadar şaşkına çevirmemişti, evlenmeyi düşündüğü kadın bile.

Jax'i araba koltuğunda merdivenlerden kamyonete taşıırken, yıllardır olmadığı kadar dili tutulmuş ve şaşkındı. Kalbi göğsünde sıkışmış, ağzı kurumuş ve avuçları terlemişti.

Tanrı merhamet etsin. Hayatının en derin aşkını yaşayan yetişkin bir adamdı ve dikkatli olmazsa, tuhaf davranarak onu korkutup kaçıracaktı.

Kadın Jax'i çocuk koltuğunun tabanına sabitlerken, Jax de sürücü tarafına geçerek kadının gitmeye hazır olmasını bekledi.

Garaj yolundan çıktılar ve Kuzey Limanı'na doğru gittiler. Birkaç mil sessizlik içinde geçtikten sonra, onun kendisine baktığını hissetti. "Ne?"

"Artık her şey farklı mı olacak?"

Ona doğru baktı. Doğrudan güneşe bakmak gibi bir şeydi bu. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen benim hakkımda güzel şeyler söyledin. Ben de senin hakkında söyledim. Bu her şeyi değiştirir mi?"

"Ya olduysa?"

"Birbirimize karşı garip davranırsak üzülürüm. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Biz arkadaşız. Bunu senin kadar ben de bozmak istemiyorum ama sana baktığımda elimde değil, sadece..."

"Ne?" diye sordu, sesi en az onun kadar nefessizdi.

Direksiyonu daha sıkı kavradı. "Daireye olan ihtiyacından, yakınlığımızdan ya da uygunsuz olabilecek herhangi bir şeyden faydalanmamam benim için önemli."

"Bu senin olabileceğin son şey." "Bunu nereden biliyorsun?"

"Sadece yapıyorum. Sen öyle biri değilsin. Sen bir beyefendisin, yoksa büyükannem sana gününü göstermezdi."

"Oh, şey... Benimle tanıştığında biraz kaba saba biriydim." "Artık değilsin."

"Bazen öleyim."

"Ben öyle bir şey görmedim. Arkadaşlık dışında hiçbir karşılık beklemeden insanlara yardım eden nazik, cömert, tatlı bir adam gördüm. Benim için kendi yolundan çıkan birini görüyorum ki bu daha önce hiç sahip olmadığım bir şey."

"Sana yardım etmeyi seviyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum ve bu da seni tanıdığım en tatlı adam yapıyor."

Kaşlarını çattı. "Ben tatlı değilim. Kes şu saçmalığı." "Gerçek bu, bu yüzden huysuzluk etme."

"Benim sert ve korkutucu olduğumu düşünmen gerekiyor."

"Oh, bunu fark etmemiştim. Özür dilerim." Nefesinin altında ekledi, "Üzgün değilim."

"Bunu duydum."

Gülüştü de en az gülüşü kadar büyüleyiciydi.

"Bu gece biraz kasvetli bir hava var. Jim Sturgil'in cesedini bulduklarını duydum."

"Olamaz. Bu çok üzücü. Zavallı Tiffany ve Ashleigh. Ve ailesi..."

"Biliyorum. Pisliğin teki olabilir ama asla böyle bir şeyi onun başına getirmek istemezsiniz."

"Hayır, asla. Bunu Tiffany bile söyledi." McKenzie telefonunu çıkardı. "Haberler için ne kadar üzgün olduğumu söylemek ve bu hafta onun için ne yapabileceğimi bildirmek için ona mesaj attım."

"Eminim bu desteği takdir edecektir. Bu gece orada bile olabilir."

"Onun için çok üzülüyorum. Bir çocuğun başına gelebilecek en zor şey."

"Kesinlikle. Ama o ve Blaine güçlü bir çift. Onu sonuna kadar seveceklerdir."

"Onu her şeyiyle sev. Ne kadar tatlı bir ifade." "Kes şu tatlı saçmalığı."

McKenzie güldü. "Üzgünüm ama ben sadece gerçeği söylüyorum."

"Belki de sonunda daha sert görünmek için yüzüme birkaç dövme yaptırmalıyım."

"Bunu yapsan bile, yine de senin tatlı olduğunu düşüneceğim." "Lanet olsun. Belli ki yanlış oynamışım."

"Oturduğum yerden, her şeyi doğru oynamışsın gibi görünüyor."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Uh-huh."

"Yani, 'Hey, McKenzie, bir ara benimle yemeğe çıkmak ister misin?' desem, gerçekten evet diyebilir misin?"

"Bana sor ve öğren."

"Oh, şey, yani... sana şimdi mi sormalıyım?"

"Başka bir şey mi yapıyordun?"

Ona yan gözle baktı. "Bundan zevk alıyorsun, değil mi?" "Hem de çok. Değil mi?"

"Senin kadar değil."

Bu onu sadece daha çok güldürdü.

"Bana gülmeye devam edersen sana hiçbir şey sormayabilirim." "Soracaksın."

Keşke yanağını öptüğü yeri hâlâ tam olarak hissedemeseydi. O noktayı bir daha asla yıkamazdı. *Şimdi saçmalamaya başladın.* Bu doğru olabilirdi ama iç anlatıcısı bile onun kendisinden hoşlandığı kadar kendisinden hoşlandığını ve çıkma teklif etse evet diyeceğini fark etmenin coşkusunu mahvedemezdi.

Marinaya yaklaştıkları için bu soruyu sonraya saklamaya karar verdi.

Kamyondan indiklerinde bebek koltuğunu ondan aldı ve restoranın içinde ve dışarıdaki piknik masalarının etrafında bir kalabalığın toplandığı iskeleyle doğru taşıdı.

Evan McCarthy ve Owen Lawry gitarlarıyla dışarıdaki taburelere oturmuşlardı.

"Sizi bir ziyafet bekliyor. Bu ikisi birlikte harika."

"Kim onlar?"

"Evan McCarthy ve Owen Lawry."

"My Amazing Grace' şarkısını söyleyen Evan

McCarthy mi?" "Evet, o. Ailesi marinanın sahibi."

"Hiçbir fikrim yoktu! Bu şarkıya bayılırım. Geçen yaz onu Buddy Longstreet ve Taylor Jones ile birlikte görmüştüm."

"Son birkaç yıldır çok önemli biri haline geldi, ama hala evde olduğu her zaman buraya gelip çalışıyor."

"Vay canına. Gansett Adası'nda kiminle tanışacağınızı asla

bilemezsiniz." "Bu çok doğru." Duke her şeyiyle onun Gansett

Adası'nda

ondan daha çok sevdiği biriyle tanıştı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

E Duke kapısına geldiğinden ve onun hakkında söylediklerinden beri, McKenzie sanki içi şampanyadan yapılmış gibi hissediyordu baloncuklar ya da aynı derecede aptalca bir şey. O iki dakika boyunca her şey değişmişti. Biri ona bunun olabileceğini söyleseydi, bunu asla istemediğini söylerdi. Ama bunu yaşadktan sonra, adamın uyandırdığı coşkuyu ya da ona karşı hissettiği duyguları inkâr edemezdi.

Ya da görünüşe göre onun için sahip olduğu.

Ne kadar hoş ve beklenmedik bir gelişme.

Büyükannem ona, insanlar sana gerçekte kim olduklarını gösterdiklerinde onlara inanman gerektiğini söylerdi. Genellikle bunu olumsuz anlamda söylerdi. Örneğin biri size bir pislik olduğunu gösterdiğinde, onu değiştirebilecek ya da daha iyi hale getirebilecek kişinin siz olduğunu düşünerek etrafta dolaşmayın. "İnsanlar neyse odur," derdi büyükannem.

Duke ona gerçekte kim olduğunu defalarca göstermişti; fırtınadan sonra onu kontrol etmekten kulübeden bazı eşyalarını almaya, Bay Ayı'yı temizledikten sonra Jax'e götürmek için Tiffany'ye özel bir yolculuk yapmaya, ona kalacak bir yer teklif etmeye ve onu Mac'le temasa geçirmeye kadar. Mac kaya gibi sağlam, saygılı ve büyükannesinin ona bir erkekte araması gerektiğini söylediği her şeye sahipti.

Tehditkâr görünme arzusuna rağmen çok sevimliydi. Sert dış görünüşüne rağmen içi yumuşacıktı ve bu yönünü seviyordu.

Marina restoranının dışındaki gruba yaklaştıklarında Duke onu Alex ve Jenny Martinez ve oğulları George ile tanıştırdı.

McKenzie, babasının kollarında olan George için "Ne kadar tatlı," dedi. Bebek siyah saçlı babasına çok benziyordu. "Kaç yaşında?" "İki yaşında, yirmi olacak," dedi annesi. "Jax kaç yaşında?"

"Dokuz aylık ve yakında bebek arabası için çok büyük olacak."

"O şeyi özledim." Jenny sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ayaklarını yapılış amaçları için kullanmayı reddettiğinde George'u taşımak çok zor oluyor."

Onlara Alex'in kardeşi Paul, eşi Hope ve kızları Scarlett de katıldı.

McKenzie o kadar çok insanla tanıştı ki kafası isimler ve yüzlerle dolup taşmaya başladı. İstiridye çorbası ve diğer deniz ürünleri yemekleri, lezzetli biftek, her çeşit salata ve nefis tatlılardan oluşan lezzetli bir açık büfe akşam yemeğinin tadını çıkardılar.

McKenzie, Jax ile arkadaş olabilecek bu kadar çok küçük çocukla tanıştığı için çok mutluydu. Bu ne kadar güzel olurdu?

Duke onu herkesle tanıştırdı, bir masada oturmasına yardım etti ve ona plastik bir bardak buzlu su getirdi. "İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Henüz içmeye dönmedim." Onun ne demek istediğini anlamadığını söyleyebilirdi. "Hâlâ Jax'i besliyorum. Ben ne alırsam, o da onu alıyor."

"Ah, doğru ya," dedi, sevimli bir şekilde telaşlanmıştı. "Gülme bana."

Kendini tutma çabası yüzünden dudakları titredi. "Asla yapmam." "Bu bir yalan ve sen de bunu biliyorsun."

McKenzie kafasını kaldırıp Tiffany, Blaine, Ashleigh ve Addie'yi dışarıda gördüğünde gülmemeye çalışıyordu. "Geldiler."

Duke onun kimden bahsettiğini görmek için döndü. "Oh iyi. Buna sevindim. İnsanlarıyla birlikte olmak onlara iyi gelecektir."

Herkes Tiffany ve Ashleigh'e sarılmak istedi.

McKenzie, kendisi, Duke ve Jax merhaba demeye gitmeden önce yeni arkadaşının diğerlerini selamlamasını sabırla bekledi.

"Çok özür dilerim." McKenzie ve Duke önce Tiffany'ye, sonra da Ashleigh'e sarıldılar. "Keşke söyleyebileceğim başka bir şey olsaydı."

"Sorun yok." Tiffany'nin gözleri ve yüzü ağlamaktan kızarmış ve şişmişti. "Ash gelip herkesi görmek istedi ve biz de onun izinden gidiyoruz."

"Geldiğinize sevindim. Bu hafta sizin için ne yapabilirim?"

"Mağazayı birkaç gün daha kapalı tutacağım. Başlamanızı geciktirdiğim için özür dilerim."

"Olma. Şu anda ne yapman gerekiyorsa yap."

"Anlayışınız için teşekkür ederim. Şimdiye kadar yaşadığım en garip şeydi, orası kesin."

"Sadece hayal edebilirim."

"Geçen hafta bana Jax'in babası hakkında anlattıklarını düşünüyordum. Senin için Dan'i arayacağıma söz verdim."

"Lütfen Tiffany. Şimdi bunun için endişelenme."

"Bu konuda endişeliyim. Dan, eşi Kara ile birlikte Maine'e gitti. Ne kadar kalacaklarından emin değilim. Senin durumun hakkında konuşmak istediğim kişi oydu. Ona mesaj attım ve Jim'den bahsettim. Bana Jared James'in avukat kız kardeşi Kendall'ın adada olduğunu ve onunla konuşabileceğinizi söyledi."

"İşte Jared orada," dedi Duke. "Eminim yanındaki kız kardeşidir."

"Öğreneceğim," dedi Tiffany.

McKenzie ona bir kez daha kendi sorunları varken onunkiler için endişelenmemesini söyleyemedi gitmişti.

"Bu ona yardımcı oluyor," dedi Duke. "Onun yerine senin işine odaklanmak." "Nesin sen, şimdi de zihin mi okuyorsun?"

Sırıtarak omuz silkti. "Düşündüğün şeyin bu olduğunu anladım."

"Doğru tahmin etmişsin. Ona babasının vazektomi yaptırdığını, bu yüzden Jax'ın ondan olamayacağını söylediğini anlattım, başka biriyle birlikte olmadığımı çok iyi bilmesine rağmen."

"Bu adama katlanamadığımı söylememde bir sakınca var mı?"

"İyiden de öte. Tiffany saçmalıklarının onu Jax'e bakma yükümlülüğünden muaf tutmayacağını söyledi ve bu konuyu arkadaşı Dan ile konuşmamı istedi."

"O haklı. Bu konuda biriyle konuşmalısın. Dan harika bir avukat ama eminim Kendall da öyledir."

"Arı kovanına çomak sokmaktan korkuyorum."

"Üzülme. Sen yanlış bir şey yapmadın. İnsanların doğmayı hiç istemeyen çocuklarını umursamamasından nefret ediyorum."

"Sinirime dokunduysa özür dilerim."

"Düşünmemeye çalıştığım şeylerden biri."

Ona baktı, hayatında yaşadığı tüm acıları ortadan kaldırabilmeyi diledi, ki bu uzun zamandır tanımadığı biri hakkında düşünmek için gerçekten ezici bir düşünceydi. "Anlıyorum."

"Avukatla konuş. Sen ve Jax her şeyin en iyisini hak ediyorsunuz. O küçük adam dünyaya geldiğinde orada değilmiş gibi davranırken siz neden mücadele etmek zorunda kalasınız ki?"

"Desteginiz için teşekkür ederim." "Elbette."

"Bir dakika... Bunun Jared James olduğunu söylediniz, milyarder Jared James gibi mi?"

"Tek ve eşsiz. Tanışabileceğiniz en iyi adam. Onu buralarda çok seviyoruz."

"Vay canına, müzik yıldızları ve milyarderler."

"Gansett'te işleri ilginç tutmayı seviyoruz. Jordan Stokes'u tanıyor musun?"

"Jordan ve Gigi gibi mi?"

"Bir ve aynı. İtfaiye şefimiz Mason Johns ile nişanlı ve bebek bekliyor, Gigi ise milyarderin kardeşi Cooper'a deli gibi aşık. Şovlarının bir sezonunu burada çektiler. Yakında televizyonda olacak."

"Kes şunu. Asla olmaz." "Olmaz."

"Onları seviyorum. Çok eğlenceliler. Buraya nasıl geldiler?"

"Jordan'ın büyükannesinin yaklaşık elli yıldır burada bir evi var. O ve Riley McCarthy ile nişanlı olan ikiz kardeşi Nikki, çocukken yazları burada geçirirlermiş."

"Ah, anlıyorum."

Tiffany yanında muhtemelen kırklı yaşlarının başında olan başka bir kadınla döndü. Kızıl-kahverengi saçları ve kahverengi gözleri vardı.

"Kendall James, McKenzie Martin ile tanış."

McKenzie diğer kadınla el sıkıştı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sizinle de."

"Bu benim arkadaşım, Duke Sullivan."

Duke Kendall'la el sıkıştı. "Başka bir James kardeşle tanışmak güzel."

"Ben grubun en klas olanıyım."

Duke ve McKenzie güldüler.

"Anladığım kadarıyla hukuki yardıma ihtiyacınız var."

McKenzie Duke'a baktı, o da başıyla onayladı. "Evet, öyle ama seni partide rahatsız etmek istemem."

"Sorun değil. Kardeşim ve karısı oğullarımı eğlendiriyor, o yüzden şu an tam zamanı."

"Jax'i alıp ona tekneleri göstereyim," dedi Duke.

"Sakıncası olmadığına emin misin?"

"Eminim."

Duke kucağında Jax'le uzaklaştıktan sonra McKenzie Kendall'ın yanına oturdu. "Bunun için teşekkür ederim."

"Sorun değil. Zaten buradan çalışmayı planlıyorum. Bugünlerde çoğunlukla kağıt üzerinde olan kardeşimin işinin genel danışmanlığını yapıyorum. Yani diğer işler için zamanım var. Bana neler olduğunu anlat."

"şey, bir adam vardı..."

"Neden her zaman böyle başlıyor?" Kendall gülümseyerek sordu.

"Değil mi? Bu çekici biriydi ve tüm doğru şeyleri söyledi. Bir yıl birlikte olduk. Onun aradığım kişi olabileceğini düşünmüştüm ama evli ve iki çocuklu olduğunu öğrendim. Bunu ona hamile olduğumu söyledikten sonra öğrendim. Sonra vazektomi yaptırdığını söyledi, yani bebeğimin ondan olmasına imkan yoktu." McKenzie bunca zaman sonra hâlâ bu kadar öfkeli olabileceğine inanamıyordu. "Bu bir yalandı. Ondan başka kimseyle birlikte olmadım ve o da bunu biliyordu."

"Ah, ne göt herif ama."

"Kesinlikle. Bir yanım bu işin peşini bırakmak istiyor ama diğer yanım, yani iki yakasını bir araya getirmekte ve Jax'in ihtiyaç duyduğu her şeyi karşılamakta zorlanan yanım, onun üzerine düşeni yapmasını istiyor."

"Bunu anlıyorum. Düşündüğünden daha iyi. Yine de seni uyarmalıyım, işler irkinleşebilir. Karısının senden ya da Jax'ten haberdar olmama ihtimali çok yüksek ve bunu öğrendiğinde ortalık karışacaktır. Bunu sana karşı kullanabilir."

McKenzie boğazına çöken korku yumrusunu yuttu. "Ondan korkmuyorum," dedi hissettiğinden daha inançlı bir şekilde. "Ve onu yüzde yüz aştım. Yalan söyleyip vazektomi yaptırdığını söylediği anda, asla düşündüğüm gibi biri olmadığını anladım."

"Bu tür bir hilekârlık için özel bir adam olmak gerekir. Onun oyununu ortaya çıkararak karısına ve çocuklarına bir iyilik yapmış olabilirsiniz."

"Masum insanlara zarar verme ihtimalinden dolayı kendimi kötü hissediyorum ama Jax'in ihtiyaı olan her şeye sahip olmasını istiyorum. Babasından maddi yardım alırsa bu çok daha kolay olur."

"Kanunen bunu borçlusunuz. Bunu ona hatırlatalım, olur mu?"

"Evet, lütfen."

Kendall çantasından telefonunu çıkardı. "Bana numaranı ver." McKenzie ezberden okurken o da telefonuna tuşladı. "Yarın, ismini ve onu nerede bulabileceğimize dair bildiğiniz her şeyi, örneğin bir ofis ya da gün içinde bulunabileceği bir yer gibi, öğrenmek için size ulaşacağım. Bir mektup hazırlayacağım ve size ilettikten sonra iadeli taahhütlü posta yoluyla kendisine ulaştıracacağım. Bu onun dikkatini çekecektir. Seni ve Jax'i karısından saklamasına izin verecek bir anlaşma teklif edebilir. Bu gibi durumlarda böyle şeyler olduğunu duymuştum."

"Sanırım bu şekilde sonuçlanması en iyisi olacak."

"Ne olacağını göreceğiz. Mektupla ilgili olarak yarın iletişime geçeceğim ve oradan devam edeceğiz."

"Sana ne kadar borcum olduğunu söyle."

"Eğer başarılı olursak bu konuda endişeleniriz. Size e-posta ile bir avans mektubu göndereceğim ve sizinle irtibata geçeceğim."

"Çok teşekkür ederim."

"Yardım edebilirsem ne mutlu bana." Ailesine katılmak için ayağa kalktı. "Daha fazlası gelecek."

Sizinle tanıştığıma
memnun oldum."

"Sizinle de."

Kendall masadan kalktıktan birkaç dakika sonra Duke, Jax'le birlikte döndü. "Nasıl gitti?"

"Harika. Ona göndermek için bir mektup üzerinde çalışacak."

"Bu iyi haber. Bazen birinin dikkatini çekmek için gereken tek şey bir avukattan gelen mektuptur."

"Tiffany de bu konuyu ilk konuştuğumuzda aynı şeyi söylemişti."

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Biraz gerginim. Umarım işler çirkinleşmez."

"Eğer öyleyse, seni nerede bulacağı konusunda hiçbir fikri olmayacak." "Bu doğru."

"Endişelenmemeye çalış. Onu adım atmaya zorlayarak Jax için doğru şeyi yapıyorsun. En azından bunu yapabilir."

Onlara Sierra ve McKenzie ve Jax ile tanıştırdığı masaj stüdyosundaki bazı meslektaşları da katıldı.

Daha önce olduğu gibi McKenzie, Duke'a yakın olduğu belli olan seksi kadına karşı aynı tuhaf tepkiyi verdi. Başkalarının sahip olduğu şeyleri istemek zaman kaybı gibi görüldüğünden, kıskançlıkla arası hiç iyi olmamıştı. Ama Sierra'nın onu başka hiçbir kadının etkilemediği kadar etkilediğini inkâr etmesi mümkün değildi.

Duke'un arkadaşlarıyla sohbetini izlerken yepyeni bir duyguyu deneyimliyor olmak çok tuhaftı.

Sierra herkese karşı son derece nazik ve arkadaş canlısıydı, bu yüzden McKenzie diğer kadına verdiği tepkiyi açıklayamadı.

"İyi misin?" Duke McKenzie'ye sordu.

"Evet, tabii ki."

"Nerelisin McKenzie?" Sierra sordu. "Coventry. Providence'ın yukarısında."

"Oh, biliyorum. North Kingstown'da büyüdüm."

"Ah, tamam. Muhtemelen sporda birbirimizle oynamışsızdır."

"Belki de. Ben basketbol ve lakros yaptım. Peki ya sen?"

"Futbol."

"Eminim bu konuda iyiydin," dedi Duke.

"İyiydim." Jax huysuzlanmaya başladığında, onun için masaya yeni oyuncaklar koydu.

Duke yaşlı bir çifti selamlamak için ayağa kalktı, adamla tokalaştı ve kadına sarıldı. "Big Mac ve Linda McCarthy, Rosemary'nin torunu McKenzie Martin ve oğlu Jax ile tanışın."

Ayağa kalkmış olan McKenzie, Linda ona sarıldığında şaşırdı.

"Sizinle tanışmak çok güzel. MK, değil mi?"

"O benim."

"Rosemary sürekli senden bahsederdi. Sen onun hayatının ışığıydın."

"Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim."

"Tabii ki. Burada olduğunuzu öğrendiğinde çok sevinecektir." "Umarım öyledir. Yine de kulübe için üzülecektir."

"Bu düzeltilebilir. Anladığım kadarıyla bu konuda Mac'imizle konuşmuşsunuz." "Konuştum ve o harika biri."

"Öyle olsa iyi olur."

"Seni hemen iyileştirecek," diye ekledi Big Mac.

"Burada herkes çok nazik ve yardımsever, özellikle de Duke. Kulübe tamir edilirken bize kalacak bir yer verdi."

"Duke iyi adamlardan biridir," dedi Big Mac Duke için sıcak bir gülümsemeyle. "Onu buralarda çok severiz."

Duke utanmış görünerek, "Hay Allah," dedi.

"Ben sadece gerçeği söylüyorum."

"Abby'yi bugün anakaraya götürdüklerini duydum," dedi Duke. "Nasıl olduğuna dair bir haber var mı?"

"Kendisinin ve bebeklerin durumu stabil ve şu anda olabilecekleri en iyi yerdeler."

"Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Şimdilik Liam'ları bizde," dedi Linda. "Gelinlerimiz Grace ve Stephanie ile birlikte. Muhtemelen onları kurtarmalıyız. Sizinle, McKenzie ve Jax ile tanışmak büyük bir zevkti."

"Siz de öyle. Büyükanнем sizden ve ailenizden çok övgüyle bahsederdi. Şimdi nedenini anlıyorum."

"Tepenin üstündeki beyaz evde yaşıyoruz." Linda orayı işaret etti. "Bir şeye ihtiyacın olursa kapımız her zaman açık."

"Çok teşekkür ederim."

Masadaki yerlerine geri döndüler.

McKenzie, "Ne kadar iyi insanlar," dedi.

"Onlar bu adanın bel kemiğidir."

"Yani Abby onların kızı mı?"

"Gelinim. Dörtüz bebek bekliyor ve erken doğum yaptı.
Onu Yaşam Uçuşu ile anakaraya gönderdiler."

"Vay canına. Dörtlü. Gulp."

"Biliyorum. Duyduğuma göre, bu onlar için büyük bir şok olmuş.
Onlara bebek sahibi olamayacakları söylenmişti ve sonra da pow."

"Eyvah. Umarım iyidirler." "Sen de
ben de."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

W Abby odasına yerleşip bir sürü monitöre bağlandığında, bunların hepsi onun ve bebeklerin iyi gidiyor, Adam uzun ve stresli bir günün ardından nihayet nefes aldı.

Lawry'ler amcası Frank'in evinde kaldıkları için Adam yakındaki bir otelde oda ayırtmıştı. Ama Abby'yi hastanede yalnız bırakmak istemiyordu.

Hâlâ yenidoğan uzmanının gelip onları kontrol etmesini bekliyorlardı. Ondan sonra gidip biraz uyumayı düşünecekti. Karmaşık bir hamileliğin bitiş çizgisinde ona destek olmak için tempo tutması gerektiğini biliyordu. Şu anda kendini tüketmek kimseye yardımcı olmazdı ama hamileliği gün geçtikçe daha da zorlaşırken haftalar önce içine düştüğü aşırı tetikte olma durumunu az çok kabullenmişti.

"Nasıl hissediyorsun, tatlım?" diye sordu ona.

"On dakika önce bana bunu sorduğunda ne kadar iyiysen o kadar iyiyim." "Özür dilerim."

"Üzülme. Senin için çok stresli olduğunu biliyorum."

"Bu benimle ilgili değil. Senin ve çocukların neye ihtiyacı varsa onunla ilgili."

"Bu hepimizle ilgili ve stresli olduğunuzu kabul etmenizde bir sakınca yok. Yaşadığımız günden sonra herkes stresli olurdu."

"Kesinlikle stresliyim ama mümkün olan en iyi bakımı alabileceğin yerde olduğun için çok mutluyum."

Abby'nin çenesi titredi. "Liam'ı özlüyorum."

"Ben de öyle. Etrafta onu arayıp duruyorum." "Sence onu arayabilir miyiz?"

"Elbette. Ailem daha önce marinadaydı ama şimdiye kadar eve varmışlardır." Adam FaceTime aramasını bağladı.

Liam'ın küçük yüzü ekranı doldurdu. "Dada!"

"Hey, dostum. Ben ve annen. İyi geceler demek istedik." "Eve."

"Yakında. Yakında evde olacağız. Büyükannen ve baban için iyi bir çocuk oluyor musun?"

"Pop!"

"Babam onun favorisi," dedi Linda gülümseyerek. "Babam herkesin favorisidir," dedi Adam. "Gerçekten de öyle. Hasta nasıl?"

Adam annesinin Abby'yi görebilmesi için telefonu kaydırды.

Küçük bir el salladı. "Dayanıyorum. Bebekler meşgul, bu iyiye işaret."

"Gerçekten de öyle. Seninle gurur duyuyoruz Abby. Harika gidiyorsun." "Teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük."

"Liam hâlâ orada mı?" Adam sordu.

"Liam, gel de anne ve babana iyi geceler de."

Bir çığlık attı ve neredeyse telefonu Linda'nın elinden düşürüyordu.

"Sakin ol, dostum."

"Sakin ol."

"Doğru," dedi Adam. "Grammy'ye karşı nazik ol. Seninle yarın konuşuruz, tamam mı? İyi uykular."

"K."

"Seni çok seviyorum."

"Aşk."

Adam ve Abby öpüşme sesleri çıkardılar. Liam telefonu öptü.

Big Mac ondan aldı. "Siz çocuklar nasılsınız?" "İyiyiz," dedi

Adam. "Dostumuzu özlüyoruz."

"Kuzenleriyle dolu harika bir gün geçirdi.

Endişelenmemeye çalışın." "Sizinle emin ellerde olduğunu biliyoruz çocuklar."

"İkinizi de seviyoruz. Sabah konuşuruz."

"Biz de seni seviyoruz." Adam aramayı sonlandırdı ve Abby'nin yatağının kenarına oturarak onun elini tuttu.

"Liam'ı çok özlüyorum," dedi Abby. "O adadayken biz burada nasıl haftalar geçireceğiz?"

"Annem ve babam onu buraya getirecek ve bir şeyler b u l a c a ğ ı z . Haftalarca onsuz kalmamızın imkanı yok." "Ben

bunu yapamam. Çıldırırım."

"Ben de öyle. Hiçbir şey için endişelenme tatlım. Ben seninle ilgileneceğim. o."

"Sensiz ne yapardım ben?" "Bunu asla öğrenmek zorunda kalmayacaksın."

On beş dakika sonra uzman doktor g e l d i ve özür diledi. beklesinler. Açık mavi önlük giyen kadın uzun boylu ve güzeldi; açık kahverengi bir teni ve at kuyruğu şeklinde toplanmış uzun, kıvrırcık saçları vardı. "Ben Dr. Isabella Connors, ama siz bana Izzy diyebilirsiniz. Birbirimizi çok sık göreceğiz."

"Ben Adam McCarthy, bu da eşim Abby."

Ellerini sıktı ve sonra Abby'nin yatağının diğer tarafına oturdu. "Bugün olan her şeyi gözden geçirdim. Gansett'teki doktorlarınız harika bir iş çıkarmış ve bu gece her şey çok daha iyi görünüyor. Nasıl hissediyorsun, Abby?"

"Yorgunum ama ilaçların doğumu durdurmak için işe yaramasından dolayı rahatladım."

"Ben de öyle. Bebekler harika görünüyor. İki çift tek yumurta ikizi beklediğinizi gördüm."

"Bize söylenen buydu."

"Onlar benim ilk dördüzlerim. İki çift tek yumurta ikizine sahip olmanın ne kadar nadir olduğunu söylemiş miydim?"

"Öyleydik," dedi Abby. "Ve doğurganlık tedavisi olmadan, özellikle de PCOS ile dörtlü gebe kalmanın ne kadar nadir olduğunu."

"Sen özel bir vakasın dostum ve seni ve çocuklarını bitiş çizgisine ulaştırmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Adam, Abby'nin eline sarılırken, "Şimdi ne olacağını merak ediyoruz," dedi.

"Bebekler gelene kadar seni misafirimiz olarak tutmak istiyorum." Hemen ekledi, "Duymak istediğinin bu olmadığını biliyorum ama bence en iyisi bu. Size kötü haberi verirken, hamileliğinizin geri kalanında tamamen yatak istirahatinde olmanızı da istiyorum."

Abby gözyaşlarına boğuldu.

Adam *tam yatak istirahati* lafını bir türlü anlayamadı.

"Bunu yapmak zorunda olduğum için çok üzgünüm, ancak çocukları içeride on ila on iki hafta daha tutabilirsek, geldikten sonraki zorluk potansiyelini büyük ölçüde azaltacaktır. Büyümeye devam ederken, akciğerlerini güçlendirecek ilaçlar verebiliriz, böylece dışarıdaki hayata hazır olurlar."

On ila on iki hafta tamamen yatak istirahati. Muhtemelen daha uzun.

Yüce Tanrım. "Ben... Elbette bebekler için en iyisini yapmak istiyorum." Abby

Adam gözyaşlarını silmesi için ona mendil uzattı. "Evde küçük bir oğlumuz var..."

Adam, "Onu buraya, bizimle birlikte olması için getireceğiz," dedi.

"Bu harika olur," dedi Izzy. "Annesini ve kardeşlerini bitiş çizgisine ulaştırmak için ne gerekiyorsa yaparım."

"Bunu yapabiliriz Abs. Bütün yol boyunca yanında olacağım. Senin ailen ve benim ailem gelecek. Bir sürü ziyaretçimiz olacak. Bir sürü ziyaretçimiz olacak."

geçmen için."

Abby gözyaşlarını silmeye devam ederken başıyla onayladı. "Duş almak için kalkabilir miyim?"

"Her gün birkaç dakikalığına."

"Sürekli işemek zorundayım."

"Hemşireler bu konuda yardımcı olacaktır."

Abby inlerken Adam'ın kalbi onun için çarpıyordu. Bu onun için büyük bir çile olacaktı. Aylarca yatağa bağlı kalmak zorunda kalırsa çıldıracaktı. O buna nasıl dayanacaktı?

"Yarın sizi kontrol edeceğim." Izzy, Abby'nin masasına bir kartvizit bıraktı. "Üzerinde cep numaram ve çağrı cihazı bilgilerim var. İhtiyacınız olduğunda beni arayın. Bu işte artık birlikteyiz ve sizi eve dört değerli erkek çocukla göndermek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Teşekkür ederim," dedi

Abby. "Tamamdır. İyi uykular."

Doktor gittikten sonra Adam, "Harika görünüyor," dedi.

"Evet, çok iyi ve neşeli biri. Ama Adam... on *hafta* ya da daha fazla tam yatak istirahati... Tanrım, bunu nasıl yapacağım?"

"Her seferinde bir gün yapacağız. Ben burada seninle olacağım." "Dükkanım, evim ve Liam..."

"Ben her şeyi halledeceğim. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok." "Eğer onu buraya getirirsen, ona tek başına bakmak zorunda kalacaksın." "Sorun değil."

"Nasıl çalışacaksın?"

"Gece o yattıktan sonra. Bunu yapacağım. Kendine ve bebeklerine bakmaktan başka bir şey için endişelenmeni istemiyorum. Senin tek işin bu."

"Doğumu durdurabildikleri ve bebeklerin iyi olduğu için çok minnettarım... Ancak ileride olacakları düşünmek çok zor."

"Biliyorum tatlım, ama sen tanıdığım en dayanıklı insansın. Yatak istirahatının üstesinden geleceğinden ve bu bebekleri iyi ve güçlü olduklarında doğuracağından hiç şüphem yok."

"Ya iyi ve güçlü olmayı başaramazsak?"

"Önümüze çıkan her köprüyü geçeceğiz. Olmayacak şeyler için endişelenmenin bir anlamı yok."

"Bir dakikalığına bana sarılabilir misin?"

"Çok isterim." Adam dikkatlice hareket etti, böylece kızın bağlı olduğu monitörlerden herhangi birini sarsmayacaktı ve kıza doğru kıvrılıp kolunu ona doladı. "Bu nasıl?"

"Çok daha iyi."

"Talep üzerine yatak istirahati için sarılmaya hazırım."

"Bu çok iyi. Buna çok ihtiyacım olacak."

"Tuttum seni, bebeğim. Neye ihtiyacın varsa." "Ne dilediğine dikkat et, ha?"

Adam bir kahkaha attı. "Bu bizim aile sloganımız olmalı."

"Kesinlikle."

"Bana bunun üstesinden gelebileceğimizi ve her şeyin yoluna gireceğini bildiğini söyle."

"Bu iş bizde. Bunu da atlatacağız. Her şey yoluna girecek." "İşte böyle."

DUKE eve dönerken sessizdi ve McKenzie onun ne düşündüğünü merak ediyordu. Doğal olarak bu, onun ne zaman dünyasındaki en ilginç kişi haline geldiğini de merak etmesine neden oldu. Adadaki evi yıkıldıktan sonra bir dizi gerçeküstü gün yaşanmış ve yabancıların, özellikle de Dük'ün nezaketi ona daha önce hiç yaşamadığı bir topluluk duygusu göstermişti.

Büyükannesinin adayı pek çok nedenden dolayı sevdiğini biliyordu; engebeli sahil şeridi, el değmemiş plajlar, mükemmel restoranlar ve Rosemary'nin bahar gelir gelmez adaya koşmasını ve ağaçlar yapraklarını dökene kadar kalmasını sağlayan diğer pek çok satış noktası.

Ancak orada geçirdiği birkaç haftadan sonra McKenzie, büyükannesinin bu küçük adaya olan sevgisinin her şeyden çok orada yaşayan insanlardan kaynaklandığını anlamıştı. Bu gece, kendisine ve Jax'e ve ileride Gansett Adası'nda yaşamak için kulübeyi yeniden inşa etme hedeflerine dostça, misafirperver ve destekleyici davranan sayısız insanla tanıştığında bunu gördü.

Küçük çocukları olan pek çok başka anneyle tanıştıktan sonra bu konuda her zamankinden daha heyecanlıydı.

"Umarım bu gece iyi vakit geçirmişsinizdir," dedi eve varmadan önceki son dönemeçlerden birini dönerlerken.

"Harikaydı. Gittiğime çok memnunum. Herkes çok iyi." "Gerçekten öyleler."

"Aşk için bile olsa neden buradan vazgeçmek istemediğini anlayabiliyorum." "Sanırım ortada bir seçim varsa bu gerçekten aşk değildir."

"Evini onu sevdiğinden daha çok seviyorsun. Bu senin yaptığın seçim."

"Turistler evlerine döndükten ve insanlar kış uykusuna yattıktan sonra biraz sessizleşse de bundan hiç pişman olmadım."

"Yalnızlık çekiyor musun?"

"Pek sayılmaz. Bütün gün insanlarla birlikteyim ve iş dışında da görüştüğüm arkadaşlarım var. Sadece, bilirsiniz, eve yalnız gidiyorsunuz. Gün içinde doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ettiğim tek zaman bu."

"Vardı. Burada vazgeçtiğin her şey için özlem duyardın, çünkü o zamana kadar burada bulduklarının her gün karşına çıkmayacağını bilecek kadar uzun yaşamıştın."

"Sizi mutlu eden bir ilişki de öyle."

"Doğru." Ona doğru baktı. "Onunla mutlu muydun?" "Çoğu zaman, o büyük anlaşmazlık dışında."

"Eric'le birlikteyken mutlu olduğumu sanıyordum ama kendini tuttuğunu görebiliyordum. Belki de kendini incinmekten koruyor diye düşündüm ama meğer bir karısı ve çocukları olduğu için kendini tutuyormuş."

Garaj yoluna doğru sola döndü. "İnsanların sadık kalmaya niyetleri yoksa neden evlendiklerini asla anlayamayacağım."

"Biliyorum. İşte bu yüzden evliliğe karşıyım. Başka bir yerde olmayı tercih eden birinin benimle kalmak *zorunda olduğunu* hissetmesini asla istemem."

Kamyonu park ederken, "Seninle kalabilen herkes şanslı sayılır. Ve Jax."

Bunu vurgulu bir şekilde söylemesi karşısında şaşkına dönen McKenzie ona bakakaldı. "Bu kadar açık sözlü olduğum için üzgünüm ama bu doğru. O adam aptalın tekiydi ve seni yönlendirdi ve hamile kaldığında çekip gitti."

"Öfkelendiğinde çok tatlı oluyorsun."

Alay etti. "Ben asla sevimli değilim."

"Evet, öylesin. Aslında oldukça sık."

"Kes şunu. Hayatın için benden kaçıyor olmalısın." "Neden öyle dedin ki?"

"Çünkü."

"Bundan daha iyisini yapman gerekecek."

"Benim için çok gençsin, bir kere."

"Ben kendi akli olan yetişkin bir insanım ve ayrıca yaş sadece bir sayı. Sen otuz altı yaşındasın, altmış altı değil."

"Bazen kendimi altmış altı hissediyorum."

"Ama sen değilsin, başka neyin var?"

"Sen istediğin herkese sahip olabilecek kadar güzel bir kadınsın."

"Tamam..."

"Benden çok daha iyisini yapabilirsin. Muhtemelen zor bir döneminde sana yardım ettiğim için bana farklı gözle bakıyorsun, ama bir kez gerçeğe döndüğünde-"

"Sana her zaman farklı bakacağım çünkü hiç kimse bana senden daha nazik davranmadı."

Omuz silkti. "Ben sadece her düzgün insanın yapacağı şeyi yaptım."

"Hayır, Duke. Jax ve benim iyi olmamız için elinden gelenin fazlasını yaptın."

zor bir zamanda ilgilenildi. Bu da sizi en yüksek mertebeden bir tek boynuzlu at yapıyor."

"Olduğundan daha fazlasıymış gibi gösterme."

McKenzie, adamın aniden kendisiyle sert bir şekilde konuşmasına kızmamak ve ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Sanırım."

"Daha önce istediğin buymuş gibi görünürken neden beni senden hoşlanmaktan vazgeçirmeye çalışıyorsun?"

Adam uzun bir süre dümdüz karşıya baktı, o kadar uzun süre ki kadın cevap vermeyeceğini düşünmeye başlamıştı. "Bu doğru gelmiyor."

"Ne değil?" Bu konuşmanın şimdiye kadar yaptığı en önemli konuşmalardan biri olabileceğini fark ettiğinde kalbi düzensiz bir şekilde çarpmaya başlamıştı.

"Seni bu şekilde
sevdiğim için."

"Neden?"

"Sen Rosemary'nin torunusun. Benden daha gençsin. Sen... sensin ve ben..."

"Sen *harikasın*. Bunu nasıl göremezsin?"

Başını iki yana salladı. "Benim hayatım senin başkasıyla yaşayabileceklerine kıyasla sıkıcı ve küçük. İstediğin herkese sahip olabilirsin."

"Yine de dikkatimi çeken tek erkek, bana şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha nazik davranan kişi."

"Eminim işler normale döndüğünde bunun üstesinden geleceksiniz."

Şimdi de onu kendisinden hoşlanmaktan vazgeçirmeye çalışarak kabalık ediyordu. Bunun nereden çıktığını anlamamıştı, bu yüzden durumu anlatmaya devam etmek yerine Jax'in emniyet kemerini çözdü, kamyonetten indi ve bebek taşıyıcısına uzandı. "Bu gece beni götürdüğünüz için teşekkür ederim. Harika vakit geçirdim. Yarın, eğer hâlâ isterseniz, kitaplarınıza yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Elbette."

"Pekâlâ. Sabah görüşürüz o zaman."

"McKenzie."

Yürümeyi bıraktı ama geri dönmedi. "Özür dilerim."

"Ne için?"

"Sadece daha iyisini yapabileceğini düşünüyorum."

"Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek zorundayız. İyi geceler Duke."

İçten içe yıkılmış olsa da, uzaklaşırken başını dik tuttu. Neden ona doğru bir adım atmış ama kısa bir süre sonra iki adım geri çekilmişti? Marinadayken bir şey mi olmuştu? Sierra gibi biri onu ondan uzak durması için uyarmış ya da ona olan ilgisinin yanlış olduğunu hissettirmiş miydi?

McKenzie ona hak vermezdi.

Bu adil değildi ve o da bunu biliyordu. Sierra'yla daha yeni tanışmıştı ve onun böyle bir şey yapabileceğine inanmak için hiçbir nedeni yoktu.

Ama bir şey olmuştu ve ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

McKenzie, Jax'e pijamalarını giydirmeye, ona bir hikaye okuma ve son bir kez emzirme işlemlerini gerçekleştirdi.

kalbindeki acıyı görmezden geliyordu. Bunun Eric'le yaşadıklarından daha kötü hissettirmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Muhtemelen Eric, Duke'ün yarısı kadar olabilmeyi dilediği içindir.

Jax'i yatırdıktan ve ona en tatlı rüyaları diledikten sonra oturma odasına gitti ve kanepeye oturup bir yandan karanlığa bakarken bir yandan da neyin bu kadar yanlış gittiğini anlamaya çalıştı. Hiçbir şey fark etmemişti ama yine de Eric'le ilgili işaretleri de kaçırmıştı. Geriye dönüp baktığında, fark edemediği ipuçları olduğunu anladı ama o kadar mutlu ve aşıktı ki bunlara yeterince dikkat etmemişti.

Yine aynı hatayı mı yapıyordu? İşaretleri fark edemiyor muydu?

"Hayır, lanet olsun. Hiçbir işaret yoktu. Her şey yolundaydı -yolundan da iyiydi- ve sonra yolunda gitmedi."

Gözleri yaşlarla dolduğunda, bir erkek için bir damla daha gözyaşı dökmeyi reddederek onları sıkıca kapattı. Bu saçmalıkla işi bitmişti. Duke ile gelişmekte olan şey artık gerçekleşmeyecekti ve bunu kabul edip yoluna devam etmeliydi. Uykusunu ya da gözyaşlarını kaybetmenin bir anlamı yoktu.

-Onun için yeterince iyi olmadığını düşünen bir adam ya da kendine söylediği diğer saçmalıklar yüzünden.

McKenzie on beş dakika sonra kapı hafifçe vurulduğunda hâlâ karanlıkta oturuyor ve ağlamamaya çalışıyordu.

Kalbi küt küt atıyordu. Bu o olmalı. Başka kim olabilirdi ki? Ona neden kendisi için fazla iyi ya da fazla genç olduğunu ya da yukarı çıktığından beri uydurduğu saçmalıkları anlatmaya mı gelmişti?

Cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı ve kapıyı açmak için ayağa kalkmadan önce bıraktı.

"Hey," dedi.

"Hey."

"Yani... Özür

dilerim." "Ne için?"

"Karışık sinyaller göndermek, garip davranmak ve... hepsi. Biriyle bu şekilde ilgilenmeyeli uzun zaman olmuştu."

"Peki bu hangi yol?"

"Şey... bilirsin işte..."

Ona nasıl hissettiğini anlatmaya çalıştığı zamandan daha sevimli olduğu olmuş muydu?

Hayır, ama bunu onun için kolaylaştırmayı

reddetti. "Anladığımdan emin değilim."

Adamın derinliklerinden gelen hırıltı neredeyse onu güldürecekti ama adam açıkça acı çekerken bunu ona yapamazdı. Biraz acı çekmeyi hak ediyordu. Ama çok fazla değil. "İçeri gelmek ister misin?"

"Evet, yapardım."

McKenzie onu içeri almak için kapı aralığından geri çekildi ve sonra bacaklarını altına kıvrarak kanepeye döndü.

"Neden karanlıkta oturuyorsun?"

"Çünkü canım öyle istedi."

"Tamam." Sanki gerçekten hoş karşılandığından emin değilmiş gibi kanepenin kenarına oturdu.

Onu görebilmek için bir lamba yaktı ve gözleri ani ışık patlamasına alışırken birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Benim için asla doğru kişi olamayacağın konusunda bana daha fazla neden söylemeye mi geldin?"

"Ben... uh,
hayır." "O
zaman ne?"

"Üzgün olduğumu söylemek istedim. Az önce kamyonda tüm bunların nereden geldiğinden bile emin değilim. Sanırım biraz... korktum ya da öyle bir şey oldu."

"Neyden korkuyorsun?"

"Seni çok sevmekten."

"Bu neden korkutucu olsun ki?"

"Şey... Bu sensin ve sen..." "Neyim
ben?"

"Sen özelsin. Çok, çok özel." "Sen de
öylesin."

"Bunu söylemeniz çok hoş ama-"

"Aması yok Duke. Bu doğru. Sen benim için çok önemli olan özel bir insansın ve senin için fazla iyi olduğumu düşünmene neden olan tüm nedenleri duymak beni incitiyor. Değilim. Belki de senin için doğru kişi olabilirim. Bu hiç aklına geldi mi?"

"Ah, evet, öyle oldu ve sanırım bu yüzden kötü davrandım."

Gülümsemek için kendini zor tuttu. "Kötü davranmadın." "O zaman neden bu konuda kendimi kötü hissediyorum?"

"Bilmiyorum. Sence neden?"

"Sanırım seni incittim ve niyetim kesinlikle bu değildi. Bu yapmak isteyeceğim son şey."

"Kendini duyuyor musun? Beni incitmenin yapmak isteyeceğin en son şey olduğunu söylediğini duydun mu?"

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ne olmuş ona?"

"İşte seni özel kılan da bu Duke ve sen bunu göremiyorsun bile. Tanıştığım çoğu erkek ve arkadaşlarımın çoğu,

bize zarar verip vermedikleri umurlarında değil. Kimsenin zarar görmesini düşünmeden bizden alabilecekleri her şeyi istiyorlar. Siz  nemsiyorsunuz. Bu sizi farklı kılıyor."

"Beni bir tür kaideye koymanızı istemiyorum. Kaba saba bir hayat yaşıadım. Nasıl yapılacağını bildiğimden bile emin değilim..." Elini yuvarlayarak aralarında bir işaret yaptı. "Bu."

McKenzie ona yaklaşırken kalbi tamamen meşguldü.

Duke onun ne yapacağını görmek için beklerken nefes almayı tamamen bırakmış gibiydi.

"Bence bunu nasıl yapacağını çok iyi biliyorsun." Ba ını iki yana salladı.

"Evet," dedi usulca elini onun yüzüne koyarken. Adam avucuna bir öpücük kondurduğunda nefesini tuttu.

"Daha iyisini yapabilirsin."

"Hayır, yapamam, o yüzden kapa  enenini." Yüzüne hafifçe baskı uygulayarak onu kendisine bakmaya teşvik etti.

Bakışları onunkilerle çarpıştığında, ne kadar önemsediğini, onu ne kadar çok istediğini ve onu incitecek bir hata yapmaktan hâlâ ne kadar endişe duyduğunu görebiliyordu.

Başka hiçbir erkeğin gözlerinde görmediği şeyler gördü ve dudaklarını onunkilere bastırmak için eğildi.

Ateşli bir an için onun da kendisini  peceğini d   nmedi.

Ama sonra eli onun boynunu sardı ve dudakları dudaklarına değdi ve sanki tüm dünya bu anın şerefine durmuş gibi her şey sessiz ve hareketsiz kaldı. O Duke'u öpüyordu, Duke da onu öpüyordu ve bu * imdiye kadarki* en güzel şeydi.

Uzun bir süre boyunca öpücük dudakların dudaklar üzerinde kaymasından başka bir şey değildi, ama bir şekilde, ihtiyacı olduğunu bilmediği *her şey* buydu.

"McKenzie..."

"Evet?"

"Bundan gerçekten emin misin?"

O daha vazgeçmeden hızla hareket etti, kucağına oturdu ve kollarını boynuna dolayarak onu tekrar öptü. "Eminim."

"Tanrım. Bana felç falan mı geçirtmeye çalışıyorsun?"

"Hiç de değil," dedi gülerek. "Sadece seni kendi yolundan çekmeye çalışıyorum."

"Sana karşı saygılı olmaya çalışıyorum. Ve Rosemary'ye."

"Saygılı olmaktan başka bir şey yapmadınız, ama şimdi biraz daha az... düzgün olma zamanı."

Öfkeden kustu. "Ben uygun değilim."

"Kanaviçe işleyen yaşlı bir kilise kadını gibisin."

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

"İşe yarıyor mu?"

"Hayır, bundan daha fazlası gerekir."

Gülümseyerek, "Senden hoşlanıyorum, Duke. Senden gerçekten ama gerçekten hoşlanıyorum." "Bu senin cenazen."

McKenzie güldü. "Drama kraliçesi."

"Senin gibi seksi bir kadın benim gibi bir adamdan ne ister?" "Her şeyi. Seninle her şeyi istiyorum."

O yerleştirildi onun el üzerinde onu Alına. "Sen çalışan a Ateş ya da başka bir şey?"

Kadın adamın elini itti. "Ben tamamen sağlıklıyım." "O zaman aklını kaçırmışsın."

"Hayır. Tüm misketlerim gayet iyi durumda."

"İtfaiyecilerin ve Sahil Güvenlik görevlilerinin sana nasıl baktıklarını gördün mü?"

"Ne? Hayır."

"Seni kontrol ediyorlardı."

"Eve dönerken bu yüzden mi tuhaflaştın? Onlardan birine ait olduğumu düşündüğün için mi?"

"Bundan çok daha mantıklı olurdu." "Onları tanımıyorum bile."

"Beni çok az tanıyorsun."

"Bu doğru değil. Kulübeden kurtardığın eşyalarla Tiffany'ye geldiğin ilk andan itibaren bana kalbini gösterdin ve sonra Bay Ayı'yı getirip bize kalacak bir yer teklif ettiğinde yine gösterdin. O zamandan beri seni her gördüğümde ya da seninle her konuştuğumda bunu bana gösterdin ve tahmin et ne oldu?"

"Ne?"

"Gördüğüm şey hoşuma gidiyor." Bir süre durakladıktan sonra, "Benim de erkek arkadaşlarım oldu," diye ekledi.

Kaşlarını çattı. "Eminim öyledir."

Alnını onunkine yaslamak için indirdi. "Şimdi ne için hazırım biliyor musun?"

Boğuk homurtusu onun cevabı oldu.

"Ben bir *erkek* istiyorum Duke. Bir kadına nasıl davranacağını bilen, değer verdiği insanlarla ilgilenen, bir yabancı için bir şey yapabileceği için değil, istediği için adım atan birini istiyorum. Yetişkin bir adam istiyorum ve eğer daha önce beni süzen o adamlardan herhangi birinin bu işi yapacağını düşünüyorsanız, çok yanılıyorsunuz. Sana söz veriyorum, onların çoğu muhtemelen aynı."

"Benim de öyle olmayacağımı nereden biliyorsun?"

"Emin değilim ama Rosemary'nin bana öğrettiği ve asla unutmadığım bir diğer şey de, biri sana gerçekte kim olduğunu gösterdiğinde ona inanman gerektiğidir. Sen zaten bana gerçekte kim olduğunu gösterdin. Ben sana inanıyorum." Onu öptü. "Sana inanıyorum, Duke."

Ona dikkatle bakarken kolları kızın etrafında sıkılaştı. "Burada benimle bu şekilde olduğuna inanamıyorum."

"Neden olmasın? Kimseye sahip olabileceğimi de söyleme." "Tamam, öyle demeyeceğim."
"Şimdi bir yerlere varıyoruz."

DUKE, McKenzie'yi kolları boynuna dolanmış ve dili hayatının en tatlı, en ateşli, en seksi öpücüğüyle McKenzie'ye sürtünerek kucağına getiren olaylar dizisine İNANAMIYORDU.

Bunu Rosemary'nin biricik torunuyla yaptığı için hâlâ kendini suçlu hissediyordu ama onun da onaylayacağını ummak zorundaydı. Onu sevdiği kadar Rosemary de onu sevmişti. Onu torunuyla tutkulu bir şekilde öpüşmesini isteyecek kadar sevmiş miydi?

Asla bilemezdi.

Sadece öyle olmasını umabilirdi.

Başı dönüyordu ve kadın ona bakmak için geri çekildiğinde taş gibi sertleşmişti, hoşuna giden bir şey görmüş gibi gülümsüyordu.

Bunun mümkün olduğuna hâlâ inanamıyordu.

Saçlarından bir tutamı parmağının etrafında döndürdü. "Uzun saçlarımdan nefret mi ediyorsun?"

"Hiç de değil. Bu senin kim olduğunun bir parçası." Boynunun yan tarafını öpmek için eğildi. "Tıpkı güzel mürekkebin gibi."

Daha fazlasına duyduğu neredeyse acı verici ihtiyaçtan dolayı titredi. "Beni delirtiyorsun, ama tabii ki bunu biliyorsun."

"Öyle mi?"

Duke onu istediği için zar zor konuşabiliyor, nefes alabiliyor ya da düşünebiliyordu. "Sana bir şey söylemem gerek."

Boynunu öpmeye devam ederek onu kıpkırmızı bir hale getirdi. "Bu da ne?"

"Sana bir saniyeliğine sahip olduğum nişanlımdan bahsettiğim zamanı hatırlıyor musun?" "Ne olmuş ona?"

"Onunlayken hiç böyle hissetmemiştim." "Ne gibi?"

"Sanki beni öpmeyi bırakırsan ölebilirmişim gibi."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

A Blaine, Tiffany'nin kollarında uyuyana kadar ağlarken Shleigh onlar İkisi de. İçinde onun tüm Hayat, o asla olmuştur daha fazla

küçük tatlı Ashleigh'i için üzüldüğünden daha fazla üzölmüştü. Elinde onun acısını dindirecek ve gerçek hayat çocukluğunu bölmeden önceki mutlu, gülümseyen çocuğuna dönmesini sağlayacak sihirli bir değnek olmasını diliyordu.

Ashleigh'nin babası kendisi olsaydı onu daha çok seveceğini hayal bile edemezdi ve artık onun hayatındaki tek baba olacağı da aklından çıkmıyordu. Onu büyütecek, besleyecek, araba kullanmayı öğretecek ve sokağa çıkma yasağını kaçırdığında ona bağırarak kişi o olacaktı.

Kalbi Jim Sturgil için acıyordu, Tiffany'ye karşı bazen şiddet içeren tepkileri nedeniyle küçümsediğı ve zaman zaman korktuğı bir adamdı. Son birkaç gün, Blaine'in şimdiye kadar hissettiğı en yoğun duygulardan bazılarına yol açmıştı. Jim kaybolmadan önce ona o adam için yas tutup tutmayacağını sorsalardı, güler geçerdi. Ama şimdi... Jim'in Ashleigh ile özleyeceği şeyler için acı çekiyordu. Her şeye sahip olan ve elinden kaçırın bir adam için acı çekiyordu. Ve hayatının geri k a l a n ı n d a babasının yasını tutacak olan küçük tatlı kızı için acı çekiyordu.

Yatma vaktindeki kalbi kırık hıçkırıkları onu çok üzmüştü. Bütün gün iyi dayanmıştı ama gözlerini kapatıp dinlenme vakti geldiğinde gerçekler yüzüne vurmuştu.

Tiffany ona çok iyi davrandı, babasının nerede olursa olsun onu her zaman seveceğini ve diğerk pek çok insanın da onu sevdiğini hatırlattı.

Blaine onu severdi.

İş o noktaya gelirse onun için kurşun bile yerdı, ki gelmemesi için dua ediyordu. Ama Tanrım, onu seviyordu ve kalbi onun acısı karşısında ezilmişti.

En son ne zaman ağladığını hatırlamıyordu. Kardeşi fırtına sırasında kaybolduğunda bile ağlamamıştı ama onun üzüntüsüyle sessizce ağlamaktan gözleri ağrıyordu. Ashleigh de pek ağlamazdı. Hiç ağlamamıştı. En azından onu tanıdığı sürece, bu yüzden tanık olmak daha da zorlaşıyordu.

"Sanırım sonunda uyudu," diye fısıldadı Tiffany.

"İyi misin, bebeğim?"

"Onun için içim

parçalanıyor." "Benim de

öyle."

"Bunu onun için düzeltmek için her

şeyi yaparım." "Ben de tam aynı

şeyi düşünüyordum."

"Sanırım yapabileceğimiz tek şey onu

sevmek." "Ve seveceğiz. Onu çok seveceğiz."

Tiffany onun kollarına doğru döndü.

Ona olabildiğince sıkı sarıldı, gözyaşlarının sıcaklığını göğsünde hissetti ve her birinden nefret etti çünkü kendisi ve Ash için çok derin bir acıyı temsil ediyorlardı.

"ok üzgünüm, Tiff. Bunu ikiniz için de daha iyi hale getirmek için

her şeyi yaparım." "Biliyorum ve bu yardımcı oluyor. İyi olacağız."

"Söz mü?"

"Evet. Devam etmekten ve onu sevgiyle hatırlamasına yardım etmekten başka ne seçeneğimiz var?"

"Başka seçeneğimiz yok ve yapacağımız şey de bu. Elbette yapacağız."

"Bu Şimdiye kadar yaşadığım en kafa karıştırıcı ve acı verici Şey." Sesini daha da alçalttı. "Onca insan varken nasıl olur da onun için kalbim bu kadar kırılabilir?"

"Garip göründüğünü biliyorum ama bir zamanlar sevdiğin ve Ashleigh'i her zaman seven adam için yas tutuyorsun."

"Evet, sanırım. Anlayışın ve yanımızda olduğun için teşekkür ederim."

"Senin olduğun yerden başka nerede olabilirim ki?"

"Sana sahip olduğum için her gün kendimi çok şanslı hissediyorum ama hiçbir zaman bu hafta hissettiğim kadar şanslı hissetmedim."

"Ben şanslı olanım ve bunu biliyorum. İhtiyacınız olduğu sürece, ihtiyacınız olan her Şey için buradayım." Başının üstünü öptü ve sırtını okşadı. "Neden o uyurken sen de uyumaya çalışmıyorsun?"

"Evet, yapmalıyım ama gözlerimi her kapattığımda zihnim koŐuřturuyor. Onu suyun içinde hayal edip duruyorum..."

"Yapma bunu."

"Yapmamaya çalışıyorum."

"Ash ve Addie gibi daha mutlu Şeyler ve yeni küçük insanımız için isimler düşünün. Bir Şeyler düşünmeliyiz. Elimizden geldiğince neŐeye odaklanalım. Bu yardımcı olacaktır."

"Haklısın. Aklımda bazı isimler var."

"Uyuman gerek."

"Tamamen uyanığım."

"Gözlerini kapat ve tatlı kızlarımızı düşün. Ash'in Addie'ye nasıl baktığını ve ona senin gibi nasıl tatlım dediğini düşün."

"Buna bayıldım," dedi Tiffany.

"Ben de öyle. Ash'in küçük kız kardeşinin ne istediğini o daha istemeden nasıl bildiğini ve küçük bir anne gibi onun her ihtiyacıyla nasıl ilgilendiğini bir düşünün."

"Bu Şimdiye kadarki en Şirin Şey."

"Kesinlikle öyle," dedi Blaine. "Yakında bakması gereken bir bebeğı daha olacak ve bu da kalbini yeniden mutlu edecek."

"Evet, olacak. Size isimlerimi söyleyebilir miyim?" "Gerekliyorsa."

Göğsünde onun gülümsemesini hissetti ve bunu bir zafer olarak not etti. Onu sudaki Jim'i düşünmekten alıkoyacak herhangi bir şey.

"Başka bir A ismi bulmamız gerektiğini düşündüm."

"Bulmak zorunda değiliz."

Tiffany, "Biliyorum ama hepsinin adının A olması çok şirin," dedi.

"Sen öyle diyorsan."

"Bir erkek olarak Archer hakkında ne düşünüyorsun?"

"Hmm, hoşuma gitti ama Taylor'la birlikte hoşuma gittiğinden emin değilim. Archer Taylor." "Çok şirin."

"Sonunda çok fazla R var."

"Muhtemelen ona Arch derdik. Arch Taylor'ın kulağa hoş gelen bir ismi var." "Bunu daha çok sevdim. Diğer seçeneklerim neler?"

"Axel, Atlas, Austin."

"Austin'i seviyorum ama sevmiyorum." "Ben de sevmiyorum."

"Büyükbabam Augustus'tu," dedi Blaine.

"Gerçekten mi? Bunu nasıl bilmem?"

"Sana söylemiştim."

"Hayır, yapmadın. Bunu sevdim. Ona Auggie diyebiliriz." "İnsanlar büyükbabama Gus derdi."

"Bunu duymuştum ama Augustus'un kısaltması olduğunu bilmiyordum." "Evet."

"Auggie hakkında ne düşünüyorsun?"

"Yeni yürümeye başlayan bir çocukken sevimli olurdu. Gerçek bir erkek olduğunda hala sevimli olacak mı?"

Tiffany'nin kıkırdaması, üzüntü ve endişe dolu günler boyunca ondan duyduğu en iyi şeydi. "O kadar sevimli değil."

"Doğru. Büyüdüğünde Gus adını kullanmaya karar verebilir."

"Bu yaşlı bir adam ismi."

"En başa mı döndük?" "Dönmüş
olabiliriz."

"Bir kız için neyin var?" "Erkek
olduğundan neredeyse
eminim." "Öyle mi?"

"Uh-huh."

"Bu iyi olur. Burada biraz yardıma ihtiyacım olabilir, kız babası olmayı
sevmediğimden değil."

Yine güldü, bu da onu çok müteşekkir etti. Onun her zaman gülmesini
ve mutlu olmasını istiyordu, bunun mümkün olmadığını biliyordu ama bu,
bunu sağlamak için tüm gücüyle çalışmayacağı anlamına gelmiyordu.

BLAINE'İN KARDEŞİ Deacon da gecenin bir yarısı uyanıktı ve Tiffany'ye
musallat olan görüntülerin aynısı ona da işkence ediyordu. Ama onu bulan
kişi olarak, Jim Sturgil'i suda görmüştü.

Çıplak bir ayak görmüştü ve bu ayağın kendisine ait olduğu ortaya çıkmıştı.
Bu görüntüyü aklından çıkarması için yıllar geçmesi gerekecekti.

Evet, daha önce de suda kaybolan insanları arama çalışmalarına katılmış
ve evet, cesetlerin çıkarılmasına yardım etmişti. Ama bu olayda onu
derinden etkileyen bir şey vardı, belki de Joe ve feribottaki mürettebat onu
fırtına sırasında devrilen teknesinin üstünde fark etmeseydi o da olabilirdi.

Başını ellerinin arasına aldı, tüm gücüyle suyun altındaki o lanet olası
ayağın görüntüsü yerine hayatındaki birçok iyi şeye odaklanmaya çalıştı
ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Deacon onu kanepede yanında hissetmeden önce kendine özgü
kokusunu aldı. Karısı Julia'ya bakmak için başını kaldırdı.

Karısı.

Gizlice nikâh kıymalarından günler sonra, yemin etmelerinin başlangıçta inanılmaz olan şeyi nasıl daha da inanılmaz hale getirdiğine hâlâ hayret ediyordu. "Seni uyandırdım mı?"

"Hayır, ama uyandığımda gitmiştin, ben de seni aramaya geldim. İyi misin?"

Jim'i bulanın kendisi olduğunu ona söylememişti. Jim fırtına sırasında kaybolduğundan beri kırılgandı. "Evet, bebeğim. Ben iyiyim."

"Eve geldiğinden beri üzgünsün. Bana nedenini söyleyecek misin?"

"Anlatmak istemiyorum."

"Nasıl olur?"

"Bu üzücü."

"Yalnız başına üzülmeni istemiyorum." "Bu durumda en iyisi bu olabilir."

Kolunu ona doladı ve başını omzuna yasladı. "Anlat bana."

Onu kollarının arasına aldı ve bir battaniyeye uzandı. O her zaman üşürdü. Onunla ilgili çok sevimli bulduğu şeylerden biri de buydu - onu ısıtmak için her zaman ona bakıyordu. Onu sıcak tutmaktan başka yapmak istediği bir şey yoktu.

"Jim Sturgil'i bulan bendim." "Oh. Bu korkunç olmalı."

"Öyleydi."

"Bunu görmek zorunda kaldığınız için üzgünüm."

"İşimin bir parçası."

"İnsanlar liman başkanı olmanın çok eğlenceli bir iş olduğunu düşünüyor." "Çoğu zaman öyle."

"Muhtemelen siz de benzer bir kadere ne kadar yaklaştığınızı düşünüyorsunuzdur."

"Bu benim de aklımdan geçti."

"Tek düşünebildiğim bu."

"Bunu yapmayın. Her şey yolunda."

"Kasırgada kaybolduğun o saatlerin dehşetini üzerimden atmam biraz zaman alacak."

"Bunu sana yaptığım için özür dilerim." "Başına geldiği için üzgünüm."

"Bütün bu süre boyunca tek düşündüğüm sendin. Yemin ederim beni orada hayatta tuttun."

"Seni güvende tutmak için yanında olduğum için mutluyum."

"Sen hep benimlesin. Her günün her dakikası. Eğer Blaine seni hayal ederek ne kadar zaman geçirdiğimi bilseydi, maaşımı keserdi."

Julia ona doladığı kolunu sıkarken güldü. "Evli olmak dünyanın en güzel şeyi, değil mi?"

"Kesinlikle evet. Her şeyden daha iyi."

"Yeni karını yatağa götürüp onu ne kadar çok sevdiğini hatırlatırsan belki kafanı dağıtabilirsin."

"Karımın hatırlatmaya ihtiyacı var mı?"

"Karın, kocasından gelen hatırlatmalara asla hayır demez."

"Bu durumda..." Onu kucağına aldı ve kız ne yapmak istediğini anlayamadan yatak odalarına doğru yola koyuldu.

"Bir dahaki sefere uyarmaya ne dersin?" "Bu ne kadar eğlenceli olurdu?"

Köpekleri Pupwell yatağından başını kaldırdı ve gecenin bir yarısı rahatsız edilmekten duyduğu rahatsızlığı belirten bir ses çıkardı.

Deacon onun yatakta giydiği tişörtü çıkarmasına yardım etti, kendi şortunu indirdi, onu yatağa yerleştirdi ve sonra kollarının üzerinde durarak üzerine çıktı.

Julia kollarındaki kaslar hakkında yorum yapmaya bayılıyordu ve onları okşarken, daha rahatsız edici bir şey düşüncelerini ele geçirmeye çalıştığında geri dönüp bakacağı anının bu olacağına karar verdi. Onun muhteşem

Yüzü, kendi deyimleriyle "etrafta uyumayı" seven köpeğin üzerine düşmesin diye açık bıraktıkları gece lambası tarafından aydınlatılmıştı.

"Bunca zaman sonra, hayatım boyunca tanıdığım en güzel kızın beni sevdiğine hâlâ inanamıyorum."

"Kes şunu. Bunun doğru olmasına imkan yok."

"Evet, bu kesinlikle doğru." Parmakları pazılarının etrafında sıkılaştırırken onu öpmek için kendini alçalttı. Bunu her yaptığında onu çılgına çeviren bir şey vardı.

"Bana eve geldiğin için teşekkür ederim," dedi gözlerinde tüm kalbiyle ona bakarken.

"Beni ağırladığınız için teşekkürler." Kadının içine doğru iterken pis bir sırıtış attı. "Mmm, çok iyi."

Kollarının ve bacaklarının onu en iyi türden bir ağın içine hapsetmesini seviyordu, hayatının geri kalanında içinde "sıkışıp kalmak" istediği türden bir ağ.

"Seni seviyorum, tatlı Julia, tüm dünyadaki her şeyden daha çok."

"Seni bundan daha çok seviyorum."

"Bu mümkün değil."

"Evet, mümkün."

Gülümseyerek başını salladı ve onu öptü, unutmak istediği şeyi aklından çıkarmayı nasıl başardığına hayret etti. Bunu onun için onun yaptığı gibi yapabilecek hiç kimsesi olmamıştı. Onu sevmek başına gelen en güzel şeydi ve hayatının sonuna kadar ona minnettar kalacaktı. Ayrıca, değerli Julia'sını bulduğu adaya gelmesini sağlayan Blaine'e de minnettardı.

Denizdeki çileden kurtulduktan sonra her şey için şükreliyordu, kış ağrısı çeken ağabeyi için bile.

Yüzünü onun boynunun kıvrımına gömdü, zevkten nefes nefese kaldıklarında birbirlerine sarılmalarını sağlayan serbest bırakma için zorlanırken onu içine çekti.

Uzun bir sessizlik döneminden sonra, "Ne zaman öğreneceğiz?" diye sordu.

"Neyi biliyorsun?"

"Eğer bir bebek

yaparsak." "Birkaç

hafta içinde."

"O kadar bekleyebileceğimden emin değilim."

"Biraz sabırlı olman gerekecek. Bebek sahibi olmak aylar sürer."

"Yok artık. Bunu bana ne zaman söyleyecektin?"

Kadın adamın arkasını çimdikledi ve adam gülerken irkilmesine neden oldu.

"Bebeğimizin hemen burada olmasını isteyerek seni çıldırtırken bana iyi bakacak mısın?"

"Seninle elimden geleni

yapacağım."

"Sabırsızlanıyorum."

"Ne için?"

"Her şeyi. Seninle ilgili her lanet şey." "Ben de

sabırsızlanıyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

L *Sanki beni öpmeyi bırakırsan ölebilirmişim gibi.*

McKenzie uykuya dalarken bu sözleri tekrar hatırladı ve sonra heyecan verici olasılıklarla dolu yeni bir güne uyandı.

Duke Sullivan.

O kadar büyük gülümsedi ki, yüzünün kırılmaması bir mucizeydi.

Onunla olan ilişkisi risksiz değildi, özellikle de Eric'in ona yaşattığı çileden sonra. Ama yeni bir güne başlamadan önce birkaç dakika daha yatakta uzanırken onu ya da yalanlarını düşünmüyordu. Hayır, Duke'u ve dün gece tuhaf davrandığı için özür dilemek üzere kapısına gelen adamın ne kadar sevimli olduğunu düşünüyordu.

İtfaiyeden ve Sahil Güvenlik'ten gelen adamların ona bakışlarını kıskanmıştı.

Ne kadar aptalca ve tatlı.

Tek bir tanesini bile fark etmemişti. Duke gibi bir kadına nasıl saygı ve nezaketle davranacağını bilen bir adamın tüm dikkati üzerindeyken neden onlarla uğraşındı ki?

Dışarıdan gelen yüksek sesli bir gürültü ve ardından gelen bip sesi, ne olduğuna bakmak için ayağa kalkmasına neden oldu. Dışarıda hiçbir şey olmayınca mutfığa gidip diğer tarafa baktı. Ağaçların arasından ekipmanı ve kulübede çalışan adamları görebiliyordu.

Heyecanla Jax'i beşğinden almaya gitti, sonra altını değıştirdi ve karnını doyurdu, böylece neler olup bittiğini kontrol etmek için yan kapıya yürüyebildiler.

Mac bahçede, kendisinin daha genç bir versiyonuna benzeyen başka bir adamla birlikte duruyordu. "Selam McKenzie, bu kuzenim Riley. Burada işleri o denetleyecek."

McKenzie, Riley ile tokalaşabilmek için Jax'i kalçasına yerleştirdi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de."

"Bu Jax."

"Selam, Jax. Ben de memnun oldum."

Jax, bir zamanlar kulübe olan yığından kırık tahta parçalarını ve diğer malzemeleri çeken turuncu makine karşısında gözleri kamaştı.

"Umarım seni uyandırmamışızdır," dedi Mac.

"Endişelenmeyin. Onarımlara başlayacağımız için çok heyecanlıyız."

"Anketinizi aldım ve aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak için bazı temel planları gözden geçirmek üzere önümüzdeki birkaç gün içinde sizinle görüşmek istiyorum."

"Elbette, ne zaman vaktin olursa buralardayım. Tiffany'nin mağazasında onunla birlikte çalışacaktım ama bu hafta kapalı."

"Evet, bunu duydum."

"Bugün nasıl olduklarını duydun mu?"

"Eşim Maddie bu sabah onunla konuştu. Biraz uyumayı başardıklarını söyledi ama Ashleigh'in cevaplanması kolay olmayan pek çok sorusu var."

"Onu kıskanmıyorum."

"Hiçbirimiz bilmiyoruz ama Ash bu süreçte çok sevinecek. Seni Riley'nin yetenekli ellerine bırakıyorum. Bana ihtiyacın olursa, numaram sende var."

"Bu kadar çabuk atladığınız için tekrar teşekkür ederim."

"Yardım edebildiğime sevindim."

Mac gittikten sonra Riley onun telefon numarasını istedi ve telefonuna yazdı. "Ev yeniden inşa edilirken nerede kalıyorsun?"

"Yandaki Duke'un yerinde. Garajdaki dairesini bana ödünç verecek kadar kibardı."

"Oh harika. Seni buradaki gelişmelerden haberdar ederim ya da kontrol etmek için istediğim zaman buraya uğrarım. Mac, kat planını ve diğer ayrıntıları gözden geçirmek için onunla buluşacağınızı söyledi?"

"Evet, önümüzdeki bir ya da
iki gün içinde."

"Mükemmel."

Duke'un evine geri dönmek üzereyken, büyük bir kamyon, bahçeye bırakılmış bir çöp bidonuyla geldi.

McKenzie inşaatın ilerleyişini izlemekten heyecan duyd u ve işlerin bu kadar hızlı ilerlemesinden çok etkilendi.

O bahçeye girdiğinde Duke büyük motosikletini garajdan çıkarıyordu. "Orada çalışıyorlar mı?"

"Evet."

"Güzel."

"Mac projenin başına kuzeni Riley'i getirdi. McCarthy'lerin çocuklarını çok yakışıklı yapıyorlar, değil mi?"

Homurdanarak duyulamayan bir yanıt verdi ve sonra başını eğerek ona kanını tutuşturan bir bakış attı. Bu kesinlikle daha önce hiç olmamıştı. "Bu sabah nasılsın?"

"Güzel. Sen?"

"Mükemmel."

"İyi uyudun mu?"

Ona utangaç bir bakış attı. "Biraz halsizdim. Nedenini tahmin edemiyorum."

"Muhtemelen benimle aynı sebepten."

"Belki de."

"Bu sabah hiç pişmanlık
duydun mu?" "Tek bir tane bile
yok."

"Şu yakışıklı McCarthy'lerden biriyle çıkmalısın." "Gerçekten bu
saçmalığa tekrar başlayacak mısın?"
Omuz silkti. "Bu doğru."

"O zaman gidip Riley'nin bekâr olup olmadığına bakayım." Uzaklaşmak
için arkasını döndü ama Duke hemen arkasındaydı ve uzaklaşmasını
engellemek için koluna uzandı.

"Özür dilerim. Bunu
söylememeliydim." "Hayır,
söylememeliydin."

"Bu işte
berbattım." "Evet,
yaparsın."

"Senin gibi bir tanrıçanın benden ne istediğini bir türlü
anlayamıyorum."

"Bunu çözene kadar, belki de öpüşmeyi falan Duraklat'a basmalıyız."

"Bunu yapmak istemiyorum."

"O zaman masaya ne getirdiğini sorgulamayı bırakmalısın, çünkü sana
defalarca söyledim, hayatım boyunca herhangi birinin masaya getirdiğinden
çok daha fazlasını getirdim."

"Bu çok utanç verici." Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı
ve ona öyle şefkatle baktı ki dizlerinin bağı çözüldü - daha önce hiç
olmamış bir şeydi bu. "Sana bir kraliçe gibi davranılmalı."

"Bana bir kraliçe gibi davranılmasını istemiyorum. Sadece özen ve
saygıyla muamele görmek istiyorum, bana defalarca gösterdiğin iki şey."

Onu ve Jax'i kucakladı. "Siz ikiniz tüm dünyamı alt üst ediyorsunuz."

"Bu seni üzdü mü?"

"Hiç de değil, ki bu oldukça inanılmaz."

McKenzie, Jax aralarına sıkıştırılmasına itiraz etmeye başlamadan önce orada birbirlerine sarılarak ne kadar durdukları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Jax, Duke'u güldüren tükürük baloncukları üflerken gülümseyerek geri çekildiler.

"Yaptığı her şey çok sevimli."

O da öyle düşünüyordu. Etrafta aynı fikirde olan başka birinin olması güzeldi. "Çok tatlı biri."

"Annesi de öyle." Elini cebine attı ve siyah bir anahtar çıkarıp kadına uzattı. "Bu kamyonet için. Bugün ne yapman gerekiyorsa onu kullan. Ben bisiklete bineceğim."

"Emin misin?"

"Olumlu. Eğer beni stüdyoda ziyaret etmek isterseniz, sizi görmekten mutluluk duyarım."

"Kitaplarınıza bakmak için uğrayacağım."

Yüzünü buruşturdu. "Onları ne hale getirdiğimi gördüğünde beni tokatlamak isteyeceksin."

"Buna ben karar veririm. Kamyonunuzu ödünç verdiğiniz için teşekkür ederim." "Sorun değil."

"Kaskın nerede?"

"Ben de tam geri dönüyordum ki ikinizin geldiğini gördüm."

Ona şüpheyile baktı. "Yalan söylemek benim için bir anlaşma kırıcıdır."

"Yalan söylemiyorum," dedi gülerek. "Seni gördüğümde onu almak üzereydim."

"Devam et o zaman."

"Lanet olsun," diye mırıldandı garaja doğru yürürken ve bir dakika sonra yüzünü kapatmayan bir kaskla geri döndü. "Şimdi tatmin oldun mu?"

"Hayır. Yüzünü korumaz." "Yüzüm iyi."

"Evet, öyle ve öyle kalmasını istiyorum. Yüzünüzü kapatan kalkanlı bir şeyiniz yok mu?"

"Olabilir."

"Git onu al ve benimle oyun oynamayı bırak."

"Dürüst olmak gerekirse," dedi hışımlla garaja geri dönerken. "Bu kadar otoriter biri olduğunu hiç bilmiyordum."

"Affedersiniz?"

"Ben bir şey
söylemedim." "Elbette
söylemedin."

Bir dakika sonra istenen kaskla geri döndü, kask tozla kaplıydı ve yürürken üfledi.

"Görünüşe göre bu pek sık kullanılmıyor." "Biraz toz topladı."

"Artık olmayacak, değil mi?"

"Hayır, hanımefendi."

"Mükemmel."

"Kendinizden oldukça memnun
musunuz?" "Oldukça memnunum."

"Patronluk tasladığında çok tatlı oluyorsun, ama yine de hemen hemen her zaman tatlı oluyorsun."

Yüzünü ona çevirdi. "Hiçbir kadın kendisine sevimli
denmesini istemez." "F-u-c-k kadar seksi daha mı iyi?"

Adamın kendisine bakışından tedirgin olan kadın, "Evet, böylesi daha iyi," dedi.

Duke kaskı yere bıraktı ve aralarındaki mesafeyi kapattı, Jax'in etrafından dolaşarak onu öpmek için ellerini kalçalarına koydu. "O tatlı dudakları tekrar tatmak için bir saniye daha bekleyemezdim."

Jax'in başı dönene ve nefesi boğazında düğümlenene kadar onu art arda üç kez daha öptü. Sonra Jax'in başının üstünü öptü, geri çekildi ve kaskı almak için eğildi. Takarken yüzünü ona dönerek, yerine oturtana kadar bakışlarını ondan ayırmadı. Vizörü çevirerek açtı. "Ben bu işe başlamadan önce onu içeri götürmek isteyebilirsin."

"İyi fikir. Dikkatli ol." "Peki efendim."

"Benimle dalga geçmeyi bırak." "Bunu asla yapmam."

"Şimdi yine yalan söylüyorsun," diye omzunun üzerinden vurdu adam gülerken. Kapıyı kapatıp içeriye girmelerini bekledikten sonra o güne kadar duyduğu en gürültülü motoru çalıştırdı.

"Roouooooom," dedi Jax.

Gürültüden irkilen McKenzie onunla birlikte kanepeye oturdu. "Bu doğru, dostum. Bu gerçekten de ilk sözlerinden biri mi olacak?"

"Rooom. Rooom."

Gülümseyerek ellerini birbirine vurdu. "Oda, oda."

"Roouooooom."

Duke'a Jax'ın ilk sözlerinden birine ilham verdiğini söylemek için sabırsızlanıyordu.

Bir şeylerin olmasını beklerken bir GÜN YAVAŞ GEÇİYORDU. Duke, feribotlarda güverte görevlisi olarak çalışan Kyle için yaptığı sırt dövmesinin son kısmını uygularken her beş on dakikada bir kendini kapıya doğru bakarken yakalıyordu.

Fırtına sırasında teknelerin denize açılmasına yardım ettikten sonra Kyle'a birkaç gün izin verilmişti ve bu izinlerden birini Duke'un koltuğunda geçiriyordu.

Bir yırtıcı kuşun kanatlarının detaylarını tamamlarken, Duke aklının bir gece önce apartmandaki kanepede geçirdiği zamana gitmesine izin verdi. Onu öpmek hayatının en heyecan verici deneyimlerinden biriydi ve bunu çok yakında tekrar yapmak için sabırsızlanıyordu. Daha sonra kaldıkları yerden devam etmek isteyecek miydi? Önceki gece işler oldukça kızışmıştı ama öpüşmenin ötesine geçmemişlerdi. Peki tam olarak neden ilerlememişlerdi?

Bilemiyordu ama içinden bir ses onunla ağırdan almasını ve hızını onun belirlemesine izin vermesini söylüyordu. En son birlikte olduğu adamla zorlu bir sınavdan geçmişti. Duke onu hazır olduğundan daha fazlası için zorlamak istemiyordu.

"Duke!"

Sierra'nın arkasında durduğunu görmek için döndü.

Diğer çocuklar öğle yemeği için dışarıdaydı ve kulaklık takan Kyle derin bir uykudaydı.

"Hangi cehennemdeydin?" "Hiçbir yere."

"Adını iki kez söyledim ama tepki bile vermedin."

"Pardon, ne oldu?"

"Ben de sana bunu soracaktım. Ne oldu?" "Ah, hiçbir şey. Neden?"

"Bu doğru değil. Birdenbire kendine küçük bir aile kurdun." "Ne?"

Kadının yorumu onu şoke etti. "Hayır, yok."

"Dün gece marinada bana kesinlikle öyle göründü."

"Ne söylemek istiyorsun Sierra?"

"Sadece onun nesi olduğunu merak ediyorum. Sanki sana bir çeşit büyü yapmış gibi."

"Dramatik olma. Takılıyoruz. Senin için sorun olur mu?"

Omuz silkti ama çenesinin kavgacı duruşundan söyleyecek bir şeyi olduğu anlaşılıyordu. "Elbette, benim için sorun değil."

"Teşekkürler. Artık işe dönebilir miyim?"

"Bu kadın birdenbire ortaya çıktı ve sen de birdenbire evcilleştin."

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

"Hiç de değil. Senin için

endişeleniyorum." "Ben iyiyim."

"Geçen seferki gibi tekrar incindiğini görmek istemiyorum."

"Tamamen farklı bir durum."

"Öyle mi? Sonsuza kadar burada mı kalacak, yoksa sonuncusu gibi sıkılıp birkaç ay içinde başka bir şey mi isteyecek?"

Sierra'nın sorusu yüreğine korku saldı. McKenzie kulübeyi yeniden inşa ettiriyordu. Kalmaya niyeti olmasa bunu yapar mıydı? "Endişelenme, tamam mı? Her şey yolunda."

"Sen öyle diyorsan."

"Ben öyle diyorum. Kitaplarıma bakmak için daha sonra gelecek. Yan odaya uğramasını söyleyeyim mi?"

"Elbette."

"İyi misin Sierra?" Onun seçimlerini sorgulaması hiç de karakterine uygun değildi, bu yüzden sorma ihtiyacı hissetti.

"Tabii ki."

"O zaman ben işime döneyim."

"Tamam."

Gitmeye başladı ama sonra geri döndü. "Onun Rosemary'nin torunu olduğunu biliyorum ve sana bu kadar iyi bir arkadaş olduğu için ona karşı vefalı hissediyorsun. Ama torununa hiçbir şey borçlu değilsin. Dikkatli ol."

Bunu söyledikten sonra kapıdan çıkıp gitmiş, Duke'u da onu neden uyardığını merak ederken bırakmıştı. Rosemary'nin torunu olduğunu öğrenmeden önce McKenzie'ye ulaşmıştı. İhtiyacı olduğu sürece daireyi kullanması için onu davet etmişti. Tiffany'de onu görmeye gitmeden önce, McKenzie onun varlığından ya da büyükannesinin arkadaşı olduğundan haberdar değildi. Sierra, McKenzie'nin ne tür bir hain plan yaptığını düşünüyordu?

Sadece McKenzie'yi tanıması gerekiyordu ve sonra onun ne yaptığını görecekti. McKenzie de büyükannesi gibi iyi bir insandı. Ayrıca harika bir anneydi ve geçmişi hakkında ona karşı dürüst ve açık olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Aralarında işler yolunda gitmezse kırık bir kalpten başka ondan korkacak neyi vardı ki?

Her zaman yaptığı gibi kendini işe verdi ama Sierra'nın şüpheleri her şeyi sorgulamasına neden oldu. Onu yıllardır tanıyordu ve onunla bir ağabey-kardeş bağı geliştirmişti ya da en azından hep böyle düşünmüştü.

İlişkilerini farklı mı görüyordu? Kendisi de ona ilgi duyuyor ama bunu hiç söylemiyor muydu? On iki yılı aşkın yakın arkadaşlığı boyunca bir kez bile böyle bir olasılık aklına gelmemişti.

Ace öğle yemeğinden dönmüş, Duke için paket servis getirmişti. Keldi, kaslıydı ve adadaki birkaç kadına göre çok seksiydi. Ace, Duke'un tanıdığı ve kendisinden daha fazla dövmesi olan tek kişiydi.

"Sağ ol dostum."

"Sorun değil." Duke'un üzerinde çalıştığı dövmeye daha yakından bakmak için eğildi. "Harika görünüyor. Nasıl gidiyor?"

"Yavaş ama istikrarlı."

"Bazılarının uyuyup kalması, diğerlerinin ise sürekli bebek gibi mızızlanması çok komik."

"Biliyorum." Bu soru içini kemirdiği için başını kaldırıp Ace'e baktı. "Sierra'dan bana karşı bir elektrik aldın mı hiç?"

"Ne tür bir titreşim?"

"İlgi çekici türden."

"Hayır, pek sayılmaz. İkinizin her şeyden çok arkadaş olduğunuzu düşünürdüm."

"Ben de, ama az önce bir şey söyledim..."

Ace'e gerisini anlatamadan McKenzie, Jax koltuğundayken kapıdan içeri girdi. "Merhaba."

"Hey, içeri gel."

"Seni kötü bir zamanda mı yakaladım?"

"Hayır. Ben de tam öğle yemeği yemek için mola vermek üzereydim." Ace ona meraklı bir bakış attı.

"Ace, bu McKenzie ve oğlu Jax. MK, bu Ace."

"Tanıştığımıza memnun
oldum," dedi. "Ben de."

"Fırtınadan sonra evi yeniden inşa edilirken benim garaj dairemde kalıyor."

"Oh, harika."

Duke, Ace'in getirdiği çantayı kanepeye götürdü ve onun yanına oturdu.
"Aç mısın?"

"Hayır, teşekkürler. Evde PBJ yedim."

Izgara tavuklu sandviç ve patates kızartması sipariş etmişti. Ketçap paketlerini kabın bir köşesine sıkıştırdıktan sonra ona doğru itti. "Biraz patates kızartması al."

"Belki bir tane."

"İstediğin kadar al."

Bir tanesini ketçaba batırdı ve yedi. "Bunlar güzel."

"Biliyorum, değil mi? Bunlar Wayfarer'dan. Adadaki en iyi patates kızartması." "Bildiğim iyi oldu."

Sandviçinden bir ısırık aldı. "Masanın üzerindeki dizüstü bilgisayarda korkunç QuickBooks var. Unutma, dehşete kapılmayacağına söz vermiştin."

"Olmayacağım. Daha kötülerini
gördüğüme eminim." "Bundan
şüpheliyim."

Gülümseyerek, "Banka ve kredi kartı ekstrelerine de ihtiyacım var"
dedi. "Sanırım buralarda bir yerde olmalılar."

"Etrafta onları aramamı ister misin?"

"Çekmeceleri gördüğünde felç geçireceksin."

"Hayatta kalacağıma eminim." Masaya gitmek için ayağa kalktı, Jax'i koltuğuna yerleştirdi, böylece o çalışırken onu görebilecekti.

"Herhangi bir sorunuz olursa bana bildirin."

"İlk öğrenen sen olacaksın."

Duke, kız orada bu kadar güzel ve öpülesi görünürken öğle yemeğine, işe ya da başka bir şeye nasıl konsantre olabileceğini merak ediyordu.

"Sierra fırsat bulduğunda kitapları hakkında konuşmak için uğramanı söyledi." "Burada işim bitince uğrarım."

"Bu bir ya da iki hafta sürer." Şimdiye kadar kayıt tutmaktan hiç utanmamıştı.

"Bugünlük bu kadar demek istemiştin." "Ah, tamam. Yani..."

"Endişelenmeyi bırak, Duke. Ne yaptığını bilen birini getirdiklerinde herkesin defterleri darmadağın oluyor."

Ace'in öğleden sonraki müşterisi geldiğinde, Duke ona Ace'in istasyonunu göstermek için ayağa kalktı.

"Size içecek bir şey getireyim mi?"

"Hayır, teşekkürler," dedi, gözlerini onun üzerinde gezdirdi ve gördükleri hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

McKenzie'yle ilgilendiğine göre kadınların bu ilgisi nereden geliyordu? McKenzie müşterinin onu nasıl süzdüğünü fark etmiş miydi? Ona doğru bir bakış attı ve evet, kesinlikle gördüğüne karar verdi.

Kahretsin.

Bu işler neden bu kadar karmaşık olmak zorundaydı ki? Ondan hoşlanıyordu. Bir gece önce onu nasıl öptüğüne bakılırsa, o da ondan hoşlanıyordu. Öyleyse neden Sierra ve beş dakika öncesine kadar hiç görmediği başka bir kadın yüzünden iç dünyası düğümlenmişti?

Kyle'ın sırtı üzerinde çalışmaya geri döndü ve bu seans sona ermeden önce kanatları bitirmek ve tasarımın bir sonraki bölümüne başlamak için gergin enerjisine güvendi.

Ama bir gece önce başladıkları şeye devam etmek için onunla yalnız kalmadan önce kaç saat geçeceğini hesaplamaya çalışırken odanın karşısındaki kadına göz ucuyla bakmaya devam etti. Kadın odadayken bir erkek nasıl herhangi bir şeye konsantre olabilirdi ki?

Kyle'ın sırtına bakmaktansa ona bakmayı tercih ederdi.

BÖLÜM 20

DUKE telaşlandığında çok şirin oluyordu ve Ace'in müşterisi ona bir göz attıktan sonra kesinlikle telaşlanmıştı. gördüğünü beğendi.

McKenzie bunu anlıyordu. Ne de olsa kadın sadece bir insandı ve Duke çok seksiydi. Aynı zamanda tatlı, nazik ve düşünceli olması, Eric'le yaşadığı felaket her şeyi sorgulamasına neden olduktan sonra erkeklere ve romantizme tövbe etmiş bir kadın için güçlü bir kombinasyondur.

Eric onun ayaklarını yerden kesmiş, kafasını basmakalıp sözlerle doldurmuş ve ona hiçbir erkeğin göstermediği kadar ilgi göstermişti. Yakışıklılığı, tatlı dili ve seksiliğiyle gözlerini kamaştırmıştı. Hikayesinin zaman zaman tutmaması kimin umurundaydı? Tanıştığı herhangi bir bilgisayar programcısından daha fazla "seyahat etmiş" olması kimin umurundaydı? O kariyer alanının gereklilikleri hakkında ne biliyordu ki?

Ona olan aşkıdan gözleri o kadar kör olmuştu ki, ağaçların altında otururken bile ormanı görememişti.

Bu benzetme onu kendi kendine kıkırdattı. Tam bir aptaldı. Bunu ifade etmenin çok daha etkili bir yoluydu bu.

Duke'un masasının sağ üst çekmecesini açtığında, kendisini karşılayan karmakarışık dağınıklık karşısında bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldı. Şaka yapmıyordu. İlk işi evrak işlerini düzenlemek oldu. Banka hesaplarından yığınlar yaptı.

ve kredi kartı ekstreleri, makbuzlar, diğer faturalar ve daha sonra ona soracağından emin olmadığı birkaç şey.

Ardından, ifadeleri kronolojik sıraya koydu.

Sonra ikinci çekmeceyi açtı ve daha fazlasını buldu. İç geçirerek çekmecedeki kâğıdı aldı ve yığınlarına ekledi.

Telefonu, Eric'e ulaşması için gereken bilgileri vermesi için daha önce mesaj attığı Kendall James'ten gelen bir mesajla çınladı.

Merhaba,

Lütfen tartışmayı başlatmak için Eric'e göndermek istediğim mektubun ekteki taslağına bir göz atın. Müsait olduğunuzda beni aramaktan çekinmeyin (sizin için daha uygunsa gece bile benim için sorun değil). Sonraki adımları gözden geçirmek için sabırsızlanıyorum.

Best,

Kendall

McKenzie, resmi görünümlü yasal antetli kağıda yazılmış olan mektubu açmak için ekteki PDF'ye tıkladı.

Yirmi beş Eylül tarihli mektupta Eric'in Warwick, Rhode Island'daki işverenin adresi de yer alıyordu.

Sevgili Bay Norton,

McKenzie Martin ve reşit olmayan çocuğu Jax Martin'i temsil ediyorum. Bu mektup, Jax'in babalığını tespit etmek için dava açma niyetimizi size bildirmek içindir. Babalık kanıtlandığında, ki öyle olacağına inanıyoruz, bir sonraki hamlemiz reşit olmayan çocuk için üniversiteden mezun olana kadar nafaka talep etmek olacaktır. Eşinizin ve diğer çocuklarınızın bu eylemden olumsuz etkileneceğini biliyoruz. Bu nedenle sizinle iş yerinizden irtibata geçiyoruz. On dört gün içinde yanıt vermemeniz halinde, size ikametgahınızdan ulaşacağız.

Bu meselenin en kısa sürede çözüme

kavuşturulmasını bekliyoruz. Saygılarımla,

Kendall James, Esquire

Avukatın

McKenzie nefesinin altında "vay anasını," dedi. Eric'in bu mektubu aldığını hayal etmek onu sevinçle ve baş döndürücü bir intikam duygusuyla doldurdu. Bayan Kendall James, Esquire, dalga geçmiyordu. Ondan gelen mesaja cevap verdi.

Bu mektup mükemmel. Göndermek için onayımı aldın. Lütfen sana ne borçlu olduğumu söyle.

Ondan biraz para alana kadar ücret yok. Sizi haberdar edeceğim.

Bunu ne kadar takdir ettiğimi anlatamam.

Yardım etmekten mutluluk duyarım!

"Neden gülüyorsunuz?" Duke sordu. "Muhasebem yüzünden olamayacağı kesin."

McKenzie onun geldiğini görmemişti. Müşterisinin gittiğini de fark etmemişti. "Muhasebenizin yardımına ihtiyacı olduğu kesin. Ama gülümsüyorum çünkü Kendall James Eric'e inanılmaz bir mektup yazmış." Mektubu telefonundan aradı ve ona uzattı.

Mektubu okurken, mavi gözlerinin kısılışımdan öpülesi dudaklarının büzülüşüne kadar yüz ifadesindeki her nüansı yakaladı.

Erkeklerden ve romantik ilişkilerden sonsuza dek uzak durma kararını umursamamasını sağladı. Ona çılgınca bir risk alma isteği verdi. Sadece bu düşünce bile kendini toparlaması için kafasına inen bir tokat gibi olmalıydı ama adamın erkeksi kokusu etrafındaki havayı doldururken bu tür uyarıları umursuyor gibi görünmüyordu. Kokunun vücut yıkama suyu mu, şampuan mı yoksa kolonya mı olduğundan emin değildi. Her neyse onun için işe yarıyordu.

"Vay canına. Böyle bir mektup beni tir tir titretirdi, özellikle de evde bir yandan neler yaptığımı bilmeyen bir karım ve çocuklarım olsaydı."

"Biliyorum, değil mi? Altına sıçacak."

"Sana söylediği yalanlardan sonra hak ettiğinden çok daha azını hak ediyor."

"Her Şeyden çok kızacağından korkuyorum. Benden böyle bir Şey yapmamı beklemiyor."

"Sanırım sizi nerede bulacağı hakkında hiçbir fikri yoktur."

"Hiç sanmıyorum. Yani ona büyükannemin burada bir evi olduğunu söyledim ama bana bıraktığını ya da buraya gelmek istediğimi söylemedim. Onunla birlikteyken bu planımın bir parçası değildi. Sonunda birlikte olacağımızı düşünmüştüm, anlıyor musun?"

"Evet, biliyorum ve o sırada aksini düşünmek için hiçbir nedeniniz yoktu. Seni nerede arar ki?"

"Muhtemelen birlikte olduğumuz dönemde yaşadığım dairede."

"Ona seni nerede bulacağını söylerler mi?"

"Hiç sanmıyorum."

"Bulunduğunuz yer hakkında bilgi vermelerini istemediğinizi belirtmek için bir telefon görüşmesi yapmaya değer olabilir."

"Evet, haklısın."

"Annenin nerede yaşadığını biliyor mu?"

McKenzie başını salladı. "Onu oraya hiç götürmedim ama Coventry'den olduğumu biliyordu. Benden farklı bir soyadı var, bu yüzden bariz bir bağlantı olmazdı."

"Yasal yollara baŐvuracađınızı da ona bildirmek isteyebilirsiniz. Sadece güvende olmak için."

"Zorunda mıyım?" Annesine gönüllü olarak bir Şey söyleme düşüncesi inandığı her Şeye ters düŐüyordu.

"Evet, yapmalısın," dedi gülümseyerek, "nk senin yüzünden ona bir Şey olursa kendini çok kötü hissedersin."

"Neden bu kadar mantıklı olmak zorundasın?"

Jax bir ciyaklama sesi çıkardı ve koltuğın sınırlarına doğru zorlanmaya başladı.

McKenzie uzanarak kayıŐları çözdü ve onu kollarının arasına aldı.

"Annem çalışırken biri çok uslu bir ocuk oldu."

"O çok iyi bir çocuk. Duke'u görmeye gelmek ister misin? Ona feribot iskelesini gezdiririm."

"Gelecek başka bir müşteriniz var mı?" "Bir ziyaretçi gelmediği sürece yok."

"Tamam o zaman. Teşekkürler." Jax'i Duke'a teslim etti. "Jax, Duke'ün bisikleti ne ses çıkarıyor?"

"Oda oda."

Duke güldü. "Bu doğru. Biraz daha büyüdüğünde seni gezintiye çıkaracağım."

"Hayır, yapmayacaksın."

Sırıtarak, "Bize ihtiyacın olursa hemen dışarıda olacağız," dedi. "Çok uzağa gitme."

"Yapmayacağız."

Birlikte dışarı çıktıklarında McKenzie, çocuğunu gözünün önünden almasına izin vermekten daha büyük bir güven göstergesi olamayacağını farkındaydı. Ama ona güveniyordu ve bu sadece büyükannesini güvendiği için değildi. Hayır, bu noktada, ona güven ve saygı duymaya layık olduğunu defalarca gösterdiği için güveniyordu.

Çekmeceleri gözden geçirmeyi ve bir yıllık evrakları düzenli, kronolojik yığınlar halinde düzenlemeyi bitirmek için yalnız kaldığı zamanı iyi değerlendirdi.

Duke Jax'le birlikteyken, Sierra'nın defterlerini kontrol etmek için yan odaya gitmeye karar verdi. Tiffany için çalışırken bir yandan da insanlara muhasebe ve vergi işlerinde yardım etme fikrini sevmiştir. Geceleri Jax uyuduktan sonra kendi müşterileriyle ilgilenebilirdi. Bu iki şey arasında, kira veya ipotek ödemek zorunda kalmayacağı için onları geçindirebilirdi.

"Teşekkür ederim büyükanne," diye fısıldadı muhteşem Eylül güneşine adımını atarken. Park yerinin karşısında Duke ve Jax'i gördü. Jax onu feribot işçilerinin kullandığı forkliftlerden birinin sürücü koltuğuna oturtmuştu.

paletleri taşımak için. Jax ellerini direksiyona koymuş araba kullanıyormuş gibi yapıyordu.

Bu McKenzie'nin gördüğü en tatlı şeydi, özellikle de Duke'un bundan Jax kadar zevk aldığı belliydi. Başını kaldırıp onu orada gördü ve el salladı.

O da el salladı ve elini kalbinin üzerine koyarak onu ne kadar takdir ettiğini gösterdi.

Gülümsemesi onu baştan aşağı ısıttı.

Bu adamla başı büyük beladaydı ve her geçen dakika "daha da kötüye" gidiyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

A Refresh and Renew adlı masaj stüdyosunun kapısından içeri adımını attığında onu sıcak, topraksı bir koku karşıladı. Her neyse, kendi başına biraz rahatlamak için yerleşmek istemesine neden oldu. Sanki bu yakın zamanda olacakmış gibi.

Sierra resepsiyonda, kredi kartını uzatan sarışın bir kadınla sohbet ediyordu.

"Bu harikaydı," dedi müşteri. "Beni araya sıkıştırdığınız için çok teşekkür ederim."

"Benim için zevkti. İşe yaradığına sevindim. Kocan bunu ayarlamak için en iyisi."

"Bunu biliyorsun. Üç küçük çocukla ve elektriksiz günlerce mahsur kaldıktan sonra, buna ihtiyacım olduğunu biliyordu."

Sierra kredi kartını imzalaması için bir makbuzla birlikte iade etti. McKenzie'ye merhaba demek için müşteriye doğru eğildi. "Hemen geliyorum, McKenzie."

"Aceleye gerek yok."

"McKenzie kışımı kurtarmaya geldi. QuickBooks'ta çok iyidir."

McKenzie asla bu kelimeyi kullanmazdı ama o daha söyleyemeden masadaki sarışın kadın ona döndü.

"Ben Laura Lawry, Sand & Surf Hotel'in sahibiyim ve eğer QuickBooks biliyorsanız, benimle dünkü gibi çalışmanızı istiyorum. Ya da aslında daha fazlası

geçen seneki gibi..." McKenzie'yi güldüren mahcup bir sırıtış ekledi.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

İki kadın el sıkıştı. "Bana

yardım eder misiniz? *Lütfen?*"

"Elbette. İşe yararsa önümüzdeki birkaç gün içinde uğrarım."

"Bu mükemmel olur. Bu gerçekten de şimdiye kadar yaptırdığım en iyi masaj olacak."

Sierra, "Amacımız memnun etmek," dedi.

"Otel dışında çalışan iki arkadaşım var, onlar da seni isteyecektir.

Onlara senden bahsetsem sorun olur mu?"

"Elbette, teşekkür ederim."

"Hayır, McKenzie, teşekkür *ederim*. Bu benim hayatımı değiştirecek!

Bana numaranı ver."

McKenzie numarasını söylerken Laura da telefonuna tuşladı. "Benden kesinlikle haber alacaksın."

"Kulağa hoş geliyor."

Laura gittikten sonra McKenzie resepsiyon masasına çıktı. "Kuzey'in İyi Cadısı olmak böyle bir şey olmalı."

Sierra güldü. "Kesinlikle. Burada büyük bir eksikliğimiz var ve herkes küçük işletmeler işletiyor. Bir kez duyulduğunda, altından kalkamayacağınız kadar çok iş alacaksınız."

"Bu inanılmaz olurdu. Burada böyle bir şey yapabileceğim hiç aklıma gelmemişti."

"Artık biliyorsun. Sana kurulumumu göstereyim, bakalım beni düzeltebilecek misin?"

"Kulağa hoş geliyor."

KELSEY, Jeff'i görmek için hastaneye geç kalmıştı. Kolundaki büyük alçı her şeyin normalden iki kat daha uzun sürmesine neden oluyordu, özellikle de duş almak ve

saçını kurutmaya çalışıyordu. Sol eliyle fön çekmeye çalışırken o kadar hüsrana uğramıştı ki pes etmiş ve buklelerinin kontrolü ele almasına izin vermişti.

Odasına girdiğinde Jeff'i yatağın yanındaki sandalyede otururken görünce şaşırdı. Kucağında bir battaniye vardı ve yüzü solgun ve acıdan buruşmuştu.

"Şu haline bak, yataktan çıkmışsın!"

"Ve buraya gelmek ne büyük bir zevkti." Kelsey yüzünü buruşturdu.

"İyi misin?"

"Bana eninde sonunda iyileşeceğim söylendi ama acı oldukça zor."

Onun çektiği acılar için kalbi sızladı. İyileşmekte olan bir bağımlı olarak tüm narkotikleri reddetmiş, bu yüzden de Tylenol ve Motrin'e bel bağlamıştı.

"Keşke senin için yapabilecekleri bir şey olsaydı."

"Yapabilecekleri çok şey var ama ben bu riski almak istemiyorum." Ona elini uzattı. "Gel yanıma otur ve bana içeri girdiğinde neden sinirli görüldüğünü anlat."

"Ben mi yaptım?"

"Uh-huh. N'aber?"

"Bu aptal alçı tam bir baş belası. Saçımı kurutamıyorum, bu yüzden bukleler çılgınlaştı. Gülünç görünüyorum."

"Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

"Bunu nişanlım olarak söylemelisin."

"Hiçbir şey söylemek zorunda değilim ve sadece doğruyu söylüyorum."

Kelsey sandalyesini onun sağ tarafına taşıdı ve sonra oturup elini uzattı.

Elinin tersini öptü. "Merhaba." "Merhaba."

"Kolun her şeyi zorlaştırdığı için üzgünüm."

"Lütfen, senin uğraştığın şeyle kıyaslandığında bu hiçbir şey."

"Hiçbir şey değil, o yüzden böyle söyleme."

"Bu her şeyden çok bir sıkıntı. Kendime bunun geçici olduğunu ve üstesinden gelmem gerektiğini söylüyorum."

"Annem saçın için sana yardım ederdi, biliyorsun." "Ondan bunu istemek istemedim."

"Neden olmasın, tatlım? Bunu yapmaktan mutluluk duyardı. O profesyonel bir anne."

"Biliyorum. Sadece garip hissediyorum. Acaba senin bu kadar kötü yaralandığın için bana kızgın mı?"

"Ne? Tabii ki değil." "Beni korurken yaralandın."

"Bunu bir saniye içinde tekrar yapardım ve o da bunu biliyor. Sana kızgın değil. İkimiz de hayatta kaldığımız için son derece minnettar. Sana bir şey olsaydı benimle uğraşmak istemezdi."

"Çok tatlısın."

"Gerçek bu. Düşünmeden üstüne atladığımı söylemiştin. Bunu hatırlamıyorum ama bilmeni isterim ki seni güvende tutmak için bunu binlerce kez yaparım."

"Umalım da beni bu şekilde korumak zorunda kalacağın tek an bu olsun."

"Ne zaman yapılması gerekirse yaparım." "Bu kadar kötü yaralanmana dayanamıyorum." Onun elini sıktı. "İyi olacağım."

Kelsey'nin telefonu bir mesajla çınladı. Kontrol edebilmek için elini geri çekti. Gecikmiş cep telefonu faturasıyla ilgili olduğunu görünce kaşlarını çatı. Ne kadar parası kaldığını ve telefon faturasının en azından yarısını ödeyip ödeyemeyeceğini görmek için banka uygulamasını açtı.

Bir sürü sıfır gördü.

Bu da ne böyle?

Gözlerini birkaç kez kırptıktan sonra çek hesabında yüz bin dolar olduğunu gördü. "Aman Tanrım," dedi usulca.

"Ne?"

"Bak." Ona ekranda banka bilgilerinin olduğu telefonunu gösterdi.

"Vay be. Bu da nereden çıktı?"

"Hiçbir fikrim yok. Telefonun nerede?" "Şarjda."

Ayağa kalktı ve yatağın etrafından dolaşarak telefonu şarj cihazından aldı ve ona getirdi. "Seninkini kontrol et."

Telefonunda bir şeyler karıştırdı ve sonra ona baktı. "Benim hesabımda da aynısı var."

"Bu da ne?"

"Bu Bay McCarthy," dedi Jeff. "Bunu o yaptı. Binasının üzerimize düşmesinden kendini sorumlu hissediyor."

"Ama bu delilik. Bize öylece iki yüz bin dolar veremez!" "Çoktan vermiş gibi görünüyor."

"Bu çılgınlık. Onu geri vermeliyiz."

"Geri göndermeden önce bir dakika durup düşünün. Bir süre işsiz kalacağız. Benim durumumda aylar. İkimizin de yattığımız süre boyunca ödememiz gereken araba taksitleri, sigorta, cep telefonu ve diğer faturalar var."

"İki yüz bin dolar değerinde değil!"

"Birikecek, Kels. Hastaneye yatırıldığımız için kim bilir hangi katkı paylarını ve diğer ücretleri ödemek zorunda kalacağız? Bay McCarthy -ve Mac- böyle bir şeyin ne kadar pahalıya mal olabileceğini çok iyi bilirler. Rehabilitasyonun ne kadarının karşılanaacağı konusunda hiçbir fikrim yok. İhtiyacımız olanı almamızı istediler."

"Jeff... Bunu kabul edemeyiz. Bu doğru değil."

"Onları dava edebilirdik ve onlar da bunu biliyor." "Bunu asla yapmayız!"

"Onlar da bunu biliyorlar, bu yüzden iyileşirken bize yardım etmek istediler."

"Mac'i aramam gerek."

"Devam et, ama ona geri vereceğimizi söyleme."

Kelsey rehberinden Mac'i buldu ve aramayı yaptı.

"Hey, Kels. Orada işler nasıl gidiyor?"

"İyi durumdayız, ancak banka hesaplarımızda ne olduğunu gördükten sonra tam bir şok yaşıyoruz."

"Bu babamın ikramı. Bu zamanı sizin için kolaylaştırmak istedi."

"Şok olduk, Mac. Bu çok fazla."

"O bu şekilde görmüyor. Olanlar hakkında çok kötü hissediyor ve ikiniz de hayatta kaldığınız için çok minnettar. Bunu yapmak istedi."

"Teşekkür etmekten başka ne diyeceğimi bilmiyorum ve lütfen ona söyleyin..." Sesi kesildi. "Söyleyecek sözümüz yok."

"Tek istediğimiz ikinizin de sağlığınıza kavuşmanız ve ait olduğunuz adaya geri dönmeniz."

"Bu inanılmaz derecede
cömertçe." "Aldığınızı ona
bildiririm."

"Ona bizim..." dediğimizi söyle. Jeff'e baktı. "Ona nezaketi ve inanılmaz cömertliği için çok ama çok müteşekkir olduğumuzu söyle." Jeff başıyla onayladı.

"Ben yaparım. Hiçbir şey için endişelenme, tamam mı?" "Az önce en büyük endişelerimizin icabına baktın."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Çocuklar ve Maddie nasıl?" "Herkes iyi, ama seni özlüyoruz."

"Belki daha sonra çocuklarla FaceTime yapabilirim?" "Buna bayılırlar."

"Ben yaparım. İyi bir zaman olduğundan emin olmak için sana mesaj atarım."

"Kulağa hoş geliyor. Kendine iyi bak Kelsey ve çabuk dön. Hepimiz seni özledik."

"Bunu duyduğuma sevindim. Tekrar teşekkürler, Mac. Çok teşekkür ederim." "Tamamdır."

Kelsey görüşmeyi sonlandırdıktan sonra yüzünde gözyaşları olduğunu fark etti. Onları koluyla sildi. "Bunu yaptıklarına hâlâ inanamıyorum. O kadar parayı öylece vermeyi hayal edebiliyor musun?"

"Bay McCarthy yıllardır marinada çok çalıştı." "Ve otelde."

"O da var. Eminim yıllar içinde bir sürü para kazanmışlardır."

"Yine de... Böyle bir paraya sahip olmayı aklım almıyor."

"Çok çalışırsak ne olacağını asla bilemeyiz. Bir gün biz de onlar gibi olabiliriz."

"Bu da bir şeydir."

"Elbette. Birbirimize sahip olduğumuz sürece, bahse girerim yapamayacağımız hiçbir şey yoktur."

Kelsey onu öpmek için eğildi. "Faturaları ödeyebilmek ne büyük bir rahatlama."

"Bu konuda stresli olduğunu fark etmemiştim."

"Elbette öyleyim. İkimiz de işsiziz ve iyilik perilerimiz araya girmeden önce hesabımda elli dolar kalmıştı."

"Bir şey söylemeliydin. Biraz birikmiş param var. Endişelendiğin her neyse onu halledebilirdim."

"Cep telefonu faturam için endişelenmeden de yeterince uğraşıyorsun zaten."

"Cep telefonunuzu açık tutmak benim için çok önemli."

Kelsey ona gözlerini devirdi. "Dramatik davranıyorsun."

"Pek sayılmaz. Eğer seninle istediğim zaman konuşamazsam, bu iyileşmemi büyük ölçüde geciktirir."

"Büyük ölçüde, ha?"

"Evet. Yani özetle, cep telefonu faturanızı seve seve öderdim." "Bay McCarthy sayesinde buna gerek kalmadı."

"Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Neymiş o?"

"Kendi başına bir şeyler için stres yapma. Ne düşündüğünü bana söyle. Bilmezsem yardım edemem."

"Yapacağım."

Kapı çalındı ve ardından Sarah kafasını içeri uzattı. "İçeri girmek güvenli mi?"

Jeff ona el salladı. "Neden olmasın ki?"

"Siz çocuklar birbirinize deli gibi aşkınsınız. Görülmemesi mümkün olmayan bir şey görmek istemiyorum."

"Sanırım bu konuda güvendesin," dedi Jeff. "Şu anda zar zor hareket edebildiğim için."

Sarah ve Kelsey güldüler.

"Anne, Kelsey'nin saçları için yardıma ihtiyacı var. Sen de yardım edersen, değil mi?" "Jeff!"

"Tabii ki yaparım!"

"Aman Tanrım. Bunu ağzından kaçırmamasını istemezdim."

"Neden olmasın?" diye sordu. "Yardıma ihtiyacın var ve annem hemen orada. Şimdi her şey hazır."

"Onunla ne yapacağım ben?" Kelsey sordu.

Sarah, "O her zaman kontrol edilemezdi," dedi. "Bu ailenin bebeği gibi bir şey."

"Hey! Bu doğru değil."

"Ah lütfen," dedi Sarah. "Doğduğun andan itibaren hepimizi parmağında oynattın."

"İnanılmaz derecede tatlı olmam benim suçum değil." "Evet, öyleydin ve hala öylesin."

"Bunu sadece ölmediğim için şükrettiğin için söylüyorsun."

"Aynen öyle. Ve Kelsey, tatlım, bir şeye ihtiyacın olursa, bana haber ver. Artık ailemizin bir parçasısın."

"Teşekkür ederim, Bayan Grandchamp. Bunu söylemeniz gerçekten çok hoş."

"Benim adım Sarah ve ciddiylim. Siz ailedensiniz. Saçınız konusunda size yardımcı olmak benim için bir zevktir."

Kelsey gözlerinden yeni yaşlar süzülürken, "Bugün berbat haldeyim," dedi. "Başka ne oldu?"

Jeff annesine, "Bay McCarthy, Big Mac, ikimizin hesabına da bir ton para yatırmış," dedi.

"Vay canına. Ne kadar da sevimli!"

"Ben de öyle dedim. Kels bunun çok fazla olduğunu düşündü." "Bu çok fazla," dedi Kelsey.

"Bu gibi şeyler çok çabuk pahalıya patlayabilir. Charlie bu sabah bana para konusunda iyi olup olmadığınızı sordu. Bugün bu konuyu size açmanın bir yolunu bulmaya çalışacaktım."

"Bunu düşünmesi çok hoş," dedi Jeff.

"Kelsey nasıl benim için aileyse, sen de onun için ailesin. Bu işler böyle yürür."

"Önemseyen bir babaya sahip olmak güzel. Bu bir ilk."

"Artık kesinlikle seni önemseyen bir baban var."

Kelsey onun eline uzandı. "Bizi önemseyen pek çok insan var."

"Elbette var."

BÖLÜM 22

B McKenzie o öğleden sonra Jax'i uyuması için eve getirdiğinde üç yeni müşterisi vardı. Laura ona mesaj atarak Stephanie's Bistro'nun sahibi Stephanie McCarthy ve Abby's Attic 2'de Abby McCarthy'nin yerine çalışan kadın, onun muhasebe hizmetlerini almak istiyorlardı.

Jax'i oyuncaklarıyla oynaması için yere bırakır bırakmaz Martinez Lawn & Garden'dan gelen telefon çaldı.

"Merhaba, ben McKenzie."

"Ah, evet, hepimizi kendimizden kurtarmak için güzel kıyılarımıza gelen muhasebe tanrıçası."

McKenzie güldü. "O ben oluyorum."

"Ben Jenny Martinez, geçen gece tanıştık ve sana çok ihtiyacımız var. İhtiyacımızın *çaresiz* olduğunu söylemiş miydim? Ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrimiz yok ve yanlış yaptığımızdan ve her an IRS tarafından hapse atılacağımızdan yüzde yüz eminiz."

"Ben seni korurum. Endişelenmeyin. Kitaplarınızın üzerinden geçmek için buluşabileceğimiz bir zaman ayarlayalım."

"Bana zamanını söyle. Ne bulabilirsem alacağım. Alex ve Paul'un annesi yıllarca kitaplarla ilgilendi ve harika bir iş çıkardı. O hastalandığından beri hiçbirimiz boşluğu dolduramadık."

"Hasta olduğunu duyduğuma üzüldüm."

"Evet, zor oldu. Demans hastası."

"Çok özür dilerim. Arkadaşımın annesinde de var.

Korkunç bir şey." "Kesinlikle öyle."

"Jax ve ben sabah geleceğiz."

"Görüşürüz o zaman. Ve çok teşekkür ederim. Bunun ne kadar heyecan verici olduğunu anlatamam."

"Hiç kimse muhasebe hakkında bir şey söylemedi."

"Kızım, kaçımızın sana ihtiyacı olduğunu tahmin bile edemezsin."

"Bir fikir edinmeye başlıyorum. Sadece bugün dört yeni müşteri buldum." "İçimden bir ses bunun sadece başlangıç olduğunu söylüyor. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

yarın."

"Aynen. Aradığınız için teşekkürler." "Cevap verdiği için teşekkürler!"

Vedalaşırlarken McKenzie gülüyordu. Yeni topluluğuna sunacak anlamlı bir şeyi varmış gibi hissetmek hoşuna gidiyordu.

"Sanırım burada mutlu olacağız dostum," dedi Jax'e, onunla birlikte en sevdiği şeylerle çevrili olduğu yere oturduğunda.

"Hap, hap, hap."

"Bu doğru. Mutlu olacağız ve bir sürü yeni arkadaş edineceğiz."

O meşgulken, Tiffany'yi kontrol etmek için bir mesaj gönderdi. *Nasıl gittiğini sormaktan nefret ediyorum ama... Seni düşünüyorum ve senin için yapabileceğim bir şey olmasını diliyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım.*

Tiffany, McKenzie Jax'e tatlı patates ve mısır gevreği yedirirken yazmış. *Bizi kontrol ettiğin için çok teşekkür ederim. Gayet iyiyiz. Ash'in ağlamaklı anları ve bir sürü sorusu var elbette ama sanırım çoğunlukla anlıyor. Jim'in ailesi önümüzdeki hafta sonu için cenaze töreni planlıyor. Her şey gerçeküstü. Yıllardır çekip gitmesini ve bizi yalnız bırakmasını istiyordum ama şimdi o...*

*Eminim duygularınız karmakarışıktır. Anlaşılır bir şekilde.
Herkes bana karşı çok iyi davranıyor, ki bu da garip. Ben onun dul eşi değilim.*

Hayır, ama siz onun karısıydınız ve çocuğunun annesi olarak hak ettiğiniz saygıyı gördüğünüze sevindim.

Sen çok iyi bir insansın. Arkadaş olduğumuza sevindim.

Ben de öyle! Neler olduğuna inanamayacaksın.

McKenzie ona bir sürü muhasebe müşterisi bulduğunu söyledi.

*Dur bakalım. QuickBooks'u bildiğini bana ne zaman söyleyecektin?
MERHABA!? Ben senin buradaki ilk arkadaşındım!*

McKenzie gülme emojileriyle cevap verdi. Fırtına sırasında beni kurtardığın için sana en az bir yıllık ücretsiz muhasebecilik borçluyum.

Bana böyle bir şey borçlu değilsin ama görünüşe göre Patty'nin yerine başka birini bulmam gerekecek.

Hayır! Sana yardım edeceğimi söyledim ve bunu yapmaya niyetliyim.

Saçmalama! Serbest meslek sahibi olma şansın var, kadın. Seni asla eli boş bırakmak istemem.

Yapmayacaksın. Seni daha başlamadan kovuyorum.

Aman Tanrım, ben hiç kovulmadım!

*Merak etme, muhasebemi halledersen sana iyi bir referans
v e r i r i m . Bu benim için çok büyük olur.*

Anlaştık. Her şey için teşekkür ederim. İş arayan birilerini duyarsam, onları mağazaya göndereceğim.

Sen en iyisisin. Teşekkürler!

Defter tutmaya hazır olduğunuzda bana haber verin. İlk öğrenen siz olacaksınız!

McKenzie derin bir nefes aldı ve sonra bıraktı.

Serbest meslek.

Ne oluyor be? En çılgın rüyalarında bile başına böyle bir şey gelmesini beklemezdi. Çalışmadan da yeterince kazanabilir miydi?

Tiffany'nin mağazası mı?

"Evet, yapacaksın. Saatlik ücret alacaksın, çok çalışacaksın ve bu işi yapacaksın." Jax ellerini çırpı, tatlı patatesler onun ve duvarın üzerine sıçradı. "Çok sıkı çalışacağız, değil mi Jaxy?"

Ciyakladı ve ellerini tepsiye vurarak dağınıklığı daha da artırdı. İçini tuhaf bir sevinç ve memnuniyet duygusu kapladı. Kendini ve Jax'i geçindirmenin bir yolunu bulmuştu, bir sürü yeni arkadaş edinmişti ve gelmiş geçmiş en tatlı, en seksi adam onunla ilgileniyordu - ve tam tersi versa.

Evi yıkılmış olsa da, bu olağanüstü günün sonunda olduğu kadar mutlu olduğu bir zamanı hatırlayamıyordu ve bitmeden önce daha da iyi olabileceğine dair bir his vardı içinde.

DUKE akşam yemeği için her zamanki miktarın iki katını hazırladı, eğer ilgilenirse komşusunu da doyurmayı planlıyordu. Ona mesaj atmadan önce yatak odasındaki ışığın sönmesini bekledi.

Aç mısın?

Sonunda cevap verene kadar çok uzun on dakika geçti. *Açlıktan ölüyorum! Teslimat ister misin?*

Teslimatçı sen misin?

Oraya başka kimi gönderebilirim ki? Seni kontrol eden sahil polislerinden birini mi?

LOL, evet, lütfen (teslimata, Coastie'ye değil)! GRRRR.

Beklemede kalın.

Beklemedeyiz.

Teslimatçı o muydu? Onunla uğraşmak hoşuna gidiyordu ama adam ondan gelen her şeye katlanmaya hazırdı. Kahretsin, yirmi yıldır ilk kez bisiklete lanet bir kask takmasını sağlamıştı. Bu bile başlı başına bir mucizeydi. Son ilişkisinin bitmesinden bu yana geçen yıllar içinde

Dramatik moda, kendi işini yapmaya, kendi kararlarını vermeye ve elbette çalışanları ve yakın arkadaşları dışında kimsenin ne istediğini dikkate almamaya alışmıştı.

Bu yüzden, ne yaptığıının tamamen farkında olarak ve onun ve küçük oğlunun tuzağına düşmekten mutluluk duyarak kendi isteğiyle onun ağına düşmüş olması ona şaşırtıcı gelmişti.

Bir ay önce, bekâr bir anneyle birlikte olma düşüncesi gülünç olurdu. Gerçek aşkı tek seferde yaşadığına inanmaya başlamıştı ve hepsi bu kadardı. Şimdi geriye dönüp o eski ilişkiye baktığında, onun yüzünün ayrıntılarını, sesinin tonunu ya da neden bu kadar büyülendiğini zar zor hatırlayabiliyordu.

McKenzie yarın giderse, onun unutulmaz yüzünü oluşturan ince ayrıntıları ya da ona kaskını almasını ve acele etmesini söylerkenki sesini asla unutmayacağını zaten biliyordu. Bunları hatırlamak onu aptal gibi gülümsetiyordu. Kendini bildi bileli kimseye patronluk taslamamış bir adam olarak, onun tarafından emir almaktan zevk aldığı kesindi.

Bunun olması ve buna bilerek, isteyerek, hevesle izin vermesi tuhaftı.

Tavuk, patates, yeşil fasulye ve salatayı taşımak için kaplara koyarken, pişirdiği yemeği beğenmesini umuyordu. Beğenmezse, ona dışarıdan bir şeyler sipariş edecekti. Onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapardı.

Bu son düşünce, bekâr bir anne ve oğluyla çıkmanın gerektireceği türden bir bağılıktan kaçması için tek başına yeterli olmalıydı. Mac'le bu konuda konuşmalıydı çünkü o da şimdiki karısı ve oğluyla benzer bir yolculuk yaşamıştı. Onu bir dahaki görüşünde bunu yapacaktı.

Akşam yemeğinin bulunduğu çantayı omzuna aldı ve o içmediği için kendisi için aldığı beyaz şarap şişesini eline aldı ve

avludan garaj dairesine doğru yürüyor, giderken de akılda kalıcı bir melodi ıslık çalıyordu.

McKenzie kapıya geldi, onu beklerken güneşli bir bahar günü gibi görünüyordu, üzerinde seksi bir kot şort ve üzerinde çiçekler olan kolsuz bir üst vardı.

Şimdi de ona şiirsel ağıtlar yaktırıyordu. Eğer bu her şeyi yenmediyse. Belki de Sierra onun üzerinde bir büyü yaptığı konusunda haklıydı. Merdivenlerden ona doğru çıkarken kalbinin dörtmala atmasını ve kanının ısınmasını başka nasıl açıklayabilirdi ki?

Onun için kapıyı açtı ve içeri girmesi için geri çekildi. Pişen bir şeyin kokusu ağzını sulandırmıştı. "Ne yaptın?"

"Sana ve Sierra'ya söz verdiğim büyükannemin muzlu ekmeği."

"Oh lanet olsun. İnanılmaz kokuyor. Ağzım sulanıyor. Salyalarım akıyor mu?" Ona iyice bakabilmesi için çenesini dışarı çıkardı.

McKenzie, kalbinin yeniden hızla çarpmasına neden olan yakın bir inceleme yaptı. "Salya izi yok."

"Bu şaşırtıcı. Sen ve Rosemary'nin muzlu ekmeği, genellikle bolca salya akmasına neden olacak güçlü bir kombinasyonsunuz."

Adam çantasını tezgâhın üzerine bırakıp akşam yemeğinin paketini açmaya başladığında kadın güldü. "Ne yaptın?"

"Tavuk, patates, yeşil fasulye ve salata." "Ve bana yetecek kadar mı yaptın?"

"Evet."

"Çok tatlısın."

Adam alçak bir hırıltı çıkarırken ona alametifarikası olan yan gözle baktı. "Ne?" diye kahkaha attı. "Çok tatlı!"

"Bu yemek. Bu konuda aptallık etme."

"*Bizim* için yaptığın yemek."

"Hâlâ aptallık ediyorsun."

"Minnettarım Duke." Onu çenesinden tuttu ve öptü. "Gerçekten minnettarım."

İffetli bir öpücük onu o l m a s ı gerekenden çok daha fazla etkilemişti. "Bir şey değil. Birkaç tabak al."

Tabakları ve gümüş takımları topladı ve iki sandalyeli küçük masaya getirdi.

Sonra bardakları almak için geri döndü ve masanın üzerine yanan bir mum bıraktı. Ona şarap k a d e h i almayı düşünmüş olmayı dilerken, romantik jest karşısında kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Omuz silkti. "Dolapta buldum."

"Güzelmiş."

"Böyle düşünmene sevindim."

"Masada mum varken hiç yemek yemedim."

"Hayır mı?"

Her iki tabağa da patates koydu. "Hayır." "O zaman çok şey kaçırıyorsun."

"Bunu görebiliyorum. Ayrıca mum ışığında senden daha güzel bir şey görmedim."

Bu sözleri söyler söylemez kendini aptal gibi hissetti.

"Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en romantik şey."

Alay etti. "Hadi ama. Yok artık."

Duygu dolu iri kahverengi gözleriyle ona baktı. "Yol."

"Çok yazık, çünkü her şeyi hak ediyorsun."

Ondan sonra yemeğe odaklandı çünkü kız ona ayı asmış gibi ya da buna benzer bir saçmalıkla bakarken ona odaklanmak çok zordu. Ayı asmak ya da şiirsel ağda yapmak hakkında ne biliyordu ki?

Tavuktan bir ısırık aldı ve kabaca çiğnedi. Kadın onu lanet olası bir aptala dönüştürüyordu ve bu işe yaramayacaktı. Yemeklerini yedikten sonra

her şeyin mantıklı olduğu eve gitmek. Eğer gerçekten çok çabalarsa, garaj dairesini işgal eden tanrıçayı unutabilirdi.

"Neden birdenbire kızgın görünüyorsun?"

"Ha?" Duke ona baktı, sanki orada çırılçıplak oturuyormuş gibi kendini açıkta hissediyordu. Öyle de olabilirdi. "Ben kızgın değilim."

"Evet, öyle. Çünkü bana söyledikten sonra seni rahatsız eden şeyler söyledin."

Durakladı, çatal ağzının yarısına gelmişti. "Ne dedin sen?"

"Tatlı ve romantik bir şey söyledin, sonra bunun aptalca olduğuna karar verdin ve tavuğa kızdın. Ama aptalca değildi. O... Hayatımın en güzel anlarından biriydi ve bunu geri alamazsın çünkü bu kalbimi kırar."

"Lanet olsun," diye mırıldandı çatalını gürültüyle tabağına bırakırken. "Neden böyle söylemek zorundasın?"

"Bu doğru. Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti." "Çok yazık."

"İlk olduğun için kendine kızma."

"Kızmıyorum."

"Öylesin. Neden?"

"Bana bakış açınla ve her konuda bu kadar açık ve dürüst olmanla beni mahvediyorsun."

"Oh, şey... Sanırım bu *kötü* bir şey değil, değil mi?"

"Hâlâ karar vermeye çalışıyorum."

Yüzü seksi bir gülümsemeye dönüştü. "Yaptığında bana haber ver."

"Bundan bu kadar zevk almayı bırak."

"Beni zorlayamazsın, bu yüzden huysuzluğu bırak ve yemeğini bitir."

"Otoriterlik beni tahrik ediyor. Bunu daha önce hiç bilmiyordum."

"Bu doğru mu?"

"Uh-huh. Bunu bana karşı kullanma."

"Seni tahrik ediyorsa neden etmeyeyim?" Oturduğu yerden kalktı ve masanın onun tarafına doğru geldi. "Yer açın."

"Ne için?"

"Benim
için."

Sandalyesini geriye doğru itti ve kadın kucağına oturup kollarını boynuna doladığında bir nebze olsun kontrolü elinde tutmaya çalıştı.

"Hey."

"Ne oldu?"

"Ummm..." Sıcaklığını adamın sert sikine bastırmak için yer değiştirdi.

Kadının kıcını kavradı ve onu kendine doğru daha sıkı çekti, bu sırada neredeyse kalp krizi geçirecekti. "Kendinden oldukça memnunsun, değil mi?"

"Öyleyim. Bu *şimdiye kadarki* en güzel
gündü." "Başka ne oldu?"

"Sen ve Sierra da dahil olmak üzere, şu anda *yedi* yeni müşterim var."

"Vay canına. Çok hızlı oldu ama şaşırmadım. Herkesin sana ihtiyacı var. Peki Tiffany ile olan işin ne olacak?"

"Kovuldum.

" "Ne?"

"Ona muhasebe işinde neler olduğunu anlattığımda, beni kendi işini yapmam için işe aldı ve dükkândan kovdu. Serbest çalışmanın en iyisi olduğunu ve baş edebileceğimden daha fazla iş alacağımı söyledi."

"O haklı."

"İlk kez kovuluyorum," diye ekledi kocaman şapşal bir sırıtışla, adamın içindeki her şeyin ona karşı şefkatle yumuşamasına neden oldu, adamın kesinlikle yumuşak *olmayan* bir parçası hariç.

İç organları hiç kimse için onun için olduğu kadar yumuşamamıştı. "Beni gerçekten mahvediyorsun, MK."

"İyi bir karmaşa
mı?" "Sanırım
öyle."

"Emin değil misin?"

"Her şey o kadar alışılmadık ki, ne olduğumu bilmiyorum." "Mutlu musun?"

Onun muhteşem, tatlı, seksi yüzüne bakarken, hiç o anda olduğu kadar mutlu olmadığını fark etti. "Evet, mutluyum."

Ve sonra onu öptü ve daha da iyi yaptı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

McKenzie onu öpmeyi seviyordu. Sakalının yüzüne sürtünmesini ve onu bu kadar yakın tutmasını seviyordu. O Dudakları adaminkilerle her buluştuğunda hissettiği şefkati, zorlukla bastırdığı arzuyu ve merak duygusunu seviyordu. Eski hayatında olsa, uzun saçlı, sakallı ve kolundaki dövmleri gösteren deri yelekli adamı görmezden gelirdi.

Pek çok kadın bir erkeğin üzerindeki mürekkep için çıldırırdı. O hiç onlardan biri olmamıştı, şimdiye kadar. Ona kadar.

Duke'e kadar.

"Gerçek adın ne?" diye sordu dilini büken öpücükler arasında. "Duke."

"Asla olmaz."

"Yol."

"Bu bir lakap değil mi?"

"Hayır."

"Sana bu ismi kim
verdi?" "Hiçbir fikrim
yok."

"Annene bu ismin nereden geldiğini hiç sormadın mı?" "Hayır. Daha çok öpüşme, daha az soru."

"Ben sorularımı sormayı bitirene kadar olmaz."

Adam inledi ve alnını onun omzuna koydu. "Başka ne bilmek istiyorsun?"

"Bunu ona neden sormadın?"

"Onu hayatım boyunca beş kez gördüm. Hiç gündeme gelmedi." "Duke..."

"Şu acıma şeyini yapma. Benim için sorun yok. O neyse o ve ben onu hayallerimin annesi yapmaya çalışmıyorum. Rosemary ile bunu çoktan yaptık."

"Buna bayıldım."

"O göz şeyini bir daha yapma. Günde bir kez ancak dayanabiliyorum." "Ne göz şeyi?"

"Onları hatırı sayılır cephaneliğinizdeki en güçlü silah olarak kullandığınızda."

"Bunu ben mi yapıyorum?"

"Evet, yapıyorsun ve işe yarıyor, o yüzden kes şunu." "Sana ne yapıyor?"

"Kendimi korumak için sana söylemiyorum."

"Hadi ama! Bilmek istiyorum."

"Hayır."

"Onu senden çıkarabilirim."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Şimdi de kendini beğenmeye başladın."

"Başka bir şeyle dolu olmayı tercih ederim."

"McKenzie..."

"Evet, Duke?"

"Biz buna hazır olmadan önce bu işin kontrolden çıktığını hissediyorum."

"Buna hazır değil misin?"

"Olmak istiyorum, ama..."

"Ama ne?"

"Benden çok daha gençsin."

"Biliyorum."

"Sen bekâr bir annesin."

"Bunu ben de

biliyorum."

"Sen Rosemary'nin torunusun ve o benim için dünyalara bedeldi."

"Benim için de öyleydi. Ortak noktamız olması ne kadar güzel, değil mi?"

"Öyle, ama..."

"Duke?"

"Ne?"

"Benimle seks yapmak ister misin?"

"Vay canına, kadın."

"Peki, sen?"

Sert aletini ona doğru bastırdı ve zevkin sarsıntısıyla neredeyse inleyecekti. "Belli değil mi?"

"Evet, öyle, öyleyse neden yapmamamız için milyonlarca neden bulmaya çalışıyorsun?"

"Bunu mahvetmek

istemiyorum." "Yapamazsın."

Sertçe güldü. "Tatlım, bunu mahvedebileceğim *milyonlarca* yol var."

"Yapmayacaksın."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?" "Bu çok

garip bir şey..."

"Neymiş o?"

"Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanımıyor olmamıza rağmen seni herkesten daha iyi tanıdığımı hissediyorum."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Tüm o küçük şeyler... Fırtınadan sonra bizi sormak için karakola gidişin. Getirebildiğin kadar eşyamızı getirdin.

Kulübeden kurtardın ve sonra geri dönüp Bay Ayı'yı aldın ve Jax için onu temizledin. Bizi gezdirmen ve Jax'e bahçedeki çiçekleri göstermendi ve kanaviçe işine hiç girmeyeyim." Yüzünü yelpazeledi. "Gördüğüm en seksi şey."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedi, her ne kadar şimdiye kadarki hikâyelerinin gerçeklerini anlatması onu derinden etkilemiş olsa da.

"Şaka yapmıyorum. Hiçbir şey beni bu kadar şaşırtmamıştı." "Eric'in karısı ve ailesi bile mi?"

"Bu senin kanaviçe işine hiç benzemiyor."

"Sende bir sorun var."

Başını arkaya attı ve onun güldüğünü gördüğü en sert kahkahayı attı. Henüz.

Kadının görkemli dudaklarını ısırma fırsatından sonuna kadar yararlandı. Boyun.

Nefes aldı ve titredi ve adam işini bitirdi.

Tamamdır.

Otuz altı yıl boyunca böyle birini *arzulamadan* nasıl yaşamıştı?

Arzunun gümbürtüsü arasında kafasında başka bir düşünce duymak zordu ama bir tanesi sürünmeye devam ediyordu:

Çok fazla. Çok erken.

Çok fazla. Çok erken.

Bunu görmezden gelmek istiyordu ama her konuda içgüdülerine güvenmeyi öğrenmişti. Fazla yardım ya da rehberlik almadan başarılı bir hayat sürmesini sağlayan şey buydu. Böylesine önemli bir konuda, onu asla yanlış yönlendirmemiş olan sesi görmezden gelemezdi.

"MK," diye fısıldadı onun dudaklarına.

"Hmm?"

"Ne istiyorsan onu istiyorum."

"Bunun olması hoşuma gidiyor."

"Ben de öyle. Sadece... Bu işi doğru yapmak istiyorum ve bebeğiniz yan odada uyurken kanepede bir tane sin i devirmek doğru değil."

"Olabilir."

Başını iki yana salladı. "Biraz ara vermeni ve bunu iyice düşünmeni istiyorum. İkimiz de biliyoruz ki bu olaydan sonra her şey değişir ve ben bunu şu anki haliyle çok seviyorum. Farklı bir şeye dönüşmesini istemiyorum."

"Daha iyi bir şeye dönüşecek."

"Bundan çok eminsiniz."

"Öyleyim, ama senin de öyle olmanı istiyorum."

"Tüm hayatımı olabilecek en iyi şekilde alt üst ettiğinden çok eminim." Onu öptü çünkü dolgun, şiş dudaklarına karşı koyamıyordu. "Hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğundan çok eminim."

Kız buna itiraz edince, adam onu tekrar öptü. "Benim için bunun kim olduğunu söyleyebilirim ve bu sensin. Yüzde üç yüz bin sen."

Kızın küçük iniltisi neredeyse adamın kontrolü üzerindeki kırılgan hakimiyetini kırıyordu. "Ama söylediğim diğer şeyleri de düşünmeni istiyorum. Ben senin

tamamen

eminim.

"

"Eminim

."

"McKenzie..."

"Duke." Eğilip kulak memesini dişlerinin arasına aldı ve ısırıldığında neredeyse pantolonuna boşalacaktı. "Belki senden biraz daha gencim ama tek gecelik eğlenceli bir ilişki ile uzun süreli bir ilişki arasındaki farkı bilen yetişkin bir kadını m. İkinci kategoride olduğundan yüzde yüz emin olmasaydım oğlumun yanına yaklaşmana asla izin vermezdim."

"Beni kanaviçe işlerken yakalamana asla izin vermemeliydim."

Kadının boğuk kahkahası hayatında duyduğu en güzel şeydi. "Bu epik boyutlarda bir hataydı."

"Bunu görmeye başlıyorum."

"Seninle olmak istiyorum. Yaşadığım en güzel günü seninle bitirmek istiyorum."

Buna ne diyebilirdi ki? "Jax'i bana getirebilir miyiz?"

"Uh-huh."

"Uyanmayacak mı?"

"Eğer yaparsa, hemen uykuya geri

dönecektir." "Tamam, o zaman..."

"Onu çağırayım mı?"

Duke doğru şeyi yapmaya çalıştığı için kendini iyi hissediyordu ama konuşma zamanı geçmişti. "Evet, bence de yapmalısın."

JACK DOWNING, Billy Weyland'ı Büyük Tuz Göleti'nin güney köşesinde yaklaşık bir metre suda yüzerken buldu.

"Orospu çocuğu," diye fısıldadı neye baktığını fark ettiğinde. Billy ile spor salonunda birkaç kez karşılaşmış ve spor yaparken onunla konuşmak hoşuna gitmişti.

Acımasız keşfi bildirmek için el telsizine uzandı. "Downing'den üsse. Cevap verin."

"Burası üs. Gidin."

"Weyland'ı göletin güneydoğu köşesinde buldum."

Uzun bir duraksamadan sonra santral görevlisi, "Ek kaynak gönderiyoruz. Lütfen beklemede kalın."

"Anlaşıldı."

Beklerken Jack gözlerini cesetten hiç ayırmadı. Şükürler olsun ki cesedin bulunmasından başkaları sorumlu olacaktı. Kardeşine haber verildikten sonra, ikinci kayıp adamın da ölü bulunduğu haberi ada halkına yayılacaktı. Kötü ihtimaller karşısında bile umudunu yitirmeyen Morgan için üzülüyordu.

Billy ve Jim aptalca bir risk almış ve bunu hayatlarıyla ödemişlerdi.

İnsanın Doğa Ana'ya karşı verdiği mücadeleyi neredeyse her zaman Doğa Ana kazanırdı. Bir adada büyüdükten sonra, Billy ve Jim bunu bilmeliydi.

Blaine ve Deacon Taylor, Jack'in teknesinin yanına yanaşan ilk teknedeydi. İşaret etti.

"Kahretsin," dedi Blaine. "Ben de öyle umuyordum."

"Biliyorum," dedi Jack. "Ben de, ama en azından Morgan ve Billy'nin arkadaşları bu olayı kapatabilecekler." Bu kelimeyi nadiren kullandığı ve böyle bir şeyin varlığından bile ciddi olarak şüphe ettiği için bu ifadeyle kendini şaşırttı. Karısını henüz otuz beş yaşındayken meme kanserinden kaybettikten sonra, *kapانیşın* ne kadar zor bir kavram olduğunu çok iyi biliyordu.

Daha sonra itfaiye botu da onlara katıldı ve olay yerini kontrol altına aldı.

Deacon kurtarma çalışmalarına yardımcı olacağı için Blaine Jack'in teknesine transfer oldu. "Beni rıhtıma kadar bırakır mısın?"

"Elbette."

Jack tekneyi McCarthys'e doğru çevirdi, Billy'yi daha fazla görmek zorunda kalmadan olay yerinden ayrıldığı için şükreliyordu.

"Sen iyi misin?" Blaine sordu.

"Evet, istediğimiz sonuç olmasa da onu bulduğumuza sevindim."

"Anlaştık."

"Sturgil'i bulduktan sonra Deacon nasıl?" "İyi görünüyor."

"Gözünüz üzerinde olsun. Kendi çektiği çileden sonra, bu olay evine yakın bir yere isabet edecektir." "Seni duyuyorum ve katılıyorum."

"Durmadan Tiffany ve tatlı Ashleigh'i düşünüyorum."

"Bunun için teşekkür ederim," dedi Blaine. "Sevgi ve desteğin dışı vurumunu takdir ediyorlar."

"Bunu hak ediyorlar."

"Kesinlikle."

"Bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

Blaine ona doğru baktı. "Ben mi? Beni ilgilendirmiyor, tabii ki onları desteklemek dışında."

"Seni de içeriyor."

"Nasıl anladın?"

"Az önce o küçük kızın tek babası oldun."

"Evet, sanırım oldum."

"Bu büyük bir mesele, değil mi?"

"Bu sadece onun hakkında zaten hissettiklerimi resmileştiriyor. Onu her zaman benimmiş gibi sevdim. Nasıl sevmezsin?"

"Değil mi? Çok sevimli ve tatlı biri. Addie'yle ilgilenme tarzına bayılıyorum." Jack geçenlerde Taylor'larla unutulmaz bir akşam geçirmiş ve Blaine'in küçük kızlarına aşık olmuştu.

"O onun ikinci annesi. Şimdiye kadarki en tatlı şey." "O bir bebek."

"O orospu çocuğu Sturgil'den ve onlara yaşattıklarından nefret ediyordum," dedi Blaine şiddetle. "Onun bağırsaklarından nefret ediyordum."

"Bu anlaşılabilir bir şey."

"Peki neden onun gölette ölmesine bu kadar üzülüyorum?"

"Çünkü sen nefret ettiğin biri için bile bunu istemeyecek kadar iyi bir adamsın."

"Annem bize kimseden nefret etmememizi söylerdi ve yemin ederim etmemeye çalıştım. Ama o adam..."

"Evet, sanırım annen onun yaptığı bazı şeylerden sonra sana izin verirdi."

"Her şeyi biliyordu ve muhtemelen kendi fikirleri vardı. Yine de ilk birlikteliğimizde Tiffany'den uzak durmam gerektiğini düşünmüştü."

"Gerçekten mi?"

"Ah evet. Tiff dükkânını ilk açtığında ve mallarının reklamını kaldırımında yapıp günde en az bir kazaya neden olduğunda sen ortalıkta yoktun."

"Hadi ama," dedi Jack gülerek. "Yapmadı."

"Kesinlikle yaptı!"

"Bu oldukça önemli bir şey olmalı."

"Hayal kurmayı bırak, yoksa ışıklarını söndürürüm."

Jack kahkahalarla inledi. O kadar çok güldü ki gözleri yaşardı ve tekneyi sürmekte zorlandı.

Blaine ona ters ters baktı.

Nefes nefese kalan Jack elini yüzünün önünde salladı. "En iyi kısmı, dükkânın önünde kazalara neden olurken senin onunla uğraştığını hayal etmek."

"Oldukça boktan bir gösteri yaptık."

"Aman Tanrım, bu uzun zamandır duyduğum en iyi şey."

"Hayal etmeye çalışmayı bırak. O benim lanet karım!"

Jack tekrar gülmeye başladı ve duramadı. En son ne zaman böyle güldüğünü hatırlayamıyordu. Çok uzun zaman olmuştu. Ruby ölmeden önce. "Billy'nin cesedini bulduktan kısa bir süre sonra kıcımla gülüyor olmak yanlış geliyor."

"Sorun yok. Saygısızlık etmiyoruz. Eğer gülmezsek, işte gördüğümüz bazı şeyler yüzünden ağlamayı asla bırakamayabiliriz."

"Bu doğru." Jack tekneyi McCarthys Marina'nın yanındaki yüzer iskeleyle yumuşak bir iniş için getirdi. Blaine baş halatı bağlarken, Jack de kış halatı ile ilgilendi. Rampadan ana iskeleyle çıktılar, Bay McCarthy her zamanki karakter kadrosuyla mahkemeye çıkıyordu.

"Dışarıda işler nasıl gidiyor?" Ned Saunders sordu.

"Billy'yi bulduk," dedi Blaine. "Şimdi kardeşini bulup ona haber vermek için kasabaya gidiyorum, şimdilik aramızda kalsın."

"Öyle olacak," dedi Big Mac. "Duyduğuma üzüldüm ama bulunmasına sevindim." "Evet, aynı şekilde."

"Tiffany ve Ashleigh nasıl?" Frank McCarthy sordu. "Onları düşünüyordum."

"Dayanmaya çalışıyorlar. Altı yaşındaki bir çocuğa açıklamak zor bir şey."

"Hayal bile edemiyorum," dedi Dr. Kevin McCarthy. "Eğer konuşmak isterlerse beni nerede bulacaklarını biliyorsunuz."

Big Mac ve kardeşleri, fahri kardeşleri Ned de dahil olmak üzere, Blaine'in tanıdığı en iyi adamlardan bazılarıydı. "Evet. Tiff ve ben Ashleigh için sizden bir randevu almayı düşünüyorduk."

"Zararı olmaz," dedi Kevin. "Elimden gelen her türlü yardımı yapmaktan mutluluk duyarım." "Teşekkürler, Doktor. Gidip şu işi halletsek iyi olacak."

"Seni kıskanmıyorum," dedi Big Mac.

"İşin bir parçası," diye yanıtladı Blaine. "Sonra görüşürüz."

"Yaptıklarınız için teşekkürler çocuklar," dedi Ned.

"Minnettarız." "Bunu duymak güzel," dedi Jack.

"Teşekkürler."

Blaine'in cipine doğru yürüdüler ve Billy'nin kardeşi Morgan'ı bulmak için kasabaya doğru yola çıktılar.

"Sanırım spor salonundan başlamalıyız," dedi Blaine. "Duyduğuma göre, Billy'nin yokluğunda orada takılıyor ve işlerle ilgileniyormuş."

"Evet, bunu ben de duydum. Billy'nin arkadaşları onun etrafında toplanıyor."

"Linc Mercer bana Billy ve Morgan'ın birkaç yıl önce a n n e babalarını ve kız kardeşlerini arka arkaya kaybettiklerini söyledi. Geriye sadece ikisi kalmış."

"Ah, kahretsin. Bunu duymaktan nefret ediyorum."

"Biliyorum. Asıl ailemden geriye kalan son kişi olmayı hayal bile edemiyorum." "Ben de öyle."

"Deacon'la yaşadığım kıl payı kaza ve şimdi de Jim'le yaşadığım bu olay, son zamanlarda kendimi daha da minnettar hissetmeme neden oluyor."

"Eminim. Deacon çok şanslıydı."

"Biliyorum. Konfor için çok yakın. Joe ve Seamus fırtınayı atlatmak için feribotla denize açılmasalardı neler olabileceğini düşündükçe soğuk terler dökerek uyanıyorum."

"Tanrı'ya şükür yaptılar," dedi Jack.

"Evet, şaka yapmıyorum."

"Deacon neredeyse denizde kaybolduktan sonra nasıl görünüyor?"

"İyi, ki bu biraz endişe verici. Yani, nasıl olur d a hiçbir şey olmamış gibi hemen toparlanıp işine geri dönebilir?"

"Belki de normale dönmek onun her şeyden çok ihtiyacı olan şeydir."

"Evet, sanırım. Ve sonra Jim'i bulan kişi o olmak zorunda kaldı. Bu onun için çok zor oldu."

"Eminim ağabeyi ona göz kulak oluyordur." "Bunu biliyorsun."

Blaine, feribot iskelesinin karşısındaki otoparkta, dövme ve masaj stüdyolarından yaklaşık bir blok ötede bulunan spor salonunun otoparkına girdi. "Hadi şu işi bitirelim."

Jack, Blaine'i içeriye kadar takip etti; rock müziğin ve metalin metalle birleşmesinin patlaması onları karşıladı.

Otuz beş yaşlarında, kenarları griye çalan koyu renk saçlı Morgan Weyland kayıt masasının arkasında havlu katlıyordu. Onların geldiğini görünce yüz ifadesi değişti. "Onu bulmuştunuz."

"Evet," dedi Blaine. "Lütfen kardeşinizi kaybettiğiniz için başsağlığı dileklerimizi kabul edin."

Morgan'ın koyu renk gözleri bir haftadır uykusuz geceler ve dayanılmaz stres yüzünden kızarmıştı. "Lanet olsun, Billy."

"Çok üzgünüz," dedi Jack.

"Siz ve diğerlerinin onu bulmak için yaptığınız her şey için teşekkürler. O aptal orospu çocuğunu." Morgan'ın gözleri yaşlarla doldu. "Nasıl gider ve beni burada tek başıma bırakır?"

"Yanınıza gelmesi için arayabileceğimiz biri var mı?" Blaine sordu.

Morgan başını salladı. "Sadece ben ve o varız. Ya da öyleydi." "Bir arkadaşına ne dersin?" Jack sordu.

"Evet, ulaşacağım. Haber verdiğin için teşekkürler. Onu nereye götürüyorlar?"

"Adli tabip Providence'dan gelecek," dedi Blaine. "Otopsi yapacaklar ve sonra onu anakarada seçtiğiniz cenaze evine bırakacaklar. Size bazı önerilerde bulunabiliriz."

"Elbette, bunun yardımı olur. Teşekkürler."

"İşleri bittiğinde, eğer onu adaya gömmek isterseniz feribotla geri gönderebilirler."

"Olmayı tercih edeceği başka bir yer yok." Blaine, "İrtibatta olacağım," dedi.

Jack, Morgan'a kartını uzattı. "Sizin için yapabileceğim bir şey olursa arayın."

Morgan her ikisiyle de el sıkıştı. "Size ve aramanın bir parçası olan herkese tekrar teşekkürler. Lütfen onlara söyleyin..." Sesi kesildi. "Onlara minnettar olduğumu söyle."

"Yapacağız."

Spor salonundan çıktıklarında Jack, "Onu bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum," dedi. "Ben de öyle ama onun için elimizden geleni yaptık."

"Acaba burada kalıp spor salonunu devralacak mı?"

"Sanırım göreceğiz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

McKenzie uyuyan oğlunu avludan Duke'un evine taşıdı, ikinci ya da üçüncü düşünceleri ya da pişmanlıkları olmasını bekliyordu

Ya da asla geri alınamayacak bir adım atmasını engelleyecek bir şey.

Ancak aklındaki tek düşünce heyecan, beklenti ve *sonunda*, nihayet, aynı zamanda seksi, düşünceli, komik ve onu dehşete düşürecek kadar tatlı olan gerçekten düzgün bir adam bulduğu için duyduğu rahatlamaydı. Tek boynuzlu at bulmak böyle bir şey olmalıydı.

Duke'un kapısını çalarken bu düşünce onu güldürdü. Jax'in uyuması için bir yer ayarlamak üzere ondan önce gitmişti.

"Kapıyı çalmana gerek yok," dedi hışımına kapıyı açarken.

"Evet, öyle. Kibarlık bu."

"Bana karşı kibar olma."

"Terbiyeli olmam konusunda kavga mı edeceğiz, yoksa aklında başka bir şey mi var?"

"O küstah ağzın başını belaya sokacak." "Söz mü?"

Alçak hırıltısı kızın kıkırdamasına neden oldu. "Bana gülmek pek de kibar bir davranış sayılmaz."

"Belki değil ama eğlenceli." McKenzie'nin onunla birlikte olmaktan en çok hoşlandığı Şeylerden birini seçmesi gerekseydi, o da kendisi olmak konusunda kendini güvende hissetmesiydi. Hiçbir zaman söylemeden önce ne söyleyeceğini düşünmek zorunda kalmıyor ya da onun hassas duygularını incitebileceğinden endişe etmiyordu. Bu, kolayca kırılabilen ve Őakadan pek hoşlanmayan Eric için büyük bir zorluktu.

Duke'un evi sıcak ve rahattı ve neredeyse her duvarda çerçeveli kanaviçe örnekleri vardı. Başka bir zaman hepsine daha yakından bakacaktı.

"Onu buraya yerleştirdim." Duke onu daha küçük bir yatak odasına götürdü, burada yatağın üzerine rulo haline getirilmiş battaniyeleri daire şeklinde yerleştirmişti. "Bu işe yarar mı?"

"Bu harika olur, teşekkürler. Uyurken neredeyse hiç hareket etmez." McKenzie, Jax'i Duke'un onun için yaptığı yuvanın ortasına yerleştirdi ve uykuda kalacağından emin olmak için bekledi.

Kadın onun tüylü, yumuşak saçlarını okşarken ve yanağını öperken, adam hiç kıpırdamadı.

"Annen seni seviyor," diye fısıldadı.

Odadan çıkmak için ayağa kalktı ve Duke'u kapının pervazına yaslanmış buldu. "Annesi sen olduğun için çok şanslı bir ocuk."

"şanslı olan benim."

"Annesinin onu sevdiğini fısıldadığını bir kez bile duymamış bir ocuk olarak, bana güvenin. şanslı olan o."

Ona bakarken ellerini kalçalarına dayadı. "Buna sahip olmadığın için üzgünüm."

"Hiç sahip olmadığın bir Şeyi özlemezsin."

Bunu söyleme Şekli, daha önce söylediği ve düşündüğü bir Şey olduğunu gösteriyordu.

-Daha önce birçok kez. "Kimse sana yol göstermeden nasıl bu kadar tatlı, nazik, sevgi dolu bir adam oldun?"

"Bana nasıl yaşamak istediğimi gösteren insanlar vardı, özellikle de büyükannen."

"Bunu senin için yapmasına bayıldım."

"O benim Yoda'mdı. Onun gibi yaşamak istememi sağladı." "Seninle çok ama çok gurur duyardı."

"Umarım

öyledir."

"Öyle

olduğunu

biliyorum."

"Şuna bir bak." Elini tuttu ve onu şöminenin üzerindeki şömine rafına götürerek Rosemary ile birlikte çekilmiş bir fotoğrafını gösterdi. "Bu onun anakaradaki evinde geçirdiğim Noel."

McKenzie daha yakından bakmak için çerçeveli fotoğrafı eline aldı. "Seni şimdi hatırlıyorum. Biraz huysuz ve sessizdin."

"Yanlış bir şey söyleyeceğim diye çok gergindim."

Çerçeveyi tekrar şöminenin üzerine, onun çeşitli insan gruplarıyla çekilmiş diğer fotoğraflarının yanına koydu. "Bu çok tatlı."

"Seni buraya büyükannen hakkında konuşmak için çekmedim." "Hayır mı?"

Onu öpmeden önce başını salladı. "Seni soymak isterken onu düşünemem. Yanlış geliyor."

McKenzie güldü. "İkimizi de severdi. Bizi birlikte seveceğini düşünmek zorundayım."

"Belki öyle, ama eğer etrafta dolaşp bir şeylere göz kulak oluyorsa, bu onun kaybolması için gerçekten iyi bir zaman olabilir."

Bu yorum McKenzie'nin kahkahalarla inlemesine neden oldu ve Duke boynunu öptüğünde hızla bir iniltiye dönüştü. Aynı anda dizlerinin bağı çözüldü ve sadece Duke'un beline doladığı kolu onu ayakta tutabildi. Bunu basit bir öpücükle nasıl yapmıştı? Bu, tek boynuzlu at nitelikleri listesine eklenecek bir şey daha vardı: Bir öpücükle onu dizlerinin üzerine çökertebilme yeteneği.

"Senin nasıl bir tek boynuzlu at olduğunu düşünüyordum."

Kollarını onun etrafında sıktı, onu kaldırdı ve koridorun en ucundaki diğer yatak odasına taşıdı. "Ha?"

Güç gösterisinden etkilenen kadın, "Sen diğer erkeklerin asla olamayacağı şeylerin hepsisin" dedi.

"Neredeyse sormaya korkuyorum..."

"Seksi." İyiliğine karşılık vermek için onun boynunu öptü. "Komik." Daha fazla öpücük ve biraz diş atarak homurdanmasını sağladı.

Hayal kırıklığına uğratmadı.

"Düşünceli. Bu büyük bir şey." Dilini adamın boğazındaki nabız noktasının üzerinde gezdirdi. "Nazik. Bu çok *büyük* ve bulması zor." Daha fazla öpücük, ardından ereksiyonunu kadının karnına bastırırken daha fazla inleme. "Aynı zamanda sadık, kendini adamış bir arkadaşsın." Onun kulak memesini ısırdı. "Ve kanaviçe yapabiliyorsun."

Bir kahkaha attı. "Bu gerçekten en sevdiğin şey, değil mi?"

"Bunu biliyorsun."

"Bunu asla unutmayacağım."

"Asla." Çenesiyle yatağını işaret etti. "O yastıkları sen mi yaptın?"

"Ortadaki büyük olan hariç hepsi. O Rosemary'dendi."

"Duke..."

"Evet, McKenzie?"

"Yatağında *yastıklar* var." "Ne olmuş yani?"

"Bu beni gülünç bir şekilde tahrik etti."

"Benimle yine dalga mı geçiyorsun acaba?" "Bunu yapar mıyım?"

"Evet ve bundan zevk alırsın."

Ona baktı ve tamamen kendisine odaklanmış olan yoğun bakışlarını karşıladı. "Seninle her şeyden zevk alıyorum."

"Öyle mi?" diye sordu, sesi şaşırmış gibiydi. "Uh-huh."

"Bu söylediğin çok hoş bir şey."

"Gerçek bu."

"Seninle ve Jax'le geçirdiğim her saniyeden zevk alıyorum."

"Onu da dahil ettiğin için teşekkürler."

"Tabii ki onu da dahil ettim. MK adında tatlı, seksi, komik, zeki, otoriter, alaycı, muhteşem, dumanı üstünde bir paketle birlikte geliyor."

"Çok ateşli, ha?"

"*Kızım...*"

O büyümeye ve onunla ilgili diğer her şeye aşık oluyordu. Eric'ten sonra, bir daha asla bir erkeğe kalbini kırma gücü vermeyeceğine dair kendine söz vermişti ve bu sözü tutmaya tamamen niyetliydi. Ta ki Duke Sullivan hayatına girip ona daha önce hiç sahip olmadığı bir şeyi gösterene kadar. Ve şimdi onu gördüğüne göre, elde edebildiği kadarını istiyordu.

Onu istiyordu. Onu sevmek ve hayatındaki herkesle ilgilendiği gibi onunla ilgilenmek istiyordu.

Başını eğdi ve ona sert bir bakış attı. "Senin evinle benimki arasında tereddüt ettin mi?"

"Bir tane bile değil. Ve bana bir daha bunun benim cenazem olduğunu söyleme. Bunu duymak istemiyorum."

Yüzünün sol tarafı sevimli bir şekilde çarpık bir sırıtışla kalktı. "Patronluk taslamak çok tahrik edici."

"Bu seni bir kez daha düşündürmeli."

"Ve yine de... Bu beni daha fazlasını istemeye itiyor." Parmakları üstünün altından kaydı ve sırtını kavurdu.

Cildinin her santiminde tüyleri diken diken oldu ve titremeye başladı.

"Üşüyor musun?"

"Hiç de değil."

"Öyle, değil mi?"

"Öyle." Deri yeleği adamın omuzlarından iterek, üzerinde kurukafa ve çapraz kemikler bulunan bir tişörtü ortaya çıkardı.

Dışarıdaki belalı kişilik, içerideki yumuşak başlılıkla keskin bir tezat oluşturuyordu. Sert dış kabuğunun, dünyada tek başına hayatta kalmak için bir savunma mekanizması olarak hizmet ettiğinden şüpheleniyordu.

"Bunu çıkarabilir miyiz?" diye sordu, tişörtünü çekiştirerek.

Arkasına uzandı ve her tepeyi ve vadiyi keşfetme beklentisiyle dudaklarını yalamasına neden olan kaslı bir göğüs ve karın ortaya çıkararak yukarı ve üzerine çekti.

"Spor salonunda geçirdiğin zaman mı?" "Son zamanlarda oraya gitmiyorum."

"Buna devam etmelisin," dedi, parmak uçlarını dokunuşuyla titreyen karın kaslarının üzerinde gezdirerek.

"Evet, hanımefendi." Styenin kopçasını açmak için arkasına uzandı ve geri adım atarak styenin aralarında yere düşmesine izin verdi.

McKenzie, göğüsleri adamın gğsündeki yumuşak tüylere srtnrken içinden geçen duyguları özümsemek için gözlerini kapattı.

"Lanet olsun," diye fısıldadı. "Mmm, lanet doğru."

"Burada benimle ne yapıyorsun? Sen lanet bir tanrıasın." "Ve sen de lanet bir tek boynuzlu atısın, ve bunu asla unutma."

"Kendimi bir metre boyunda hissettiriyorsun."

"Beni hiç olmadığım kadar mutlu etmek için tam olarak kim ve ne olduğundan başka bir şey olmana gerek yok."

"Bana nasıl ulaşacağını çok iyi biliyorsun." "Biliyor muyum?"

"Evet, sen de biliyorsun."

En büyük gülümsemesini gösterdi ve sonra kot pantolonunun fermuarındaki beş düğmeden ilkine uzandı, onları birbiri ardına açtı ve sonra çıkarmak için ellerini arkadan içeri itti.

"Botları unuttun."

"Ben de öyle yaptım." Onları çözmek için dizlerinin üzerine çöktüğünde onu şaşırttığını söyleyebilirdi. Başını kaldırıp adama baktığında, adamın ona yönelttiği bakışlara ancak kavurucu denebilirdi.

"Bunu hayatımın sonuna kadar hatırlamak istiyorum." "Ve burada seninle ne yaptığımı merak ediyorsun?"

Kadın dizlerinin üzerinde doğrulup yüzünü adamın gerilen sikine yaslariken başıyla onayladı.

Nefes nefese kalırken parmakları kızın saçlarına daldı.

"McKenzie..." "Evet, Duke?"

"Ben, uh..." Derin iç çekişi onu eğlendirdi. "Söylemiyor musun?"

"Konuşamam."

McKenzie onun ereksiyonunu dar boxer külotundan kurtarıırken ve onu tüm ihtişamıyla görürken usulca güldü. "Tek boynuzlu at nitelikleri listenize ekleyeceğim bir şey daha var," dedi dilini geniş tacın altına sıkışmış piercingin üzerinde gezdirirken.

"Becer *beni*," dedi uzun süren bir tıslamayla.

"Bu gördüğüm de ne?" diye sordu piercing için. "Şu anda konuşamam."

"Bu acıtmış olmalı."

"Sık gibi, ama hoşuna gidecek."

"Mmm, bu doğru mu?"

"Uh-huh."

Ağızına alabildiği kadarını almadan önce diliyle ve en hafif dişleriyle onunla dalga geçerken onunla biraz eğlenmeye karar verdi, sevgili yaşamı için tutunurken saçlarını çekiştirme şeklini sevdi.

"Hey, yani, um..."

McKenzie ikiye katladı ve elini tabana doğru sıkıca bastırdı.

"MK!"

Uyarıyı duydu ama adam serbest kalmanın gücüyle bağırana kadar geri çekilmedi. Sonra onu yavaşça serbest bıraktı, alabildiği kadar uzun süre zevk almasını sağladı.

"Anne-effer." Onun kalkmasına ve kollarına girmesine yardım etti. "Bu... *Vay* canına." Geriye doğru düştü, botlarını ve pantolonunu çıkarırken onu da yanında götürdü. "İnanılmazsın."

"Sen de öylesin."

"Sana karşı hiçbir şeyim yok."

"Şu anda beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

"Biraz bile değil."

"O zaman yeni favori insanım hakkında konuşmayı bırak." "Yeni favori insanın olmak hoşuma gidiyor."

"Senin olmak hoşuma gidiyor." Kaşlarını kaldırdı. "Öyleyim, değil mi?"

Kahkahası en sevdiği şeylerden biri olmaya başlamıştı, çünkü onun bu kadar sık kahkaha atmadığından şüpheleniyordu. "Evet, öylesin ve bunu sen de biliyorsun."

Onları yuvarladı, böylece onun üstüne çıktı ve bir gün bir erkekte bulmayı umduğu tüm şeylerle ona baktı. Çocukluk hayallerindeki Beyaz Atlı Prens'e benzemiyordu ama Beyaz Atlı Prens'e benzeyen erkeklerin çoğunun kurbağa olduğunu öğrenmişti. Bu adamda isteyebileceği ya da ihtiyaç duyabileceği her şey vardı ve bunu neredeyse onu ilk gördüğü andan beri biliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu yüzüne, burnunun ucuna ve sonra dudaklarına yumuşak öpücükler kondururken.

"Tanıştığımız gün bana gerçekte kim olduğunu nasıl gösterdin ve o ilk izlenimden hiç sapmadın. Bunun nedenini biliyor musun?"

"Anlat bana."

"Bu senin kim olduğun gerçeği. Seni fark etmemi sağlamak için oynadığın bir oyun değildi."

"Genelde böyle mi olur?"

"Her zaman. Başlangıçta hepsi saçmalıktır, ta ki sizi istedikleri yere getirene ve çirkin gerçek ortaya çıkmaya başlayana kadar."

Başparmağıyla yüzündeki saçları geriye doğru taradı. "Peki seni nerede istiyorlar?"

"Tam beni yakaladığın yerde."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, burada olmanı seviyorum ama bugün dükkânda olmanı da sevdim, şömine başında olmanı, evde seninle yemek yemeyi ve benimle kamyona binmeni de sevdim. Başka her yerde yanımda olmanı da seviyorum."

"Sevdiğini biliyorum ve bu benim için çok şey ifade ediyor. Kendimi yatağına davet etmemin büyük bir nedeni de bu."

"Daimi bir davetiniz var."

"Bildiğim iyi oldu." Onu yumuşak ve tatlıdan üç saniye içinde ateşli ve rahatsız edici bir pcğe çekti.

Bacaklarının arasına yerleşti ve öpüşmeyi kesip aşağı inerek gğslerini öptü. Ağzının meme ucuna yaklaştığını hissetmek onu arzu ve şefkatle çıldırttı ve bu türünün tek rneği adama karşı aşk gibi bir şey hissettirdi.

Soyunmadan çok önce onun yanında kendini güvende hissetmişti ve bu, genellikle yeni biriyle ilk kez birlikte olmanın bir parçası olan endişeleri bir kenara bırakıp rahatlamasına ve zevkin içinde yuvarlanmasına izin verdi.

Evin başka bir yerinden gelen bir ses gözlerini amasına neden olurken, Duke hâlâ onun üzerindeydi.

"Duke! Uyan!"

Sierra mıydı o?

"Ne oluyor lan?" Kendini McKenzie'nin üzerinden kaldırdı ve yatağın ayakucundan bir çift eşofmana uzandı. "Kusura bakma. Hemen döneceğim."

Pantolonu giydi, odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

McKenzie üzerine bir battaniye çekti ve ne

k o n u ŝ t u k l a r ı n ı duymaya çalıştı, bir yandan da onu yanlış değerlendirmedigini umuyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

"W bu saatte burada ne halt ediyorsun?"

"Saat daha on. Ne zamandan beri yatağa giriyorsun?"

"Şu andan itibaren. Sarhoş musun?" "Belki. Biraz."

"Buraya nasıl geldin?"

"Ned getirdi beni."

Harika, diye düşündü Duke. Şimdi başka biri Sierra'nın gece geç saatte evine geldiğini öğrenecek ve olağan sonuçlara atlayacaktı. Ned'in kimseye söyleyeceğinden değil ama yine de...

"Neden bana mesaj atmadın?" "Ben attım. Cevap vermedin." "Çünkü meşgulüm."

Gözleri kocaman oldu. "O burada mı? Şimdi mi?"

Cevap veremeden kadının gözlerindeki yaşları görünce dehşete kapıldı. Neler oluyordu böyle? "Neler oluyor Sierra?"

"Yok bir şey. Ben gideyim. Bölmek istemezdim."

Adam onu durduramadan kapıdan çıkmıştı, o da onu bahçeye k a d a r takip etti.

"Sierra. Dur."

Kadın gözlerinin önünde yığılıp kaldığında, ateş çukurunun yanındaki Adirondack sandalyelerden birine çöküp kalbi parçalanmış gibi ağladığında gördüklerine gerçekten inanamadı. "Bir şey mi oldu?"

Hıçkırmaya devam ederken başını salladı.

Duke onun yanına oturdu ve elini omzuna koydu. "Bana neler olduğunu anlat."

Tanıdığı ve sevdiği Sierra ağlamazdı. O başkalarını ağlatırdı. Onu bu kadar üzgün görmek onu gerçekten tedirgin etmişti ve McKenzie'nin, sanki orada yaşıyormuş gibi, olabilecek en kötü zamanda evine dalan başka bir kadından sonra ne düşündüğünü merak etmekten kendini alamıyordu.

"Billy'yi buldular."

Duke'un nefesi kesildi. "Oh lanet olsun."

Spor salonunun her günkü müdavimlerinden biri olan Sierra ona Duke'tan daha yakındı. "Özür dilerim. Canlı bulunacağını umuyordum."

"Biliyorum. Hepimiz öyleydik. Zavallı kardeşi. Sadece ikisinin olduğunu biliyor muydun? Anne babaları ve kız kardeşleri genç yaşta öldü."

"Hayır, yapmadım. Bu çok üzücü."

Sierra'nın konuşabilecek kadar kendini toparlaması için birkaç dakika geçti. "Özür dilerim. Seni öylece içeri almamalıydım."

"Sorun yok."

"Hayır, değil."

"Billy dışında seni üzen başka bir şey mi var?"

"Kulağa çok aptalca gelecek."

"Yine de söyle."

"Beni dinlemekten daha iyi yapacak işlerin var."

Uzun zamandır arkadaşlardı ve onun çıldırdığını hiç görmemişti, bu yüzden onu bu şekilde görmek çok rahatsız ediciydi.

Yüzünü sildi ve ona bakmak için kendini zorluyor gibiydi. "Sana bunun aptalca geleceğini söylediğimi unutma..." Derin bir nefes aldı.

nefes aldı ve sonra bıraktı. "Otuzlu yaşlarımıza doğru ilerlerken, sanırım aklımda, bizim için hiç gerçekleşmemiş olsa bile, bilirsin, sonunda birlikte olabileceğimiz düşüncesi vardı."

Duke ona sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. Kadının itirafı onu şok etmişti.

"Sana aptalca olduğunu söyledi. Seni McKenzie'yle görmek beni bazı şeylerle yüzleşmeye zorladı ve... Özür dilerim. Buraya hiç gelmemeliydim ve evine öyle dalmamalıyım."

"Buraya her zaman gelebilirsin. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum. Bunu biliyorum." Saçlarının gevşek telleri arasından ona baktı. "Aramızdaki her şeyi garipleştirdim, değil mi?"

"Hayır, ama beni şaşırttın. Beni yedek planın olarak gördüğünü bilmiyordum."

"O şekilde ifade etme."

"Öyle olması gerekmez miydi?"

"Sanırım, ama seni bu şekilde düşünemeyecek kadar çok önemsiyorum."

"Sana değer veriyorum ama bu şekilde değil. İnan bana, sana çıkma teklif etmediğim ya da seninle bir şeyler yapmaya çalışmadığım için neyim olduğunu merak ettiğim zamanlar oldu. Ama beni her zaman durduran 'denemek' kelimesiydi. Eğer aramızda bir şeyler olacaksa, çoktan olurdu. Uzun zaman önce."

"Evet, biliyorum ve haklısın. Erimemin seninle hiçbir ilgisi yok ve her şey zamanın ilerlediğini ve hayatımın bu noktada olmasını umduğum şey olmadığını fark etmemle ilgili. Bu benim suçum, senin değil." Ayağa kalktı. "Ben gidiyorum. Akşamınızı böldüğüm için özür dilerim. McKenzie iyi birine benziyor. Umarım mutlu olursunuz."

"Seni eve bırakayım."

"Saçmalama. Eve kendim gidebilirim."

"Ben seni götürürüm. Anahtarlarımı alayım yeter."

İç çekti. "Peki."

Duke içeri girdi ve doğrudan McKenzie'nin bir battaniyenin altında yatağına uzanmış olduğu yatak odasına gitti.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, o... Bilmiyorum. Çok üzgün. Arkadaşı Billy'yi bulmuşlar. Onu evine bırakacağım. Yirmi dakika içinde dönerim. Bunun için gerçekten üzgünüm."

"Sorun değil."

Onu öpmek için eğildi. "İyi değil ama geleceğini, üzgün olduğunu ya da bunların hiçbirini bilmiyordum."

"Bu senin hatan değil. Sanırım eve gideceğim."

"Lütfen yapma." Durakladı, olmak istediği yer ile uzun zamandır arkadaşı olan biri için yapması gerekenler arasında hiç olmadığı kadar bölünmüş hissediyordu. "Bu dünyada istediğim tek şey burada seninle olmak. Lütfen gitme."

Gülümsedi ve gözlerine daha önceki sıcaklığın bir kısmı geri döndü. "Tamam. Yapmayacağım."

"Hemen
döneceğim."

"Burada
olacağım."

Bir kazak ve anahtarlarını alıp kapıya yönelmeden önce onu tekrar öptü. Sonbaharın serin havasına adımını attığında Sierra için kamyonetin kilidini açtı.

Yolcu koltuğuna tırmandı.

Duke kamyonu garaj yolundan çıkardı ve Sierra'nın stüdyosunun üstünde yaşadığı kasabaya doğru yola koyuldu.

"Kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum.

Kızdı mı?" "Hayır. Sorun yok."

"Senin için hiçbir şeyi berbat etmek istemem. Umarım bunu biliyorsundur." "Biliyorum."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet, tabii."

"Onda seni bu kadar etkileyen şey ne?"

Duke bir kahkaha attı. "Her şey. Her şeyi. Akıllı, komik, seksi, pratik ve harika bir anne. Çok otoriter ve bisiklete binerken kask takmamı söylüyor, ben de önemseyiği için yapıyorum. Bu yüzden bana bunu yaptırıyor."

Sierra koltuğunda ona doğru döndü. "Kask mı takıyorsun?" "Evet."

"Vay canına, bu ciddi

bir şey." "Bence

olabilir."

"Gerçekten çocuklu bir kadınla uğraşmak istiyor

musun?" "Eğer söz konusu olan o kadın ve o

çocuksa, evet, istiyorum." "Huh."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Seni hiç evcil bir aile babası olarak hayal etmemiştim."

Omuz silkti. "İnsanlar b ü y ü r . Değişirler. Farklı şeyler istiyorlar."

"Biliyorum. Sadece senin yapacağını

düşünmemiştim." "Neden?"

"Sanırım büyürken sahip olmadığın için istemediğini düşündüm."

"Bunu istememi sağlayan biriyle tanışana kadar

istemiyordum." "Ve bunu onunla istediğini zaten

biliyorsun?"

"Lynn'den bu yana ilk kez ne olabileceğini görmek istediğimi biliyorum." Uzun bir sessizlikten sonra ekledi: "Umarım benim adıma mutlu olabilirsin."

"Öyleyim! Elbette öyleyim."

Duke arabayı onun dairesine çıkan merdivenlerin yanındaki park yerine çekti. "Umarım öyledir. Benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun ve her zaman da öyle olacaksın."

"Biliyorum ve aynısı geçerli. Bu gece her şeyi tuhaflaştırdığım için özür dilerim. Çok fazla şarap içtim ve..."

"Endişelenme."

"Bilmeni isterim ki... Hiç kimse mutlu olmayı senden daha fazla hak etmiyor." "Bu doğru değil."

"Öyle, Duke. Bu doğru."

Sierra, çocukluğunun ne kadar zor geçtiğini bilen birkaç kişiden biriydi.

"O biliyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Oraya gitmeye gerek yok. Artık hepsi geçmişte kaldı."

"Bu senin geçmişinin büyük bir parçası ve eğer onunla aranızdaki şey söylediğin kadar ciddiye, ona bilmesi gereken her şeyi anlatmalısın."

"Görüşleriniz için teşekkür ederim. Bunu dikkate alacağım."

Yanağından öpmek için eğildi. "Eve bıraktığın ve beni hayatından atmadığın için teşekkürler."

"Seni hayatımda istiyorum. Ama orada kalmak için McKenzie'yi kabul etmelisin. Onun söz konusu olduğu yerde drama istemiyorum. O bunu bir ömür boyu yaşayacak kadar yaşadı."

"Anladım. Drama yok."

"Git biraz uyu ve Motrin al ki yarın canın yanmasın."

"Sağ ol baba. Sağ ol. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum, evlat."

Duke onun merdivenleri çıkmasını izledi ve içeride ışıklar yanana kadar bekledikten sonra geri çekilip eve doğru yola koyuldu.

Lanet Sierra. Ugh. Olabilecek en kötü zamanda gelmekle kalmamış, aynı zamanda kafasını geçmişinden asla tekrar ziyaret etmemeye çalıştığı şeylerle doldurmuştu. Artık her gün kötü şeyleri düşünmemesi yıllar almıştı ve şimdi onunla bir geleceği olmasını beklemeden önce McKenzie'ye geçmişiyile ilgili tüm gerçeği borçlu olup olmadığını merak ediyordu.

Ne onunla ne de başka biriyle oraya gitmek istemiyordu.

Hiç.

Ama uzun vadede onunla birlikte olmak isteyip istemediğine karar vermek için ihtiyaç duyduğu tüm bilgileri ona vermemesi adil miydi?

Lynn'e hiç söylememişti ve daha sonra, sürmeyen bir ilişki için o yarayı yeniden açmadığı için rahatlamıştı.

Bugün gerçekten güzel bir gündü. Bu gece de harika bir geceydi. Sierra'nın mesajını görebilmek için daha öncesine geri sarabilmeyi ve böylece ona gelmemesini söyleyebilmeyi diledi. Böylece, acı dolu geçmişini McKenzie'yle tamamen paylaşmasını ona borçlu olduğunu söylemesine hiç gerek kalmayacaktı.

Eve, yatağında çırılçıplak yatan kızın yanına giderken düşünmek istediği son şey buydu.

Yarıda kesilmeden önce kaldıkları yerden devam edebileceklerini umuyordu ve her şeyden çok, Sierra'nın aniden evinde belirmesinin McKenzie'nin kendisi ya da Sierra ile ilişkisi hakkında şüpheyne düşmesine neden olmamasını umuyordu.

Garaj yolunda sabırsızca frene bastı ve kamyonu aniden durdurdu. Kamyondan koşarak kapıya gitti ve yatak odasına koştuğunda onu top gibi kıvrılmış, yatağında derin uykuya dalmış, ellerini melek gibi yüzünün altına koymuş bir halde buldu.

Onun yatağında uyuduğunu görmek, ezici bir haklılık duygusuyla birlikte geldi. Soyunurken, onun yatağında ve hayatında rahat edeceğini umuyordu. Jax'i kontrol etmeye gitti, dişlerini fırçaladı ve onun yanına yatmadan önce bir çiş yaptı, bir kolunu ona doladı.

İçini çekti ve sanki o olduğunu ve güvende olduğunu biliyormuş gibi onun kucağında rahatladı.

Bu gece pek de düşündüğü gibi geçmemişti ama küçük oğlu yan odada uyurken o kollarında uyuyordu.

Onların orada olması, kurmaya cesaret edemediği bir hayalin gerçekleşmesi gibiydi. Gözlerini kapamak ve o mükemmel yerde bir süre daha kalmak istiyordu.

olabildiğince uzun süre.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

Ertesi sabah erkenden Tiffany annesine ve marinadan kahve ve çörek getiren Ned'e Maddie'yi görmeye gıt.

"Seni oraya götüreceğim," dedi Ned.

"SUV'u alabilirim," diye cevap verdi Tiffany, hâlâ güzel Bug'ının yasını tutuyordu.

"Gerek yok. Ben seni götürürüm."

Artık üvey babası olan ve gerçekten de tanıdığı tek baba olan bu sevgili adamın yardım etmek için bir şeyler yapmak istediğini anladı. Bu yüzden ona izin verdi. "Teşekkür ederim Ned. Bu harika olur. Kızları hazırlayayım."

On beş dakika sonra yola çıktılar ve çocukların kuzenleriyle birlikte yemeleri için kalan çörekleri getirdiler.

Ashleigh kuzeni ve en iyi arkadaşı Thomas'ı göreceğini duyunca sevinçten havalara uçmuştu. Onu daha iyi hissettirebilecek biri varsa o da Thomas'tı. Aralarında sadece birkaç ay olmasına rağmen, en başından beri kardeş gibi yetiştirilmişlerdi ve hâlâ tüm dünyada en sevdiği kişiydi. Addie, Hailey, Mac ve ikiz bebeklere de tapıyordu. Ama Thomas onun en sevdiği kişiydi ve anneleri çocuklarının aralarındaki bu sıkı bağı çok seviyordu.

Ned'in taksisinin arka koltuğunda, kızları Ned'in onlar için her zaman hazır bulundurduğu koltuklara bağlanmış halde oturan Tiffany, hayatının çoğunda evim dediği yerden garip bir şekilde kopmuş hissederken, tanıdık manzaranın geçip gidişini izledi. Oradan sadece Jim'e hukuk fakültesinde yardım etmek için ayrılmıştı. Mezun olduktan hemen sonra adadaki muayenehanesini kurmak için geri dönmüşlerdi.

Hoşnutsuzluğu adaya döndükten kısa bir süre sonra başlamıştı. Bunu şimdi görüyordu. Uzun bir süre boyunca, bir eş ve anne olmanın gereklerini yerine getirirken hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya çalışmış, onun hayallerini her zamanki gibi desteklerken kendi hayalleri için de mücadele etmişti. O zamanlar evde bir kreş ve bir dans stüdyosu işletiyor, o muayenehanesini kurarken gelirini desteklemek için üzerine düşeni yapmaya çalışıyordu.

Ama yaptığı hiçbir şey yeterli olmamıştı. Hukuk fakültesindeyken birden fazla işte çalıştıktan ve ona güzel bir kız çocuğu verdikten sonra, tam da kendileri için hayal ettikleri hayatı gerçekleştirmenin eşiğindeyken evliliklerini terk etmişti.

Birdenbire, artık o hayatı ya da onu istemiyordu.

Tiffany, bunca zaman sonra bile, üzerinde yürüdüğü zemine tapan bir adamla yıllarca evli kaldıktan sonra, Jim'in onu nasıl bir kenara attığını düşünmenin hâlâ canını nasıl acıtabildiğine hayret ediyordu.

Aralarında işler hızla kötüye gitmiş, adanın çoğunu kendisine ve muayenehanesine düşman eden ve Dan ile Kara'nın nişan partisinde Dan Torrington'ın elini keserek hapse girmesine neden olan bir dizi feci karar almasına yol açan dağınık bir boşanma ile sonuçlanmıştı.

Dan'den bahsetmişken, bir gece önce ondan ve Kara'dan cevap veremediği bir mesaj almıştı.

Telefonunu geri çekti ve tekrar okudu.

Hey, Tiff, Kara ve ben Jim'le ilgili haberleri duyunca çok üzüldük. Eminim senin gibi biz de şok olduk ve üzüldük. Bu zor zamanda sizi, Ashleigh'i ve ailenizi düşünüyoruz. Maine'den sevgilerimizi gönderiyoruz!

Nazik notunuz için çok teşekkür ederim. Şok olduğumuz ve üzüldüğümüz konusunda haklısınız, bu da en büyük paradoks, değil mi? Gitmesini istiyordum ama bu şekilde değil. Eminim herkesten daha iyi anlıyorsunuzdur. Herkes Ash'in etrafında toplanıyor ve o da beklenebileceği kadar iyi dayanıyor. Altı yaşındaki bir çocuğun anlayabileceği çok şey var. Maine'e neden gittiğinizi duyduk ve Kara'nın ailesinin bunu yaşadığını duyduğumuza üzüldük. Siz onların yanındayken, kardeşlerinin aklanacağından ve kısa sürede ait olduğunuz yere, buraya döneceğinizden hiç şüphemiz yok. Bu arada seni çok özleyeceğiz. Lütfen iletişimde kalın ve nasıl olduğunuzu bize bildirin. Seni çok seviyoruz!

Kara'nın iki kardeşi cinayetle suçlanmıştı. Tiffany ayrıntıları bilmiyordu ama söylediklerinin doğru olduğunu ve arkadaşlarının yakında adaya döneceklerini umuyordu.

Ned, Maddie'nin Sweet Meadow Farm Yolu'ndaki araba yoluna girdi, Linda'nın sarı Bug'ı Maddie'nin SUV'unun yanına park edilmişti.

Tiffany, Mac McCarthy'ye aşık olup onunla birlikte bu saray gibi evde yaşamaya başladıktan sonra ablasını çok kışkırdığını hatırlıyordu.

Kendi prensini bulduğu ve onunla yepyeni bir hayat kurduğu için o günler çok eskide kalmış gibi görünüyordu ama Jim'in kaybı pek çok eski ve istenmeyen duyguyu yeniden canlandırmıştı. Maddie'yi kıskanmaktan ve kıskançlığının bir dönem kız kardeşiyle arasında yarattığı uçurumdan nefret etmişti. Şükürler olsun ki artık bunu çoktan aşmışlardı.

Araba garaj yolunda durduktan hemen sonra Ashleigh arabadan inmiş ve merdivenleri çıkmıştı.

Tiffany, Addie'yi araba koltuğundan kurtardı ve evden uzaktayken olası bir felakete karşı her yere götürdüğü büyük çantayı topladı. Çantayı omuzlayıp annesi ve Ned'i Maddie'nin güvertesine çıkan merdivenlere kadar takip ederken, felaket denebilecek bir şey yaşanmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu fark etti. Bir zamanlar neredeyse her gün yeni bir felaket yaşanıyor gibiydi.

Blaine ve mutlu ilişkileri sayesinde, ondan önceki hayatı boyunca erişemediği bir tür huzur ve sükûneti tatmıştı. Maddie'nin aksine, adada onlarla birlikte yaşayan babalarına dair hiçbir anısı yoktu. Tiffany onun yokluğunun farkına vardığında çoktan gitmişti.

Bir psikiyatrist, babasının bıraktığı boşluğu doldurmaya yaklaşan ilk "erkek" olan lisedeki erkek arkadaşına bağlanmasıyla ilgili olarak muhtemelen bir gün geçirirdi. Blaine'le sevgi dolu bir ilişki içinde olmanın getirdiği öngörü sayesinde, Jim'in ona en çok ihtiyaç duyduğu şeyi hiçbir zaman veremediğini görebiliyordu.

Öyleyse nasıl oluyordu da onun ölümü kendisini kederden dümdüz olmuş hissetmesine neden oluyordu?

Hiç mantıklı değildi.

Maddie'nin oyuncaklarla, bebek ekipmanlarıyla ve kuzenlerin gelişi nedeniyle atılan heyecan çılgınlıklarıyla dolu açık konseptli evindeki olağan kaosu içine adım attılar.

Addie onun kollarında kıvranıyor, kavgaya katılmak için yere bırakılmak istiyordu. "Bedlam'e hoş geldin," dedi Maddie Tiffany'ye sarılmak için ayağa kalkarken.

Linda, Ned ve Francine çocuklarla ilgilenirken kız kardeşler uzun süre birbirlerine sarıldılar.

"Dün gece marinaya gidemediğimiz için üzgünüm," dedi Maddie.

"Ü z ü l m e . İki çocuğu evden dışarı çıkaramıyorum. Senin nasıl beş tanesini yönet."

"Bu bir s-h-i-t gösterisi."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum," diye bağırdı Thomas. Birbirlerinden ayrılırken gülüşüler.

Maddie ellerini Tiffany'nin yüzüne koydu. "Nasılsın? Gerçekten mi?" "Kalbim kırık ve nedenini bir türlü anlayamıyorum."

"Ah, tatlım." Maddie ona tekrar sarıldı. "Tabii ki öylesin. Onunla on yıl birlikte oldun, ondan bir çocuğun oldu. Nasıl bitmiş olursa olsun, o senin hayatının büyük bir parçasıydı."

Tiffany, hâlâ hayattayken kalbini defalarca kırmış olan adam için bir kez daha ağlamaktan nefret ediyordu.

Bacağındaki bir çekiştirme Tiffany'nin kız kardeşinin kucağından geri çekilmesine neden oldu. Addie ona baktı. "Anne üzgün."

Tiffany küçük hanımını kucağına almak için eğildi. "Annen iyi. Merak etme." Addie, Tiffany'nin yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Üzölmek yok, anne."

"Üzölmek yok." Kızı için zorla gülümsedi. "Addie-pooh sayesinde her şey daha iyi."

Küçük kız, Tiffany'ye Blaine'i hatırlatan büyük, memnun bir sırıtışla parladı. İnsanlar onun başka bir Tiffany mini-me olduğunu söylüyordu, ama bazen Blaine'in kendini beğenmiş sırıtışını mükemmel bir şekilde yansıtıyordu.

Oyuna geri dönmek için Addie'yi yere bıraktı. "Annenin üzölmeye hakkı var," dedi Maddie.

"Biliyorum, ama çocukların önünde kendimi tutmalıyım." Tiffany yüzünde kalan nemi sildi, çocuklarına, yeğenlerine, neşe kaynaklarına odaklanmaya kararlıydı. "Abby hakkında ne duyuyorsun?"

"Hamileliğinin geri kalanında tamamen yatak istirahati."

Liam bebek Mac'le yanlarından geçerken Tiffany soluk soluğa, "Kahretsin," dedi. "Bu nasıl olacak?"

"Şu anda bunu anlamaya çalışıyorlar."

Abby, Adam bütün gece dar hastane yatağında ona sarılıp uyuduktan sonra, "Eve gidip eşyalarını toplamalı ve Liam'ı almalısın," dedi.

Duş almak ve üstünü değiştirmek için otele gitmiş ve bir saat sonra her ikisi için de kahvaltılık sandviçlerle dönmüştü.

"Sizi bırakmak istemiyorum. Ailemden bizim için toplanmalarını ve Liam'ı getirmelerini isteyebilirim."

"Bence bunu sen yapmalısın. Neye ihtiyacımız olduğunu ve Liam'ın ne isteyeceğini en iyi sen biliyorsun. Başkalarından, hatta büyükanne ve büyükbabalardan bile bunu istemek çok fazla."

"Seni burada bırakıp o lanet adaya gittiğimi ve bir şey olursa sana geri dönemeyeceğimi düşündüğümde... kalp krizi geçirecekmişim gibi hissediyorum."

"Yapma bunu."

Adam sonunda, David ve Vic'in anakaraya uçuşu tavsiye etmelerinden beri gördüğü en küçük sırtışı yaptı.

Abby ona doğru uzandı.

Elini tuttu.

"Bu ikimiz için de uzun bir süreç olacak. Günün ve gecenin her saniyesinde burada olamayacaksın. Endişelenerek, uyumayarak, doğru beslenmeyerek ya da spor yapmayarak kendini yıpratamazsın. Benimki kadar senin stresini de yönetmek zorundayız."

"En önemli şey sizinki."

"Hayır Adam, bu doğru değil. Bunu sensiz yapamam, o yüzden lütfen... Bana ve Liam'a olduğu kadar kendine de iyi bakacağına söz vermeni istiyorum."

"Seni duyuyorum. Ve söz veriyorum."

"Şimdi gidersen, feribota giden bir Uber bulabilir ve bu gece son gemiyle geri dönebilirsin. Seamus'u ara. Acil durumlar için her zaman bir yer ayırırlar. Senin için arabayı ayarlar."

"Ben yokken dört çocuk doğurmak gibi dramatik bir şey yapmayacağına emin misin?"

"Bunun olmaması için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ama eğer olursa, ne olursa olsun, seni gönderen ben olduğum halde burada olmadığın için seni asla suçlamam."

"Tamam o zaman," dedi derin bir iç çekerek. "Gidiyorum ve olabildiğince çabuk döneceğim."

"Öp beni ve sen dönene kadar beni oyalayacak güzel bir öpücük yap."

Gülümseyerek yatak demirinin üzerinden eğildi ve ona ateşli, seksi bir öpücük kondurdu. "İşte ben de bundan bahsediyorum."

"Evden istediklerinizin ve Liam için getirmem gerekenlerin listesini bana mesaj atın ki hiçbir şeyi unutmayayım."

"Yapacağım. Sen yokken yapacak bir şeyim olur. Bir öpücük daha, sonra seni dışarı atacağım."

Öpücükleri her zaman en iyisiydi ama bugün daha da özeldi.

"Teknedeyken, o ilk günü ve oradan ne kadar uzağa geldiğimizi ve dört gözle beklediğimiz ne kadar çok şey olduğunu düşünün."

"Zen Abby bugün nereden geliyor?"

"Minnettarlığa odaklanmaya çalışıyorum. Asla bir bebek sahibi olamayacağımızı düşündüğümüz zamanları hatırlıyor musunuz? Şimdi kıymetli Liam'ımız var ve dört tane daha yolda. Önemli olan tek şey onları bitiş çizgisine ulaştırmak. Bunun gerçekleşmesi için ne yapmam gerektiği umurumda değil."

"Seninle çok gurur duyuyorum."

"Ah, teşekkürler. Bu benim için her şey demek."

"Sanırım şimdi gidersem, adaya giden saat bir vapurunu yakalayabilirim." "Daha sonra arabayı almak için Seamus'u aramayı unutma."

"Yapmayacağım."

Onu son bir kez öptü. "Seni seviyorum. Ben yokken uslu dur."

"Ben de seni seviyorum. Çabuk dön ve bana oğlumu getir."

"Yapacağım."

O gittikten sonra Abby yastıklara yaslandı ve onu birkaç saatliğine onsuz iyi olacağına ikna edebilmek için bir kenara bırakmak zorunda kaldığı endişe, kaygı ve stresle dolu derin bir nefes aldı. Dünden beri tanıdığı herkesle konuşmuştu - ya da öyle görünüyordu - destek, cesaretlendirme ve ziyaret planları için aramışlar ve mesaj atmışlardı.

İnanılmaz desteklere ve bir kızın sahip olmayı umabileceği en iyi kocaya rağmen, aylarca yatakta kalma düşüncesi onu korkutmuş ve sindirmişti. Ne kadar kilo alacağı konusunda dehşete düşmüştü.

bir daha asla kaybetmeyebileceğini ve onca hareketsizlikten sonra dört bebeğe bakıp bakamayacağını düşündü.

Izzy onlara kaslarının körelmesini önlemek için fizik tedavi uygulanacağını söylemişti ama bunun ne kadar etkili olacağını merak ediyordu.

Telefonu çaldı ve annesinden gelen çağrıyı cevapladı. "Merhaba."

"Nasılsın tatlım?"

"Dayanıyorum. Adam az önce Liam'ı almak ve uzun yol için ihtiyacımız olan şeyleri toplamak üzere eve hızlı bir yolculuk yapmak için ayrıldı."

"Liam'ı oraya götürmek istediğine emin misin? Bu sabah Linda ile konuştum ve ona bizim de yardıma hazır olduğumuzu söyledim."

"Biliyorum, bunu ve Adam'ın ailesinin yaptıklarını çok takdir ediyoruz. Ama haftalarca ondan uzak kalmak istemiyoruz."

"Anlıyorum. Anne olmak için uzun süre bekledin. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorsun."

"Evet, aynen öyle. Adam onunla çok iyi anlaşıyor. Onunla tek başına ilgilenebilir."

"İkinizin bunu atlatabileceğinden hiç şüphem yok."

"Güvenoyu için teşekkür ederim. Şu anda biraz ürkütücü hissediyorum ama bu dört küçük çocuğu olabildiğince güvenli bir şekilde dünyaya getirme hedefine odaklanmaya çalışıyorum."

"Dört McCarthy çocuğu daha. Dünya hazır mı?"

Abby güldü. "Muhtemelen hayır, ama işte geliyorlar, hazır olsunlar ya da olmasınlar."

"Seninle gurur duyuyorum, tatlım. Kargaşa ve dramadan payına düşenden fazlasını yaşadın ve bu son zorluğun üstesinden ustalıkla geliyorsun."

"Bunu söylemen çok hoş."

"Ciddiyim ve babam da aynı şekilde hissediyor. Harikasın ve o bebeklerle tanışmak için sabırsızlanıyoruz."

"Ben de yapamam."

"Sen ve Adam'ın onlara ne isim vereceğinize karar vermek için bolca vaktiniz olacak."

"Bu doğru. Bu konuda daireler çizdik ama muhtemelen bazı kararlar almaya başlamanın zamanı geldi."

"Evet, en şık eve dönüş kıyafetlerine sahip olmalarını sağlamak için nakışların bir an önce başlaması gerekiyor."

"Her zamanki gibi önceliklerin doğru."

"Bunu biliyorsun, tatlım. Beni sonra arar mısın?"

"Yapacağım."

"Bu hafta sonu sizinle biraz vakit geçirmek için geleceğiz. Babam Westin'de bir oda ayırttı."

"Seni görmek için sabırsızlanıyorum."

Adam'dan feribotta olduğuna ve valiz listesini beklediğine dair bir mesaj almadan önce hem kız kardeşlerinden hem de bir kuzeninden telefon aldı.

Üzgünüm, sen gittiğinden beri meşguldüm!

Bana doğruyu söyle, bir kaçamak mı yapıyorsun? HAHHAHAHAHAHA.

Hayır.

Seni ne meşgul etti?

Annem ve kızlardan gelen telefonlar. Listeyi şimdi yapacağım. K.

Kaçamak mı yapıyordu? Aklını mı kaçırmıştı? Sadece internetteki flört profilini hayal edebiliyordu: YATALAK VE DÖRT ÇOCUĞA HAMİLE BİR ANNE, KENDİSİNE VE BEŞ OĞLUNA BAKACAK İYİ, İSTIKRARLI VE YAKIŞIKLI BİR ERKEK ARIYOR.

Kapısında sıraya girerlerdi!

Kendi aptallığına gülmekten kırıılırken, her zamankinden daha çok ihtiyacı olduğu bir anda kendisini güldürdüğü için Adam'a teşekkür etti. Birkaç saat içinde onu ve Liam'ı görmek için sabırsızlanıyordu.

ASHLEIGH, Thomas'ı üst kattaki odasına kadar takip etti. Eşyaları kırmayı seven küçük kardeşi Mac'ten sakladığı yeni kamyonu ona göstermek istiyordu. En azından Thomas böyle düşünüyordu.

Mac henüz ne yapacağını bilmiyordu, bu yüzden sürekli oyuncaklarını etrafa fırlatıyor, bu da ağabeyini kızdırıyordu.

Thomas kuzenine, "Babam güvende olmasını istiyorsam onu burada tutmamı söyledi," dedi.

Ashleigh kamyonlarla pek ilgilenmiyordu ama Thomas onun en iyi arkadaşıydı, bu yüzden kamyonun yapabildiği şeylerden büyülenmiş gibi davrandı. Uzaktan kumandayı kullanarak ona ışıkları, bip seslerini ve bir yük Lego'yu yere boşaltmak için yatağı nasıl kaldırabileceğini gösterdi.

"Bu çok havalı."

"Biliyorum, değil mi?" Ona doğru baktı. "Baban için gerçekten çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim."

"Sen... Sen üzgün müsün?"

Ashleigh başını salladı. "Çok üzgünüm."

"Babam ölseydi çok üzülürdüm. Keşke seninkinin başına gelmeseydi." "Ben de isterdim."

"Sana sarılabilir miyim?" "Tabii."

Thomas ona doğru geldi ve kollarını uzattı.

Ashleigh de ona sarıldı.

"Bunun yardımı oldu mu?" "Hem de çok."

"Keşke üzgün olmasaydın."

"Blaine bana sonsuza kadar bu kadar üzgün olmayacağımı ama babamı hep özleyeceğimi söyledi."

"Bu muhtemelen doğru. Annem ve babam ikizlerin kız olduğunu söylediğinde üzülmüştüm. Ama artık bu konuda üzgün değilim. Çok tatlılar."

"Çok tatlılar."

"Umarım mutluluk üzüntüden daha uzun sürer, çünkü üzüntü hiç eğlenceli değil." "Hayır."

"Yakında okula dönecek misin?"

"Annem kendimi ne zaman hazır hissedersen o zaman dönebileceğimi söyledi." "Umarım yakında olur. Seni orada özledim."

"Ben de seni özledim."

Thomas ona kendisi yokken okulda neler olduğunu anlattı. Çocuklardan biri öğle yemeği sırasında kusmuş, bir diğeri de teneffüste serçe parmağını kırmıştı. "Çok kötüydü." Ona Anthony'nin salıncaktan düştükten sonra parmağının nasıl görüldüğünü gösterdi.

"Ew. Eminim acımıştır." "Çıglık atıyordu."

Thomas'ın Anthony'nin yaptığı gibi çıglık atıyormuş gibi yaparken yüzünde oluşan ifadeye kıkırdadı.

"Gülmen hoşuma gidiyor."

"Ben de ağlıyorum. Ağlamak gözlerimi acıtıyor." "Eğer üzgün hissedersen beni arayabilirsin." "Arayacağım."

"Annene söyle, benim annemi arasın."

"Tamam."

"Acıktım. Bir çörek daha ister misin?" "Evet!"

Thomas merdivenlere doğru gitti.

Ashleigh onun peşinden koştu ve kendisini beklemesi için bağırdı.

BÖLÜM 27

T kahvenin güçlü ve zengin kokusu McKenzie'yi derin uykusundan uyandırdı. Gözlerini açtığında Duke'u tamamen giyinmiş ve oturmuş halde buldu.

yatağın kenarına oturmuş, elinde dumanı tüten bir fincan kahve tutuyordu.

"İçine koyduğun o süslü şeyleri almak için evine gittim."

"Fransız vanilya kremamı mı kastediyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Evet, o. Ayrıca uyuyan küçük bey için birkaç çocuk bezi ve kıyafet aldım."

McKenzie yorganı kollarının altına sıkıştırdı ve kahveyi ondan almak için doğrulup oturdu. "Büyürken böyle yapar." Kahveden bir yudum aldı ve keyifle iç çekti. "Bu gerçekten güzel bir kahve."

"Uzmanlık alanlarımdan biri."

"İlk defa biri bana yatakta kahve getiriyor." Yüzü sevimli bir gülümsemeye aydınlandı. "Bu doğru mu?"

"Evet."

"Buralarda takılırsanız, günlük rutininizin bir parçası haline gelebilir."

"Diğer tüm şeylere eklendiğinde bu oldukça teşvik edici bir paket."

Dün gece senin yatağında uyumama neden olan şey." "Akşamımız bölündüğü için gerçekten üzgünüm."

"Sen yokken kendimden geçtiğim için özür dilerim. Ben böyleyim işte. Uyku vakti geldiğinde beni kimse uyanık tutamaz."

"Bildiğim iyi
oldu." "Sierra iyi
mi?"

"Olacak. Billy onun arkadaşıydı." "Ve
senin."

"Evet, ama kız ona daha yakındı. Ona sert
vurdu." "Düzenli olarak habersiz uğrar mı?"

"Bu ilk kez oluyor."

"İlginç zamanlama. Buraya dinleme cihazı falan mı yerleştirmiş?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Bilmeni isterim ki... O benim çok iyi

"Arkadaşım, ama şimdiye kadar olduğu ve bundan
sonra da olacağı tek şey bu." "Çok güzel bir kız."

"Sen de
öylesin."

"Onun gibi
değilim."

"Hayır, sen de senin gibi muhteşemsin ve ben de seni ve muhteşemliğini
seviyorum. Seninle birlikte olmayı, seni öpmeyi ve seninle gülmeyi
seviyorum ve hayatımın geri kalanında dizlerinin üzerinde benimle birlikte
olduğun görüntüyü asla unutmayacağım-"

Gülümseyerek onu durdurmak için bir elini kaldırdı. "Bu cümleyi
bitirmene gerek yok."

"Neden olmasın? Hayatımda yaşadığım en muhteşem şeylerden biriydi
ve bu iyiliğe karşılık vermek için çok hevesliyim, eğer sözümüz
kesilmeseydi bir sonraki adımda bunu yapacaktım."

"Çok heveslisin,
ha?" "Tahmin bile
edemezsin."

"Saat kaçta çalışman gerekiyor?" "İlk
müşterim saat dokuzda."

"O zaman sanırım bu konuşmaya başka bir zaman devam etmemiz
gerekecek." "Bu gece. Bu gece devam ederiz. Akşam yemeğini ben
getiririm."

"Yemeği ben yaparım. Dün gece sen yaptın."

"Seni dışarı çıkarmak istiyorum. Sana romantizm, çiçekler, mumlar ve hak ettiğin her şeyi vermek istiyorum."

"Gösterişli şeylere ihtiyacım yok. Evde akşam yemeği yemekten ve kendimize zaman ayırmaktan çok mutluyum."

"O zaman bunu alacaksın. Şimdilik. Ama geri kalanını da sana vermeyi planlıyorum."

"Haber verdiğin için
teşekkürler." "Sorun değil."

"Bana kahve getirdiğin ve özel kremamı almaya gittiğin için teşekkür ederim."

"Benim için zevkti. Oradayken bir parça muzlu ekmek çalmış olabilirim. Rosemary çok gurur duyardı. Onunki kadar güzel."

"Beğendiğine sevindim."

"Bayıldım. Eve dönmüş gibi hissettim."

"Bilmeni isterim ki... Sierra dün gece buraya geldiğinde biraz sarsıldım ama aynı zamanda senin ne kadar harika bir arkadaş olduğunun bir örneğini daha gördüm."

"Olmaya çalışıyorum."

"Arkadaşların sana sahip oldukları için çok şanslı."

"Onlara sahip olduğum için şanslıyım. Onlar benim ailem." "Benimkiler de öyle. Onlar için şükürler olsun."

"Kız kardeşlerin de annen gibi mi?"

"Benden daha çok. İyi anlaşıyoruz ama çok yakın değiliz. Her zaman bir tür drama yaratıyorlar, ki bu bana göre değil."

Jax uyandığını belli etmek için bir çığlık attı.

Kahveyi yatağın başucundaki masaya koydu. "Görev çağırıyor." Gömleğini ona uzattı.

"Teşekkürler."

"Benim yüzümden o gömleği giymek istemezsin."

Gülerek başının üzerinden çekti ve kalkmasına yardım etmesi için uzattığı eli tuttu.

O gidip Jax'i getiremeden, Jax eğilip onu öptü.

"Günaydın," dedi.

"Günaydın."

"Uzun zamandır içtiklerimin en iyisi."

"Aynen."

Jax'i getirmesi için onu serbest bıraktı ama odadan çıkarken onun gözlerini üzerinde hissetti. Ona yatakta kahve getirmişti.

Bayıldım.

O odaya girdiğinde Jax c i y a k l a d ı ve her zamanki sabah coşkusuyla ayaklarını tekmeledi.

"Günaydın, balkabağı turtam. İyi uyudun mu?"

Duke bebek bezlerini, bir paket ıslak mendili ve Jax'in kıyafetlerini yatağın ayak ucuna bırakmıştı. Ne adam ama.

Jax'in gecedен kalma ağır bezini değiştirdi, onu yıkadı ve giydirdi. Onu yatak odasından çıkardığında Duke'u mutfakta, ocağın başında buldu.

"Kahvaltıda ne sever?" "Genellikle biraz anne sütü ve mısır gevreği."

"Neden ben bizim için yumurta pişirirken sen de o işi halletmiyorsun?" "Ciddi misin sen? Kahve ve kahvaltı mı?"

Omzunun üzerinden pis bir sırtış fırlattı. "Ben olabildiğince gerçeğim, bebeğim."

Tiffany öğle yemeğinden sonra kız kardeşine, anne babasına ve Linda'ya, "ASH'IN TAM DA İHTİYACI OLAN ŞEY BU," dedi. "En iyi dostuyla biraz zaman geçirmek."

Thomas ve Ashleigh yerde birbirlerine yüksek sesle kitap okurken, Hailey ve Addie Hailey'nin bebekleriyle oynuyordu. Liam ve Mac ise

Etrafta dolaşırken, her şeye karışırken kalçalarını birleştirmişlerdi. İkizler öğleden sonra uykusuna yatmışlardı.

"Senin de buna ihtiyacın vardı, bebeğim," dedi Ned.

Başını Maddie'nin omzuna dayamış olan Tiffany ona gülümsedi. "Her zamanki gibi haklısın, baba."

Ned'in gözleri kocaman oldu ve sonra da parladı. "Böyle bir şey söylemeden önce bir uyarıya ne dersin?"

"Bu ne kadar eğlenceli olurdu?" Tiffany gülümseyerek sordu. "Bunun kadar eğlenceli olmazdı," dedi Maddie.

"Baba."

"Tanrı aşkına, siz ikiniz. Beni ağlatacaksınız."

Gözleri yaşaran Francine onun elini tuttu. "Bunu hak ettin, aşkım. Yıllardır her gün, hepimiz için ortaya çıktığın gibi."

"Tüm kalbimle katılıyorum, eski dostum," dedi Linda. "Eğer onların babası sen değilsen, kim bilmiyorum."

"Tanrı aşkına..."

Ned'in mırıldandığı sözler kadınları güldürdü.

Çok tatlıydı ve hayatlarında olduğu için şanslıydılar. O ve Maddie harika bir babaya sahip oldukları için hiç olmadığı kadar iyi hissediyorlardı. O sadık, sevgi dolu, cömert bir koca, baba ve büyükbabaydı ve baba unvanını hak ediyordu.

Ned Linda'ya, "En iyi dostuma siz çılgın kadınların beni ağlattığını söylemeyin," dedi.

"Asla yapmam, ama bahse girerim ona kendin anlattığında ağlayacaksın."

"Bana küstahlık etme."

"Bunca yıldan sonra seninle başka türlü nasıl olabilirim bilmiyorum."

Kahkahalar, sevgi, dostluk, destek... Tiffany ve Ashleigh'in ihtiyacı olan her şeydi.

NIALL, güvenlik m¼d¼r¼ olduğu Wayfarer'a onu aramaya gitmeden ¼nce John'a birkaç g¼n s¼re vermişti. Sezon sona eriyordu ama plajlar h¼l¼ g¼n¼birlikçilerle ve Wayfarer'ı Ekim ayına kadar dolu tutan partililerle doluydu. Turistler i¼in, ada temizlenmeye ve normale d¼nmeye devam ederken bile fırtına hi¼ yaşanmamış gibi ydi.

Normal olan neydi ki? Bu kavramı kim nasıl tanımlıyordu? Bazen Niall, kendisi gibi hayatın anlamını s¼rekli sorgulayan eski filozofların soyundan gelip gelmediğini merak ediyordu.

¼rneęin, fırtına sırasında John'la birlikte ateşli bir gece ge¼irmiř olmaları ne anlama geliyordu? Fırtınadan sonra yaralı kardeşi Jeff ve Jeff'in kız arkadaşına anakaraya kadar eşlik ettiğinden beri John'dan birkaç mesaj dışında neredeyse hi¼ haber almamış olması ne anlama geliyordu? Birdenbire sessizliğe b¼r¼nmesi ya da John'un kız kardeşi Cindy'nin birkaç g¼nd¼r adaya d¼nd¼ę¼n¼ ama kendisine ulaşmadığını s¼ylemesi ne anlama geliyordu?

Bunların anlamı neydi?

Wayfarer'a yapacağı bu g¼revle bunu ¼ęrenmeye kararlıydı. İş yerinde bir adamla y¼zleřmek ideal değildi ama umutsuz zamanlar umutsuz ¼nlemler gerektirirdi. Ve ger¼ekten de buna bir ziyaretten ¼ok bir y¼zleřme denemezdi.

Resepsiyonda John Lawry'yi nerede bulabileceğini sordu.

"Sanırım yukarıda yangın g¼venlięi kontrol¼ yapıyor." Gen¼ kadın ikinci kattaki otel odalarına ¼ıkan merdiveni işaret etti.

"Teřekk¼r ederim."

Niall ¼st kata ¼ıktı ve John'u d¼rd¼nc¼ odada, elinde pano, tavandaki bir şeye bakarken bulmadan ¼nce kafasını ¼¼ a¼ık kapıdan i¼eri soktu.

John'un koyu sarı sa¼ları Niall'ın onu son g¼rd¼ę¼nde olduğundan daha kısaydı. Muhtemelen geri d¼nd¼ę¼nde Cindy'ye sa¼larını d¼zelttirmiřti.

adaya. Saçını kestirmek için vakti varken Niall'ı kontrol etmek için bir mesaj ya da telefon görüşmesi yapmaması komikti.

John onu fark edene kadar tam beş dakika kapı aralığında durdu.

Niall alaycı bir ses tonuyla, "Ne güvenlik müdürüsün sen," dedi. "Seni şimdiye kadar altı kez öldürebilirdim."

John gülümsedi ama Niall onun alnındaki sıkıntılı çatıklığı ya da çenesindeki gerginliği fark edemedi. "Wayfarer'da öldürülmeyi beklemiyorum."

"Güzel adamızda kaldığınız süre boyunca tüm polis içgüdülerinizi mi kaybettiniz?"

"Sanırım öyle. Seni buraya getiren nedir?"

"Tanrım, merak ediyorum. Bir arkadaştan daha fazlası haline geldiğini düşündüğüm birinden gelen radyo sessizliği olabilir mi?"

"Özür dilerim. Döndüğümde beri işler çığırından çıktı."

"Döndüğünüzü kız kardeşiniz ve Jace'ten değil de sizden duyabileceğimi düşünmüştüm."

John yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak ve bana neler olduğunu anlat."

"Providence'ta çok şey oldu. Jeff zor durumdaydı ve narkotikleri reddetti. Çok acı çekiyordu. Sanırım hala olanları sindirmeye çalışıyorum."

"Kardeşinizin başına gelenler için üzgünüm. Sen ve ailen onun etrafında toplandığınız için çok şanslı. Tamamen iyileşecek, değil mi?"

"Evet, zamanla. Neyse ki genç, güçlü ve inatçı. O hayatta kalanlardan."

"Sen de öylesin."

John omuz silkti. "Onun gibi değil."

"Bana sorarsanız, kendi sorunlarınızdan kurtuldunuz ve bunu oldukça takdire şayan bir şekilde başardınız. Belki de gerçekte kim olduğunu kabullenmeye başladığınızı düşünmüştüm."

ve senin gerçeğini yaşamak için."

"Öyleydim. Yani...

öyleyim." "O zaman

sorun ne?" "Ben...

Bilmiyorum."

"Gitmemi ve seni yalnız bırakmamı mı istiyorsun?"

"Hayır."

"O zaman korkarım benimle konuşmak zorunda kalacaksın, böylece buradan nereye gideceğimize karar verebiliriz."

"O gece... Fırtına sırasında." "Harika

bir geceydi."

"Evet, öyleydi."

"O gece olanlar seni korkutuyor mu?" "Bunu çok

düşündüm."

Niall odaya doğru bir adım attı. "Ben de öyle. Aslında bunu durmadan düşündüm."

"Evet, ben de." John doğrudan ona baktı. "Biraz gerginleştin." "Evet."

"Bu konuda ne hissedeceğimden emin değilim."

"Bu konuda kendini iyi hissetmelisin. Bu tür bir bağlantı her gün karşına çıkmıyor, biliyorsun."

"Bunu biliyorum."

"Buna hazır değil misin?"

"Emin değilim."

Hayal kırıklığı içini batma hissiyle doldurdu. "Bunu çözdüğünde bana haber vermeye ne dersin, ha?"

"Sadece biraz zamana

ihtiyacım var."

"Yeterince adil."

"Geldiğiniz için

teşekkürler." "Sorun

değil."

Niall gitmek için döndüğünde, John'u arayıp bulmamış olmayı diledi. Onun ne düşündüğünü bilmemek, Niall'ın son zamanlarda başına gelen en iyi şeyden geri adım atıyor olabileceğini duymaktan çok daha iyiydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

W bir gün boyunca süzölmek mümkün mü? Eğer öyleyse, Duke'un evindeki güzel uyanıştan sonra McKenzie'nin yaptığı da b u y d u .

Bir kez daha, kendisi işe bisikletle giderken onun kamyonetini kullanması için ısrar etmişti. Muhasebecilik işi bu hafta olduğu gibi büyümeye devam ederse, kısa sürede kendi arabasını alabilecekti.

Eric onu ve beklediği bebeği terk ettikten sonra, amansız sabah bulantıları nedeniyle çalışmadığı birkaç aylık ek kirayı karşılamak için arabasını satmıştı. Bu tatsız aşama geçtiğinde, zaten parası azalmıştı ve geçici olarak annesinin evine geri taşınmak gibi acı bir karar vermişti.

En kötü senaryodan bahsedelim: onu hamile bırakan adam tarafından terk edilmek ve onu delirten annesiyle yaşamak zorunda kalmak.

Ama Jax için yapması gerekeni yapmıştı.

Günün ilk durağı olan Sierra'nın masaj stüdyosuna gidip onun için hazırladığı muzlu ekmeği bırakırken, Duke kamyonetin yolcu koltuğundaki araba koltuğuna bağlanmıştı. Ayrıca Sierra'nın Duke'la arasında bir sorun yaratıp yaratmayacağını da anlamak istiyordu.

Jax ile birlikte stüdyoya girdiğinde Sierra'yı resepsiyonda buldu. "Günaydın."

"Hey, ne oldu?" Sierra temkinli bir ifadeyle sordu.

İçinde muzlu ekmek olan plastik poşeti tezgâhın üzerine koydu. "Söz verdiğim gibi."

"Oh lanet olsun. Teşekkür ederim. Çok heyecanlıyım. Rosemary's'i özlemişim." "Duke onunki kadar iyi olduğunu söylüyor."

"Bu çok iyi bir destek." "Her şey yolunda mı?" McKenzie sordu.

"Elbette."

"Bana deli diyebilirsiniz ama özellikle dün gecedan sonra bir titreşim alıyorum." Sierra derin bir nefes aldı ve ona bakmadan önce bıraktı. "Habersiz geldiğim için özür dilerim. Sadece... O benim için çok şey ifade ediyor."

"Biliyorum."

"Onun tekrar incindiğini görmek beni incitir."

"Yapmak isteyeceğim son şey onu incitmek olur. O son zamanlarda başıma gelen en iyi şey... şey... hiç."

Sierra başını salladı. "O böyle biri. Önemseğinde, tüm kalbiyle önemser."

"Onun tarafından bakıldığımız için ikimiz de şanslıyız, değil mi?" "Doğru."

"Umarım arkadaş olabiliriz Sierra. Bu onun için çok şey ifade eder." "Ben de öyle umuyorum. Muzlu ekmek için teşekkürler."

"Ne zaman istersen. İyi günler."

Gitmek için döndü.

"McKenzie?"

Sierra'ya doğru geri döndü.

"Geldiğiniz için teşekkürler. Konuşma fırsatı bulduğumuza sevindim." "Ben de öyle."

McKenzie, muhteşem bir sonbahar sabahında Martinez Lawn & Garden'a giderken Sierra ile aralarındaki buzları erittiği için rahatlamıştı. Bulutsuz gökyüzü

canlı bir peygamber çiçeği mavisiydi, hava serin ve berraktı ve ağaçlarda ilk yeşillik ipuçları belirmeye başlamıştı.

McKenzie sonbaharı, balkabağı ve balkabağı baharatıyla ilgili her şeyi çok severdi, bu yüzden Martinez Lawn & Garden tabelasını görüp arabayı park ettiğinde, Jenny'nin ona aramasını söylediği perakende mağazasına giden uzun araba yolunun her iki tarafında balkabağı tarlaları görünce çok heyecanlandı. Duke'un kocaman kamyonunu park etmeye hâlâ alışmaya çalışıyordu. Bu kez ikinci denemesinde başarılı oldu, bu da bir önceki güne göre bir gelişmeydi.

Jax'i koltuğundan aldı ve bebek arabasına bindirdi; Jax'in koltukta taşınamayacak kadar ağırlaştığını görünce yeniden sahip olduğu için rahatladı.

Perakende satış mağazası açık renkli ahşaptan yapılmış, koyu yeşil panjurları ve mor ve yeşil lahanalarla karışık renkli krizantemlerle süslenmiş pencere kutuları vardı. Parlak boyalı saksılar, bahçe aletleri, rüzgâr çanları ve diğer eğlenceli şeylerle dolu bir dükkâna adım attı.

Jenny, George'u taşıyarak onu karşılamaya geldi.

"Merhaba, hoş geldiniz! Hadi ofise geri dönelim." Jenny'yi takip etti. "Dükkan çok güzel."

"Bu benim kişisel tutku projemdi. Adamları bunun kârlı olabileceğine ikna etmek biraz zaman aldı ve şimdi her türlü kargayı yiyorlar, bu da benim hoşuma gidiyor."

McKenzie güldü.

"Kocanız ve kayınbiraderinizle birlikte çalıştığınızda böyle oluyor. Sık sık didişmeler olur." McKenzie'ye oturmasını işaret etti.

Jax'i bebek arabasından indirdi ve kollarının arasına aldı.

"Eğer George ile oynamak istiyorsa, ona minderde katılabilir." Ofisin yarısı George ve oyuncaklarına ayrılmıştı.

"Çok isterdi." McKenzie, Jax'i George'a birbirlerini görebilecekleri kadar yakın ama çekiştirebilecekleri kadar da yakın olmayacak şekilde mindere yerleştirdi.

ya da birbirinizi çimdikleyin.

"George diğer çocukları seviyor ama onlarla nasıl oynayacağını henüz tam olarak çözemedi. Büyük kuzeni Ethan onunla çok iyi anlaşıyor ama o da henüz gelişme aşamasında."

"Paralel oyun diye bir şey okudum, başka bir çocuğun orada olduğunu bilmek hoşlarına gidiyor ama onlarla oynamak istemiyorlar. Onların yanında oynamak istiyorlar."

"Evet, şu anda o aşamadayız."

"Jax oturmak ve bir şeyler fırlatmakla ilgili."

"Ah, evet, bunu hatırlıyorum. Onlar sakinken ben de size QuickBooks'ta neler yaptığımı göstereyim, siz de bana yanlış yaptığım her şeyi söyleyin."

"Eminim o kadar da kötü değildir."

"Eminim düşündüğünüzden daha kötüdür."

Sonraki bir saat boyunca McKenzie bilanço ve gelir tablosunu, son altı aya ait kredi kartı ekstrelerini inceledi ve maaş bordrosu hesabına bir göz attı.

"Ne kadar kötü?" Jenny bir müşteriyi beklemekten döndüğünde sordu.

"Harika bir başlangıç yaptın. Çoğundan çok daha iyi."

"Alex'e ne kadar zeki olduğumla ilgili övündüğümde senden alıntı yapabilir miyim?" "Kesinlikle."

"İşte onlardan biri geliyor. Botların beton zeminde çıkardığı seslerden anlayabilirsiniz."

"Patronların sesinin nasıl olduğunu bilmek güzel."

"Onlara belli etmeyin ama buranın gerçek patronu benim."

Alex ofise girdiğinde McKenzie hâlâ gülüyordu, Jenny ve George'u görünce tüm yüzü yumuşamıştı.

"Merhaba, ailem."

"Merhaba baba."

George babasını görünce mutlu bir çılgılık attı. "Baba!"

Alex eğilerek George'u yerden kaldırdı ve oğlunun sevinciyle başının üzerinde salladı. "Burada neler oluyor?"

"McKenzie Martin ve oğlu Jax'i geçen gece marinadan hatırlarsın. Muhasebe konusunda çoğu insandan çok daha iyi olduğumu söyledi."

"Bunu söylemen için sana ne kadar ödedi?" Alex sordu. "Oh, ve seni tekrar görmek güzel."

"Ben de seni gördüğüme sevindim ve bunu ona bedavaya söyledim çünkü bu doğru." "Bu sana ihtiyacım olmadığı anlamına gelmez," dedi Jenny. "Seni görmeyi çok isterim. muhasebe işlerini gerçekten ne yaptığını bilen birine devretmek."

Alex, "Defter tutmak sevgilimi huysuzlaştırıyor," diye ekledi, "bu yüzden biraz yardım almaya varım."

Jenny mahcup bir sırıtışla, "Huysuzluğumu inkâr bile edemem," dedi.

McKenzie'nin telefonu tanımadığı bir numarayla çaldı. Başka bir potansiyel müşteri olma ihtimaline karşı, aramaya cevap vermek için izin istedi.

Jenny onun dükkâna girmesini işaret etti ve McKenzie'ye ona göz kulak olacağını söylemesi için Jax'i gösterdi.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

McKenzie ilk başta kiminle konuştuğunu fark etmedi.

"İşteyken bana bir mektup gönderip karıma bizden bahsetmekle mi tehdit ediyorsun?" Eric.

"Sen aklını mı kaçırdın?"

"Hiç de değil. Beni hamile bırakıp sonra da yükümlülüklerinden kaçman konusunda nihayet aklım başıma geldi."

"Sana karşı hiçbir yükümlülüğüm yok!"

"Hayır, ama onları oğlunuza verdiniz. Diğer çocuklarınızın sahip olduğu her şeye sahip olmayı hak ediyor."

"Böyle bir şey olmayacak. İnsanlar onu öğrenmeden nafaka ödememin hiçbir yolu yok."

"Bu senin sorunun, benim değil. O senin oğlun. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun ve ona hak ettiğini vermek için seni mahkemeye vermeye hazırım."

"Bu intikamla ilgili, değil mi? Ben seni terk ettim, sen de benim hayatımı mahvedeceksin."

"Kendine çok fazla kredi verme. Seni çok az düşündüm. Bu oğlumuzla ve onun için doğru olanı yapmakla ilgili." "Sana daha fazla ocuk sahibi olamayacağımı söyledim."

"Bunu mahkemeye anlat. Avukatım bir sonraki adımın babalık testi olacağını ve bunun da diğer çekici özelliklerinin yanı sıra yalancı olduğunu da kanıtlayacağını söylüyor. Bekle, bunu zaten biliyorduk."

"McKenzie, lütfen... Bunu bana yapma. Neyin tehlikede olduğunu anlamıyorsun."

Sert bir kakhaha attı. "Bunu senden duymak çok zengin. Tahmin et ne oldu? Senin için neyin tehlikede olduğu umurumda değil. Tek umursadığım oğlum için doğru olanı yapmak. Onu birlikte yarattık ve yetiştirilmesinin bedelini ikimiz de ödeyeceğiz. Bu konuda uzun sürecek bir halk savaşından kaçınmak istiyorsanız, avukatım aracılığıyla bir uzlaşma teklifinde bulunun."

"Param yok."

"O zaman sanırım mahkemede görüşürüz."

Aramayı sonlandırmaya gittiğinde ellerinin titrediğini fark etti - korkudan değil, adrenalinden. Kahretsin, bu iyi hissettirmişti. Bir zamanlar sonsuza dek aşkı olduğunu düşündüğü adama karşı tek bir duygusunun bile kalmadığını fark etmek de iyi hissettirmişti.

Jenny kafasını dükkana soktu. "Her şey yolunda mı?"

McKenzie başını salladı. "Bunun için çok zgnm."

"Olma. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Kişisel dramını yeni bir müşteriyle paylaşmak profesyonelce miydi? Muhtemelen değildi ama Jenny en başından beri yeni bir arkadaş gibi hissetmişti. "Arayan Jax'in babasıydı, yeni avukatımın gönderdiği ve nafaka için dava atığımızı bildiren mektubu yeni aldı."

"Ah. Anladığım kadarıyla bu haberden memnun kalmamış?"

"Hiç de değil. Karısı ve çocukları için endişeleniyor, karısı ve çocukları olduğunu bilmiyordum, dışarıda bir çocuğu daha olduğunu öğrendim ve görünüşe göre ona bakacak parası yok."

"Bu onun için berbat bir durum, değil mi?"

McKenzie gülümsedi. "Elbette öyle. Dramatik bir kız olmadığımı bilmeni isterim. Bunu iş yerinize getirdiğim için çok üzgünüm..."

"Merak etme. Sadece onun içine Tanrı korkusu saldığını duymak istiyorum."

"Eminim öyledir."

"Güzel. Umarım bir sonraki hamleniz için endişelenip altına kaçırıyordur."

McKenzie gülerek, "Sanırım çok iyi arkadaş olacağız" dedi.

"Bunu çok isterim."

Kardeşinin mutfak masasında, bir fincan kahve ve baldızı ile küçük yeğeninin eşliğinde oturan Kendall, o kadar uzun süredir tuttuğu nefesini verdi ki, sanki normal nefes almayı unutmuş gibiydi.

Son birkaç yıl, bir zamanlar sevgi dolu ve sadık olan kocasını ağır kesici ilaç bağımlılığı ve alkolizm yüzünden kaybetmesiyle tam bir kabusu dönüşmüştü ve kocası, evliliklerini kurtarılamaz hale getirecek kadar uzun süre bununla başa çıkmayı reddetmişti. Boşanmaları artık kesinleşmişti. Evleri satılmış, eşyaları depoya kaldırılmış ve kendisi ve çocukları için yepyeni bir sayfa açılmıştı.

"Sana bir şey getireyim mi?" Lizzie, Violet'e elma püresi yedirirken sordu, bebek coşkuyla yalayıp yuttu.

"Hayır, teşekkür ederim. Her şeyden uzakta, burada olmak çok güzel." "Sizi ve çocukları ağırladığımız için çok mutluyuz."

"Hiçbir yeni anne beklenmedik üç misafiri olduğunu söylememiştir."

"Sen ailedensin Kendall ve burada olman bizi çok heyecanlandırıyor. Jared sizin için çok endişelendi. Dün gece burada olduğunuzu bildiği için çok daha rahat uyudu. Aslında aylardır bu kadar geç uyumamıştı."

"Daha çok erken."

"Şimdiye kadar genellikle bir saattir ayaktaydı."

"Kendim ve çocuklar için bir şeyler düşüneceğim ve senin yakandan düşeceğim."

Çocuklar sevgili amcalarının ve bebek Violet'in yanında olmak istemişler, bu yüzden üçü garajdaki daire yerine onların evinde kalmışlardı.

Lizzie elini Kendall'ın elinin üzerine koymak için uzandı. "Lütfen bu konuda endişelenme ya da bir şey bulmaya çalışma. Sadece rahatla ve nefes al."

"Nasıl rahatlayacağımı ya da nefes alacağımı hatırladığımdan emin değilim." "Gansett eski bir alışkanlığı yeniden öğrenmek için harika bir yer."

"Kardeşlerimin bana söylediği bu. Üçü de ortalığı birbirine kattı."

"Her biri için kendi yolunda iyi oldu." Lizzie Violet'in yüzünü sildi ve onu eğlendirmek için tepsisine biraz kuru mısır gevreği koydu. "Jared'le evlendiğimden beri birlikte çok fazla zaman geçiremediğimizi biliyorum ama umarım benimle bir dostun olduğunu biliyorsundur. Eğer konuşmak, içini dökmek, söylenmek ya da sadece oturup sessiz kalmak istiyorsan, ben senin kızınım."

"Bunu söylemen çok hoş."

"Ciddiyim. Sizin ve çocuklarınızın neler yaşadığını bilmem mümkün değil ama konuşmak isterseniz ya da herhangi biriniz için yapabileceğim bir şey olursa buradayım."

"Kardeşim şanslı bir adam."

"İkimiz de şanslıyız ve bunun farkındayız."

"Onun sayesinde, yeni bekar bir annenin düşünmesi gereken olağan şeyler hakkında endişelenmeme gerek kalmadı."

Yıllar önce Jared servetini anne babası ve dört kardeşinin her biriyle paylaşmıştı.

"Eminim bu çok karmaşık bir bulmacanın sadece bir parçasıdır." Kendall başını salladı. "Çocuklar için endişeleniyorum."

"Siz benden çok daha iyi bilirsiniz elbette ama mutlu ve uyumlu çocuklar gibi görünüyorlar. Jared onlar için deli oluyor."

Kendall gülümsedi. "Ve tam tersi. Onlarla her zaman çok iyi anlaşır, başka ne işi olursa olsun onlarla birlikte olduğu her an tüm dikkatini onlara verir."

"Tam ona göre. Violet'ımıza vurulmuş durumda. Yemin ederim o geldiğinden beri iş hakkında neredeyse hiç düşünmedi."

"Geçmiş hayatında yeterince çalışmış ki şimdi biraz daha rahat." "O da böyle söylüyor."

Kendall'ın telefonu McKenzie'den gelen ve Eric'in mektubu aldığını ve bundan hiç de memnun olmadığını bildiren bir mesajla çaldı.

Bu öğleden sonra söyleyecekleri ve sonraki adımlarımız hakkında konuşalım. Konuşmak için müsait olduğunda bana mesaj at.

Kulağa hoş geliyor.

"Her şey yolunda mı?" Lizzie sordu.

"Bu beni güncelleyen ilk ada müşterim. Eski sevgilisiyle ilgili bir konuda ona yardım ediyorum. Tam bir baş belası."

"Ona yardım etmene sevindim."

"Bana kendi sorunlarımın yanı sıra düşünecek bir şeyler de verdi."

"Avukatımız Dan Torrington bir süreliğine Maine'de olacak. karısının ailesi. Eminim o yokken yerine senin bakmandan memnun olacaktır, eğer buna hazırsan."

"Burada başka avukat yok mu?"

"Fırtınada ölen iki kişiden biri avukattı, ancak bazı kötü kararları nedeniyle kariyeri burada sona ermişti."

"Kulağa bir hikaye gibi geliyor."

"Ve bir buçuk. Çok sevilen eski karısına çok kötü davrandı ve Dan'i muayenehanesini mahvetmekle suçladı ki bunu tamamen kendi başına yaptı. Dan ve Kara'nın nişan partisine sarhoş geldi ve sonunda Dan'i bıçakladı."

"Tanrım... Ben de burayı hiçbir şeyin yaşanmadığı küçük, sakın bir yer sanıyordum."

Lizzie'nin kahkaha çığlığı kızını ürküttü. "Burada hiçbir zaman sıkıcı bir an olmaz. Tatlı Violet'imize nasıl sahip olduğumuza bir bakın."

Lizzie, daha sonra bebeği Jared'le birlikte kendisine bırakan bekâr bir annenin yardımına koşmuştu.

"Burada olup bitenler hakkında size günlerce hikâye anlatabilirim."

"Tüm dedikoduları duymak için sabırsızlanıyorum."

"Sana sorabilir miyim..."

"Ne istersen, Lizzie. Ben açık bir kitap gibiyim." "Phil nasıl?"

Kendall'ın derin iç çekişi her şeyi anlatıyordu. "Dördüncü kez rehabilitasyona girdi. Bunun sonuncusu olacağına yemin ediyor. Onun ve çocukların iyiliği için bunun doğru olmasını umuyorum ama fazla umutlanmamayı öğrendim."

"Şehirde yaşayan ve kardeşiyle benzer bir sıkıntı yaşayan bir arkadaşım var. Ailesi aklına gelebilecek her şeyi ve daha fazlasını yaptı."

"Kendisine yardım etme kararını verene kadar bunların hiçbir önemi olmayacak."

"Evet, kesinlikle." Violet'in tepsisini silmek için ıslak bir kâğıt havlu kullandı. "Dan'e yardım edebileceğin bir işi olup olmadığını sormamı ister misin?"

"Elbette, bu iyi olur. Meşgul olmanın ve başkalarının sorunlarıyla ilgilenmenin yardımcı olduğunu fark ettim. Phil ile işler çığırından çıktığında New Jersey'deki müşterilerimi ortaklarıma devrettim, bu yüzden kendimi üretken hissetmeye geri dönmeye hazırım."

"Bugün Dan'e mesaj atacağım. Violet'in evlat edinilmesi konusunda bize çok yardımcı oldu."

"Bu nerede duruyor?"

"Birkaç ay içinde kesinleşecek." "Bu konuda endişeli misin?"

"Pek sayılmaz. Planlanmamıştı ve Jessie ona bakacak durumda değildi. Evlat edinmeyi kabul ettiğinden beri ondan neredeyse hiç haber alamadık."

"Babanın hikayesi nedir?"

"Bir araya getirebildiğim kadarıyla, yolları ayrılmadan önce kısa süreli bir şeydi."

"Yani onun hakkında bir şey bilmiyor mu?"

"Onun nerede olduğunu bildiğini sanmıyorum."

"Anlıyorum." Bu ayrıntı Kendall'ı tedirgin ediyordu ama bunu Lizzie'ye asla söylemezdi.

Jared saçları diken diken olmuş ve yüzü uykudan kızarmış bir halde mutfığa girdiğinde, Kendall lisedeyken üniversiteden eve gelişini ve sabahki saçlarına gülüşünü hatırladı.

"Ne?" diye sordu onun kendisine gülmemeye çalıştığını görünce. "Bazı şeyler asla değişmez."

"Bu ne anlama geliyor?"

"On beş yaşındayken sabah ilk iş olarak nasıl görünüyorsan aynı şekilde görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Sanırım?"

"Jared'in sabah saçları çok güzel," dedi Lizzie, Violet'le onu öpmek için eğilen kocasına gülümseyerek.

Kendall, "Tek kelimeyle bu," dedi. "İyi ki *Finans* dergisinin editörleri sabah ilk iş olarak en sevdikleri dahi çocuğu göremiyorlar, ha?"

Lizzie, Jared'in kız kardeşine yaptığı surat ifadesine güldü.

"Ve uyandığımda burada olduğun için mutlu olduğumu düşündüm. Bu uzun sürmedi."

"Haha." Kendall eski kocasıyla kavga etmek yerine bir kez daha küçük kardeşiyle tartışıyor olmaktan memnundu. "şaka bir yana, bizi ağırladığınız için tekrar teşekkürler. Uzun zamandır uyumadığım kadar iyi uyudum."

Jared kendine bir fincan kahve doldurdu, ardından Kendall ve Lizzie'ninkileri de doldurdu. "Bunu duyduğuma sevindim ve şaka bir yana, umarım istediğiniz kadar kalırsınız."

"Sabah saçlarınla dalga geçsem bile mi?"

Kız kardeşine sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Olsa bile."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

A McKenzie Martinez Lawn & Garden'dan ayrıldıktan sonra Duke's'a uğrayıp Jax'in karnını doyurdu ve üstünü değiştirdi. Sand & Surf Hotel'i ziyaret etti. Orada, Laura'nın kocası Owen, Jax ve üç çocuğunu ana kattaki oturma odasında eğlendirirken, Laura ve müdürü Piper ile otelin muhasebesini gözden geçirmek için bir araya geldi.

"Jax'in bir günde bu kadar çok yeni arkadaş edindiğine inanamıyorum." Laura, "Biz burada çok çocuk ve köpek dostuyuz," dedi.

"Buna bayıldım. Kulübem yeniden inşa edildikten sonra yapılacaklar listemde bir köpek almak var." "Duyduğuma göre kuzenim Mac'i yeniden inşa etmek için sıraya sokmuşsun."

"Biliyorum ve o inanılmazdı."

"İş dışında her ne kadar fasulye dolu olsa da yaptığı işte iyi." McKenzie önce Piper'a, sonra da Laura'ya baktı. "Fasulye dolu mu?"

"Her zaman eşek şakaları ve diğer maskaralıklarla bir işe yaramaz." "Bunu asla tahmin edemezdim. Benimle hep iş yapar."

"Onu daha yakından tanıyana kadar bekleyin," dedi Laura. "Çok eğlenceli biri, ancak evde beş çocuk olduğu için eskisi kadar aptallık yapmaya vakti yok, bu da hepimiz için iyi bir şey."

"Burası çok... eğlenceli."

Piper başıyla onayladı. "Çok eğlenceli. Her zaman bir şeyler oluyor ve herkes çok hoş ve misafirperver."

McKenzie, "Bayıldım," dedi.

"Bu kalacağın anlamına mı geliyor?" Laura sordu.

"Yıllardır buraya gelmedikten sonra büyükannemin kulübesini kontrol etmek için ilk geldiğimde ne yapacağımdan emin değildim. Sonra fırtına vurdu, Jax ve ben neredeyse ölüyorduk ve kulübe fırtına yüzünden yıkıldı. Çok kötü bir karar vermişim gibi görünüyordu. Ama o zamandan beri her şey ve herkes harikaydı. Yani evet, kalmayı planlıyorum."

Bu sözleri yüksek sesle söylerken, ada toplumunu ve insanların birbirlerini desteklemek için bir araya gelme şeklini deneyimledikçe, kararını geçen hafta verdiğini fark etti.

Laura sevinçle ellerini çırpı. "Yaşasın!"

Piper, "Ne yaptığını bilen birinin defterleri devralacak olmasından dolayı çok heyecanlı," dedi.

Laura, "Ve yeni bir arkadaş edineceğim için heyecanlıyım," diye ekledi.

"Herkes defter tutma hizmetim konusunda çok heyecanlı. Burada buna bu kadar ihtiyaç duyulacağını hiç düşünmemiştim."

"Çok meşgul olacaksın," diye güvence verdi Laura. "Yıl boyunca. Kuzenim Evan'a senden bahsettim bile, o ve eşi Grace, Island Breeze Kayıt Stüdyosu ve Ryan'ın Eczanesi için seni istiyorlar."

"Vay canına. Haber çabuk yayılıyor."

"Hepimizin **ç o k** ihtiyaç duyduğu bir beceriye sahip birinin ortaya çıkması yıldırım hızıyla gerçekleşiyor."

"Evan McCarthy'nin Gansett'li olduğuna ve bir süperstar değilmiş gibi aile toplantılarında çaldığına hala inanamıyorum."

Laura güldü. "Buralarda bir süperstar gibi davranmasa iyi olur, yoksa onu ne zaman tanıdığımızı hatırlatırız."

Yarım saat daha oteldeki rutin hakkında konuştular ve McKenzie'nin bazı sorularının üzerinden geçtiler.

Laura, "Kuzenim Adam kayıt sistemimizi tasarladı, yani bu özel bir şey," dedi. "Her yıl belirli şeyleri talep eden çok sayıda müşterimiz var. Adam bunu kolay ve çevrimiçi bir süreç haline getirdi."

"Eminim her şey kısa sürede bana mantıklı gelecektir. Burada olmam gerektiğinde Jax'i de yanımda getirmemde bir sakınca var mı?"

"Elbette. Bu asla sorun olmaz."

"Yürümeye başlayana kadar kolay olacak. Ondan sonra, arada bir onun için bir bakıcı aramam gerekebilir."

Laura, "Eminim birini bulmanıza yardımcı olabiliriz," dedi.

Kısa kızıl saçlı ve karnı hamilelikten dolayı yuvarlaklaşmış bir kadın ana kapıdan içeri girdi. "Oh iyi. Seni kaçırmadım! Tamamen uyuyakalmışım!" "Bu Stephanie McCarthy, Stephanie's Bistro'nun sahibi ve kuzenim Grant'in eşi. Steph, McKenzie ile tanış. kendimiz ve IRS."

Stephanie ile tokalaşırken McKenzie, "Kaç tane kuzenin var?" diye sordu.

"Çok," dedi diğer üç kadın hep bir ağızdan.

"Sekiz kuzen ve McCarthy olan bir erkek kardeş," dedi Laura.

McKenzie, "Burada baktığım her yerde McCarthy'ler var," dedi.

"Adam'ın karısı Abby, Attic'in sahibi." Laura lobideki hediyelik eşya dükkânını işaret etti. "Providence'ta, şu anda tam yatak istirahatinde, dördüzlerinin gelmesini bekliyor."

"Kahretsin," dedi McKenzie. "Dördü birden."

"Değil mi?" Stephanie karnını okşadı. "Tanrı'ya şükür sadece bir tane doğuracağım." Laura, "Ben de ikiz doğurdum ve ilk birkaç ay öleceğimi sandım," dedi.

"Dört tanesini anlayamıyorum."

Stephanie, "Aylarca yatarak istirahat etmeyi aklım almıyor," diye ekledi. "Ugh. Zavallı Abby."

"Biliyorum," dedi Laura. "Ama günün her saati gözetim altında tutulduğu için rahatladım. Bu kadar yüksek riskli bir durumda burada olmasından endişeleniyordum."

hamilelik."

Stephanie, "Grant de dün gece aynı Şeyi söyledi," dedi. McKenzie'ye, "Laura ve Piper'la işin bittiğinde Bistro'ya gel. Senin için bir işim var!"

McKenzie güldü. "Bunu herkes söylüyor."

Stephanie, "Bazılarımız gerçekten ciddi," dedi.

"Şimdilik her Şey hazır," dedi Laura, "Bayan McKenzie senindir, Steph."

"Bu taraftan, benim yeni en iyi arkadaşım."

DUKE d kk ndaki işini erkenden bitirdi ve McKenzie ve Jax ile daha fazla vakit geçirmeyi umarak eve doğru yola  ıktı. Normalde spor salonuna gider, sonra da arkadaşlarıyla akşam yemeği için Beachcomber'a uğrardı. Ama onlar hayatına girdiğinden beri hiçbir Şey normal değildi ve bu onun için sorun değildi.

Geldiğinde kamyonun garaj yolunda olmaması onu makul olmayan bir Şekilde hayal kırıklığına uğrattı. Bu hayal kırıklığı onu kendine ve onun ve küçük adamının karşısında ne kadar g l n   duruma düŐtüĐüne güldürdü.

D n geceye dair canlı anılar, izlediği en iyi film gibi zihninde dolaşırken herhangi bir Şeye konsantre olmakta zorlanıyordu.

Bisikleti garaja koyduktan sonra yan odadan sesler duydu ve kulübedeki gelişmeleri kontrol etmek için oraya doğru yürüdü.

Mac elinde bir pano ve iPad ile oradaydı ve kuzeni Riley ile konuşurken ekrandaki bir Şeyi işaret ediyordu.

Duke en son oraya gittiğinden beri, alandaki enkazı temizlemiŐler ve içeride buldukları eşyaları poŐetlemiŐlerdi. McKenzie eve döndüğünde, torbaları garajına taşımak için kamyonu getireceklerdi.

"Hey, Duke," dedi Mac. "Nasıl gidiyor?"

"Hayatta olmak için güzel bir gün."

"Doğru değil mi? Yılın bu zamanını seviyorum."

"Ben de öyle. Yaz ılgınlığından sonra serin, güneşli ve sessiz."

"Evet, aynen öyle."

Riley, "Feribot iskelesinden erzak almak için kasabaya gidiyorum," dedi.

"Kulağa hoş geliyor," dedi Mac. "Biraz sonra görüşürüz." "Görüşürüz, Duke."

"Kendine iyi bak Riley."

Riley gittikten sonra Duke, "Kuzenlerinin seninle çalışması eğlenceli olmalı," dedi.

"Öyle. O ve kardeşi Finn şirket için büyük bir değer, diğer kuzenim Shane de öyle. Onlarsız hiç eğlenceli olmazdı."

"Aile içinde kalması güzel."

"Kesinlikle. Gelir gelmez burada sert bir şekilde vurmak için her şeyi sipariş ettik. İşin en karmaşık kısmı da bu zaten; anakaradan gelecek malzemeleri beklemek."

"McKenzie onun için yaptığınız her şeyi takdir ediyor."

"Muhasebe işi açtığını duydum. Marina ve inşaat şirketi için bu işle çok ilgileniyorum."

"Ona haber veririm. Herkes onu istiyor."

"Hiç şaşırmadım."

"Bir saniyen daha var mı?"

"Tabii. Ne oldu?"

"Ben sadece... ah... Sana sormak istedim..." "Aklında ne var?"

"Geçen gün Thomas dokuz aylıkken Maddie'yle tanıştığını söylemiştin."

"Hayatımın en güzel günü."

"Nasıl hissettiğini anlamaya başlıyorum."

"Oh... Öyle, değil mi?"

"Evet, öyle. Küçük adamı ve o kısmı nasıl doğru yapacağımı düşünüyorum."

Mac'in gülümserken tüm tavrı yumuşadı. "Maddie ile olan ilişkimden doğan küçük adam hayatımdaki en büyük nimetlerden biri. Bana, benim ona öğretebileceğimden çok daha fazlasını öğretti."

"Bu gerçekten harika."

"O inanılmaz bir çocuk ve oğlum olduğu için çok şanslıyım."

"İlk başta onunla nasıl bir bağ kurdunuz?"

"Annesinin izin verdiği ölçüde onunla bire bir zaman geçirdim. Geriye dönüp baktığımda, o zamanlar kasıtlı değildi ama annesiyle olanlardan ayrı olarak onunla kendi yakınlığımı kurdum. Diğer zamanlarda ise üçümüz bir aradaydık. Bunun mantıklı olup olmadığından emin değilim."

"Hayır, öyle. Onlara ayrı ayrı ve bir birim olarak davrandınız." "Doğru."

"Bu çok yardımcı oldu. Teşekkür ederim."

"Maddie ve Thomas'la geçirdiğimiz o ilk günleri düşünmek her zaman eğlenceli olmuştur. Şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Çılgınca hızlı geçiyor. Faturaları öder gibi size patronluk taslamadan önce çok kısa bir süre için küçükler."

Duke güldü. "Ellerin dolu gibi görünüyor." "Kesinlikle öyle ve bununla ilgili her şeyi seviyorum."

"Eve ilk geldiğin zamanı hatırlıyorum. Herkes mümkün olan en kısa sürede buradan gideceğini söylemişti."

"Plan buydu. Doğru kişi geldiğinde planların nasıl değiştiği komik."

"Evet, kesinlikle. Görüşlerinizi paylaştığınız için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen. Umarım McKenzie'yle işler yolunda gider."

Gerçekten iyi bir insana benziyor."

"O harika biri."

"Senin adına sevindim."

"Teşekkürler. Bu konuda bir şey söylemeyeceksin, değil mi? Henüz erken."

"Tabii ki hayır. Burada işlerin nasıl yangından mal kaçırır gibi yayıldığını çok iyi biliyorum."

Duke kıkırdadı. "Bisiklet kazasından sonra onun yanına taşındığınızda hakkınızda çıkan dedikoduları hatırlıyorum."

"Babamın dediği gibi, beş alarmlı bir Gansett Adası skandalıydı."

"Elbette öyleydi. Ben de öyle bir şey aramıyordum. Kamyonla birlikte çantaları almaya geleceğiz. Onun için paketlediğiniz için teşekkürler."

"Endişelenme."

Duke kendi evi ile Rosemary'nin evi arasındaki aşınmış yoldan eve döndü. Değerli MK'siyle çıkmaya başladığından beri onu her zamankinden daha çok özliyordu. Her şeyden çok, Rosemary'nin McKenzie ve Jax'e iyi bakacağını ve onlara karşı artan duygularını onaylayacağını bilmesini umuyordu.

Kamyon garaj yoluna girdiğinde bahçe işlerine başlamak üzereydi ve onları karşılamak için yürüdüğünde o ve onlar dışındaki tüm düşünceler arka planda kayboldu.

McKenzie, adam açık olan sürücü tarafı camına yaklaşırken parmağını dudaklarına götürdü.

Duke eğildi ve Jax'in koltuğuna yığılıp kaldığını gördü. "Onu senin için taşımamı ister misin?"

"Evet, lütfen."

Adam yolcu tarafına doğru yürürken, kadın emniyet kemerini çözdü ve koltuğu almak için kapıyı açtıktan sonra geri çekilirken ses çıkarmaması için adama uzattı.

Onu merdivenlerden daireye kadar takip etti. "Koltuğu ve her şeyiyle beşiğe girebilir."

Duke uyuyan bebeği yatak odasına taşıırken, onun tatlı yüzüne baktı ve dudaklarının derin bir uyku çekiyormuş gibi büzüldüğünü fark etti.

Düşünceler. Taşıyıcıyı beşiğe yerleştirirken şiddetli bir koruma duygusu kapladı içini. Çocuğu güvende tutmak için her şeyi yapabileceğinin farkına varması beklenmedik olduğu kadar derindi de.

"Her şey hazır mı?" McKenzie onunla mutfakta karşılaştığında sordu. "Evet, sadece uyumasını izliyordum.

Çok tatlı." "Çok tatlı."

Ona kaşlarını çattı.

"Sakin ol, kaplan. Senin tatlı olduğunu zaten biliyordum."

Duke ona yaklaştı ve öpmek için eğilirken ellerini kalçalarına koydu.

"Bugün seni özledim."

"Yaptın mı?

Gerçekten mi?"

"Gerçekten

yaptım."

"Sana söylemekten nefret ediyorum ama bu da çok tatlı."

Alçak sesle homurdanması onu güldürdü ve bunu bir öpücükle bastırdı.

"Sana bazı haberlerim var, ama bu tatlı saçmalığa devam edeceksen, sana söylemeyebilirim."

Kimdi bu şakacı adam ve nereden gelmişti? Daha önce hiçbir kadına karşı bu şekilde davranmamıştı ve bunun eğlenceli olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Anlat bana."

"Uslu duracak mısın?"

"Kesinlikle hayır."

Kahkaha atması onu şaşırttı. O etraftayken de bunu çok yapardı. "Mac'i senin evinde gördüm ve seninle marina ve inşaat işlerinin muhasebesi hakkında konuşmak istediğini söyledi."

"Vay canına."

"Sanırım kendine bir iş bulmuşsun, tatlım." "Bana tatlım dedin."

"Ben de öyle yaptım. Bu bir sorun mu?"

"Benim için değil. Senin için mi? İçinde 'tatlı' kelimesi var, ki sen bunu pek sevmezsin."

Gülümseyerek, "Kendini çok zeki sanıyorsun, değil mi?" dedi.

"Ben çok zekiyim. İki günde *on* yeni müşteri buldum ve beni öpmeyi seven tatlı bir adamım var."

"Kimse bunu senden daha fazla hak etmiyor."

"Birçok insan bunu daha fazla hak ediyor ama burada kendim ve Jax için bir hayat kurmanın bir yolunu bulduğum için çok heyecanlıyım. En büyük endişem buydu; sezon dışında da geçimimi sağlayabilmek."

Duke onun boynunun baştan çıkarıcı uzunluğuna bir öpücük kondurmaktan kendini alamadı. Onu oradan öptüğünde titremesine bayılıyordu. "Eşyalarını yan taraftaki torbalara doldurdular. Jax uyandığında kamyonla gidip alabiliriz."

"Kulağa hoş geliyor."

"Ne kadar uyuyacak?"

"Muhtemelen birkaç saat." "O kadar uzun mu?"

"Uh-huh."

"Birkaç saat içinde yapabileceğimiz çok şey var," dedi boynunu öpmeye devam ederken.

"QuickBooks'u açıp bazı işleri halletmeyi düşünüyordum."

"Bu kelime en büyük engelleyicidir. Sesi duyulduğunda her şey büzüşür ve ölür."

McKenzie onun hâlâ sert olan ereksiyonuna sürtündü. "Henüz gerçekleşmiş gibi görünmüyor."

"Her an olabilir."

Ona sürtünmeye devam etti. "Bundan emin misin?" "QB panzehirini bulmuş olabilirim."

Gülümsemesinin tüm yüzünü aydınlatmasını seviyordu ve onu böyle gülümseten kişi olmayı her şeyden çok seviyordu. "Şimdi çalışan gerekiyor mu yoksa benimle takılabilir misin?"

"Seninle takılmayı çok isterdim ama Jax uyurken gerçekten bazı işleri halletmem gerekiyor."

"Akşam yemeğini ben ayarlasam ve siz de hazır olduğunuzda gelseniz nasıl olur?"

"Dün gece yemeği sen yaptın." "Skor tutmuyorum."

"Bunu telafi edeceğim."

"Bunu dört gözle bekleyeceğim." Onu bir kez daha öptü ve gitmesine izin vermek için kendini zorladı -en azından şimdilik.

Evine dönmek üzere apartmandan ayrılırken, her şeyi dört gözle beklediğini fark etti. Her şeyi. Tek. Her şeyi. Ve bunların hepsi McKenzie ve küçük oğlu sayesindeydi.

Hayat son zamanlarda oldukça *tatlı* görünüyordu ve her geçen gün *daha da tatlı* hale geliyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

M cKenzie harcadı Jax' snaptime
Tamamlanıyor onu ilk değerlendirme
. Duke's kitaplar ve yapılmış a
Liste .

süreçleri kolaylaştırmak için öneriler. İyi haber, kayıtlarının çok kötü durumda olmamasıydı. Kötü haber ise vadesi geçmiş ve cezaları biriken üç aylık eyalet ve federal vergi borçlarıydı. Bunu mümkün olan en kısa sürede halletmesi gerekiyordu ve bunun onun için bir sorun olmayacağını umuyordu.

Daha sonra, Sierra'nın banka hesap özetlerinin mutabakatını yapmak ve yevmiye kayıtlarını defteri kebire kaydetmek için bir saat harcamıştır. Sierra için, puan veya nakit ödülleri sunan bir kurumsal kredi kartı temin ederek kişisel ve kurumsal harcamalarını ayırmayı da içeren bir öneriler listesi hazırladı. Kişisel ve profesyonel harcamaların birbirine karışması muhasebede karışıklığa neden oluyordu ve Sierra'ya işine uygun kredi kartlarının bir listesini içeren bir e-postayla bunu açıkladı.

Bu iş ona kendini yararlı ve üretken hissettiriyordu. İş bittiğinde her iki hesap için harcadığı zamanı not aldı. Duke'e yaptığı hiçbir iş için fatura kesmeyecekti ama ay sonu faturası için Sierra'nın hesabına bir buçuk saat ekledi. Saatlik ücretini belirlemek yapılacaklar listesindeydi.

Jax'ten ilk gıcırta geldiğinde gerinmek için ayağa kalktı.

McKenzie gülümseyerek onu almaya gitti, araba koltuğundan kurtardı ve kollarına aldı. Uyumaktan terlemişti ve ilk uyandığında her zamanki gibi ona sarıldı. "En iyi dostum nasıl?"

"Bud."

"Evet, sen benim
dostumsun!" "Bud."

McKenzie üstünü değiştirmek için onu yatağa yatırdı ve karnına çok sevdiği kahkahaları kışkırtan gürültülü öpücükler kondurma fırsatından sonuna kadar yararlandı. Ona hamile olduğunu ilk fark ettiğinde dehşete kapılmıştı. Eric'le çocuk sahibi olmak hakkında konuşmamışlar ve hamileliği önlemek için dikkatli davranmışlardı. O güne kadar neyin "yanlış" gittiğine dair hiçbir fikri yoktu ama korkusu geçtikten sonra heyecanlanmıştı.

Ta ki Eric'e söyleyene ve tüm heyecanı acı içinde ölene kadar. Eric onu bebekle tek başına ilgilenmesi için terk ettikten sonra şok olmuş, yıkılmış ve dehşete düşmüştü. Bunu, çalışmasını neredeyse imkânsız hale getiren zayıflatıcı mide bulantılarıyla birlikte birkaç kasvetli hafta izlemişti. Annesinin yanına geri taşınmak yeni bir dibe vuruş olmuştu.

Ama bebeği içinde büyüdükçe tuhaf bir şey olmuştu. Heyecanı geri gelmişti ve o doğduktan sonra, o güne kadar bildiği en derin saf sevinç duygularını y a ş a m ı ş t ı . Jax bir "kaza" olabilirdi ama hayatının en mutlu kazası olmuştu. Ona hızlı bir banyo yaptırdı ve pijamalarını giydirdi.

Sonra hızlı bir duş aldı ve geceyi geçirecekleri ev için gerekli eşyaları topladı.

Duke's.

Geceyi Duke'un evinde geçir.

Bir gece önce kaldıkları yerden devam edeceklerinden hiç şüphesi yoktu ve bunun düşüncesi bile kafa derisinin ve diğer çeşitli yerlerinin beklentiyle karıncalanmasına neden oldu.

Birlikte geçirdikleri her dakika, onları önemli bir şeye giden yolda bir adım daha ileriye götürüyordu. Kız buna hazır mıydı? O hazır mıydı? Ondan önce,

asla olmaz derdi. İhtiyacı olan son şey hayatında başka bir adamdı. Ama bu adam... O farklıydı. Onun tek boynuzlu atı, milyonda biri.

Bu işe balıklama atlamak için çok istekliydi -örneğin geceyi geçirmek için çantasını hazırlıyordu- ama bu işin nereye varacağı hakkında konuşmaları gerekiyordu çünkü bu sadece onlarla ilgili değildi. Jax de denklemin bir parçasıydı ve bu nedenle aynı sayfada olduklarından emin olması gerekiyordu.

Jax'i ve sırt çantasını taşıyarak aşağıya ve bahçeye indi.

Yüksek sesle müzik çaldığı için kadının kapıyı çaldığını duymadı.

Mutfakta, ocaktaki bir şeyi izlerken onu "Tennessee Whiskey" şarkısını söylerken buldu, kalçaları şarkıya ayak uyduruyordu.

Bir an için, ona yarıdan fazla aşık olduğunu fark ederek aptallaştı ve bu, adam onu orada hissetmeden, dönüp tüm yüzüyle gülümsemeden önceydi. Evet, muhtemelen yarıdan fazla aşıktı.

Jax'i elinden almak için uzandı ve mutfakta dans etmeye devam ederek küçük oğlunu şarkıları ve hareketleriyle memnun etti. "Chris Stapleton'ı sevmelisin. Ne ses ama."

"Onu seviyorum." *Ve seni de. Ben de seni seviyorum.* Ama bunu söyleyemedi. Böyle şeyler için çok erkendi ve ayrıca, küçük bir aile kurmak isteyip istemediğini kim bilebilirdi ki?

Güvensizlikler birbiri ardına sert bir şekilde vurdu. Her erkek terk etti. Babası gitmişti. Eric gitmişti. Ondan öncekiler de... Bunları yaşamış biri nasıl olur da yeni birine şans verebilirdi?

"Bir sorun mu var tatlım?"

Sesi onu derin düşüncelerden çekip çıkardı.

"Hayır, sadece düşünüyordum."

Müziğin sesini kıstı. "Ne hakkında?" "Her şey hakkında."

"Bu çok fazla düşünmek demek." "Evet, öyle."

"Bakın bugün yolun kenarında ne buldum." Kızın fark etmediği köşedeki mama sandalyesini işaret etti. "Temizledim ve Jax için güvenli olsun diye vidalarını sıktım."

McKenzie o kadar şaşırmıştı ki konuşmak şöyle dursun, zar zor düşünebiliyordu. "Ne dersiniz, bir deneyelim mi Bay Jax?" Duke oğlunu sakinleştirdi

sandalyeye oturttu ve tepsiye bebeğin hemen dikkatini çeken birkaç hayvan krakeri koydu.

Jax meşgulken, Chris'in "Think I'm In Love With You" şarkısına eşlik ederek McKenzie'nin yanına geldi. Kollarını uzatarak onu kendisiyle dans etmeye davet etti ve McKenzie'nin kalbi bu rüya gibi adama tamamen ve kesinlikle kapıldı.

Şarkı söylerken onu yakınında tuttu ve mutfakta gezdirdi. "Her ne düşünüyor ya da stres yapıyorsan bırak artık. Ben buradayım ve sen ve Jax benimle olmak istediğiniz sürece hiçbir yere gitmiyorum. Umarım benimle çok uzun bir süre birlikte olmak istersin çünkü sen kollarımdayken kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

McKenzie onun içinde eridi, sözleriyle, şarkı sözleriyle, sanki bu ilk dansları değilmiş de sonsuza dek dans edeceklermiş gibi birlikte hareket etmeleriyle kendinden geçti. Daha sonra karar vereceği üzere, mama sandalyesi asıl can alıcı noktaydı. Tam anlamıyla uçurumun kenarına göndermişti.

"Motosikletle eve mama sandalyesini nasıl getirdin?"

"Dikkatlice."

"Sen çok fazlasın."

"Kulübedekini çöp konteynerinde gördüm, o yüzden onu almanın yardımcı olabileceğini düşündüm."

"Çok yardımcı oldu. Bunu yaptığınız ve burayı temizleyip onun için güvenli hale getirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Bunu yapmayı sevdim." Onu kendine daha da yaklaştırdı, yakınlığının ona ne yaptığını hissetmesine izin verdi. "Bana neden endişelendiğini söyle."

"Başka bir kötü karar vermek istemiyorum."

"Bu sana kötü bir karar gibi mi geliyor?"

Başını salladı. "Biraz bile değil."

"Ve bu bir sorun mu?" "Olmayana kadar her şey mükemmeldir."

"Mükemmel olacağına söz veremem. Öyle olsa ne eğlencesi olurdu ki? Tek söyleyebileceğim, şimdiye kadar kimseyle olmadığım kadar senden hoşlandığım. Ve evet, sen ve Jax'ın bir paket anlaşma olduğunu biliyorum. Birkaç hafta önce bana baba olmaya hazır olup olmadığını sorsaydın gülerdim. Birinin babası olmak hakkında ne bilebilirim ki? Ama şimdi... Bugün yolun kenarında bir mama sandalyesi gördüm ve Jax için aldım çünkü ihtiyacı var ve eminim adada hiçbir yerde satmıyorlar."

McKenzie gözlerinde yeni başlayan yaşlarla ona baktı. "Bu kelimenin tam anlamıyla birinin bizim için yaptığı en tatlı şey."

"Asla olmaz."

"Bize yaşayacak bir yer vermek dışında."

"Ah, bu hiçbir şeydi."

"Bizim için her şeydi."

Onun gözyaşlarını öpüp uzaklaştırdı. "Benimle ilgili hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum. Ben buradayım ve sen beni istediğin sürece hiçbir yere gitmiyorum."

"Seni etrafımda istiyorum."

"Bunu itiraf etmek korkutucu mu?"

"Senden başka biriyle olabileceği kadar korkutucu değil."

Jax tepsiye vurmaya başladı, daha fazla kraker istiyordu.

Duke yanına gitmesi için onu serbest bırakırken güldü. "Bize ne istediğini söylemesi hoşuma gidiyor."

"Duyduğuma göre kısa süre içinde susmasını dileyecektiniz." "Söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyorum."

"İşte yine başladın. Tatlı olmak." McKenzie, Jax'i mısır gevreği ve sevdiği bezelyeyle beslerken, başka bir insana karşı duyduğu en güçlü hislerle dolup taşıyordu - elbette Jax dışında. Ama bunlar farklı duygulardı. Bunlar baş döndürücü bir umut, tatlı bir beklenti ve Duke öncesine göre çok daha parlak görünen bir gelecek için heyecan doluydu.

Ona bir dizi sosla birlikte bir salata servis etti. "Ne sevdiğinden emin olamadım."

"Yani hepsini aldın mı?"

"Üç tane aldım."

"Hepsini seviyorum."

"Böylece ziyan olmazlar." "Ve sen hayvan krakerleri aldın."

"Arkadaşım onları çok sever."

"Evet, öyle."

Ocağa gitti ve her biri için tabaklarla döndü. "Kendi yarattığım baharatlı kıyma, makarna, domates ve sos."

"Lezzetli görünüyor ve kokuyor."

"Yapmak zorunda olmadığın zaman hep öyle olur."

"Beni şımartıyorsun."

"Ve her saniyesine bayılıyorum. Oh, unuttum. Ekmek de var."

Eric'le araları bozulduktan sonra, kendisinin ve bebeğinin iyiliği için kendini yemek yemeye zorlamak zorunda kalmıştı. Jax geldikten sonra bile, sinirleri sürekli bir kargaşa içindeyken yemek yemekte hâlâ zorlanıyordu.

Duke'un yaptığı yemeğin kokusunu alır almaz, hatırlayabildiğinden çok daha uzun bir süredir ilk kez doymak bilmez bir şekilde acıktı. O

bir ısırık aldı ve tatlar dilinde patlayarak daha fazlasını istemesine neden oldu. "Bu çok güzel."

"Beğendiğine sevindim."

"Kitaplarınızla ilgili haberlerim var."

"Ah, midemi mi ekşitecek?"

"Bilmediğim bir hesapta gecikmiş tahmini üç aylık ödemelerinizi yapacak paranız yoksa hayır."

"Param var."

"O zaman mide yanması yok. Onları yarın ödemelisiniz çünkü her geçen gün ceza tahakkuk ettiriyorsunuz."

"Sabah hallederim."

"İhtiyacınız olan bilgileri size e-posta ile göndereceğim."

"Teşekkür ederim. O zamana kadar bundan bir daha bahsetmesek olur mu?" Başını sallarken güldü.

"Dudaklarım mühürlü."

"Bunu yapma."

Adamın acı dolu yüz ifadesine yine güldü.

Ona nasıl hissettiğini anlatabilmek için düşüncelerini

t o p a r l a r k e n arkadaşça bir sessizlik içinde yemek yediler.

"Burası çok iyi dediğimde sadece lezzetli olan yemeklerden bahsetmiyordum. Hepsinden bahsediyorum. Sen, ben ve Jax. *Bu.*"

"Ben de öyle düşünüyorum. Neler yaptığınızı görmek için eve gelmek için sabırsızlanıyordum."

"Ve sonra biz burada bile değildik."

"İşteydin. Çok geçmeden döneceğini bilmek hoşuma gitti."

"Sen sahip olduğum en iyi arkadaştın Duke. Hayatım boyunca tanıdığım insanlardan daha fazla yanımda oldun. Bize kalacak bir yer verdin ve kamyonetini ödünç almama izin verdin ve benim için yemek yaptın ve mama sandalyesi buldun ve-"

Elini onun elinin üstüne koydu. "Burada olmanızı seviyorum. Bana kalsa sonsuza kadar kalmanızı isterdim."

"Sonsuzluk gerçekten uzun bir zaman."

"Biliyorum." Onu öpmek için eğildi. "Umarım gerçekten çok uzun bir zaman olur. Eğer sen ve Jax her gece eve geldiğimde yanımnda olsaydınız, bağka bir Şey isteyebileceğimi hayal bile edemezdim."

"Bunu bilmen için henüz çok erken."

Bağını iki yana salladı. "Bunu haftalardır biliyorum." "Beni sadece birkaç haftadır tanıyorsun!"

"Seni hayatımda istediğimden neredeyse yüzde yüz emin olmam yaklaşık on saniye sürdü. Rosemary'nin torunu olduğun ve onun onaylamayacağından endiğe ettiğim için senden kaçmak konusunda kendimle konuşmak zorunda kaldım. Ama sonra düşündüm ki belki de bana ayırdığı onca zamanla beni senin için hazırlıyordu. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama bunun mümkün olduğunu düşünmek istiyorum."

"Aptalca değil. Çok tatlı."

"İğte yine o lanet kelime," dedi bıkkın bir yüz ifadesiyle. "*Tatlı* Şeyler yapmaya devam ettiğine göre buna alışsan iyi olur."

"Sanırım senin için tatlı Şeyler yaptığım ve bu tatlı Şeyler seni mutlu ettiği sürece bu etiketle yaşayabilirim."

"Beni çok mutlu ediyorlar. Korkunç mutlu." "Korkma."

"Elimde değil."

"Ne zaman korkarsan bana söyle, ben de sana korkmaman için yüzlerce neden söyleyeyim."

"Yüz, ha?"

"Hiç terlemeden yüz tane yapabilirim." "Bana üç tane ver."

"Güzelsin, akıllısın ve çok seksisin. Bağlamak için. Beni güldürüyorsun, yüzümü acıtacak kadar gülümsetiyorsun, bana kask taktıracak kadar önemsiyorsun, seni tekrar görebilmek için dakikaları saydırıyorsun."

"Dakikaları mı sayıyorsun?"

"Ben biliyorum. Bugün beş kere altmış üç yüz dakika eder. Geçip gittiler. *yavaş.*"

"Ve sonra sen eve geldiğinde ben burada değildim." "İnan bana, fark ettim."

"Listemi mi istiyorsun?" "Sende var mı?"

"Kesinlikle öyle. Her şeyden önce tatlı, nazik ve düşüncelisin. Çok çalışkansın ve kendine çok sevdiğin, hiçbir şey ya da hiç kimse için vazgeçmeyeceğin bir hayat kurmuşsun. Hayatındaki herkes için iyi bir arkadaşınsın. Harika bir sanatçısın ve şimdiye kadar gördüğüm en ayrıntılı kanaviçe de dahil olmak üzere yoktan harika şeyler yapıyorsun. Kendinden önce başkalarını düşünüyorsun ve çok da seksisin."

"Hepsi bu, ha?"

"Bu sadece aklıma gelenler."

Jax, McKenzie'nin kendisine verdiği iki kaşığı tepsiye davul gibi vurmak için o anı seçti.

"Birileri pek uykulu görünmüyor."

"Hayır. Belki biraz oyun zamanı yardımcı olur." Onu temizlemek için ıslak kâğıt havlu kullandı ve Duke bulaşıkları lavaboya taşıırken onu sandalyeden kaldırdı. "Bulaşıkları ben yıkarım."

"Endişelenme. Ben hallederim."

"Bu hiç adil değil. Sen pişirdin."

"Git oğlunla oyna. Bunu ben hallederim."

"Bulaşıkları da o yıkıyor..." Elini yüzünün önünde salladı. "Çok seksi ve *tatlı.*"

Jax'i oturma odasına götürüp biraz oyuncaklarıyla oynaması için yere bıraktığında çıkardığı alçak hırıltı onu güldürdü. Bir topu ileri geri yuvarladılar, ta ki Jax bundan sıkılıp dikkatini bir sürü oyuncağı olan bir oyuncağa verene kadar.

çeşitli sesler çıkaran renkli düğmelerden oluşuyordu. Elbette buna bayılırdı. Ne kadar yüksek olursa o kadar iyi.

Duke birkaç dakika sonra onlara katıldı, yere onlarla birlikte otururken ona bir bardak su ve şarap kadehi getirdi.

"Kahve ve su. Ne hizmet ama."

"Bunu biliyorsun."

Jax'in yanına uzandı ve topla oynamaya başladı.

Jax ona doğru sürünerek topu almak için uzandı ama Duke o topu alamadan yakaladı.

Bebek güldü ve Duke'a doğru hamle yaparak onun üzerine düştü, bu da Jax'in çok hoşuna giden mini bir güreş müsabakasını tetikledi.

Onların oyun oynamalarını ve gülmelerini izlerken kalbi dolup taşıyordu. Hayatlarında böyle iyi bir adam olduğu için ne kadar şanslıydılar? Eric'le ayrıldıklarında kalbi çok kırılmıştı ama şimdi bunun en iyisi olduğunu görebiliyordu. Eric ona ihanet etmeseydi Gansett'e asla gelemez ve yepyeni, mutlu, tatmin edici bir hayat bulamazdı.

Jax gözlerini ovuşturmaya başlayınca McKenzie bezini değiştirdi ve Duke'un oturma odasındaki sallanan sandalyeye oturup üzerlerine hafif bir battaniye örterek onu emzirdi ve sallayarak uyuttu. "Beni izlediğini hissedebiliyorum."

"Seni anne modunda izlemeye bayılıyorum."

"Onu çok seviyorum. Birini onu sevdiğim gibi sevebileceğimi hiç düşünmemiştim."

"O çok şanslı bir çocuk."

Boştaki eliyle parmaklarını onun yumuşak sarı saçlarında gezdirdi. "Birbimize sahip olduğumuz için ikimiz de şanslıyız."

"Babasına benziyor olmalı."

"Benziyor."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hiç de değil. Kendine özgü bir kişiliği var."

"Sorduğunda ona babası hakkında ne söyleyeceksin?"

"Bunu gerçekten düşünmedim ama sanırım ona babasının bizim için uygun olmadığını söyledim. Umarım uzun bir süre bu konuyu sormaz."

"Belki merak ettiği zaman, onu seven bir babası olur ve her gün onun için orada."

"Bu bir şey olmaz mıydı?"

"Elbette olurdu."

"İstediğin bu mu?"

"Komik... Birkaç ay önce bana çocuk isteyip istemediğimi sorsaydın, pek istemediğimi söyledim. Ama şimdi onu ve seni tanıdığım için artık o kadar da uzak görünmüyor. Ona öğretebileceğim onca şeyi düşünüp duruyorum. Mesela Harley'e nasıl binileceğini ve ona ilk dövmesini nasıl yapabileceğimi."

McKenzie ona gülmesine neden olan alaycı bir bakış attı.

"Ne? Ben olsam ona bir kask alırdım."

"Harley ve dövme yok."

"Görünüşe göre sen ve ben anneme karşı olacağız, Jax." "İkinizi de zaman aşımına uğratacağım."

"Bana patronluk taslamana bayılıyorum, bebeğim." "Dövme yok, Duke. Ciddiyim."

"On sekiz yaşına gelene kadar değil tabii ki." "O zaman bile olmaz!"

Kahkaha atması Jax'i ürküttü. "Sus.

Bebek uyumaya çalışıyor."

"Evet, hanımefendi." Gözleri muziplikle parlıyordu. "Dövme işini erteleyeceğim. En azından şimdilik."

"Ben olsam daha ziyade sen öğretmek onu şeyler gibi Çapraz dikiş, yemek pişirmek, bahçeyle uğraşmak."

"Onları listeye ekleyeceğim." "Ve Harley yok."

"Denemeden eleştirmeyin."

"Pazarlık edilemez. Oğlum motosiklete binmeyecek."

"Bunu her anne söyler. Başka neye hayır diyebilirsin ki?"

"Futbol." Ürperdi. "Kafa travmaları korkunçtur."

"Her sporu yaparken kafa travması geçirebilirsiniz. Merdivenlerden düşerken bile kafa travması geçirebilirsiniz."

"Bana endişelenecek daha fazla şey verme." Üstünü düzeltti ve uyuyan oğlunu yatağına taşıyabildi. Onu yatırırken, portatif beşiği Duke'un evine götürmesi gerektiğini düşündü, çünkü orada apartmandan daha fazla zaman geçiriyor gibiydiler.

Her şey çok hızlı ilerliyordu. Aslında yıldırım hızında, ama yavaşlatmaya gücü yetmiyordu. Yavaşlatmak istemiyordu. Bu her neyse, iki ayağıyla içine atlamak ve başına gelen en güzel şeyin içinde debelenmek istiyordu. Geçmişte çok kötü bir şekilde yanmış bir kız için alarm zillerinin yüksek sesle çalması gerekirdi. Ama çanlar çalmıyordu. Sadece bir sürü kelebek, heyecan ve beklenti vardı.

Jax'e iyi geceler öpücüğü verdi. "Annen seni çok seviyor." Duke'un onu yatakta tutmak için battaniyeden yaptığı tamponu ayarladıktan sonra sessizce odadan çıktı.

Oturma odasına döndüğünde Duke yerden kanepeye geçmişti ve bir kokteyl bardağından kehribar rengi bir sıvı yudumluyordu.

"Orada ne var?"

"Biraz burbon tadı." "Hiç içmedim."

"Denemek ister misin?"

"Elbette." Onun yanına oturup bardağı ondan aldı ve Jax'i sabaha kadar bir daha beslemeyeceği için belli belirsiz bir yudum aldı. Bardağı Duke'a geri uzatırken likör içini ısıtıyordu. "Oh, hoşuma gitti."

"Ben de istiyorum."

"Bu düşüncenizi birkaç ay daha aklınızda tutun, sonra tekrar denemek isterim."

"Tamamdır. Ufaklığın işi bitti mi?" "Evet."

"O çok iyi bir bebek."

"O en iyisi. İlk birkaç ay zor geçti. Neredeyse hiç uyumadı ve biraz kolikti ki bu hiç eğlenceli değil. Ama şükürler olsun ki artık çok daha rahat."

Saçından bir tutamı parmağının etrafında döndürdü. "Keşke o zaman orada olsaydım."

"Ben de öyle." Ona bir bakış atma cesaretini gösterdi. "Bu çok ciddi hissettirmeye başlıyor."

"Sorun olur mu?"

"Öyle olmasını istiyorum. Seninle bu şekilde olmak çok iyi hissettiriyor. Her şeyden daha iyi hissettiriyor. Sadece..."

Onun eline uzandı ve parmaklarını birleştirdi. "Anlat bana."

"Seninle ilgili korkacak bir şeyim olmadığını biliyorum, ama tüm tedbiri elden bırakıp balıklama dalıyormuşum gibi hissediyorum, ki bu sadece ben olsaydım gayet iyi olurdu. Ama sadece ben değilim. Jax'i de düşünmek zorundayım."

"Seni duyuyorum ve neden böyle hissettiğini anlıyorum. Sana söyleyebileceğim tek şey, üçümüzü bir aile yapmaktan başka bir şey istemediğimdir. Umarım her ikinize de aşık olduğumu biliyorsunuzdur ve bunun gibi daha çok gece istiyorum. Bunun gibi gecelerin bir ömür boyu sürmesini istiyorum."

Buna ne diyebilirdi ki? Kendisinin de tam olarak istediği şeyin bu olduğunu nasıl inkâr edebilirdi? Yapamadı, bu yüzden onun bardağını aldı, masaya koydu ve ona doğru uzandı.

Öpüşmeleri sıcak, umutsuz ve özlem doluydu.

"Tanrım, MK, bana neler yapıyorsun."

"Ne yapmalıyım?"

"Bana her şeyi hissettiriyorsun."

"Aynen." Elini adamın yüzüne koydu ve onu bir başka derin, seksi öpücüğün içine çekti. "Hadi yatağa gidelim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

H Bir ateş rüyasında yaşıyor olmalıydı. Sıkıcı ve düzenli hayatının nasıl bu hale geldiğinin tek açıklaması buydu. yoğun, güzel, vahşi bir macera.

Yatağının yanında duran McKenzie, gömleğinin düğmelerini açıp omuzlarından aşağı iterken göğüs kıllarını okşadı ve onu yakan küçük öpücükler kondurdu.

"Bu sefer her şey seninle ilgili," dedi. "Her şey *bizimle* ilgili."

"Önce sen." Bütün akşam onu çılgına çeviren, vücuda oturan atleti başının üzerinden çekti ve sütyeninin kopçasını çözdü. "Bütün gün seni ve bunu düşündüm," dedi göğüslerini avuçlarken. "Müşterimin istediği ejderha yerine sırtına senin resmini çizmemiş olmam bir mucize."

Kadının alçak sesle kıkırdaması onu gülümsetti. "Bu müşteriniz için büyük bir sürpriz olurdu."

"Elbette, ama bu asla olmaz çünkü başka kimsenin seni benim gördüğüm gibi görmesini istemiyorum."

Ellerini kızın sırtında gezdirdi ve aşağıya doğru ittiği taytının içine sokarak onu sadece küçük bir külotla bıraktı

hiç görmemişti. Tanrı merhamet etsin, ama o iki ayak üzerindeki en seksi şeydi.

Duke onu yatağa yatırdı ve dudakları ve diliyle meme uçlarını kızdırmak için üzerine eğildi.

Saçlarını çekiştiren parmakları zaten kontrolden çıkmış bir orman yangınına gaz vermek gibiydi. Onun tatlılığında, yumuşak teninde, kokusunda, özünde yuvarlanmak istiyordu. Eğer bu aşksa, ki aşk olduğundan oldukça emindi, onun gelmesini beklediği için çok memnundu. Artık başka hiç kimsenin ona onun hissettirdiği gibi hissettiremeyeceğini biliyordu.

Külotunu çıkardı, yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü ve onu bir gece önce onu tahrik ettiği kadar çıldırtmaya başladı. Diliyle, parmaklarıyla ve dudaklarıyla onu bir dizi orgazma ulaştırdı, öyle ki kadın çığlık çığlığa ağlamaya başladı ve adam prezervatife uzanıp onu taktı.

Onun üzerine eğildi ve gözleri açılana kadar onu öptü.

Ona bakış şekli.

"Sen mümkün olan her şekilde tek boynuzlu bir atsin." "Bu doğru mu?"

"Uh-huh." Ona doğru bastırdı. "Listeye bir yol daha ekleyip ekleyemeyeceğimizi görmeye ne dersin?"

Kollarını ona doladı. "Bunun için buradayım."

Seks daha önce hiç eve dönüş, her zaman olması gereken yere, onun olması gereken kişiyle bir varış gibi hissettirmemişti. Üzerine gelen mutlak doğruluk hissi, ilk kez tam olarak ait olduğu yerde olduğunu hissettiğine işaret ediyordu.

"Tanrım, MK. Bu..."

"İnanılmaz."

"Evet. Kesinlikle." Ona sımsıkı sarıldı ve tüm kalbi ve ruhuyla onu sevdi, birbirlerine sarılana ve şimdiye kadar yaşadığı en yoğun zevki dalga dalga yaşayana kadar ona sahip olduğu her şeyi verdi.

Derin nefesler ve memnun iç çekişlerle noktalanan uzun bir sessizliğin ardından "Kahretsin," diye fısıldadı.

"Lanet olsun doğru."

Yan tarafına yuvarlandı ve onu da yanında götürdü. "İyi misin?"

Başını onun göğsüne yasladı. "İyiden çok daha iyiyim. Ve piercing...
vay canına."

"Hoşuna gideceğini

söylemiştim." "Sevdim."

"Eski sevgilim yerine Gansett'i nasıl seçtiğimi
hatırlıyor musun?" "Evet."

"Bu kararı verdiğim için çok ama çok mutluyum. Her şeyin beni sana ve
buna getirdiğini şimdi görebiliyorum."

"O zamanlar çok kötü olan ama olmanız gereken yere ulaşmanız için
gerekli olan bir şeye geriye dönüp bakabilmeniz çok komik."

"Evet, aynen öyle."

"Eric'in bana yaptıklarından sonra asla iyileşemeyeceğimi düşündüm.
Yalanlar, gaz lambası, aldatma, terk edilme. Ama şimdi sadece başkasının
başına gelen kötü bir rüya gibi geliyor ve yaptığı şey için garip bir şekilde
minnettarım. Beni sana yönlendirdi."

"Evinizin yıkılmasına çok sevindim."

McKenzie güldü. "Sanırım ben de öyle. Yakın zamanda bir kasırga daha
yaşamak istediğimden değil ama şu anki durumumuz için Ethel'e teşekkür
etmeliyiz."

"Sen 'sık' dedin."

"Çıkmaz dedim!"

Homurdandı. "Ben duydum. Her iki seferde de."

"Şimdi de içindeki on iki yaşındaki çocuğu mu ortaya çıkaracaksın?"

Eli kadının sırtında tembel bir yol çizdi. "Seni tam istediğim yere
getirene kadar onu sakladım."

"Nasıl olduğunu anlıyorum."

"Umarım seni ne kadar aştığımı sen de görüyorsundur."

"Bunu görüyorum ve her ne kadar sağduyum 'Yavaşla! Nefes al! Deli olma!'"

"Delilik hiç bu kadar iyi hissettirmemişti." "Hayır, hissetmedim."

Parmak uçları omzunun üzerinden geçip koluna indi ve tüylerini diken diken etti. "Bu muhteşem tene en güzel mürekkebi sürebilirim."

"Mürekkep yok. Annem iğne yapmaz." "Hiçbir şey hissetmezsin."

"Bu koca bir yalan!"

"Yalan yok. Seni uyuşturacak şeylerim var. Muhtemelen uyursun o."

"Şüpheli." "Bunu aklınızda tutun."

"Bunu yapacağım."

"Bana yalan mı söylüyorsun?"

"Hiç de değil. Bunu aklımda tutacağım."

"Bir fırça duyduğumda anlarım."

"Tüm dünyada benimle konuşabilecek tek kişi sen olabilirsin. bir dövmeye."

"Seni mürekkeplemek tüm kariyerimin en önemli olayı olacak."

SABAH Duke'la kahvaltı ettikten sonra McKenzie ve Jax, lobideki ofiste Piper'la birlikte çalışmak üzere Sand & Surf'e döndüler. Jax koltuğunda oyuncakları ve birkaç peluş hayvanıyla mutlu bir şekilde otururken, McKenzie kendini alacak ve borç hesaplarına konsantre olmaya zorladı, oysa tek yapmak istediği Duke ile geçirdiği romantik geceyi yeniden yaşamaktı.

Sabahın üçünde ikinci kez sevişmişlerdi ve bu ilkinden bile daha ateşli olmuştu. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Onu sırtına kondurduğu öpücükler ve yatakta içtiği kahveyle uyandırmıştı. Bir kız böyle bir muameleye alışabilirdi.

"McKenzie?"

Piper'ın ona otel için malzeme siparişi verme programından bahsettiğini unuttuğunu fark etti. "Özür dilerim. Tekrar söyle."

"Her şey yolunda mı?"

"Her şey harika ve sorun da bu." "Um, tamam..."

"Yeni adam. Uykusuz bir gece. Dağınık beyin."

"Ah, nasıl olduğunu anlıyorum," dedi bilmiş bir gülümsemeyle. "Benim de yeni bir adamım var ve ben de uykusuzluk çekiyorum."

"Belli ki bütün gece uyumadığım için kıpkırmızı olmuşum."

"İyisin. Tamamen anlıyorum ve bu iyi bir amaç için."

McKenzie güldü. "En iyi sebep. Adamınla ne zamandır görüşüyorsun?"

"Ciddi olarak birkaç hafta. Ondan önce aylarca ince flörtleşmeler oldu."

"Adı neydi?"

"Jack Downing. Kendisi adaya atanan eyalet polis memuru." "Oh, anlıyorum."

"Peki ya sen?"

"Duke Sullivan, dövme stüdyosunun sahibi."

"Duke'u tanıyorum. Harika bir adamdır."

"Ben de öyle düşünüyorum. Onu nereden tanıyorsun?"

"Caddenin karşısındaki Beachcomber'da takılıyor. Orada eğlenceli bir grup var. Bir gece gelmelisin."

"Jax bende."

"Burası Gansett. Burada bir bara bebek getirebilirsiniz. Kimse bir şey düşünmez. Aslında Kevin ve Chelsea McCarthy kız bebekleri Summer'ı her zaman buraya getirirler."

"Belki bir gece yaparım."

"Duke'u herkes sever. Sahip olduğu son gömlek bile olsa size sırtındaki gömleği verir."

"Bu onu oldukça güzel özetliyor. Bana ve Jax'e karşı çok iyiydi ve şimdi biz sadece... Ne olduğumuzu bilmiyorum ama uykusuzum ve yarın da uykusuz olmayı dört gözle bekliyorum."

"Bu en güzel duygu, değil mi?"

"Evet, öyle, her ne kadar kendime yavaşlamamı ve boyumdan büyük işlere kalkışmamamı söyleyip dursam da, muhtemelen uyarılar için artık çok geç."

"Bunu kesinlikle anlıyorum! Nişanlım bu yılın başlarında düğünümüzü iptal etti ve Jack'le olacıklara hazır olmamam gerektiğini düşünüp duruyorum ama bu beni balıklama dalmaktan alıkoymuyor gibi görünüyor."

"Nişanlın için üzgünüm."

Piper omuz silkti. "Bana bir iyilik yaptığını fark ettim. Jack'le olanları kaçırmak istemezdim."

"Jax'in babasının yaptığı şey hakkında böyle hissetmeye başlıyorum - beni bir yıl boyunca kandırdı ve başka bir yerde sakladığı başka bir karısı ve çocukları varken beni hamile bıraktı."

"Ne? Sen ciddi misin?"

"Maalesef öyleyim ve yıllar önce vazektomi yaptırdığı için Jax'in babası olamayacağını söyleyince daha da iyi oldu. Ondan başka kimseyle birlikte olmadığımı çok iyi biliyordu."

"Ne göt herif ama. Lanet olsun. Tam da her şeyi duyduğumu sandığım anda..."

"Biliyorum, değil mi? Nafaka için Kendall James'le birlikte çalışıyorum."

"Aferin sana."

"Benden pek memnun değil."

"Her neyse. Bebeğin doğmasına yardım etti. Masrafları ödemeye yardım edebilir." "Ben de öyle hissediyorum. Neyse... Konudan saptığım için özür dilerim. Hadi borç ve alacaklara geri dönün."

"Yeni adamlarımız hakkında konuşmak çok daha eğlenceli."

"Kesinlikle öyle."

İşlerine geri döndüler ama McKenzie bir süre sonra Piper'da yeni bir arkadaş daha edinmiş gibi hissederek oradan ayrıldı. Ardından, adada bir iç tasarım işi yürüten ve Jenny Martinez'den onun hakkında bilgi alan Sydney Harris ile buluşmaya gitti. İşle ilgili haberler hızla yayılıyordu ve her gün yeni müşteriler ve ilginç zorluklar getiriyordu.

Sydney'e giderken esnedi, Jax'i beslemek ve uyutmak için eve gitmeden önce sadece bir toplantısı daha olduğu için şükretti. Belki o da bir tane alırdı.

Sydney ve kocası Luke, okyanus kıyısında muhteşem manzaralı bir parselde yaşıyorlardı.

McKenzie her gün böylesine güzel bir manzaraya bakmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu.

"Benim de hâlâ gözümü kamaştırıyor."

McKenzie döndüğünde Sydney'in kucağında bir bebekle kapıda durduğunu gördü. Anne de kız da çilek sarısı saçlara sahipti. "Çok güzel."

"Günbatımını görmelisin. Bu arada ben Syd. Bu da Lily." "McKenzie ve Jax."

"İkinizle de tanıştığırma
memnun oldum." "Sizinle de."

"İçeri gelin." Sydney kenara çekilerek McKenzie ve Jax'i evine buyur etti.

"Bu çok güzel."

"Teşekkür ederim. İlk ada dekorasyon projem. Bunu herkese söylüyorum ama şu pencerelerin olduğu yerde duvarlar olduğuna inanabiliyor musunuz?"

"Bu çok utanç verici olmalı."

"Öyleydi ama bunu ve buradaki diğer pek çok şeyi düzelttim."

McKenzie'ye kanepeye oturmasını işaret etti. "Jax Lily ile oynamak ister mi?"

"Çok ister ama henüz diğer çocuklarla oynamakta pek iyi değil."

"O da gelecek. Burada etrafı milyonlarca çocukla çevrili olacak." "Bu da Gansett'in sevinecek bir başka yanı."

"Burası yaşamak ve çalışmak için en iyi yer, özellikle de McKenzie şehre gelip muhasebe bilgisini getirdiğinden beri. Herkes burası hakkında konuşuyor."

McKenzie güldü. "Telefonumun durmaksızın çalmasına bakılırsa buna inanıyorum."

Küçük çocukları yerdeki oyuncaklarla dolu bir battaniyenin üzerinde oynarken, Sydney işinin nasıl yürüdüğünü anlattı, tamamladığı işlerden bazılarını gösterdi, müşteriler için ürünleri nasıl tedarik ettiğini anlattı ve bilançonun üzerinden geçti.

"Bana ihtiyacınız olduğuna emin misiniz? Kitaplarınız zaten harika durumda."

"Henüz çok fazla kişiye söylemedik ama bir bebek daha bekliyorum, bu yüzden iş konusunda biraz yardıma ihtiyacım olacak. Bir başkası vergilerin ödendiğinden emin olurken, benim için eğlenceli olan kısma odaklanabilmek istiyorum."

"Bu konuda kesinlikle yardımcı olabilirim ve yeni bebeğiniz için tebrikler."

"Benim için çok özel bir zaman. Eminim bunu çok geçmeden birinden duyacaksınız ama ben ilk kocamı ve iki çocuğumu birkaç yıl önce alkollü araç kullanırken geçirdiğim bir kazada kaybettim."

"Aman Tanrım, Sydney. Çok özür dilerim."

"Teşekkür ederim." Yan masadaki çerçeveli bir fotoğrafa uzandı. "Bunlar Seth, Malena ve Max."

"Çok güzellerdi."

"Evet, öyleydiler ve yeni bir hayata başlamayı düşünebilmem bile uzun zamanımı aldı ama sonra buraya geldim, ilk aşkımla yeniden bir araya geldim ve şimdi kıymetli Lily'miz var ve bir diğeri de yolda." Lily'yi kucağında tutan yakışıklı, siyah saçlı bir adamın ikinci bir fotoğrafını çıkardı. "Bu benim Luke'um."

"Üstesinden geldiğin şey için sana çok büyük bir kredi veriyorum."

"Onları benden alan kazadan sağ kurtuldum. Kendime yeni bir hayat kurmaktan başka seçeneğim yoktu."

"Pek çok insan bu çabayı göstermezdi. Ben yapabilir miydim bilmiyorum." Jax'i kaybetme düşüncesi onun için düşünülemez kadar büyüktü.

"Hayat size başka seçenek bırakmadığında yapabilecekleriniz inanılmaz." "Sanırım bu doğru."

"Jax'in babası da sizinle adaya geldi mi?"

"Hayır, o resimde yok." Eric'le olanları ayrıntılarıyla anlattı.

"Hadi ama," dedi Sydney. "İnsanların nesi var böyle?"

McKenzie güldü. "Çok fazla şey var. Ama iyi durumdayız. Büyükanнем buradaki kulübesini bana bıraktı, zaten Gansett'e de bu şekilde geldik. Sonra fırtına vurdu, yazlık yıkıldı, Blaine Taylor beni kurtardı ve sonra Duke Sullivan bana garaj dairesinde kalmam için bir yer teklif etti. Ve şimdi de ona aşık olmuş gibiyim... Yani evet, her şeyin bir sebebi var sanırım."

"Güzel bir hikâye ve ne olursa olsun Duke'la birlikte olduğunu duymak hoşuma gidiyor. O en iyisi."

"Herkes öyle diyor. Büyükanнем ona hayrandı."

"Büyükanнем kimdi?"

"Rosemary Enders."

"Olamaz! Onu kasabada dondurma topladığım günlerden tanıyorum. Neredeyse her gün gelirdi."

"Kulağa doğru geliyor. Eskiden hangi dişinin tatlı olduğunu bulabilseydi onu çektireceğini söylerdi."

"Evet! Bunu hatırlıyorum. Kendi deyimiyle 'günlük haberini' gerekçelendirirken hep bunu söylerdi. Çok hoş bir hanımefendiydi."

"Onu özlüyorum."

Sydney, ızgara tavuklu lezzetli bir salata olan öğle yemeğine kalması için ısrar etti. Jax için mısır gevreği ve bebek maması hazırladı ve Jax Lily'nin mama sandalyesinde yerken Lily'yi peynir, kraker ve elma dilimleriyle besledi.

"Bu çok güzeldi. Bizi beslediğiniz için teşekkürler. Bunu yapmak zorunda değildiniz."

"Çok keyif aldık, değil mi Lily?" "Jax."

"Evet, bu senin yeni arkadaşın Jax."

"Burada çok fazla arkadaş edindik. Hayatımda sahip olduğumdan çok daha fazla."

"Gansett'e hoş geldiniz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

McKenzie Duke'un evine dönerken arabanın camını açarak sonbaharın ılık esintisini içeri aldı. Bir ipucu yakaladı Havada odun dumanı vardı ve bu da adada bulduğu mutluluğu daha da artırıyordu. Yeni arkadaşlar, yeni iş, yeni aşk, yepyeni bir hayat.

Duke'un araba yoluna girmek, her zaman bulması gereken eve dönmek gibiydi. Jax'in altını değiştirmek için onu dairesine götürdü ve uyuması için yatırdı. Yeni müşterileri için yapması gereken milyonlarca şey olmasına rağmen yatağa uzandı ve sızdı.

Duke'un yanına sokulduğunu hissedince kendine geldi.

Kolunu ona doladı. "Umarım o Duke'tür," diye fısıldadı.

"Başka kim olabilir ki?"

İki saniyedir oradaydı ve şimdiden aşık bir aptal gibi gülümsemeye başlamıştı. "Erkek arkadaşım olabileceğini düşündüm."

"Öyle. Şimdi uyumaya devam

et." "Bırak da döneyim."

Kolunu kaldırdı, böylece kız yüzünü ona

dönebildi. "Merhaba."

Onu öptü. "Merhaba. Seni özledim. Uzun bir iki yüz otuz beş dakika oldu."

"Evet, öyleydi, özellikle de tüm bu süre boyunca uyanık kalmaya çalıştığım için."

"Aynen. Dün gece vahşi bir cadalog uykumu kaçırdı."

"Doğru. Kim kiminle uğraştı?"

"Bu benim hikayem. Buna sadık kalacağım." Onu tekrar tekrar öptü, ta ki birbirlerine sarılana ve yakınlaşmak için zorlanana kadar. "Uyuyor olmamız gerekiyordu."

"Ama bu çok daha eğlenceli."

Avludan yüksek sesli bir araba kornası

duyuldu. "Bu da ne?" diye mırıldandı

oturduğu yerden kalkarken. "McKenzie!

Buraya gel!"

"Kim o?"

"Ben... Sanırım Eric olabilir." Duke'ün peşinden yataktan kalkıp yatak odasından bahçeye bakmak için pencereye gitti. "Öyle." Tanrım, onun orada ne işi vardı?

"Burada kal. Ben ondan

kurtulacağım." "Duke!"

"Burada kal. Söz veriyorum her şey yoluna girecek."

Eski sevgilisiyle yüzleşmek için dışarı çıkmasına izin vermek yanlış geldi.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Duke merdivenlerden araba yoluna inerken sordu.

"McKenzie nerede?"

"Burada değil."

"Evet, öyle. Telefonunu takip ettim. Git getir onu."

McKenzie'nin kalbi bunu duyunca durdu. Telefonunu mu takip etmişti? Ne zamandan beri?

"Ne istiyorsun?"

"Bu onunla benim aramda."

"Artık öyle değil. Bu seninle benim aramda."

"Kimsin sen?"

"Bunun bir önemi yok. İşinizi belirtin ve sonra mülkünden defolun."

"McKenzie'yi görmek istiyorum."

"Böyle bir şey olmayacak. Gitmen için polis çağırmam mı gerekiyor?"

"Onunla konuşana kadar gitmiyorum."

Duke telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı. "Ben Duke Sullivan. Mülkümde ayrılmayı reddeden biri var." Durakladı. "Hayır, onu tanımıyorum. Teşekkür ederim." Telefonu cebine geri koydu. "Polis yolda."

"McKenzie! Köpeğini geri çek ve buraya gel!"

"Kapa çeneni. Kim olduğunu ve neden burada olduğunu çok iyi biliyorum ve sana şunu söyleyeyim, onu sana karşı açtığı davadan vazgeçirmek için söyleyebileceğin ya da yapabileceğin hiçbir şey yok. Bu senin kendi yarattığın bir karmaşa, bu yüzden evine, karına ve çocuklarına git, Jax için doğru olanı yap ve onları rahat bırak."

McKenzie daireden dışarı çıktı. "Onu dinlemelisin Eric. Kesinlikle haklı."

"Ne yaptığınızı bilmiyorsunuz!" Merdivenlere doğru bir adım attı.

Duke, Eric'in kurtulmaya çalıştığı ama başaramadığı elini göğsüne götürerek onu durdurdu. "Bir adım daha atarsan seni bitiririm."

Eric ona bakarken, McKenzie onda daha önce ne gördüğünü hatırlamaya çalıştı.

"Hayatımı mahvedeceksin!" dedi. "İstediğin bu mu?"

"Senin hayatın umurumda değil. Jax'in hayatı umurumda. Yalan söyleyip, kandırıp, aldatıp sonra da hiçbir şey olmamış gibi çekip gidemezsin. Bunlar oldu. Biz yaşadık. O oldu."

"Sana çocuk sahibi olamayacağımı söyledim. O benim değil."

"Ve sen de bunu ona tekrar söylemek için buraya kadar gelmek zorunda olduğunu mu hissettin?" Duke'ün sesi daha önce hiç duymadığı kadar sertti. "Uzaktan siren sesleri duyuyorum. Senin yerinde olsaydım, onlar gelmeden giderdim ve gitmiş olarak kalırdım. Burada senin için hiçbir şey yok. Artık yok."

Duke'un, Jax'le ona daha fazla yaklaşmasını engelleyen elini itti. "Kim bu adam?"

"O tanıdığım en iyi adam, bu yüzden onu dinlemeniz akıllıca olur. Onun mülküne izinsiz giriyorsunuz."

"Benden sonra buna mı geçtiniz?" diye sordu alaycı bir ifadeyle.

"Bu doğru ve o senin olabileceğin adamdan on milyon kat daha iyi. Evine, ailenin yanına git Eric. Burada sana göre bir şey yok. Sen böyle istedin ve PS, bunun için sana teşekkür ederim, çünkü yaptığın şey beni ait olduğum yere götürdü."

Işıkları yanıp sönen bir polis arabası garaj yoluna girdi.

Genç bir erkek memur arabadan indiğinde Duke, "Bu adam mülkümü terk etmeyi reddediyor," dedi.

"Ben gidiyorum." Eric Duke'u silkeledi. "Ama bu iş daha bitmedi."

"Eğer bir daha arazime adımını atarsan, seni pişman ederim. Duydun mu beni?"

"McKenzie, hadi ama. En azından bunun hakkında konuşamaz mıyız?"

"Size söyleyecek bir şeyim yok. Benimle avukatım aracılığıyla konuşabilirsiniz." Memur Eric'e "Gidiyor musun?" diye sordu.

"Evet, her neyse."

Memur, "Anakaraya dönecek ilk tekne de olun," dedi.

Eric, McKenzie'nin tanımadığı gümüş rengi bir sedana bindi ve garaj yolundan geri geri çıkarken bir toz bulutu oluşturdu.

Rahat bir nefes aldı.

Duke memura, "Zahmet verdiğim için özür dilerim," dedi. "Sorun değil. Tekneye

bindiğinden emin olacağım." "Teşekkür ederim."

"Bugün yaşananların kayıt altına alınması için rapor tutmaya gelmenizi tavsiye ederim, her ihtimale karşı başka bir sorun çıkarsa diye."

"Bunu yapacağız." Duke onun elini sıktı. "Tekrar teşekkürler."

Memur gittikten sonra, Duke merdivenlerden çıkıp kadının durduğu yere geldi, tüm olayın şokuyla donup kalmıştı. Ellerini onun omuzlarına koydu. "Sorun yok. Gitti ve kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, gitmiş olarak kalacaktır."

"Ben... Buraya geldiğine, telefonumu takip ettiğine inanamıyorum. Bunu yaptığını bilmiyordum. Çok üzgünüm Duke."

"Ne için? Sen hiçbir şey yapmadın."

"Bu pisliği senin evine ben getirdim."

"Evime getirdiğin tek şey bu değil. Lütfen onun yaptıkları için kendini suçlama."

"Ben... Beni takip ettiğini bilmiyordum. Bunun nasıl çalıştığını bile bilmiyorum."

"Sana göstereceğim ve bunu bir daha yapamayacağından emin olacağız." "Bu iyi olur. Neyse ki Jax uyudu." "Her şey yolunda. Derin bir nefes al."

Derin bir nefes aldı ve sonra yavaşça verdi. "Yaptıklarınız için teşekkür ederim. Onunla tek başıma asla bu kadar iyi başa çıkamazdım. Onu azarlayamayacak kadar şok olurdum."

"Taşaklarına tekmeyi basar ve onu yoluna gönderirdiniz."

Küçük bir kahkaha attı. "Ben de isterdim. Bana arka çıkman çok şey ifade ediyor. Oraya gidip onunla yüzleşmekte tereddüt bile etmedin."

"Sen ve Jax için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını artık bilmiyor musun?"

"Bunu görmeye başlıyorum."

Kollarını ona doladı ve onu kucağına çekti. "Ben buradayım. Ben senin arkadayım. Sen de benim."

"Daha önce kimse arkamı kollamamıştı. Senin gibi değil."

"Aynı. Benimkine sahip olan biri hiç olmadı. Seni seviyorum, MK. Her zaman arkanda olacağım."

"Ben de seni seviyorum."

Bunlar Şimdiye kadar birine söylediği en büyük ve aynı zamanda en basit sözlerdi ve aşkının kollarında dururken, bu inanÇ sıçramasının hayatını -ve oğlunun hayatını- tamamlayan Şey olacağından hiÇ Şüphesi yoktu.

SONRAKİ AY BOYUNCA, McKenzie'nin yeni hayatı mümkün olan her Şekilde rayına oturdu. Baş edebileceğinden çok daha fazla işi vardı, müşteriler onunla görüşmek için sıraya giriyordu. Birçok işletmenin Şu anda ödediği maliyeti düŐürmek için grup bordrosu ve sağlık sigortası seçenekleri önermiŐ ve McCarthy ailesini ve adadaki tüm iŐletmelerini bulmuştu ki bu neredeyse başlı başına tam zamanlı bir iŐti. Müşterileri ona harcadığı zaman için saati elli dolardan az olmamak üzere ödeme yapmakta ısrar ediyordu ve o da sevdiği bir işi yaparak ne kadar çok para kazandığına hayret ediyordu.

Jax'i haftanın  günü sabah anaokuluna kaydettirmiŐti, henüz tam olarak anaokulu sayılmazdı ama bu sayede kendisi işlerini yaparken Jax de kendi yaşındaki diğer çocuklarla vakit geçirebiliyordu. Günleri, her ikisi için de yeni arkadaşlar ve yeni en iyi arkadaşları Duke ile bolca zaman içeren hoş bir rutine girmiŐti.

Kendall, Eric'in yaptıklarını duyduktan sonra avukatıyla görüŐerek, bir daha McKenzie ya da Jax'in yanına yaklaŐması halinde suç duyurusunda bulunmakla tehdit etti. Polis raporunu doldurdular ve Duke telefonunun kimse tarafından takip edilemeyeceğinden emin oldu. Ayrıca mülkünün etrafına kameralar yerleŐtirmiŐti, böylece kimse onları bir daha gafil avlayamayacaktı.

McKenzie, Ekim ayı başlarında bir arŐamba sabahı Jax'i okula bıraktıktan sonra eve dönerken Kendall aradı.

"Seni iyi bir zamanda mı alıyorum?" "Evet, ben sürüyorum."

"Harika. Eric'in avukatıyla grtm, tek seferlik bir ödeme teklif etmeye hazır, ancak ödemeye razı olduğu miktarın bu kadar olduğunu ve daha fazlasını isterseniz onu mahkemeye vermeniz gerekeceğini belirtiyor. Karısına senden ve Jax'ten bahsettiğinden phelendiğim için, bu konuda kozun var. Eğer teklifi beğenmezsen, onunla mahkemede grceğimizi söyleyebiliriz. Ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmak isteyeceğine inanmak zorundayım."

Duke'un bahçesindeki o günden kalma endişesini tetiklemek için tek gereken Eric'in adını duymaktı. Midesi anında ağrımaya baladı ve ellerinin titremesi onu fkелendirdi. "Teklif nedir?"

"Yüz bin." "ey. Bu hiçbir şey değil."

"Hayır, değil, ama mahkemeye gidip düzenli nafaka ödemesi talep ederseniz önümüzdeki on yedi yıl boyunca alacağınızdan çok daha az. Bu aynı zamanda sizi ve Jax'i karısından saklamasını da çok daha zor hale getirecektir."

"Onun hayatını mahvetmek istemiyorum. Eminim eninde sonunda onun gerçekte kim olduğunu öğrenecektir, eğer zaten bilmiyorsa. Amacım bu değil. Oğlumu hiçbir şeyden mahrum kalmadan büyütmek için ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin olmak ve eğer isterse daha sonra niversite konusunda ona yardımcı olabilmek istiyorum."

"Bu adil bir talep. Eğer düşünmek istiyorsanız, hemen cevap vermenize gerek yok. Fazla zamanımı almadığı için cretim be bin olacaktır."

"Hiç sorun değil. Sorun olmazsa düşünmek için bir ya da iki gün istiyorum." "Kesinlikle. Karar verdiğinizde beni arayın."

"Bu konudaki yardımınız için teşekkür ederim." "Hiç sorun değil."

Kendall daha önceki bir telefon görüşmesinde McKenzie'ye oğullarını okula kaydettirdiğini ve okul yılı için adada kiralanacak bir ev aradığını söylemişti. Bundan sonraki planlarından emin değildi ama ileri bir adım öteye götürüyordu.

her seferinde bir gün. Bu arada, Dan Torrington ve eşi Kara Maine'deyken onun yerel işlerinin çoğunu devralmıştı. McKenzie, Dan'in hukuk kariyerini ve masumiyet projesini okumuştı ve hâlâ Gansett Adası'nda yaşadığına ve çalıştığına inanamıyordu.

O ve adada tanıdığı hemen herkes Jim Sturgil için düzenlenen ve Jim'in kızına duyduğu sonsuz sevgiye odaklanan anma törenine katılmıştı. Tiffany daha sonra McKenzie'ye Jim'in ailesinin tören sırasında Ashleigh'nin de yanlarında oturmasını istediklerini, ancak Tiffany'nin kızını Blaine ve kendisiyle birlikte tutmak için ısrar ettiğini söyledi.

Bazı şeyler tartışılmazdı. Çocuğunuz için doğru olanı yapmak kesinlikle bunlardan biriydi. Bir anne neyin doğru olduğundan nasıl emin olabilirdi ki? Geliriyle birlikte yüz bin dolar, Jax'e istediği çocukluğu yaşatmasına izin verir miydi? Dünyada kim böyle bir şeye fiyat biçebilirdi ki?

Kendall'ın aramasından bir gün sonra, Jax'le birlikte Tiffany'nin mağazasına gidiyorlardı ve yeni arkadaşıyla Eric'in teklifi hakkında konuşma fırsatı bulmayı umuyordu. Henüz Duke'a bundan bahsetmemişti. Bunu yapmadan önce, teklifi kabul edip etmeyeceğine ya da mahkemede daha fazlası için mücadele edip etmeyeceğine karar vermesine yardımcı olması için daha deneyimli bir annenin görüşünü almak istiyordu.

Uzun sürecek bir savaş düşüncesi onu yoruyordu ama Jax'i savunmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

McKenzie kamyoneti Tiffany'nin dükkânının arkasına park etti ve omzuna asılı iş ve bebek bezi çantaları ve kucağında Jax ile arka kapıdan içeri girdi. Patlayan işleri onu çok rahatlatmıştı, özellikle de müşterilerinin hiçbirisi oğlunu yüz yüze görüşmelere getirmesine aldırmadığı için. Kreş için para ödemek zorunda kalmaması, onlar için yarattığı bu yeni hayatın bir başka nimetiydi. Her gün, sevgili büyükannesine, onlara bu güzel yeni aşamayı sağlayan kulübeyi bıraktığı için şükreliyordu. Sanki Rosemary bir gün McKenzie'nin yeni bir başlangıca ihtiyaç duyacağını biliyordu ve bunu elde edeceğinden emin olmuştu.

Gelecek hafta, araştırdığı grup bordrosu ve sağlık sigortası seçeneklerini görüşmek üzere on altı müşterisiyle bir toplantı yapacaktı. Bir araya gelerek toplam ücretlerini düşürebileceklerini duyduklarında çok heyecanlanmışlardı. Sonunda hayattaki yerini bulmuş olmanın verdiği başarı hissi derindi. Bu, Duke ile olan mutlu ilişkisiyle birleştiğinde onu hiç olmadığı kadar mutlu etmişti.

Tiffany, McKenzie ve Jax'i gördüğünde, "Günaydın," dedi.

"Günaydın."

"Addie bu sabah Jax ile oynayacağı için çok heyecanlı. Değil mi tatlım?"

"Jax."

"Bu doğru."

"O da çok heyecanlı." Onu, Addie'nin kendisini beklediği kapılı oyun alanına soktu.

Sürünerek arkadaşına sarıldı, bu annelerinin gördüğü en sevimli şeydi.

"Çok sevimliler," dedi Tiffany.

"Gerçekten. Her seferinde cevap verdiği tek arkadaşı o. Diğerlerini görmekten her zaman mutlu olur ama çoğuyla arasına mesafe koyar."

"Bunu atlatacaktır."

"Kesinlikle, ama şimdilik Addie onun en iyi arkadaşı."

"Bu konuda çok mutlu." Tiffany'nin küçük masasına oturdular. "Sana kahve getirdim."

"Sen en iyisisin. Teşekkür ederim." "Sorun değil."

"Ashleigh nasıl?"

"Biraz daha iyiyim. Yine gece boyunca uyuyor, bu da yardımcı oluyor. Yine de bazı anları oluyor. Bugün okula dönmeye karar verdi ama eve gelmek isterse beni arayabileceğini biliyor."

"Biraz daha iyi olduğunu duyduğuma sevindim."

"Bebeğinizi görmek için zor bir şey, orası kesin."

"Hayal bile edemiyorum."

"Her neyse..."

"Çalışmadan önce başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

McKenzie sordu. "Tabii ki. Duke ile her şey yolunda mı?"

Tiffany, McKenzie'nin Duke'la ilişkisinin son haftalarda ne kadar ciddileştiğini bilen tek arkadaşıydı. "Her şey iyiden çok daha iyi."

"Yaşasın, buna bayıldım! Siz ikiniz harika bir çiftsiniz." "Teşekkürler. Çok eğleniyoruz."

"Blaine'le geçirdiğim o yıldızlı ilk günleri hatırlıyorum, o kadar uykusuz ve seks sarhoşuydum ki zar zor işlevimi yerine getirebiliyordum."

"O hissi bilirim." Bir kahkaha paylaştılar.

"Bu en iyisi," dedi Tiffany. "Ve gerçekten şanslı olduğunuzda, ısıltı hiç bitmiyor."

"Bu iyi olurdu."

"Aklında ne var?" "Jax'in babası."

"Duke's'daki olaydan beri ondan haber aldınız mı?"

Her ilginç haber gibi Eric'in "ziyareti" de yıldırım hızıyla adanın dört bir yanına yayılmıştı.

"Dün. Avukatı Kendall'a ulaşarak tek s e f e r l i k nakit ödeme teklifinde bulundu. Daha fazlasını isteme hakkımdan vazgeçtiğime dair imza atmam gerekiyor."

"Ne kadar teklif etti?" "Yüz bin." "Hmmm."

"Yeterli mi?"

"Bunu söylemek zor. Çoğu insan için, bir çocuğu rahatça büyütmek için fazlasıyla yeterli olacaktır, ancak üniversiteyi karşılamayacaktır."

"Doğru. Bunu ben de düşündüm. Karısı ve çocukları bizi bilmediği için onu mahkemeye vermemi engellemeye çalışıyor."

Tiffany inleme ile öğürme arası bir ses çıkardı. "Senin yerinde olsaydım, onun tüm saçma oyununu mahvetmek isterdim."

"Bir yanım istiyor, ama dürüst olmak gerekirse, onların hayatlarını altüst etmek bana ne kazandıracak? Bana hiçbir şey yapmadılar."

"Çocukları Jax'in üvey kardeşleri, eğer bu teklifi kabul ederseniz onları asla tanıyamayacak."

"Bunu ben de düşündüm. Onların hayatında olması, babasının da hayatında olması anlamına gelir ve o, oğlumun öykünerek büyümesini istediğim bir adam değil, anlıyor musun?"

"Kesinlikle. Zor bir karar olduğu kesin." "Benim yerimde olsaydın ne yapardın?"

"Tanrım, bilmiyorum McKenzie. Bu çok büyük bir karar. Bir yandan bu tek seferlik ödemeyi kabul edip ondan sonsuza dek kurtulabilirsin. Diğer yandan, onu mahkemeye verir, karısına itirafta bulunmaya zorlarsın ki bu da onu kızdırır ve kinci yapar. Benzer bir şey yaşadıktan sonra, huzurun sahip olmadığınız sürece küçümsendiğini de eklemek isterim. Eski sevgiliyle kavga etmek yorucu ve yıkıcıdır ve..." Gözleri doldu. "Onun asla düşündüğün gibi bir adam olmadığını her fark ettiğinde kalbin yeniden kırılıyor."

McKenzie elini Tiffany'ninkinin üzerine koydu. "Seni bu kadar derinden incittiği için üzgünüm."

"Ben de incindiğin için üzgünüm." Tiffany toparlandı, kendini toparladı ve gülümsemeye zorladı. "Jim'le yaşadığım tüm acıların ve kalp kırıklıklarının beni Blaine'le gerçek aşkların en gerçeğini bulmaya hazırladığını da öğrendim."

"O sıçrayışı tekrar yapacak cesareti nasıl toplayabildin?"

"Blaine'i sevmek için asla cesarete ihtiyacım olmadı. Başından beri farklı olduğunu bu şekilde anladım. Kendim olmak için güvende hissetmemi sağlıyor."

ölmüş eski kocam, sadece kendim olduğum için onu kaybetme korkusu olmadan olmak istediğim her şey ve her şey olmak."

"Gerçek aşkı tanımlamak için ne güzel bir yol." Kulağa, diye düşündü, Duke ile bulduklarına çok benziyordu.

"Bu aynı zamanda yaşamak için de güzel bir yol. Bu ikilemde ne yapacağınızı söyleyemem ama sizi temin ederim ki, neye karar verirsiniz verin Jax ve siz iyi olacaksınız. Siz kendi işinizi kuran, kendiniz ve oğlunuz için yepyeni bir hayat inşa eden güçlü ve yetenekli bir kadınsınız. Ondan bir kuruş bile almasan, iyi olacaksın. Bunu biliyorum."

"Bunu senin gibi belalı bir patrondan duymak benim için çok anlamlı."

Tiffany güldü. "Bu şimdiye kadar aldığım en iyi iltifat olabilir, Özellikle de son zamanlarda kendimi pek öyle hissetmediğim için." "Sen hayatta kalan birisin ve bunu da atlatacaksın."

"Güven oyu için teşekkürler."

"Tavsiye için teşekkürler. Çok yardımcı oldu." "Her zaman."

"Şimdi, iş hakkında..."

Tiffany o günkü görev listesine başlamak için QuickBooks'u açarken güldü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

W

McKenzie geç saatlere kadar çalıştığından, Duke haftalardır ilk kez arkadaşlarını görmek için şehre inmeye karar verdi. Yürüdüğünde

Beachcomber bara girdiğinde, onu geri dönen kraliyet ailesi gibi karşılayan tüm m ü d a v i m l e r d e n bir tezahürat yükseldi.

"Bakın kedi ne getirmiş." Jace Carson Duke için musluktan bir bira doldurdu. "Nerelerdeydin ihtiyar?"

Aldığı tepkiyle eğlenerek birayı Jace'ten aldı. "Buralardaydım."

Sierra öpücükler atarken, "Aşık olmuş," dedi.

"Felç falan mı geçiriyorsun?" diye sordu ona herkes gülerken.

"Yanılıyor muyum?"

"Hayır."

"Senin adına *çok* sevindim Duke," dedi Cindy Lawry. "McKenzie'yle Chloe'yle kitaplar hakkında görüşmek için salona geldiğinde tanıştım. Çok hoş biri."

"Kesinlikle öyle."

Jace barın öbür ucundan Cindy'nin eline uzandı. Elinin arkasını öperken, "Gerçek aşk gibisi yoktur," dedi.

Cindy'nin gülümsemesi Jace'e bakarken kulaktan kulağa yayıldı.
"Gerçek bu."

"Peki nerede o?" Sierra sordu. "Seni çoktan terk etti mi?"

"Haha, hayır, beni terk etmedi. Çalışıyor, bilmeniz gerekiyorsa. Ben de bu fırsattan istifade edip siz ezikleri ziyaret etmeye karar verdim. Neler oluyor burada?"

"Doktor beni yine hamile bırakmayı başardı." Chelsea McCarthy, Summer kollarında uyurken kocası Dr. Kevin McCarthy'ye sırıttı.

Kevin, "Doktorda hâlâ var," dedi.

Sierra, "Bize kanlı ayrıntıları anlatma," diye karşılık verdi.

"Kanlı bir şey yok," dedi Chelsea Sierra'ya göz kırparak.

"Tebrikler çocuklar," dedi Duke. "Sizin adınıza sevindim."

Kevin karısına sıcak bir gülümsemeyle, "Teşekkürler, biz de çok mutluyuz," dedi. "Bu yaşımda yeni bir aile kuracağımı hiç düşünmemiştim ama bu şimdiye kadarki en güzel şey."

"Tüm bu gerçek aşk saçmalıkları mide bulandırıcı," dedi Niall Fitzgerald Guinness'ini tazelemek için bara geldiğinde.

"Neyin var senin?" Duke, genellikle mutlu-şanslı iyimserliğin timsali olan İrlandalı'ya sordu.

"Hiçbir şey benimle değil. Kesinlikle hiçbir şey."

"Uh-oh," dedi Duke, arkadaşlarından birinin başına ne geleceğini her zaman bilen Sierra'ya bakarak.

"John'la olmaz." "Olamaz.

Ben de öyle sanıyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Niall. "Görünüşe göre yanlış düşünmüşüm."

John'un kız kardeşi Cindy, "Onunla konuşmaya çalıştım," dedi. "Hiçbir yere varamadım. Providence'tan döndüğünden beri ona neler olduğunu anlayamıyorum."

"Eğer bir yolunu bulursan bana haber ver," dedi Niall yeniden doldurduğu bardağını çoğu gece sahne aldığı küçük sahneye götürürken.

"Zavallı adam," dedi Duke. "Onları birlikte severdim."

"Hepimiz öyle yaptık," dedi Cindy. "Keşke Johnny'ye neler olduğunu bilseydim."

"Diğer kardeşin nasıl?" Duke sordu. "Fırtınada yaralanan kardeşin."

"Jeff rehabilitasyona alındı ve istikrarlı bir ilerleme kaydediyor. Birkaç hafta içinde eve dönebilmeyi umuyorlar."

"Bu harika bir haber."

"Durumunun bu kadar iyi olması büyük bir rahatlama. Jace ve ben bu hafta sonu onu ve Kelsey'i ziyaret edeceğiz."

"Hepimizin onu desteklediğimizi söyle," dedi

Duke. "Tabii ki destekleyeceğim."

Stüdyodan Ace, Tim ve Buster, sanki Beachcomber gece gezmelerinin ilk durağı değilmiş gibi içeri girdiler. Barda oturan Duke'u görünce durdular.

"*Vay canına*," dedi Ace. "Sonunda hava almaya çıktı."

Bardaki herkes gülmekten kendini kaybetti.

"Haha," dedi Duke sırıtarak. "Siz çocuklar nereden geldiniz?"

"The Scupper. Orada bir atışta iki atış gecesi var. Bu fırsatı kaçıramazdık."

Bu onların cam gibi gözlerini açıklıyor, diye düşündü Duke, Jace'e herkes için bir içki koymasını işaret ederken. Bunlar onun insanlarıydı, iyi günde kötü günde ve aradaki her şeyde onun yanında olan insanlar. Jace nispeten yeni bir arkadaştı ama kısa sürede Duke'un en sevdiği insanlardan biri haline gelmişti. Özellikle de Jace'in hayatı hakkında daha fazla şey öğrendikten ve çok kötü bir karar yüzünden nasıl hapse girdiğini ve bu süreçte karısını ve çocuklarını nasıl kaybettiğini öğrendikten sonra.

"Çocuklar nasıl?" Jace onun için barı doldurduğunda Duke sordu.

"Harika gidiyorlar. Yabani ot gibi büyüyorlar ve her zamanki gibi fasulye dolular."

Jace'in eski karısı Lisa akciğer kanserinden öldükten sonra Seamus ve Carolina O'Grady tarafından büyütülen sevgili oğulları Jackson ve Kyle'dan bahsederken arkadaşının yüzü parlıyordu. Lisa'nın ölümü Duke da dahil olmak üzere onu seven herkes için büyük bir darbe olmuştu.

"Birçoğunu görebilmenize çok sevindim."

"Ben de öyle. Her şey yoluna girdiği için çok minnettarım. Seamus ve Carolina aileden sayılır."

Hiç kendi ailesi olmamış biri olarak Duke, "bulunmuş aile" ya da kişinin kendisi için yarattığı aile kavramına sonsuz bir hayranlık duyuyordu. Çoğunlukla bu odadaki insanlar ve Rosemary gibi birkaç kişi sayesinde bu konuda son derece şanslıydı.

Bir saatten fazla bir süre ikinci birasını yudumladıktan sonra, Jace'le birlikte hızla yeni ailesi haline gelen iki insanın yanına gitmek üzere eve yerleşti.

Sierra arsız bir sırıtışla, "Altı ay sonra tekrar görüşürüz," dedi. "O kadar uzun sürmez."

"Bir ara McKenzie'yi de getir," dedi Chelsea. "Onunla tanışmayı çok isteriz." "Olur. Hepiniz iyi olun."

"Bizim yapmayacağımız bir şey yapma," diye arkasından seslendi Ace, diğerleri aptallar gibi gülerken.

"Elimden geleni yapacağım."

Park yerinde, McKenzie'nin ısrarla takmasını istediği kaskı takmak için zaman ayırdı ve eve dönmek için bisikleti çalıştırdı. Yakında hava bisiklet için çok soğuk olacaktı, ama yapabiliyorken tadını çıkarıyordu. Arkadaşlarıyla geçirdiği gece de çok hoşuna gitmişti ve McKenzie'yi onlarla tanıştırmak istiyordu. Jax'i de yanlarında getirmeleri sorun olmazdı. Gansett'te hiçbir şey önemli değildi, bu da burayı çok sevmesinin bir başka nedeniydi.

Arabayı bahçeye çekti ve küçük adamı uyandırmamak için mümkün olduğunca çabuk motoru durdurdu. Evinin ışığının yandığını görmek onu derin bir eve dönüş duygusuyla doldurdu. Uzun zamandır çok sevdiği evi

Son birkaç hafta içinde onunla birlikte yaşamaya başladıklarında gerçekten bir yuva haline gelmişti.

Jax artık McKenzie'nin anakaradan getirttiği gerçek bir beşikte ve minik bir insan için şok edici miktarda başka "gerekli" ekipmanla birlikte uyuyordu. Duke'un oturma odası oyuncaklarla doluydu, banyo tezgahı kız eşyalarıyla kaplıydı ve kalbi... Bisikleti garaja bırakıp hızla aşkının onu beklediği eve doğru yürürken kalbi dolup taşıyordu.

Lynn'e asla aşık olmadığını, gerçekten aşık olmadığını kesin olarak anlaması için McKenzie ile birkaç hafta geçirmesi gerekmişti.

Bu... Bu aşktı. Onu her gördüğünde yaşadığı kalp çarpıntısı, baş dönmesi ve saf sevinç hissi, sanki ilk kez yaşıyormuş gibi.

Dizüstü bilgisayarından başını kaldırdığında gülümseyerek

"Selam," dedi. "Sana da merhaba. Neden hâlâ çalışıyorsun?"

"Yapacak çok şey var, yapacak yeterli zaman yok."

Onu adadaki tüm işletmeler arasında rağbet görürken görmek hoşuna gitmişti. Üç aylık tahmini ödemeleri yapmayı sevmiyordu ama işletme müdürü ne derse onu yapıyordu. Sierra onun omuzlarından büyük bir yük almıştı ve başkalarının da aynı şeyi söylediğini duymuştu. Sierra birkaç hafta önce açıkça, "Her kuruşuna değer," demişti.

Duke onu öpmek için eğildi. "Hep çalışıp hiç oynamamak McKenzie'yi yorgun ve huysuz yapıyor."

Güldü. "Suçluyum."

"Seni özledim. Senden yüz yirmi dakika uzakta kaldım."

Gülümseyerek, "Ben de seni özledim. Arkadaşlarınla ziyaretin nasıl geçti?"

"Sayende çok azar işittim."

Kaşları sevimli bir şekilde bir araya geldi. "*Benim yüzümden mi?*"

"Uh-huh. Eskiden oranın müdavimiymdim ama artık akşamları yapacak çok daha iyi işlerim var."

"Oh, anlıyorum."

"İçeri gelmeni istiyorlar."

"Bunu bir ara yapalım. Onları tanımayı çok isterim." Kız başını kaldırıp ona baktı ve adam kızın yüz ifadesindeki azabı görünce hemen bir belaya karşı alarma geçti. "Konuşabilir miyiz?"

Oh Tanrım. Hayır, hayır, hayır. Bu sözlerden asla iyi bir şey çıkmaz. Bir an için, kadının ona ilişkilerinin bittiğini söylemek istemesinden duyduğu korkuyla öyle sersemledi ki nefes alamadı.

"Bu bizimle ilgili değil."

Tekrar nefes almaya başlaması tam on saniye sürdü.

"Duke! Hadi ama, bunun bizimle ilgili olmadığını biliyorsun."

"Ben, uh..."

Ayağa kalktı ve kollarını ona doladı. "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

"Yapmadın. En azından pek değil."

"Evet, yaptım ve yaptığımdan nefret ediyorum. Benim için endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Lütfen bana bunu bildiğini söyle."

"Seviyorum." Onu öptü ve alnını onunkine yasladı. "Benim için o kadar vazgeçilmez oldun ki, senden ve Jax'ten uzakta bir akşam geçirmeye bile zor dayanıyorum."

"Seni çok özledik. Jax, Doo Doo olmadan uyumak istemedi."

"Gelmiş geçmiş en iyi lakap," dedi kıkırdarak.

"Size söylemek istediğim şey, Eric'ten mali bir anlaşmayla ilgili haber aldığımız."

Duke o orospu çocuğunun adını duyunca tamamen hareketsiz kaldı.

McKenzie onun elini tuttu ve kendisiyle birlikte kanepeye çekti; burada McKenzie'nin bacakları onun kucağına gelecek şekilde yan yana yerleştiler.

eller hala iç içe.

Onun teninin ne kadar yumuşak olduğunu ya da ayrıldıklarında onunla ilgili her şeyi ne kadar arzuladığını asla unutamadı.

"Ne dedi?"

"İleride daha fazlasını alma hakkımdan vazgeçmem koşuluyla tek seferlik yüz binlik bir ödeme teklif etti."

"Onu da parasını da sikeyim. Ondan gelecek hiçbir şeye ihtiyacımız yok." "Bunu söylemen çok hoş."

İlk kez, onun bu korkunç kelimeyi kullanmasına tepki vermedi. Kendisine tatlı denmesini umursamayacak kadar o adamın küstahlığına öfkelenmekle meşguldü.

"Ama Jax için en iyisini yapmak istiyorum."

"Her gün, her saniye onun için en iyi olanı yapıyorsun. Senin sayende istediği ya da ihtiyaç duyduğu her şeye sahip."

"Bunu söylemeniz çok hoş, ama Eric'in Jax konusunda hiçbir sorumluluğu yokmuş gibi davranmasına nasıl izin verebilirim?"

"Ona ihtiyacın yok. Sen bana sahipsin, ben de sana sahibim ve Jax ikimize de sahip ve onun gelmiş geçmiş en mutlu çocuk olmasını sağlayacağız."

"Duke..."

"Bana tatlı olduğumu söyleme yoksa..." Gülümsedi. "Yoksa ne olur?"

"Seni cezalandırmanın bir yolunu bulacağım."

"Beni cezalandırmana bayılıyorum." Bunu yapmasının tek yolu, kadın rahatlaması için ona yalvarıncaya kadar orgazmı engellemekti.

"Onun parasını istemiyorum. Onun hayatınızdan sonsuza dek çıkmasını istiyorum." "Jax üniversiteye gitmek isterse o para işimize yarayabilir." "Üniversite masraflarını biz karşılayacağız."

"Duke..."

"McKenzie..."

"Oğlumun üniversite masraflarını karşılamanızı beklemiyorum."

"Neden olmasın? Onu yetiştirmene yardım edeceğimi sanıyordum. Neden onu eğitmene de yardım edemiyorum?"

"Bu konuda ciddisin."

"Sen ve Jax konusunda hayatım boyunca hiçbir konuda olmadığım kadar ciddiym."

Boştaki elini kalbinin üzerine koydu. "Seni bulacak kadar şanslı olmak için ne yaptım ben?"

"Şanslı olan benim, bebeğim."

"İkimiz de öyleyiz ve bunu bilecek kadar da akıllıyız."

"Bu doğru ve o beleşçiye ya da parasına ihtiyacımız yok."

"Katılıyorum ve söylediklerinizi takdir ediyorum. Sadece bana yaptıklarından sonra, bana yalan söylemesi, beni kandırması ve Jax'in babası olamayacağını düşünmemi sağlamaya çalışması... Bunun bedelini ödemesini istiyorum. Sadece bu seferlik bile olsa oğlumuz için adım atmasını istiyorum."

Duke onu dinledi ve söyledikleri hakkında düşündü.

"Bunu hiç anlayabiliyor musun?" diye sordu.

"Yapabilirim ve sanırım o yüz bini yatırıp tüm çocuklarımızın üniversite masraflarını karşılayabilirsin."

Kaşları kalktı. "*Bütün* çocuklarımız mı?"

"Evet, onlardan bir sürü olacak." "Bu doğru mu?"

"Uh-huh. Müstakbel eşim genç ve bebek sahibi olmak için daha çok zamanı var."

Müstakbel karısı sözlerini söylediği anda tüm vücudu kaskatı kesildi, hem de iyi anlamda değil.

"Çok mu ileri gittim?"

"Çok ileri bir adım. Evlenmek istemediğimi söylediğimde ciddiydim."

"Benimle bile mi?"

"Bunu düşünmemi sağlayabilecek tek kişi sensin."

"Ama?"

"Her gün birlikte olmamızı istiyorum çünkü bunu istiyoruz. Birbirimize yasal olarak bağılı olduğumuz için değil."

"İkisini de yapamaz mıyız?"

"İşler yolunda gitmezse ilgili herkes için çok kötü olur."

"Bu işe yarayacak, tatlım."

"Herkes yeni aşık olduğunda ve bir gelecek planladığında böyle düşünür. Ama sonra hayat oluyor ve işler tersine dönüyor. Parçalanma acımasızdır."

"Hayat olduğunda ve işler ters gittiğinde, ben de senin yanında olacağım."

Her şeyin üstesinden gelirim. Yana doğru gideceğim, gerekirse baş aşağı gideceğim, eğer bu gerekiyorsa. Ama asla yapmayacağım tek şey, sizi kendi başınıza çözmeniz için bırakmaktır. Bu yolda her adımda birlikte olacağız, çünkü bunu istiyoruz, yasalar bunu yapmamız gerektiğini söylediği için değil."

Öpücüğünü almak için çenesini yukarı kaldırdı. "Hayatım boyunca seni ve Jax'i bekledim. Her günün, her ayın ve her yılın her dakikası beni sana, ona ve bu aileye götürüyordu. Halkımızın önünde ayağa kalkıp yemin etmemizi ve Jax ve sahip olacağımız diğer çocuklarla birlikte bir hayat kurmamızı istiyorum. Ve hayatımızın geri kalanında gülünç derecede mutlu olmamızı istiyorum."

"Bana evlenme mi teklif ediyorsun?" "Ya ediyorsam?"

"Ben, uh... Şey... Vay canına." Bir kahkaha attı. "Daha önce hiç evlenme teklifi almamıştım."

Onu kollarına alarak ayağa kalktı ve kanepeye geri götürdü. Sonra tek dizinin üzerine çöktü ve elini uzatıp arkasından öptü. "McKenzie Martin, hayatımın aşkı, kalbimin ve ruhumun sahibi, lütfen bana eşim, ruh eşim, hayat arkadaşım, her şeyim olma gibi büyük ve muhtemelen hak edilmemiş bir onuru bahşeder misin? Eğer evet dersen, karşılığında sana ve Jax'e sahip olduğum ve olacağım her şeyi veririm ve seni düşündüğünden daha mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yaparım."

olabilirsin. Bunu hayatımın geri kalanında her gün yapacağım, ki şüphesiz seninkinden çok daha önce bitecek çünkü senden çok daha büyüğüm ve sonra başka bir serseriyle günah içinde yaşayabilirsin, ama onunla benimle olduğun kadar mutlu *olamazsın*. Çizgiyi burada çekiyorum."

Aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyordu. "Seninle evlenmemi isterken dul kalmamı planlayacak kadar aklını kaçırmışsın."

"Tüm olasılıkları göz önünde bulundurmak isterim, özellikle de seninle kıyaslandığında yaşlı bir vatandaşı üstleneceğin için." Başını elinin üzerine eğdi ve bileğinin iç kısmına yumuşak öpücükler kondurdu. "Evlenmek istemediğini söylediğinde seni duydum ve ailenle, o ahmak Eric'le ve diğerleriyle yaşadığın ve gördüğün onca şeyden sonra bunun nedenini tamamen anlıyorum. Ama şöyle bir şey var..." Şimdi kendi gözlerinde yaşlarla ona bakıyordu. "Bir aile olmamızı istiyorum. Sen ve Jax'in gerçekten benim olan ilk gerçek ailem olmanızı istiyorum. Senin için de uygunsa hepimizin Sullivan olmasını istiyorum. Dünyadaki en iyi arkadaşlara sahibim ve onları seviyorum. Ama hepsinin eve gitmek için kendi aileleri var. Ben de bunu istiyorum. Yasal saçmalıklar olmadan bunu başarabileceğimizi biliyorum, ama bana eski kafalı diyebilirsiniz... Ben büyük beyaz düğün gününü, yeminleri, partiyi ve sonsuza dek mutlu olmayı istiyorum. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, bunu seninle hayal edene kadar kendim için hiç hayal etmemiştim."

Uzun bir süre ona baktı, aklından milyonlarca düşünce geçmesine yetecek kadar uzun bir süre; hepsi de iyi şeyler değildi. Kadın ona hayır derse ne yapacaktı? Yemin etmeden onunla ve çocuklarıyla birlikte yaşamaktan memnun olur muydu? Eğer gerçekten istediği buysa, bunu onun için yapardı. Onun için her şeyi yapardı.

"Her şeyden önce, bu hak edilmemiş bir onur değil."

Bu sözleri daha önce söyledikleriyle ilişkilendirmeden önce bir saniye düşünmek zorunda kaldı. "Burada kendi ligimin çok dışında vuruş yapıyorum, bebeğim. Sadece bunu anladığımı bilmeni istiyorum."

"Konuşmayı kes, Duke."

Bir kahkaha attı ve yüz ifadesini ciddi olmaya zorladı. "Evet, hanımefendi." Tanrım, onun kendisine patronluk taslamasına bayılıyordu.

"Benim ve Jax'in sevgisini herkesten çok hak ediyorsun. Yıkılan evimizde bulabildiğin kadar çok eşyamızla Tiffany'ye geldiğin andan itibaren bana kim olduğunu ve neyle ilgili olduğunu gösterdin. Bu yüzden bir daha asla beni hak etmediğini ya da seni aştığımı duymak istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Bu düşünceyi ileride kendime saklayacağım." "Sen öyle yap."

"İkincisi nedir?"

"Asla evlenmek istemediğimi söylediğimde ciddiydim."

Sönerken kendini iğne batırılmış bir balon gibi hissetti. "Ancak... tamamen sana ait bir aile istemeni anlıyorum ve bu

Görünüşe göre bunu sana vermeyi, evlenmekten kaçınmaktan daha çok istiyorum."

O kadar çabuk oyuna geri dönmüştü ki, kızın başka neler söyleyebileceğini duymak için nefesi kesilmişti.

"Büyükanneemin sizi ne kadar çok sevdiğini bilmek beni çok rahatlatıyor. Benim için bundan daha büyük bir destek olamazdı ama son birkaç haftadır bu adadaki diğer herkesin de seni ne kadar sevdiğine şahit oldum. Biri bana ne kadar harika bir adam olduğunu, onlara şu ya da bu konuda nasıl yardım ettiğini ya da onlar için defalarca nasıl ortaya çıktığını söylemeden adını söyleyemiyorum. Aynı süre zarfında sen de bana defalarca yardım ettin; bana kalacak bir yer verdin, kamyonetini bana devrettin, Jax'e yardım ettin, her sabah yatağıma kahve getirdin, bana kanaviçe işlemeyi öğretmeye çalıştın - o kadar da sabırla değil - ve bu konuda berbat olmama rağmen benimle birlikte oldun."

İçinden bir kahkaha homurtusu yükseldi. "Çok güzel ilerliyorsun."

"Hayır, değilim, ama sen benden vazgeçme." "Asla vazgeçmeyeceğim."

"Ve ben bunu biliyorum, yani..."

Duke nefesini tuttu, çünkü tüm hayatı kızın bir sonraki söyleyeceği şeye bağlıydı.

Onun gözlerinin içine baktı. "Evet, seninle evlenirim, Dük."

Saf sevinç patlaması daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Onu hayatının en tatlı öpücüğünün içine çekerken kalbi dolup taşıtı.

"Bir şey daha var..."

"O da ne?"

"Kendall, Jackass'e anlaşmayı kabul ettiğini söylediğinde, ona Jax üzerindeki babalık haklarından vazgeçmesini söyle, böylece onu evlat edinebilirim. Eğer senin için de uygunsa."

McKenzie gözyaşlarını geri kırttı. "Tabii ki öyle." "Sana bir yüzük alacağım. İstedğin herhangi bir yüzüğü."

"Bu umurumda değil."

"Bunu önemsiyorum ve bu gerçekleşecek." "Sen öyle diyorsan."

"Ben de öyle diyorum. Seni seviyorum, McKenzie. Seni o kadar çok seviyorum ki." "Ben de seni çok seviyorum."

"Bana şans verme cesaretini gösterdiğiniz için teşekkür ederim."

"Çok bilge bir arkadaşım geçenlerde bana, doğru adamla birlikteyken cesarete gerek olmadığını söyledi."

OceanofPDF.com

EPILOG

McKenzie ertesi sabah Duke'un kollarına sarılmış bir şekilde uyandı, gecenin ardından uykusuzluktan gözleri ağrıyordu. nişanlarını kutlayarak geçirdiler.

Nişanlıydı.

Duke Sullivan'a.

Onun tek boynuzlu atı. Onun milyonda biri. Hayatının aşkı. McKenzie Sullivan.

Kulağa hoş geliyordu.

Eli kalçasından göğsünü avuçlamak için hareket etti, başparmağı hemen tüm dikkatiyle duran meme ucunun üzerinde ileri geri hareket etti.

"Dün gece çok güzel bir rüya gördüm," dedi o sert sabah sesiyle ve kadının omurgasında bir zevk ürpertisi yarattı.

"Bu doğru mu?"

"Uh-huh. Muhteşem, akıllı, seksi, komik, otoriter, keyifli McKenzie Martin benimle evlenmeyi kabul etti."

"Öyle mi yaptı? Bunu hatırlamıyorum."

Birkaç saniye içinde o n u n üstündeydi ve ona şiddetle bakıyordu.

Güldü.

"Benimle taşak geçme."

"Neden olmasın?" Kalçalarını kaldırarak adamın ereksiyonuna bastırdı.
"Yapmayı en sevdiğim şey bu."

"Kendini çok komik sanıyorsun."

"Ben komiğim. Az önce öyle dedin-muhteşem, akıllı, seksi, *komik*-"

Onu öylesine derinlemesine öpmüştü ki, komik bir öpücüğün ardından ne geldiğini hatırlayamadı. Doğru ya. *Otoriter*. Bu hoşuna gitmişti.

"Duke?"

"Ne var tatlım?"

"Kulübeyi nasıl yeniden inşa edeceğimi düşünüyordum." "Ne olmuş ona?"

"Sigorta şirketinin bana ne kadar verdiğini biliyor musun?"

"Ne kadar?"

"Dört yüz." "Ne?"

Vay be."

"Biliyorum. Çekin postada olduğunu söylemek için dün bana e-posta gönderdiler. Dün olan diğer şeylerden dolayı bunu size söyleme fırsatım olmadı."

"Bu paraya cehennem gibi bir ev inşa edebilirsiniz."

"Yapabilirim ya da kiraya verebileceğimiz küçük bir kulübe inşa edebilirim ve geri kalanını da sahip olacağımızı söylediğin tüm o çocuklara yer açmak için buraya ekleme yapmak için kullanabilirim."

"Ya da yandaki yepyeni lüks eve taşınabiliriz."

"Yepyeni ya da süslü bir şeye ihtiyacım yok. Bu ev zaten ev gibi hissettiriyor ve sen de burayı seviyorsun. Diğer şeylerin yanı sıra bahçeniz de burada."

"Burayı çok seviyorum, ancak ek masrafları ödemene izin vermemin tek yolu seni ortak sahip yapmama izin vermen."

"Bunu benim için yapar mısın?"

"Senin için her şeyi yaparım. Şimdiye kadar bunu bilmiyor muydun?"

Ona gülümsedi. "Birbirimiz için bir şey yapmaktan bahsetmişken... Dövme yaptırmayı düşünüyordum. Yapabilecek birini tanıyor musun-"

Onu her zamanki gibi şiddetle öptü. "Evet, birini tanıyorum. Ne almak istiyorsun?"

"Tek boynuzlu atım için bir tek boynuzlu at." "MK... Kalbimi durduruyorsun."

"Kalbinin her zaman atmasını istiyorum." "Atıyor. Senin ve Jax için atıyor."

"Yani tek boynuzlu atıma evet mi?"

"Evet," dedi onu öperek. "Ne istersen evet. Ama sana söylemem gereken bir şey daha var..."

"O da ne?"

"Sierra bana çocukluğumla ilgili tüm hikayeyi ve gerçekte nasıl bir şey olduğunu bilmemenin doğru olmadığını söyledi."

"Bilmem gerektiğini düşündüğünüz bir şey mi?"

"Asla düşünmemek için en çok çabaladığım şey bu."

"O halde mutluyken bunu düşünmen için bir neden yok, tabii bu konuda konuşmak istemiyorsan."

"Hayır, bilmiyorum ama sana söylemem gerektiğini söyledi. Söylemezsem doğru olmazmış."

"Ve şimdi sahipsin." "Tüm söylemem gereken bu mu?"

"Sen daha fazlasını söylemek istemedikçe ya da isteyene kadar. Bana söylemek istediğin her şeyi her zaman duymak isterim, ancak seni inciten bir şey hakkında sırf benimle bir kutuyu işaretlemek için seni asla konuşturmam. Tamam mı?"

Başını salladı. "Beni bu konuda konuşturmadığın için teşekkür ederim."

"Bilge bir adam bir keresinde bana olumlu şeylere odaklanmamı söylemişti ve gördüğüm kadarıyla bugünlerde burada odaklanılacak pek çok olumlu şey var."

"Kesinlikle öyle."

Ve sonra onun içindeydi, sanki hayatı paylaştıkları bağıbağlıymış gibi onu öpmeye devam ederken onu sadece kendisinin yapabileceği şekilde

seviyordu.

Onunla, ondan önceki tüm hayatında olduğundan daha fazla orgazm olmuştu ve ondan bir tane daha çekerken, Tiffany'nin tarif ettiği huzurla doldu. Bu adam, bu hayat, bu aşk ihtiyacı olan her şeydi.

Nefeslerini tuttuklarında "Günaydın," dedi.

"Günaydın."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Gerçekten benimle evlenecek misin?" "Gerçekten evleneceğim."

Başını onun omzuna koydu. "Teşekkürler."

"Bana sorduğun için teşekkürler."

"Tatlım... Sen başıma gelen en güzel şeysin." "Aynen öyle."

Yan yatak odasından yüksek sesli bir gıcırtı geldi.

McKenzie ve Duke, hayatlarının geri kalanının ilk gününe başlamak üzere birbirlerinden ayrılmadan önce bir gülümsemeyi paylaştılar.

Bir Gansett Adası düğününe katılmak için sayfayı çevirin...

OceanofPDF.com

BİR GANSETT ADASI DÜĞÜNÜ

*Nikki Stokes ve Riley McCarthy
aileleriyle birlikte
sizi 30 Kasım Cumartesi günü yeminlerini
ederken onlara katılmaya davet ediyor.
öğleden sonra saat beşte
McCarthy's'in Gansett Adası'ndaki
Wayfarer'ında yapılacak.*

Gansett Adası'na otuz Kasım'da en son yirmi altı yıl önce, Riley McCarthy dört yaşındayken kar yağmıştı. Otuz Kasım'da Gansett Adası'na ikinci kez kar yağdığında ise sonunda Nikki Stokes'la evleneceği gündü.

Tabii ki kar yağmıştı.

Çünkü düğün günlerinde neden kar yağmasın ki?

On altı mesajla uyandı; on ikisi Nikki'den gelmişti ve düğün günlerinde *kar yağdığına* inanıp inanmadığını soruyordu.

Biri kardeşi Finn'den: *Hey, dostum. Kar mı? Gerçekten mi?*

Biri babası Kevin'dan: *Sadece gülmelisin. Yine de gelmiş geçmiş en güzel gün olacak.*

Sonuncusu annesi Deb'den: *Bir yerde düğün gününde kar yağmasının ömür boyu iyi şans anlamına geldiğini okumuştum. Sen ve Nikki ile kutlamak için sabırsızlanıyorum.*

Düğün gününde kar yağmasının en iyi yanı, kuzeni Mac ve çoğunlukla aile üyeleri ve yakın arkadaşlarından oluşan ekibin geri kalanıyla birlikte kar küreme işinden muaf olmasıydı.

Babası ve Chelsea'nin evindeki misafir odasında yatağında uzanan Riley sadece gülümseyebiliyordu çünkü bugün sonunda Nik ile evlenecekti. Büyükannesi Evelyn'in onlarca yıldır sahibi olduğu Eastward Look'ta, çatıyı tamir etmeye geldiğinde tanışmışlar ve Evelyn'in muhteşem torununa sıırılsıklam aşık olmuştu.

Ve sonra, eski kocasıyla çalkantılı bir ayrılık yaşayan ünlü tek yumurta ikizi Jordan ile birlikte aylarca adadan kayboldu.

Nikki'nin gidişı Riley'yi hayatının en derin bunalımına sürüklemişti çünkü gitmeden önce ona karşı neler hissettiğini söyleme fırsatı bulamamıştı.

Onun adaya geri döndüğü geceyi asla unutamayacaktı. Babası, Chelsea ve Finn'le birlikte Beachcomber'dayken televizyonda Jordan'la ilgili bir haber çıkmış ve Seamus O'Grady kız kardeşinin o gün feribotta olduğundan bahsetmişti.

Riley yıllar sonra ilk kez babasının anahtarlarını ödünç almış ve doğruca Eastward Look'a gitmiş, beklenmedik gelişiyile Nikki'yi şaşırtmıştı. O zamandan beri birlikteydiler ve Eastward Look'u evleri haline getirmek için yenilemişlerdi.

Dün gece yanında o olmadan uyumak zor ve tedirgin ediciydi ama büyükannesi, Jordan, en iyi arkadaşları Gigi Gibson, Finn'in karısı, Chloe, Chelsea ve Summer'la birlikte Eastward Look'ta kalmakta ısrar etmişti.

Bekar bir kadın olarak son bir kızlar gecesi, demişti.

Bekâr hayatının son gecesini geçirmeden de yapabilirdi ama ona istediğini vermişti ve her zaman da verecekti.

Finn yatak odasının kapısında belirdi. Chloe ile birlikte Paris'e yaptıkları düğün gezisinden yeni dönmüşlerdi. "Mesajımı okuduğunu gördüm. Babam kahvaltı hazırladı."

"Hemen geliyorum."

"Nasıl

hissediyorsun?"

"Harika hissediyorum. Devam etmeye hazırım."

"Tahminlere göre kar yağışı beklenirken gerçek kar yağdığına inanabiliyor musun?"

"Eh, kimin umurunda? Bugün Nik'imle evleneceğim."

Finn gülümsedi. "O en iyisi. Sizin adınıza çok mutluyum çocuklar."

"Bunun benim için her şey demek olduğunu biliyorsun." Kardeşler hayatları boyunca çok iyi arkadaş olmuşlardı. "Ve aynı şekilde Chloe ile senin için de."

"Laura'nın düğünü için buraya gelmenin hayatımızı değiştireceğini kim bilebilirdi?"

"Değil mi? Yaptığımız en iyi şey. Babama hemen geleceğimi söyle."

Riley duş aldı, kot pantolon ve uzun kollu bir tişört giydi, telefonunu aldı ve mutfağa gitti. Ekranı kısa bir bakış attığında kuzeni Adam'dan gelen bir mesajı gördü.

Merhaba Riley; benden, Abby'den ve Liam'dan (artı yakında dört yeni kuzen daha gelecek) DÜĞÜN GÜNÜNÜZ KUTLU OLSUN demek için kısa bir not! Şenlikleri kaçırdığımız için çok üzgünüz ama ruhen orada olacağız. Lütfen Nikki'ye tüm sevgimizi iletin ve biraz da kendinize ayırın. Sizin için daha mutlu olamazdık ve adaya döndüğümüzde sizinle birlikte kutlamayı dört gözle bekliyoruz.

Riley mutfağa ve kahvaltı kokusuna doğru yürürken Adam'a cevap verdi. *Sağ ol dostum, nazik sözlerin için minnettarım. Umarım Abby ve futbol takımı iyidir. Seni özleyeceğiz ama tam olarak olman gereken yerdesin. Nik ve ben yakında seni ziyarete geleceğiz. Seni seviyorum.*

"Karına mesaj mı atıyorsun?" Riley odaya girdiğinde Kevin sordu.

Babası Chelsea'nin pembe, fırırlı KISS THE COOK önlüğünü giyiyordu ve o kadar gülünç görünüyordu ki Riley gülmekten kırıldı. Kevin bu anın sonsuza dek ölümsüzleştirileceğini anlamasına bir saniye bile kalmadan Chelsea için bir fotoğraf kaptı.

"Aslında Adam'a cevap veriyordum, kutlamaları kaçırdıkları için üzgün olduklarını belirten bir mesaj attı."

"Dün onunla konuştum. Kaçırdığı için çok üzgün." "Ona da söylediğim gibi, tam olmaları gereken yerdeler." "Kesinlikle."

Kevin yumurta, patates, krep, sosis ve kızarmış ekmek servis etti. Yemeğe oturduklarında Big Mac, Frank, Ned ve iki kutu Linda Teyze'nin şekerli çörekleriyle geldi.

"Buralarda neler oluyor?" Koca Mac sordu. "Özel bir şey var mı?"

Riley, Finn'le birlikte çöreklerle uzanırken sevgili amcasına sırtarak, "Sıradan bir gün," dedi.

"Aynen öyle. Son bebeğimiz de bugün evleniyor çocuklar." Big Mac gözyaşlarını siler gibi yaptı. "İnanması zor."

"Elbette öyle," dedi Kevin, "ama Summer'ın henüz evli olmadığını hatırlatırım, ne de yakında evlenecek olan erkek ya da kız kardeşi."

"Başka bir şekilde ifade etmeme izin verin: İlk bebeklerimizden sonuncusu evleniyor."

Kevin gülümseyerek, "Daha iyi," dedi.

Riley babasının ellili yaşlarında ikinci bir aile kurduğu için hâlâ biraz şaşkın olduğunu biliyordu ama Kevin'ı Chelsea ve Summer'la olduğu kadar mutlu görmemişti.

"Peki damat bu güzel, karlı sabahta kendini nasıl hissediyor?" diye sordu Frank. Riley diğer amcasına, "Kendini hazır ve heyecanlı hissediyor," dedi.

Kevin'in devasa kahvaltısına rağmen, o ve Finn de çöreklerin yarısını yedi.

Riley, Linda Teyze'nin çöreklerine asla doyamazdı.

Dışarıda kapanan kamyon kapılarının sesi, Mac ve Shane'in girişinden önce geldi; onlar mutfakta görünmeden önce karları tekmeliyor ve genel olarak büyük bir gürültü çıkarıyorlardı.

"Elbette," dedi Mac. "Biz çiftçilikle uğraşırken, ailenin geri kalanı çörek yiyerek şişmanlıyor." Kendine bir tane aldı ve Shane'in de alabilmesi için kenara çekildi.

Shane bir lokma çörek yerken, "Bu aile için canımızı dişimize takarak çalışıyoruz," dedi.

"Evet, var ve kimse bizi takdir etmiyor."

"Bugün Mac ve Shane'den haber aldınız mı?" Koca Mac sordu.

Diğerleri gülmekten kendilerini kaybettiler.

Riley içine doğduğu aileyi her şeyden çok seviyordu ama yaklaşık beş saat sonra Nikki ile kendi ailesini kurmak için sabırsızlanıyordu.

Karlı manzaraya bakarken aklına bir düşünce geldi. "Hey, Ned?"

"Ya?"

"Birkaç yıl önce Noel'i onunla kurtardığın o kızak hala duruyor mu?"

"Elbette. Neden?"

"Bir fikrim var."

Eastward Look'ta Nikki pencereye yapışmış, karın her geçen saat daha hızlı yağmasını izliyordu. "Yani, otuz Kasım'da kar yağma ihtimali nedir ki?"

"Gerçek bir sayı mı istiyorsun?" Jordan

sordu. "Bir sayı iyi olurdu."

"Siri, otuz Kasım'da Gansett Adası'nda kar yağma olasılığı nedir?"

"Siri o kadar uzaktaki hava durumunu kontrol edemeyeceğini söylüyor." "O kadar uzak mı? Otuz Kasım bugün!"

"Sanırım gelecek yılı kastediyor."

"Peki, o zaman ne işe yarar?"

"Nicole, kar konusunda sakın ol ve gel de kız kardeşinin senin için hazırladığı bu muhteşem kahvaltıdan biraz ye," dedi Evelyn. "Eğer bir şeyler yemezsen tören sırasında bayılabilirsin."

"Büyükannem haklı," dedi Jordan. "Bu kadar kar nöbeti yeter." "Ya Riley kar yüzünden oraya gidemezse?"

Jordan, "Riley ne gerekiyorsa Wayfarer'a kadar sürünür," dedi. "Olmayan sorunlar icat etmeyi bırakın."

"Sen hep böyle kaltak mıydın?" Nikki ikizine sordu. "Beni tanıdığından beri."

"Bu doğru."

Gigi ikinci fincan kahvesini yudumlarken sırtarak, "Onu tanıdığımdan beri o da bir sürtüktü," dedi.

Jordan en yakın arkadaşına, "Ben de düğün için eve gelmeni dört gözle bekliyordum," dedi.

Gigi homurdandı. "Ben de kaltağın tekiyim. Bunu hep biliyordun."

Chelsea gülerken Evelyn, "Bu kadar şirretlik yeter," dedi. "Gerçekten, siz kızlar hiç değişmiyorsunuz."

"Evet, var Gram. Nik evleniyor, ben hamile kaldım ve nişanlandım, Gigi de Cooper'a deli gibi aşık. Bunlara büyük değişiklikler diyebilirim."

"Ama yine de üçünüz bir araya geldiğinizde yine on üç yaşındasınız." "Biz böyleyiz işte," dedi Gigi.

Nikki bir parça kızarmış ekmeğe tereyağı sürerken, "Bize Cooper'la aranızdaki her şeyi anlat," dedi.

"Her şey ilahi. O... O en iyisi."

"Bunu duymak yaşlı kalbimi çok mutlu etti," dedi Evelyn.

Gigi, "Kalbin yaşlı değil Evelyn, o yüzden bunu söylediğini bir daha duymayalım," dedi.

Evelyn gülümsedi, üç "kızı" için de ne kadar önemli olduğunun tamamen farkındaydı.

Jordan bir mesajı okumak için telefonuna uzandı. "Riley saat dörtte hazır olmanı ve elbiseni giymemeni söylememi istedi. Senin için bir sürprizi var."

"Ne tür bir sürpriz?" Nikki sordu.

"Dörde kadar sana söylemeyeceği türden." "O kadar uzun süre nasıl bekleyeceğim?"

Jordan, başıyla onaylayan Gigi'ye, "Onu sakinleştirmemiz gerekecek," dedi.

Cindy Lawry, Chloe'ye düğün partisi saç ve makyaj konusunda yardım etmek için gelmişti. Kimse Chloe'nin aşırıya kaçmasını ve daha sonra ellerinin ağrımasını istemiyordu, bu yüzden Cindy'den yardım istemişlerdi. Chloe'nin romatoid artriti son zamanlarda alevlenmişti ama yeni baldızının saç ve makyaj ekibinin bir parçası olmak istemişti. Sadece Nikki'nin saçını yapacaktı.

Cindy diğerlerinden sorumluydu.

Hazırlıklar son sürat devam ediyordu ve saat üç buçukta herkes neredeyse hazırды.

"Wayfarer'da kalmalıydık," dedi Nikki üzüntüyle. "Dün gece için oda ayırtmam gerektiğini biliyordum."

Riley'nin annesi, onun ve Finn'in Connecticut'tan birkaç arkadaşıyla birlikte orada kalıyordu.

Evelyn ellerini gelinin omuzlarına koydu. "Dün gece evde kızlarınla birlikte olmak istedin ve mükemmel bir geceydi. Bugün de kara rağmen mükemmel bir gün olacak."

"Riley bir mesaj daha gönderdi. Sıkı giyinmeni ve elbiseni bizimle birlikte Wayfarer'a göndermeni söyledi."

"Neyin peşinde?" Nikki sordu.

Jordan pencereye doğru gitti ve heyecanlı bir çığlık attı. "Gel de gör!"

Nikki, bir at ve kızak uzun araba yolundan aşağı inerken pencerede kız kardeşine katıldı. "Aman Tanrım!"

"Gelmiş geçmiş en romantik şey," dedi Jordan, "ve kar olmasaydı bu gerçekleşemezdi."

Ned Saunders'ın kullandığı atlı kızak evin önünde durduğunda Riley ayağa kalktı. "Nicole Stokes, benimle evlenir misin?"

Nikki sevdiği adama bakmakla o kadar meşguldü ki zar zor nefes alabiliyordu.

Jordan onu itti. "Yürü!"

Nikki kapıya doğru koştu ama durup geri döndü. "Unutma-"

Jordan ona, "İhtiyacın olan her şeyi getireceğim," diye güvence verdi.

"Hiçbir şey için endişelenme. Git ve en güzel düğün gününü yaşa."

"Hepinizi çok ama çok seviyorum."

"Biz de seni seviyoruz tatlım," dedi Evelyn gözyaşlarını silerken.

Nikki, kızığın yanında duran ve tüm dünyaya parlak zırhlı bir şövalye gibi görünen Riley'yi karşılamak için dışarı koşarken saçlarını korumak için en sıcak kışlık montunun kapüşonunu başına geçirdi.

Adamın uzanmış kollarına doğru koştu.

Adam onun ayaklarını yerden kesti. "Lanet olsun, sensiz uzun bir on altı saat oldu."

"Çok uzun."

Onu yere bıraktı ve on altı saatlik bastırılmış arzuyla öptü. "Sürpriz iyi miydi?"

"En iyisi."

"Saçımı korumak için şemsiye getirdim."

"Saçlar umurumda bile değil."

"Evet, biliyorsun, o yüzden benimle evlenmeden önce bana yalan söyleme." Onu kaldırıp kızığa bindirdi, sonra da şemsiyenin ve iki ağır battaniyenin altına yerleştirdi. "Wayfarer'a, James."

Ned bir kahkaha attı ve atı ana yola doğru döndürmek için dizginleri kullandı.

"Düğün günümüzde kar yağması ne kadar havalı değil mi?"

"Bunu asla unutmayacağım," dedi Nikki. "Hayatımın geri kalanı boyunca unutmayacağım." Onu öptü. "Ben de, aşkım."

Nikki saat tam beşte sevgili büyükannesinin koluna girdi ve genel müdür olduğundan beri evi haline gelen Wayfarer'ın merdivenlerinden aşağı indi. Son bir yıl içinde pek çok düğüne nezaret etmişti ama hiçbirisi bunun kadar önemli değildi.

Riley'nin kuzeni Evan ve Laura'nın kocası Owen tarafından sağlanan müzik eşliğinde, üniversitedeyken yaşadığı korkunç bir olayın neredeyse her şeyi mahvetmesinin ardından aşka olan inancını tazeleyen adama doğru yürüdü.

Riley ona çok şey vermişti, kendisi için hayal edebileceğinden çok daha fazlasını vermişti ve atmak üzere oldukları adımla ilgili tek bir şüphesi bile yoktu.

Tören ve resepsiyonun yapılacağı odaya girmeden hemen önce Evelyn durdu ve yüzünü ona döndü. "Seninle çok, çok, çok gurur duyuyorum, sevgili kızım. Ve seni tüm kalbimle seviyorum."

"Ben de sizi seviyorum ve bugün sizin sevginiz ve desteğiniz olmadan asla gerçekleşmezdi."

"Biz bir takımız. Şimdi ve sonsuza dek."

Nikki başıyla onaylarken gülümsedi. "Her şey için teşekkür ederim." "Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Size teşekkür etmek için her şeye ihtiyacım var." Evelyn, tüm hayatını raydan çıkarabilecek bir travmanın ardından onu yeniden bir araya getirmişti.

"Hadi gidip seni evlendirelim, tatlım."

Riley gelinini karşılamaya hazır olduğunu düşünüyordu ama hiçbir şey onu gelini için doğru şekilde hazırlayamazdı.

Evelyn'in kolunda ona doğru gelirken gözleri yaşlarla doldu. Büyükannesini en az Nikki'yi sevdiği kadar seviyordu.

Finn'in sırtındaki eli, hayatının en büyük ve en iyi anı için onu topraklanmış ve merkezlenmiş tutmaya yardımcı oldu.

Kuzenleri Mac ve Shane Finn'in yanında dururken Jordan, Chelsea ve Gigi Nikki'yi bekledi. Summer onların fahri çiçekçi kızıydı.

Nikki, Evelyn'le birlikte Riley'nin önünde durduklarında gülümseyerek, "Sizinle burada karşılaşmak ne güzel," dedi.

"Nefesimi kesiyorsun, Nik." "Aynı şekilde, aşkım."

"Kızıma iyi bak," dedi Evelyn gözyaşları içinde Riley'ye. "Her zaman."

"İkinizi de seviyorum. Birbirinize karşı nazık olun ve asla yatağa kızgın girmeyin." Riley ve Nikki öpüştüler ve Evelyn'e sarıldılar. Sonra Riley'nin amcası Frank'le yüzleşmek için döndüler. "Hazır mıyız?" Frank gülümseyerek sordu.

Riley Nikki'ye baktı, o da başıyla onayladı. "Çok hazırız," dedi Riley.

Kobo okuyucusu olduğunuz için teşekkürler! Gelecek Kobo sürümleri ve Kobo'daki kitaplarım hakkında haberler almak için [lütfen](#) bültenime [kaydolun](#).

Zaten abonemiz misiniz? [Kobo tercihinizi buradan güncelleyin](#), böylece perakendeciye özel haberlerden sizi haberdar edebiliriz.

Ahhhh, Duke ve McKenzie'yi yazmaya bayıldım. Duke'u yazmak çok eğlenceliydi, McKenzie'yi yazmak da öyle. Duke ve McKenzie'nin hikâyesi ilerledikçe Gansett Adası'ndaki diğer arkadaşlarla hasret gidermeye bayıldım. Jim'in ölümünü yazmak gibi bir planım yoktu ama Tiffany'nin tepkisini ve Blaine ile Ashleigh'i desteklemek için bir araya gelmelerini çok sevdim. Thomas ve Ashleigh'nin olduğu sahne beni çok duygulandırdı! Görünüşe göre dört McCarthy çocuğunun daha gelişine yaklaşıyoruz! Ama zavallı Abby. Onun için hiçbir şey kolay değil.

[Facebook.com/groups/ *renewalafterdark/*](https://www.facebook.com/groups/renewalafterdark/) adresindeki Karanlıktan Sonra Yenileme Okuyucu Grubuna ve [facebook.com/groups/McCarthySeries](https://www.facebook.com/groups/McCarthySeries) adresindeki genel Gansett Adası Serisi Grubuna katılın. Haber bülteni posta listeme henüz abone olmadıysanız, marieforce.com/subscribe adresinden katılabilirsiniz.

Yakın tarihli bir bültende, bir sonraki Gansett Adası kitabında dörtlülerin ve diğer birkaç bebeğin gelişini atlatacağımızı ve ardından zaman çizelgesini on yıl kadar ileriye, çocukların ergenlik çağına atlamayı düşündüğümü belirttim. En sevdiğimiz çiftlerin vahşi gençlerle uğraşmasını yazma düşüncesi beni kıkırdatıyor. Önümüzdeki bir ya da iki yıl içinde bunun nasıl gelişeceğini göreceğiz.

Gansett Adası Serisi'nin YİRMİ YEDİNCİ kitabına kadar benimle birlikte olan herkese tüm kalbimle teşekkür ederim. Bu dünyada yazmak hala çok EĞLENCELİ ve tabii ki sizlerin yeni kitabı sabırsızlıkla beklediğinizi bilmek bunu daha da güzelleştiriyor. Gansett'ten çok daha fazlası gelecek! Benimle bu yolculuğa çıktığınız için teşekkürler!

Beni her gün destekleyen ekibime teşekkür ederim: Julie Cupp, Lisa Cafferty, Jean Mello, Nikki Haley, Ashley Lopez ve son zamanlarda sevgili kızım Emily Force da Jack'in takımında yer alıyor. McKenzie'nin Gansett'teki yeni kariyer yolunu bulmamda bana yardımcı olduğu ve muhasebe terminolojimi kontrol ettiği için bu seferki yerleşik mali müşavirimiz Lisa'ya özel teşekkürler. Rahmetli annem olağanüstü bir muhasebeciydi, bunu doğru yapmalıydım, her ne kadar

QuickBooks kelimesine Duke ve Sierra gibi ben de aynı tepkiyi veriyorum! Annemin matematiksel kablolarını almadım. LOL

Her zaman olduğu gibi, aile hemşiresi pratisyen Dr. Sarah Hewitt'e yüksek riskli hamilelik senaryolarını kendisine danışmama izin verdiği için teşekkür ederim. Son versiyondaki tüm hatalar bana aittir. İkimizin arasında, çok geçmeden dörtlü doğum yapacağız.

Editrlerim Linda Ingmanson ve Joyce Lamb ile A takımı beta okuyucularım Anne Woodall, Kara Conrad ve Tracey Suppo'ya teşekkür ederim. Ayrıca Gansett Adası beta okuyucularına da çok teşekkrlere: Jennifer, Doreen, Andi, Amy, Katy, Michelle, Judy, Amy ve Jaime.

Son olarak, 24 Eylül'de [IN THE AIR TONIGHT](#) adında yepyeni ve heyecan verici bir romantik gerilim kitabımın çıkacağını duymuş olabilirsiniz. Bu kitap için çok heyecanlıyım! Tanıtım yazısını ve ilk bölümü okumak için sayfayı çevirin. Sonunda, n sipariş bilgilerini ekledik. Benim gibi bir yaz kızının Eylül'e kadar bekleyemeyeceğini söylemesine inanamıyorum!

xoxo

Marie

[OceanofPDF.com](#)

BU GECE HAVADA ALINTI

Ben de oradaydım. Ne yaptığımı gördüm.

Blaise

O gece orada olmamam gerekiyordu ama arkadaşım Sienna erkek arkadaşını gözetleyebilmek için beni Land's End'deki partiye gitmeye ikna etti.

Ormanda saklanırken, ağza alınmayacak bir suça tanık olduk. Ve sonrasında her şeyi yanlış yaptık.

Küçük kasabamızda bağlantılar derindir.

Her parçam itiraz etse de çenemi kapalı tutmam konusunda baskı altındaydım. Her durumda her zaman doğru olanı yapacağımı düşündüm. Bu ve diğer pek çok konuda yanılmışım.

Gördüklerim ve kurbanı hayatım boyunca tanıdığım çocuklar tarafından nasıl davranıldığı beni mahvetti. O zamandan beri, büyüdüğüm kasabadan çok uzaklara taşınmış olsam bile, bu olay beni hasta ediyor.

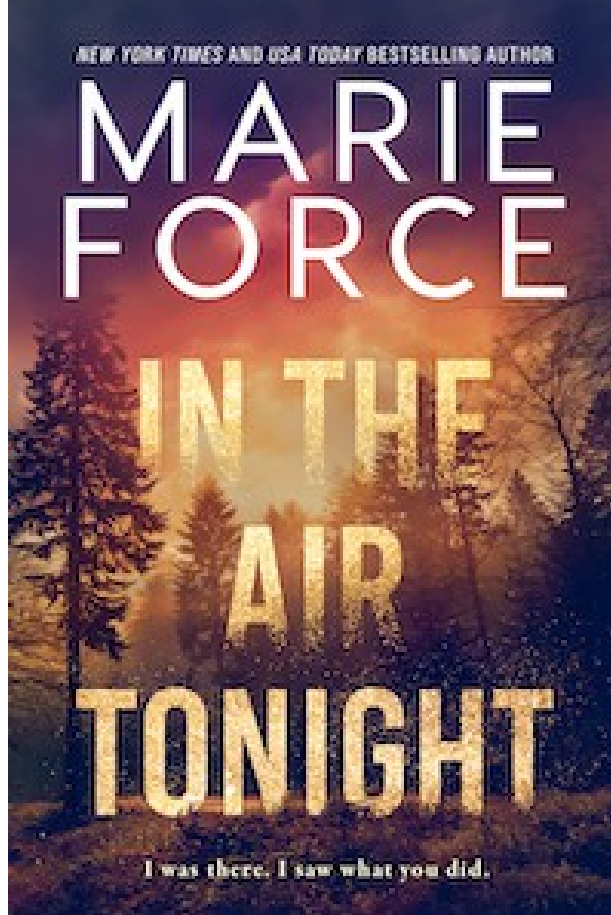
On dört yıl sonra, o tarifsiz suçu işleyen adamın Kongre'ye aday olduğunu öğrendim ve içimden bir şeyler *koptu*.

Bu bilginin ağırlığına bir saniye daha dayanamam.

Sonunda gördüklerimi rapor ettim ve hem benim hem de o uzun zaman önceki partide bulunan diğerleri için kıyamet koptu. Bazıları gerçeğin ortaya çıkmasını engellemek için ne gerekiyorsa yapacaklar... beni öldürmek zorunda kalsalar bile.

Destansı bir savaşın ortasında, yeni bir aşk bana güçlü kalma, hayatım için savaşma ve korkunç bir yanlış düzeltme gücü veriyor.

İçerik uyarısı: Cinsel saldırı hikayesi bazı okuyucular için üzücü olabilir.

Bölüm 1

Blaise ŞİMDİ

I 'İşten eve geç dönüyorum ve pislik patronum Wendall'ın bana emir yağdırdığı uzun bir günün ardından kötü bir ruh hali içindeyim

Bırakın bir günü, bir ayda bile halledilemeyecek şeyler. Ama onun beklediği de bu, *şu anda* her şey. Altı ay önce, mesai saatleri dışında telefonlarına bakmayı bıraktım çünkü günde sekiz saatten fazla onunla ilgilenmek için para almıyorum. Artık benden alabileceği tek şey bu.

Bundan hoşlanmadı.

Umurumda mı diye sor. Öyle bir noktaya geldik ki, onun bana ihtiyacı benim ona ihtiyacımdan çok daha fazla ve o da bunu biliyor.

Broadway'in en gözde yıldızının kişisel asistanı olarak işe girdiğimde şehirdeki arkadaşlarım beni kıskanmıştı. Onun bir kabus olduğunu bilmiyorlar. Bunu benden ve bu yıl Great White Way'de en çok hasılat yapan gösteri *olan Gray Matter*'da birlikte rol aldığı kişilerden başka kimse bilmiyor. Gösteri daha da başarılı oldukça, etrafındaki herkes için daha da büyük bir pislik oluyor.

Ona altı ay daha verip yoluma devam edeceğim. Hayat, tahammül edemediğim biri için çalışmak için çok kısa.

Daha daireme yeni girmiştin ki telefonum annemden gelen bir aramayla çaldı. Bektan bir ruh halinde olduğum için açmakta tereddüt ediyorum ama cevap vermeyince endişeleniyor. Büyük yeşil düğmeye basıyorum.

"Selam anne." Spor ayakkabılarımı tekmeledikten sonra çantamı kanepenin üzerine bırakıyorum. İçinde dizüstü bilgisayarım ve günlerimi geçirdiğim tiyatrodaki giydiğim topuklu ayakkabılarım var. "Cevap vermene çok sevindim tatlım. Dün sana ulaşmaya çalıştım ama sesli mesajınız."

Ona defalarca sesli mesajımı asla kontrol etmediğimi ve sohbet etmek istiyorsa bana mesaj atması gerektiğini söyledim, ancak mesaj atmayı bir türlü öğrenemedi. Benim

Kardeşlerim ve ben ona öğretmeye çalıştık. Zihinsel bir engeli olduğunu söylüyor. Ben de zahmet edemediğini söylüyorum. "Neler oluyor?"

"Teagan yine hamile."

şok oldum. Kız kardeşimin yedi yaşın altında dört çocuğu var. "Vay canına. Dört yeterli değil miydi?"

"Sanırım değil. O çok mutlu. Haberleri paylaşmak için aradığında sesinde bunu duyabiliyordum. Doug'ın çocuklarla evde kalmasını sağlayacak yeni ve büyük bir işi var. Artık tam zamanlı bir anne olacağı için çok heyecanlı."

"Onun adına sevindim. Bir işle başa çıkmak için çok fazla şey var."

"Bu çok fazlaydı ve kreş faturaları zaten maaşının çoğunu emiyordu."

"Tebrik etmek için ona mesaj atacağım."

"Senden haber almak isteyeceğini biliyorum."

Annemin sesindeki hüznü duyuyorum. Nasıl duymayayım? Evden ayrıldığım ve bir daha arkama bakmadığım günden beri oradaydı. Ailem yıllar boyunca, eskiden keyif aldığım tatiller için bile neden eve hiç gelmediğimi sordu. Onları tatmin edecek bir cevap veremedim. Benim için işe yarayan şey bu. Oradan, anılardan uzak durmak, suçluluk duygusu beni bütünüyle yutmadan bir amaca yönelik bir yaşam srmemi mümkün kıldı.

Yaklaşık on üç yıl önce niversiteye gittiğimden beri eve sadece bir kez geldim, o da babam aniden öldüğünde.

Oraya herhangi bir süre için geri dönersem, özenle inşa ettiğim iskambilden evimin yıkılacağından hep emin olmuşumdur.

Annem zar zor hatırladığım insanlardan, birlikte büyüdüğüm ve şimdi defalarca anne-baba olan çocuklardan, arkadaşlarının torunlarından ve evdeki diğer dedikodulardan bahsediyor.

"Ryder Elliott senin yılın mıydı yoksa Arlo'nun mu?"

Bu ismi duyunca dünyam başıma yıkılıyor.

Ryder Elliott.

"Blaise? Merhaba? Orada mısın?"

Sertçe yutkunuyorum. "Ben buradayım. Ne dedin sen?" "Ryder senin yılın mıydı? Yoksa Arlo'nun mu?"

Ağızımdaki tüm tükürük gitti ve her şeyi değiştiren o geceye, ormana geri döndüm. Odun dumanı kokusu, Steve Miller'ın "Jet Airliner" şarkısı gibi sonsuza dek o geceye bağlı kalacak.

"Ben, uh, benim yılım," demeyi bir şekilde başardım.

"Kongre için yarışıyor. Okula birlikte gittiğiniz çocukların şimdi böyle şeyler yaptığına inanabiliyor musunuz?"

Bir kükreme beni ele geçiriyor, o kadar yüksek ki kafamdaki tüm düşünceleri bastırıyor. "Hayır."

"Ne dedin? Bir şey mi dedin tatlım?"

Kendi kendime bağıriyorum. *Hayır, hayır, hayır, hayır.* Kongre için mi yarışıyor? Olamaz. Hayır, aday değil. Böyle bir şey olamaz. Bu kelimelerle ilgili bir şey, *Kongre'ye adaylığını* koyuyor, beni on dört uzun yıl boyunca üzerinde durduğum bir uçurumdan aşağı *atıyor*. Orada bir saniye daha kalamam.

O gecenin her ayrıntısını sanki beş dakika önce yaşanmış gibi hatırlıyorum. Unutulup giden diğer şeylerin aksine, şimdi de benim için o zamanki kadar canlı.

"Anne?"

"Beni korkutuyorsun, Blaise. Neyin var?" "Eve geliyorum."

Blaise

SONR

A

ANNEM ETLİ KÖFTE YAPARDI, hepimizin yediği beş öğünden biri. Dört seçici çocukla akşam yemeği savaşları vermekten bıktığı için bir öğünden diğerine

ama köfte genelde favorimdir. Çok gergin olduğum için bir lokmayı bile zor yutuyorum. Annem, babam, kız kardeşlerim ve erkek kardeşim sürekli sohbet ederken ben sinirden kusmamaya çalışıyorum.

On yedinci yaş gününe bir ay kaldı ve yaz tatilinin ilk gecesinde daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapmak üzereyim: doğrudan aileme karşı gelmek. Elbette, orada burada beyaz bir yalan söyledim, birkaç bira içtim ve hatta birkaç kez esrar içtim. Ama arabayı özellikle gitmememi söyledikleri bir yere götürmedim.

Telefonum en iyi arkadaşım Sienna Lawton'dan gelen bir mesajla çalıyor. *Hâlâ hazır mısın?*

Masada mesajlaşmamamız gerekiyor, bu yüzden Ya ile cevap verirken telefonu kucağımda tutuyorum.

Hasta olacağım.

"Sorun ne, Blaise?" Annem soruyor. "Neden yemiyorsun? Bu senin en sevdiğin."

"Plajdan eve dönerken büyük bir öğle yemeği yedim. Daha sonrası için paketleyebilir miyim?"

"Tabii, tatlım. Sorun değil."

"Çok lezzetli, anne. Yemek için teşekkürler." Bana gülümsüyor. "Bir şey değil."

Ben iyi bir çocuğum. Benden üç yaş büyük olan ve onlara sorun çıkarmaktan başka bir şey yapmayan kız kardeşim Teagan'ın aksine, okulda çok çalışıyorum, mükemmel notlar alıyorum ve genellikle bana söyleneni yapıyorum. Radarın altında uçuyorum ve bundan hoşlanıyorum. Teagan'ın onlardan gördüğü türden bir ilgiyi asla istemem, ki bu da çok fazla bağırma, kapı çarpma ve genel olarak çekişme içerir.

Benden bir yaş büyük kardeşim Arlo benim kahramanım. İsteddiği her şeyi sorunsuzca yapmayı ve bundan kurtulmayı başarıyor. Ailem onun mükemmel bir evlat olduğunu düşünüyor. Ancak, iskeletlerinin çoğunun nerede gömülü olduğunu biliyorum. Bu bilgiyi mezara götüreceğim. O ve ben birbirimizi kollarız. Bu hiç konuştuğumuz bir şey değil ama birbirimizin arkasını kollarız.

June ya da Junie olarak bilinen küçük kız kardeşim Juniper durmadan sohbet ediyor ve bu da genellikle beni rahatsız ediyor. Bu gece, dikkatimi dağıttığı için ona minnettarım.

Arabayı Land's End'de nehrin karşısındaki bir partiye götürüyorum, oraya gitmeme kesinlikle izin verilmiyor. Ailem Land's End'e giden uzun, karanlık ve virajlı yolların bir gencin başına gelebilecek bir kazayı beklediğini söylüyor. Ayrıca, Hope kasabamızda, kendi liseleri olmadığı için Land's End'den bizim lisemize otobüsle taşınan bazı çocukların partici olduğu iyi biliniyor.

Ailem akşamki planlarımı bilse çıldırırdı. Telefonumu takip etmiyorlar çünkü onlara bunun i ç i n bir sebep vermedim, Oysa Teagan'ın her hareketini izlemelerini sağlayan yeni teknoloji için fazladan para ödüyorlar. Bana Altın Çocuk diyor. Merrick ailesinin baş kışkırtıcısından gelen bir iltifat değil bu. Sürekli başımı belaya sokmuyor olmam eğlenmeyi bilmediğim anlamına gelmez. Teagan'ın lisedeyken olduğu gibi süper popüler kızlardan biri olmadığımı kabul ediyorum ama bununla yaşayabilirim. Hiçbirimiz "havalı" çocuklar olarak görülmesek bile birkaç iyi arkadaşım var.

Sienna, erkek arkadaşı Camden Elliott sayesinde her iki dünyayı da paylaşıyor. Ryder'ın anaokulundan bir yıl geri kalması sayesinde bizim sınıfta olan Camden ve ağabeyi Ryder okulumuzun en popüler çocukları. Futbol takımının eş kaptanları, beyzbol (Camden) ve atletizm (Ryder) yıldızları.

Onlar aynı zamanda Arlo'nun en yakın arkadaşları. Okulun en popüler çocuklarına bağlı bir en iyi arkadaş ve kardeşe sahip olmanın beni de yücelteceğini düşünürsünüz. Bu konuda yanılırsınız.

Sienna ve Cam hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır bir çiftti. O olmadan onu zar zor hatırlıyorum. Ancak son zamanlarda aralarında bir tuhaflık var, bu yüzden davet edilmediğimiz bir partiyi gözetlemek için her şeyi riske a t ı y o r u z . Cam partiden haberi yokmuş gibi davrandı,

Bu da onu şüpheli ve paranoyak yaptı. Geceyi geçirmek için ailesinin arabasını alamadığında, paranoyası benim sorunum haline geldi.

Üst katta kot şortumu ve askılı bluzumu değiştiriyorum. Partiye konuşarak girebilme ihtimalimizi düşünerek makyaj yapıyorum ve insanların en iyi özelliğim olduğunu söylediği mavi gözlerime odaklanıyorum. Daha önce düzleştirdiğim kızıl-kahverengi saçlarımı fırçayla tarıyorum. Saç rengimi değiştirmek istiyorum ama annem izin vermiyor. İsminiz Blaise ise kızıl saçlara sahip olmayı deneyin. Ateş Karınca'dan Ateş Topu'na kadar her lakabı aldım. Özellikle erkeklerin bana Ablaze demesinden nefret ediyorum. Gelmiş geçmiş en kötü lakap.

Son dokunuş olarak, büyükannemin Noel için bana verdiği süslü parfümden biraz sıkıyorum. Bu kokuyu hiç duymamıştım ama büyükannem başkaları gibi kokmamanın en iyisi olduğunu söylemişti.

Gitmeye hazırım ama hâlâ hasta olacaktım gibi hissediyorum. Teagan'ın kapısını çaldım. Evdeydi çünkü yine cezalıydı.

"Ne?" Yirmi yaşında ve Mayıs ayında devlet üniversitesindeki ikinci yılını bitirdi, notları onu akademik gözetimden zar zor kurtardı. Ön lisans diploması almak için bir dönem daha okuması gerekiyor. Geçen hafta, yaşı tutmamasına rağmen Newport'ta bir barda yakalandı. Ailem çılgına döndü ve sahte kimliğini vermesini istediler. Onu tanıyorsam, odasında iki tane daha saklıyordur.

"Tums var mı?"

Şişeyi bana doğru fırlatıyor, kafamı kıl payı kaçırıyor. Şişeyi yakalıyorum, iki tanesini silkeliyorum ve şişeyi giysilerle ve diğer ıvır zıvırla dolu bir masanın üzerine koyuyorum. Annem Pottery Barn Kids'ten bize masa aldığından beri geçen yıllar boyunca hiç okul kitabı görmemişti.

"Teşekkürler."

Cevap olarak bir şeyler homurdanıyor ama son ebeveyn tartışmasından sonra evdeki işleri yaparak geri kazandığı telefonda başını kaldırmıyor.

Bir bakıma, onun için minnettarım. Dikkatleri üzerimden çekiyor.

Koridorda Arlo'ya rastladım. Açık kahverengi saçları duştan dolayı ıslaktı ve mavi gözleri bana hızlıca bir bakış attı. "Neyin var senin?"

"Hiçbir şey. Neden?"

"Giyinmişsin." Koklamak için eğiliyor. "Parfüm sıkmışsın ve makyaj yapmışsın. Nereye gidiyorsun?"

"Hiçbir yerde." Yalanlarımın arkasını görebilen biri varsa o da odur, bu da aynı anda hem rahatlatıcı hem de sinir bozucu olabilir.

"Bu gece seni Land's End yakınlarında görmesem iyi olur, anladın mı?"

"Neden oraya gideyim ki?"

Bana, zamanın başlangıcından beri büyük ağabeylerin küçük kız kardeşlerine attığı alaycı bir bakış atıyor. "Uzak dur. Uzak dur."

"Senin aptal partine gitmekten daha iyi işlerim var."

"Annemle babama bu konuda bir şey söyleme, yoksa seni öldürürüm."

'Sanki şimdi konuşmaya başlayacakmışım gibi' demek için gözlerimi deviriyorum. Neden onlara Houston Rafferty'nin ailesinin uzakta olduğunu ve içkili bir parti düzenlediğini söyleyeyim ki? Partisi günlerdir kasabamızda ve LE'de konuşuluyor. Ailemin şimdiye kadar kokuyu almamış olmasına şaşırdım.

Tums'ı aldıktan sonra aşağıya indiğimde kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Babam bulaşıkları yıkıyor. Yemek yapıyor. O da temizliyor. Çok iyi anlaşıyorlar ve sadece Teagan yüzünden kavga ediyorlar. Ona karşı sert. Annem yumuşak başlı ve bu da babamı çileden çıkarıyor, babamın dediğine göre annemi hapisten uzak tutmaya çalışıyor. Annem abarttığını söylüyor ama ben ona hak veriyorum. Muhtemelen onu ciddi bir beladan uzak tutan tek şey o.

Babam bana bakıyor ve gülümsüyor. "Gitmeye hazır mısın?" Bakışları kıyafetime takılıyor. Benim yaşımdaki kızlarda moda olan crop top'lardan nefret ediyor ama neyse ki bunu sorun yapmıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Evet."

"Siz de sinemaya ve belki de şehir merkezine gideceksiniz, değil mi?"

"Evet." Ona yalan söylemek midemi bulandırıyor.

"Gece yarısına kadar evde mi?"

"Denerim. Eğer geç kalırsam, sana mesaj atarım."

Toyota SUV'unun anahtarlarını veriyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Bu kadar düşünceli olduğun için teşekkür ederim. Çok minnettarım."

İçimi döküp ona gerçeği söylemeye çok yaklaştım. Ama arabayı Land's End'e götürmeme asla izin vermeyecek ve Sienna bana güveniyor.

O geceki planlarım hakkında ona gerçeği söylemiş olmayı kaç kez dileyeceğim?

Hayatımın geri kalanında her gün.

HAVADA BU GECE'yi 24 Eylül'de okumak için şimdi ön sipariş verin!

Beni takip

edin: Bülten

listesi

BookBub

Facebook

Instagram

TikTok

Verve Romance

Web Sitesi

Marie Force Yazarının Diğer Kitapları

Marie Force'tan Çağdaş Romantik Romanlar

Gansett Adası Serisi

Kitap 1: Aşk Hizmetçisi

(Maddie & Mac)

Kitap 2: Aşk Aptalı

(Joe & Janey)

Kitap 3: Aşka Hazır

(Luke & Sydney)

Kitap 4: Aşka Düşmek

(Grant & Stephanie)

Kitap 5: Aşk Ummak

(Evan & Grace)

Kitap 6: Aşk Mevsimi

(Owen & Laura)

Kitap 7: Aşka Özlem

(Blaine & Tiffany)

Kitap 8: Aşk Beklerken

(Adam & Abby)

Kitap 9: Aşk Zamanı

(David & Daisy)

Kitap 10: Meant for Love

(Jenny & Alex)

Kitap 10.5: Aşk Şansı, Bir Gansett Adası Novellası *(Jared & Lizzie)*

Kitap 11: Karanlıktan Sonra Gansett

(Owen & Laura)

Kitap 12: Karanlıktan Sonra Öpücükler

(Shane & Katie)

Kitap 13: Karanlıktan Sonra Aşk

(Paul & Hope)

Kitap 14: Karanlıktan Sonra Kutlama

(Big Mac & Linda)

Kitap 15: Karanlıktan Sonra Arzu

(Slim & Erin)

Kitap 16: Karanlıktan Sonra Işık

(Mallory & Quinn)

Kitap 17: Victoria & Shannon (Bölüm 1)

Kitap 18: Kevin & Chelsea (Bölüm 2)
Bir Gansett Adası Noel Novellası Kitap

19: Karanlıktan Sonra Benim
(Riley & Nikki)

Kitap 20: Karanlıktan Sonra Senin
(Finn & Chloe)

Kitap 21: Karanlıktan Sonra Bela
(Deacon & Julia)

Kitap 22: Karanlıktan Sonra Kurtarma
(Mason & Jordan)

Kitap 23: Karanlıktan Sonra Karartma
(Tam Kadro)

Kitap 24: Karanlıktan Sonra Baştan Çıkarma
(Gigi & Cooper)

Kitap 25: Karanlıktan Sonra Direnç
(Jace & Cindy)

Kitap 26: Karanlıktan Sonra Kasırga
(Tam Kadro)

Kitap 27: Karanlıktan Sonra Yenilenme

Gansett Adası Serisi Kutulu Set, 1-3 Kitaplar

Gansett Adası Serisi Kutulu Set, 4-6 Kitaplar

Gansett Adası Serisi Kutulu Set, 7-9 Kitaplar

Gansett Adası Serisi Kutulu Set, 10-12

Kitaplar Gansett Adası Serisi Kutulu Set, 13-

16 Kitaplar Gansett Adası Serisi Kutulu Set,

17-20 Kitaplar Gansett Adası Serisi Kutulu

Set, 21-23 Kitaplar Gansett Adası Serisi

Kutulu Set, 24-26 Kitaplar

Downeast

Dan & Kara: Bir Downeast Önbölümü

Vahşi Dullar Dizisi - Ölümcül Bir Dizi Spin-Off

Kitap 1: Senin Gibi Biri

Kitap 2: Tutunacak Biri

Kitap 3: Sevilecek Biri

Kitap 4: Bana Göz Kulak Olacak Biri (2024'te Çıkacak)

Yeşil Dağ Serisi* Kitap 1:

Tek İhtiyacın Aşk (*Will & Cameron*)

Kitap 2: Elini Tutmak İstiyorum
(*Nolan & Hannah*)

Kitap 3: Onu Orada Dururken Gördüm
(*Colton & Lucy*)

Kitap 4: Ve Onu Seviyorum (*Hunter & Megan*) Novella: Benim Olacaksın (*Will & Cam'in Düğünü*) Kitap 5: Bu Sadece Aşk (*Gavin & Ella*)

Kitap 6: Ain't She Sweet
(*Tyler & Charlotte*)

Butler, Vermont Serisi* (Yeşil

Dağ'ın Devamı) Kitap 1: Her Küçük Şey (*Grayson & Emma*)

Kitap 2: Bana Aşkı Satın Alamazsın
(*Mary & Patrick*)

Kitap 3: İşte Güneş Geliyor
(Wade & Mia)
Kitap 4: Sen Var Olana Kadar
(Lucas & Dani)
Kitap 5: All My Loving
(Landon & Amanda)
Kitap 6: Let It Be
(Lincoln & Molly)
Kitap 7: Bir Araya Gelin
(Noah & Brianna)
Kitap 8: Burada, Orada ve Her Yerde
(Izzy & Cabot)
Kitap 9: Uzun ve Dolambaçlı Yol
(Max & Lexi)

Suya Basma Serisi*

Kitap 1: Suya Basmak
Kitap 2: Zamanı İşaretlemek
Kitap 3: Yeniden Başlamak
Kitap 4: Eve Dönüş
Kitap 5: Sonsuzluğu
Bulmak

Kuantum Serisi*

Kitap 1: Erdemli
(Flynn & Natalie)
Kitap 2: Yiğit (Flynn
& Natalie) Kitap 3:
Muzaffer (Flynn &
Natalie) Kitap 4:
Coşkulu

(Addie & Hayden)

5. Kitap: Yırtıcı

(Jasper & Ellie) 6.

Kitap: Çılgın

(Kristian & Aileen)

Kitap 7: Çirkin

(Emmett & Leah)

Kitap 8: Ünlüler

(Marlowe & Sebastian)

Miami Geceleri Serisi*

Kitap 1: Ne Kadar

Hissediyorum *(Carmen &*

Jason)

Kitap 2: Ne Kadar Önemsiyorum

(Maria & Austin)

Kitap 3: Ne Kadar Seviyorum

(Dee & Wyatt)

Nochebuena, Bir Miami Geceleri Romanı

Kitap 4: Ne Kadar İstiyorum

(Nico & Sofia)

Kitap 5: Ne Kadar İhtiyacım Var

(Milo ve Gianna)

Tek Başlıklar

In the Air Tonight (Eylül 2024) Beş

Yıl Geçti

Bir Yıllık Ev

Seks Makinesi

Seks Tanrısı

Aklımdaki Gürcistan

True North

Sonbahar

Enkaz

İlk Uçuşta Aşk

Herkes Bir Kahraman

Hücum Hattını Sever

Marie Force'tan Romantik Gerilim Romanları

Ölümcül Seri*

Seninle Bir Gece

Ölümcül Seri Ön Romanı

Kitap 1: Ölümcül İlişki

Kitap 2: Ölümcül Adalet

Kitap 3: Ölümcül Sonuçlar

Kitap 3.5: Ölümcül .

Kader Düğün Novellası

Kitap 4: Ölümcül Kusur

Kitap 5: Ölümcül Aldatma

Kitap 6: Ölümcül Hata

Kitap 7: Ölümcül Tehlike

Kitap 8: Ölümcül Skandal

Kitap 9: Ölümcül Çılgınlık

Kitap 10: Ölümcül Kimlik

Kitap 11: Ölümcül Tehdit

Kitap 12: Ölümcül Kaos

Kitap 13: Ölümcül İstila

Kitap 14: Ölümcül Hesaplaşma

Kitap 15: Ölümcül Suçlama

Kitap 16: Ölümcül Dolandırıcılık

Sam ve Nick'in Hikayesi Devam Ediyor...

Kitap 1: [İşlerin Durumu](#)

Kitap 2: [Zarafet Devleti](#)

Kitap 3: [Birliğin Durumu](#)

Kitap 4: [Şok Hali](#)

Kitap 5: [İnkâr Hali](#)

Kitap 6: [Mutluluk Hali](#)

Kitap 7: [Gerilim Durumu](#)

Marie Force'tan Tarihsel Romantizm

Yaldızlı Seri

Kitap 1: [Aldatmacayla Düşes](#)

Kitap 2: [Arzu Tarafından Aldatılmak](#)

** Tamamlanmış Seri*

[OceanofPDF.com](#)

YAZAR HAKKINDA

Marie Force, 100'den fazla çağdaş romantizm, romantik gerilim ve erotik romantizm romanının New York Times çoksatan yazarıdır. Serileri arasında Fatal, First Family, Gansett Island, Butler Vermont, Quantum, Treading Water, Miami Nights ve Wild Widows bulunmaktadır. Ayrıca 12 tek kitap yazmıştır ve daha fazlası da gelecektir.

Kitapları dünya çapında 14 milyon kopya satmış, bir düzineden fazla dile çevrilmiş ve *New York Times*'ın en çok satanlar listesinde 30'dan fazla kez yer almıştır. Ayrıca *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın en çok satanlar listesinde 1 numarada yer almış ve Almanya'da Spiegel'in en çok satanlar listesine girmiştir.

Hayattaki hedefleri basit: Genç yetişkin çocuklarıyla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek, yazabildiği kadar uzun süre kitap yazmaya devam etmek ve asla haberlere konu olan bir uçuşta bulunmamak.

Yeni kitaplar ve bölgenizdeki yaklaşan etkinlikler hakkında haberler için [Marie'nin posta listesine](#) katılın. Onu [Facebook](#), [Instagram](#) ve [TikTok](#)'ta takip edin. Marie'nin birçok [okur grubundan](#) birine katılın. Marie@marieforce.com adresinden Marie ile iletişime geçin.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.